

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLIVE CUSSLER

ve DIRK CUSSLER

KAYIP PLAN

KİTABIN ORJİNAL ADI

POSEIDON'S ARROW

YAYIN HAKLARI

© CLIVE CUSSLER & DIRK CUSSLER
2012 SANDECKER, RLLP
PETER LAMPACK AGENCY, INC.
350 FIFTH AVENUE, SUITE 5300
NEW YORK NY 10118 USA
ARACILIĞI İLE ALINMIŞTIR
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BASKI

1. BASIM/KASIM 2014/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10766

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1914 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Panama Kanalı

Pedro Miguel Havuzu

Miraflores Havuzu

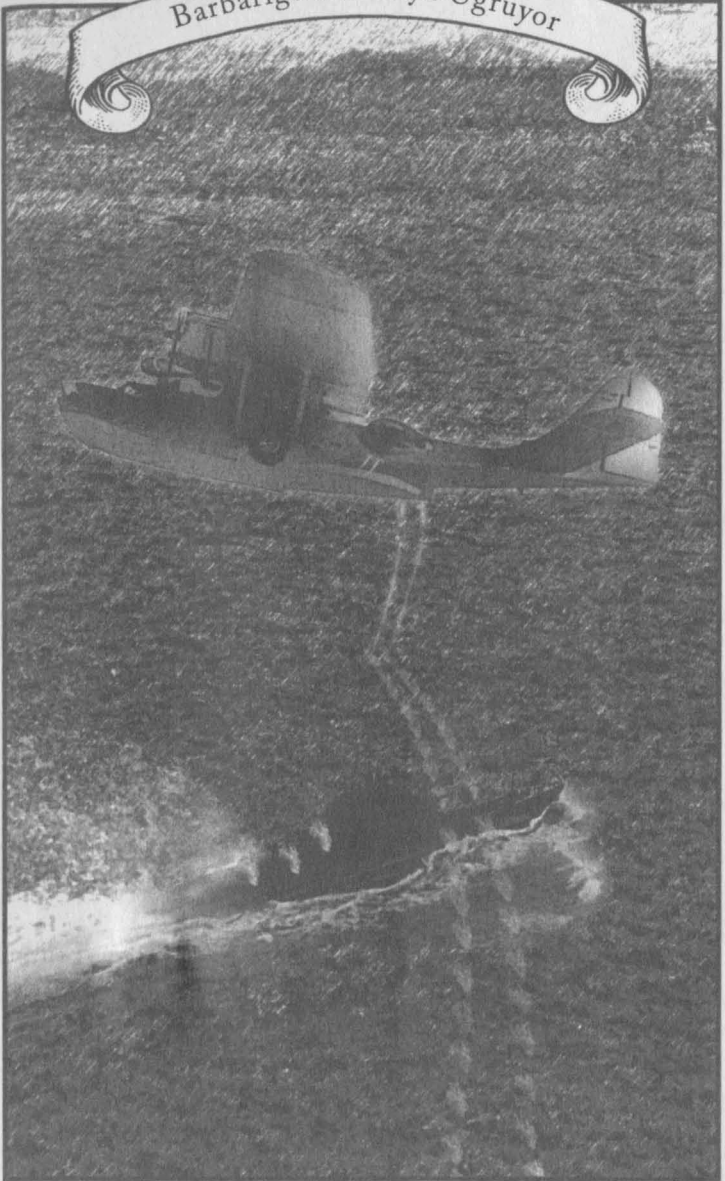
Miraflores
Barajı

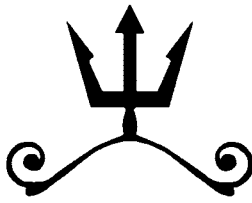
Pasifik Girişi

ÖNSÖZ

BARBARIGO

Barbarigo Saldırıya Uğruyor

Ekim 1943 HİNT OKYANUSU

ÇALKANTILI DENİZİN YÜZEYİNDE AYIN IŞIĞI HIZLA AKAN bir cıva sızıntısı gibi parıldıyordu. Dalgaların bu yanardöner ışıltısı Yüzbaşı Alberto Conti'ye karartılmış bir odada ressam Monet'in su manzaralı tablolarının nasıl görünebileceğini düşünmesine sebep oldu. Gümüş renkli dalga köpükleri ay ışığını tekrar göğe yansıtıyor, kuzeyde, yetmiş beş kilometre uzaktaki bereketli Güney Afrika sahillerine vuran fırtınanın bulut kümelerini aydınlatıyordu.

Conti İtalyan denizaltısı *Barbarigo*'nun kaptan köşkünde rüzgâra karşı kendini korumak için çenesini boynuna gömerek yanında duran denizciye döndü.

"Ne romantik bir gece, değil mi, Catalano?"

Denizci ona kuşkulu bir bakış attı. "Eğer havayı kastettiyseniz, evet, gayet güzel." Her ne kadar o da personelin tamamı gibi bitkinse de, subayların yanındayken dik durmaya çalışıyordu. Conti onun bu çabasını gençlik özentisine yordu; zamanla bu da geçecekti.

"Hayır, ay ışığını kastettim," dedi Conti. "Eminim, bu gece Napoli'de de böyledir ve yollardaki parke taşlarında ay ışığı parlıyordur. Aslında şu anda yakışıklı bir Alman subayı Piazza del Plebiscito Meydanı'nda nişanlıyla piyasa yapıyorsa hiç şaşır-mam."

Genç denizci denize tükürüp alev saçan gözlerle yüzbaşıya baktı.

“Benim Lisetta’m bir Alman domuzuyla ahabplık etmekten-se kendini Gaiola Köprüsü’nden aşağıya atar. Onun için endişe etmiyorum, çünkü ben yokken yanında hep bir cop taşır ve bunu çok iyi kullanır.

Conti bir kahkaha attı. “Belki de bütün kadınlarımızı silah-landırsak, o zaman ne Alman ne de Müttefik askerleri ülkemize ayak basmaya cesaret edebilir.”

Haftalardır denizde olan ve aylardır anayurdundan uzakta olan Catalano bu yorumda gülünecek bir şey göremedi. Gözleriy-le ufku taradıktan sonra denizaltının dalgaları yaran pruvasına baktı.

“Efendim, neden ticari gemilere saldırmak yerine Almanlar için nakliye görevi yapıyoruz? *Barbarigo* bu amaçla yapılmamış mıydı?”

“Korkarım, bugünlerde hepimiz Führer’in kuklası haline geldik,” dedi Conti başını iki yana sallayarak. Çoğu yurttaşı gibi o da Roma’da birtakım faaliyetlerin olduğundan ve birkaç gün içinde Mussolini’nin alaşağı edilerek Müttefiklerle mütareke ya-pılacağından habersizdi. “1939 yılında Almanlarınkinden daha büyük bir denizaltı filomuz olduğunu, oysa şimdi onların Deniz Kuvvetleri’nden harekât emirleri aldığımızı düşünüyorum da... bazen yaşananları açıklamak kolay olmuyor.”

“Olur şey değil.”

Conti denizaltının geniş ön güvertesine baktı. “Sanırım, ar-tık *Barbarigo* modern silahlarla donanmış konvoylar için fazla büyük ve yavaş kalıyor, bu nedenle de artık bir yük gemisinden biraz daha iyice bir şeyiz. Hiç değilse bu dönüşüm öncesinde *Barbarigo*’nun şerefli bir savaş sicili olduğunu söyleyebiliriz.”

1938 yılında denize indirilen *Barbarigo* savaşın ilk günlerinde Atlantik’te yarım düzine Müttefik gemisi batırmıştı. Bin tondan

fazla ağırlığıyla Almanların çok korkulan VII U denizaltılarından çok daha büyüktü. Fakat Almanların su üstü gemileri ağır kayıplara uğrayınca Amiral Dönitz İtalyanların büyük denizaltılarının yük gemisi olarak kullanılmasını önermişti. Torpidoları, güverte topu, hatta tuvaletlerinden birisi çıkarılan *Barbarigo*, yük gemisi olarak Japonlara cıva, çelik ve 20 mm'lik toplar götürmek üzere Singapur'a gönderilmişti.

"Dönüşte alacağımız yük savaşın gidişatı için çok önemli addediliyor, bu yüzden birilerinin katır rolü oynaması gerekiyor herhalde," dedi Conti. Ama bu nakliye görevine için için çok kız-maktaydı. Her denizaltıcı gibi, onun da içinde düşman peşinde koşmak için can atan bir avcı vardı. Oysa şimdi düşmanla karşılaşmak *Barbargio* için ölüm demekti. Bütün silahlarından arınmış, sürati on iki nota düşmüş bir haldeyken değil düşmanı korkut-mak, kolayca yem olacak bir hedeften başka bir şey değildi.

Beyaz köpüklü bir dalga pruvaya düşerken Conti ışıklı kol saatine baktı.

"Güneşin doğmasına bir saatten az kaldı."

Seslendirilmemiş bu emri alan Catalano dürbününü kaldırıp, başka bir deniz aracı var mı, diye ufku taradı. Yüzbaşı da kaptan köşkü üstünde dolanarak çıplak gözle denizi ve gökyüzünü in-celedi. O sırada aklı Napoli'nin kuzeyinde küçük bir kasaba olan Casoria'ya, onu beklemekte olan karısına ve küçük oğluna gitti. Küçük çiftlik evlerinin arkasında üzüm bağları vardı. Kaygısız yaz günlerinde asmalar arasında oğluyla oynadıkları günlere bir-den müthiş bir özlem duydu.

O anda sesi işitti.

Denizaltının çift dizel motorlarının uğultusundan farklı, bir arı vızıltısını andıran tiz bir sestti. Hemen doğruldu, sesin geldiği yönü belirlemek için oyalanmadı.

"Kaportayı kapatın!"

Hemen dahili merdiveni indirdi. Acil dalış alarmı üzerine bütün mürettebat süratle görev yerlerine koştu. Makine daire-sinde devasa bir debriyaj tahrik gücünü dizel motorlardan alıp, bataryalarla çalışan elektrikli motorlara yöneltti. Ön güverte su-yun altına inmeye başlarken Catalano kaptan köşkü kaportasını kapatıp, aşağıdaki kontrol odasına indi.

Normal koşullarda iyi eğitim görmüş mürettebat denizaltı-nın acil dalışını bir dakikadan kısa bir sürede yapabiliirdi. Ne var ki, tepeleme yükü doldurulmuş olduğu için İtalyan denizaltısı bu işlemi o kadar çabuk yapamadı. Conti yaklaşan uçağı fark ettik-ten sonra suyun altına girmesi neredeyse iki dakika sürdü.

Catalano çelik merdivenden koşarcasına kontrol odasına in-dikten sonra acil dalış görev yerine gitti. Dizel motorların takırtısı susmuş, denizaltı bataryalarıyla hareket etmekteydi. Mürettebat da bu sessizlik ortamını bozmamak için fısıltıyla konuşuyordu. *Barbarigo*'nun De Julio adındaki yuvarlak yüzlü kaptanı uykudan uyanmış, gözlerini ovuşturmaktaydı. Conti'ye görülüp görülme-diklerini sordu.

"Bilmiyorum. Aslında uçağı da görmüş değilim. Ama ay çok parlak, deniz de nispeten sakin. Eminim görülebiliyorduk."

"Yakında öğreniriz."

Kaptan dümen mevkiine geçip derinlikölçere baktı. "Bizi yir-mi metreye indir, sonra tam yol sağa yönel."

Denizaltının serdümeni başını sallayıp emri tekrarladı; elleri çelik dümeni sımsıkı kavrarken göstergelere baktı. Adamlar kader-lerini beklerlerken kontrol odasına derin bir sessizlik çökmüştü.

ONLARDAN ÜÇ YÜZ METRE yukarıda bir Britanya PBY Ca-talina deniz uçağı denize iki tane su altı bombası bıraktı. Uçak-

ta radar yoktu; *Barbarigo*'nun dümen suyunu fark eden, uçağın kuyruk topçusu olmuştu. Bir hedef bulmanın sevinciyle burnunu akrilik cama dayadı ve iki bombanın denize dalışını seyretti. İki saniye sonra havaya püsküren iki küçük su gayzeri gördü.

“Sanırım, biraz geç kaldık,” dedi yardımcı pilot.

“Tahmin ediyordum.” Uzun boylu, ince bıyıklı bir Londralı olan pilot uçağı yan yatırırken yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Her ne kadar satıhtaki dümen suyu hâlâ görülebiliyorsa da, denizaltı görüş alanında olmadığı için bombaları bırakma işi sadece tahminlere dayalıydı ve uçak bunu çok çabuk yapmak zorundaydı. Bu bombalar suyun sekiz metre altında patlayacak şekilde tasarlanmıştı. Yeterince zamanı olursa, denizaltı kolayca bu menzilin dışına kaçabilirdi.

Pilot bir sefer daha yapmak üzere, ilk saldırı sırasında suya bıraktıkları işaret şamandırasına doğru yöneldi. Denizaltının giderek kaybolmakta olan dümen suyuna bakarak yönünü tahmin etti ve *Catalina*'yı o yöne sürdü.

“Tam üstüne geliyoruz,” dedi topçuya. “Hedefi görüyorsan bombanı bırak.”

Topçu denizaltıyı gördü ve bir düğmeyi çevirerek *Catalina*'nın kanatları altına yerleştirilmiş su altı bombalarından iki tanesini daha salıverdi.

“Bombalar bırakıldı. Bence bu defa tam isabet olacak, yüzbaşım.”

“İşi sağlama almak için bir sefer daha yapalım, sonra da etrafta bir su üstü gemisi var mı, diye bakarız,” dedi pilot.

İKİ BOMBANIN PATLAMASIYLA *Barbarigo*'nun içindeki bütün bölme duvarları şiddetle sarsıldı. Tepe lambaları yanıp söndü,

bütün tekneden inlemeye benzer sesler çıktı, ama iç kısımlara su girmedi. O an için hissedilen en kötü etki patlamaların çıkardığı müthiş gürültü olmuştu. Bütün personelin kulaklarında çanlar çalıyordu. Ama sonra kış tarafından gelen metalik takırtılar ve bunu izleyen tiz sesli gıcirtı çınlama seslerini bastırdı.

Kaptan denizaltının dengesinde belli belirsiz bir değişiklik fark etti. “Ön ve arka kısımlar hasar raporu,” diye bağırdı. “Derinliğimiz nedir?”

“On iki metredeyiz, efendim,” dedi pilotu.

Kontrol odasında kimseden çıt çıkmıyordu. Denizaltı daha derine inerken sadece tıslamalar ve gıcırdamalar duyulmaktaydı. Ama pür dikkat kulak kesilmelerine neden olan şey, aslında duymadıkları sestir – su altındaki gemilerinin hemen yanında patlayan derinlik bombalarının gürültüsü...

Catalina son geçişi sırasında açık ara ıskalamıştı; pilotu kuzey yönünü tahmin etmiş, oysa *Barbarigo* güney yönüne dönmüştü. Denizaltı bomba menziline aşağıya dalarken son patlama sesleri yeterince uzaktan geldi. Herkes rahat bir nefes alırken, hiç değilse o an için emniyette olduklarını biliyorlardı. Artık korkulan tek şey bir Müttefik su üstü gemisinin saldırıya devam etmesi ihtimaliydi.

Serdümenin haykırmasıyla bu rahatlama anı son buldu.

“Kaptan, galiba hız kaybediyoruz.”

De Julio, serdümen koltuğunun yanındaki göstergelere baktı.

“Elektrikli motorlar çalışır durumda ve faal,” dedi genç serdümen kaşları hayretle çatılmış halde. “Ama tahrik milinde devir görünmüyor.”

“Sala hemen bana rapor versin.”

“Başüstüne, efendim.” Periskop önünde duran bir denizci *Barbarigo*’nun baş çarkçısını çağırmak üzere oradan ayrıldı. Daha odadan dışarıya çıkıp, iki adım atmadan baş çarkçıyla karşılaştı.

Kare biçimli güçlü gövdesiyle baş çarkçı Eduardo Sala bir buldozer gibi hareket ederdi. Kaptanın yanına gelip asık bir yüzle ona baktı.

“Ha, burada mısın, Sala?” dedi kaptan. “Durumumuz nedir?”

“Gövde emniyette, efendim. Ana şaftta sızıntı var, ama bunu onarıyorlar. Sadece bir yaralımız var, Çarkçı Parma saldırı sırasında düşüp bileğini kırdı.”

“Çok iyi, ama tahrik gücümüz ne durumda? Elektrik motorlarında hasar mı var?”

“Hayır, efendim. Ana tahrik motorlarını kapattım.”

“Sen delirdin mi, Sala? Tam saldırıya uğramışken motorları nasıl susturursun?”

Sala öfke saçan gözlerle kaptana baktı.

“Artık hiçbir işlevleri kalmadı.”

“Sen ne diyorsun?” diye sordu De Julio, baş çarkçısı neden net bir açıklama yapmıyor diye meraklanarak.

“Pervanemiz,” dedi Sala. “Pervane kanatlarından biri derinlik bombasının etkisiyle bükülmüş. Gövdeye temas edince de yerinden kopmuş.”

“Pervane kanatlarından biri mi?” diye sordu de Julio.

“Hayır... bütün pervane.”

Bu sözcükler ölüm fermanı gibi havada asılı kaldı. Pervanesi olmadan *Barbarigo* denizde bir mantar gibi oradan oraya sürüklenirdi. Ana limanı olan Bordeaux’ya ulaşmak artık aya gitmekten farksız olmuştu.

“Ne yapabiliriz?” diye sordu kaptan.

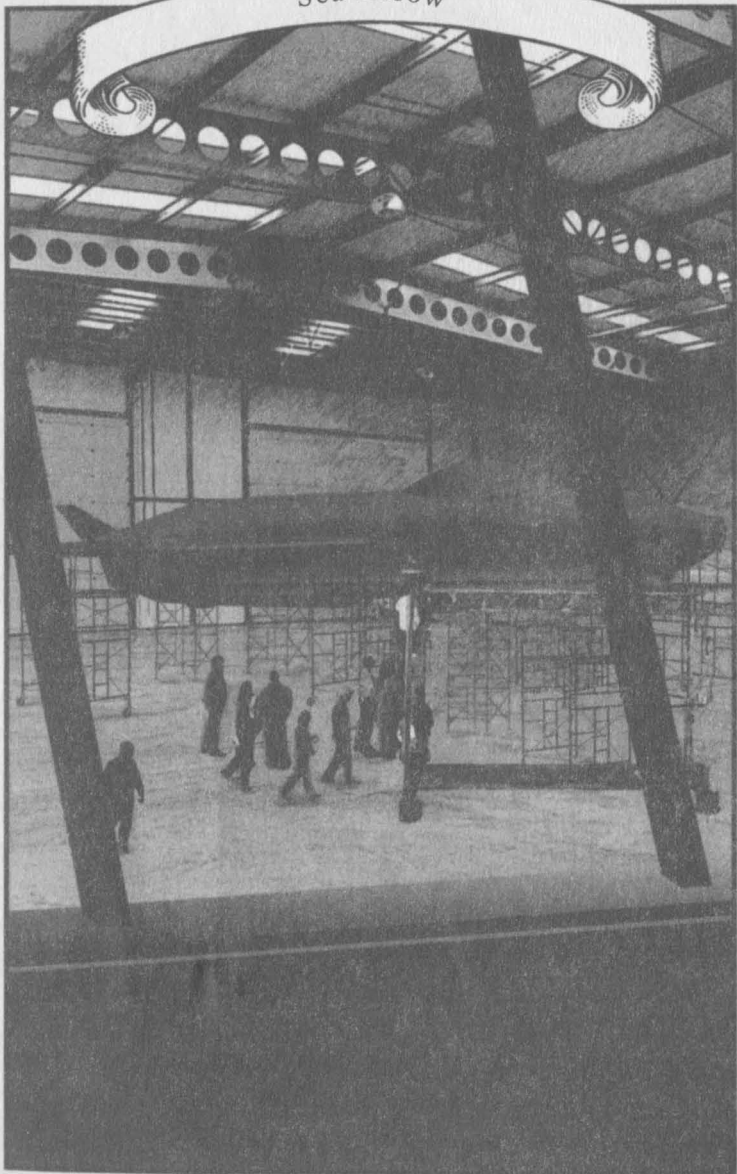
Baş çarkçı başını iki yana salladı.

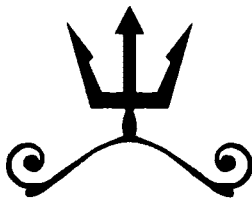
“Oturup, dua edeceğiz,” dedi alçak sesle. “Deniz bize insafli davransın diye dua edeceğiz.”

1. BÖLÜM

POSEIDON'UN OKU

Sea Arrow

1

HAZİRAN, 2014

MOJAVE ÇÖLÜ, KALİFORNİYA

DEMEK Kİ, PALAVRAYMIŞ, KOCAKARI MASALINDAN İBARETMİŞ, diye geçirdi içinden adam. Çölde gündüz vakti kavurucu sıcak varken, geceleri buz gibi olur diye duyardı. Ama temmuz ayında Güney Kaliforniya'nın bu çölünde bu söylemin hiç de doğru olmadığını görüyordu. İnce siyah kazağının koltuk altları ve sırtı terden sırılsıklam olmuştu. Sıcaklık hâlâ en az kırk derece vardı. Kol saatine baktı; sabahın ikisiydi.

Sıcaktan çok rahatsız olduğu söylenemezdi. Orta Amerika'da doğmuş, bütün hayatını bölgenin ormanlarında yaşayarak, gerilla savaşlarına katılarak geçirmişti. Ama ilk defa çölde bulunuyordu ve çölün gece vakti bu kadar sıcak olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Karşısında, tozların arasında kümelenmiş sokak lambaları vardı. Bu lambalar büyük bir maden ocağı kompleksinin açık çukurunu belirliyordu.

“Eduardo nöbetçi kulübesinin karşısındaki pozisyonunu almış olmalı,” dedi yanındaki kumlu çukura uzanmış sakallı adama.

Bu adam da onun gibi, postallarından başındaki çoraptan bereye kadar siyahlara bürünmüştü. Bir şişeden su içerken yüzünden terler akıyordu.

“Keşke daha çabuk davransa. Buralarda çingiraklı yılanlar vardır.”

Diğer adam ona dönüp gülümsedi. “Juan, keşke bütün derdimiz yılanlar olsaydı.”

Bir dakika sonra elindeki telsizde cızırtılar duyuldu.

“Bu o, işte. Hadi, gidelim.”

Yerden kalkıp hafif sırt çantalarını yüklediler. Maden ocağı binalarından gelen ışıklar önlerindeki tepeye yansımış, çıplak çöl kumu üstünde soluk bir aydınlık veriyordu. Kompleksi çeviren zincirli çite kadar yürüdüler. Adamlardan daha uzun boylu olanı diz çöküp çantasının içinde tel kesici makası aradı.

“Pablo, sanırım kesmeye gerek kalmadan altından geçebiliriz,” diye fısıldadı diğer adam çitin altındaki kurumuş bir su yolunu işaret ederek.

Nehir yatağının ortasındaki kumlu zemin yumuşaktı; adam ayağıyla kolayca bir kısmını kenara itti. Pablo da ona katılınca kısa zamanda çitin altında bir çukur açmış oldular. Önce sırt çantalarını ittiler sonra sürünerek çitin altından geçtiler.

Yirmi dört saat aralıksız çalışan maden ocağından yükselen mekanik uğultu her yanı sarmıştı. İki adam sağ taraflarındaki nöbetçi kulübesinden uzak durarak madene çıkan yokuşu tırmandılar. On dakikalık bir yürüyüşten sonra etraflarında büyük taşıma bantlarının dolandığı bir bina kümesine varmışlardı. Burada bir işçi, küreğiyle maden cevherini taşıma bantlarından birine dolduruyor, oradan da ayaklık üstündeki bir siloya nakledilmesini sağlıyordu.

İki adam tepenin biraz daha yukarısındaki başka bir bina kümesine yöneldiler. Önlerindeki maden çukuru nedeniyle cevherin ezilip öğütüldüğü işletme alanından geçmek zorundaydılar. Gölgelemin ardına gizlenerek bir süre yürüdükten sonra büyük bir depo binasının arkasına ulaştılar. Binalar arasında kolayca görülebilecekleri yeri süratle geçtikleri anda birden önlerindeki bir binanın kapısı açılıverdi. Juan sol yanındaki binanın arkasına gizlenirken Pablo da binanın yan tarafına koştu.

Ama oraya zamanında varamadı.

Parlak sarı bir ışık üstünde parlayıp, gözlerini kamaştırdı.

“Olduğun yerde kal, yoksa çok pişman olursun,” dedi tehdit dolu bir ses.

Pablo durdu. Abartılı bir durma hareketi yaparken sol kalçasından minik bir otomatik tabanca çıkarıp, eldivenli avucunda sakladı.

Aşırı kilolu güvenlik görevlisi el fenerini Pablo’nun gözlerinden ayırmadan yavaşça ona doğru yürüdü. Nöbetçi karşısındaki adamın bir doksan boyunda, atletik yapılı biri olduğunu görebiliyordu. Hafif koyu teni ve nefretle bakan, simsiyah gözleri, çenesinde eski bir kavgadan kalma bir bıçak yarasının izi vardı.

Güvenlik görevlisi bu şahsın oradan tesadüfen geçen biri olmadığını anlayabiliyordu; güvenli bir mesafede kalarak elindeki 357 Magnum tabancayı doğrulttu.

“Şimdi ellerini başının üstüne kaldır ve arkadaşının nereye gittiğini söyle bakalım.”

Yakındaki bir taşıma bandının çıkardığı gürültü Juan’ın ayak seslerini boğmuştu. Saklandığı yerden fırlayıp, bıçağını nöbetçinin böbreğine sapladı. Adamın yüzünde bir an için bir şok ifadesi belirdikten sonra bütün vücudu kasıldı. Son anda tetiğe bastı, fakat tabancasından çıkan mermi Pablo’nun başının üstünden geçti. Nöbetçi yere yuvarlanırken adamakıllı bir toz bulutu çıkardı.

Pablo başka nöbetçiler de ortaya çıkabilir endişesiyle tabancasını doğrulttu, ama gelen giden yoktu. Silah sesi taşıma bantlarının ve kaya ezicisinin gürültüsü arasında kaybolmuştu. Eduardo'yla yapılan kısa telsiz görüşmesi sonucu ön kapıda herhangi bir faaliyet olmadığını öğrendiler. Tesiste onların varlığını nöbetçiden başka fark eden hiç kimse olmamıştı.

Juan bıçağını ölü nöbetçinin gömleğine sildikten sonra, "Bizi nasıl fark etti?" diye sordu.

Pablo dönüp binaya bakınca ilk kez o an kapısındaki tabelayı gördü. DİKKAT: PATLAYICI MADDE. "Bu kömürlükte patlayıcılar var. Herhalde bu yüzden başında hep nöbetçi bulunuyor."

Şansa bak, diye sövdü içinden. Patlayıcı deposu haritada işaretlenmemişti. Artık bütün operasyon risk altındaydı.

"Havaya uçuralım mı?" diye sordu Juan.

Aldıkları emre göre tesisin faaliyetini engelleyecekler, ama buna kaza süsü vereceklerdi. Bu emri yerine getirmek bir anda neredeyse imkânsız hale gelmişti. Patlayıcılar işe yarayabilirdi, ama esas hedeften çok uzaktaydı.

"Olduğu yerde kalsın."

"Nöbetçiyi burada mı bırakacağız?" diye sordu Juan.

Pablo başını iki yana salladı. Nöbetçinin tabanca kılıfını ve ayakkabılarını çıkardı. Adamın ceplerini yoklayınca cüzdanını ve yarım paket sigarasını buldu. Bunları ve 357 Magnum'unu sırt çantasına koydu. Ayaklarının dibinde giderek genişleyen bir kan birikintisi oluşmuştu. Ayağıyla bunun üstüne kum süpürdükten sonra bir kolunu o diğerini Juan kavradı ve birlikte cesedi karanlığa doğru sürüklediler.

Otuz metre ötede, karpuz büyüklüğünde cevher parçalarının taşındığı yüksek bir taşıma bandına geldiler. İki adam epey zorlanarak şişman nöbetçiyi kaldırıp bandın üstüne yerleştirdiler ve hattın sonundaki metal siloya kadar taşınmasını seyrettiler.

Bastnazit adıyla bilinen bir flüokarbonat olan cevher o aşamaya gelene kadar ilk ezme ve ayıklama işleminden geçmişti. Nöbetçinin cesedi bu cevheri beyzbol topu büyüklüğünde parçalara ufaltan ikinci bir öğütme işlemine girecekti. Üçüncü aşamada kaya parçaları daha da öğütülerek ince çakıtaşları haline geliyordu. Eğer birisi bu taşıma bandının sonunda biriken kahverengi tozlara bakarsa, nöbetçiden kalan son izleri tuhaf, kırmızı bir leke olarak görecekti.

Her ne kadar ezme ve öğütme aşamaları madenin işlenmesi için önemliyse de, tepenin üstündeki ikinci aşama kadar hayati değildi. Pablo öğütülmüş cevherin süzülüp, mineral bileşenlerine ayrıldığı tesislerin ışıklarına baktı. Etrafta hareket halinde hiçbir araç görmeyince, Juan'la birlikte hızla ilerlediler.

Üstü açık ocağın doğu tarafından yürürlerken bir damperli kamyonun geldiğini görünce, hemen kendilerini bir menfezin içine attılar. Az sonra Eduardo devriye görevi yapan bir nöbetçinin kamyonetiyle yaklaştığını haber verdi. Kamyonet tekrar ön kapıya dönene kadar yirmi dakika boyunca gizlendiler.

Sonra üst taraftaki komplekse doğru yürüyüp buradan sağa döndüler ve yüksek bir propan gazı sarnıcı olan yüksek bir yapının önüne geldiler. Juan tel kesme makasını çıkarıp sarnıcı çeviren zincirli çitte bir delik açtı. Pablo bu delikten geçip, sarnıcın öbür tarafındaki ikmal musluğunun önünde dizleri üstüne çöktü. Sırt çantasından çıkardığı küçük bir plastik patlayıcı yüküne detonatör başlığı ilâştirip, musluğun altına yerleştirdi. Dijital zamanlayıcıyı yirmi dakikaya ayarlayıp, aktive etti ve tekrar çitin deliğinden geçip diğer tarafa çıktı.

Bir metre ötede Pablo nöbetçinin ayakkabılarını, tabancasıyla kılıfını etrafa saçtı. Sonra içinde hâlâ parası bulunan cüzdanını ve buruşmuş sigara paketini yere attı. Uzak bir ihtimaldi, ama belki baştan savma bir soruşturma sonunda nöbetçinin sızıntı yapan

sarnıcı kazayla tutuşturduğu, patlama sonucunda da buhar olduğu sonucuna varılabilirdi.

İki adam içinde süzme solüsyonları olan düzinelerce varilin bulunduğu büyük bir binaya doğru ilerlediler. Varillerin başında gece vardiyasında çalışan küçük bir grup işçi vardı.

Pablo ve Juan binaya girmeye kalkışmadılar; bunun yerine bir duvar boyunca dizilmiş, içinde kimyasalların bulunduğu varilleri hedef aldılar. Pablo yine zamanlayıcısını ayarladığı patlayıcıyı üstünde SÜLFÜRİK ASİT yazan bir varilin üstüne yerleştirdi. Sonra tekrar karanlığın içinde kayboldu.

Sonra yüz metre ötedeki ikinci özütleme binasına gittiler. Acele etmiyorlardı; zamanlama önemliydi. Pablo bu binanın arkasındaki ana su hattının musluğunu buldu. Saatine baktı, infilaklardan hemen önce musluğu kapatıp binalara su gelmesini engelledi.

Birkaç saniye sonra propan gazının bulunduğu sarnıç büyük bir gürültüyle infilak etti. Göğe kadar yükselen mavi alevler geceyi gündüze çevirmişti. Sarnıcın üst kısmı roket gibi havaya fırladıktan sonra bir ateş topu halinde hemen yanındaki üstü açık maden ocağına düştü. Yanan şarapnel her bir yana saçılmış, sarnıcın yüz metre yakınındaki binaların ve otomobillerin üstüne yağmur gibi yağıyordu.

Yanan parçalar yere düşerken ikinci patlama içi sülfürik asit dolu varilleri havaya uçurdu. Binanın içindeki işçiler çığlık çığlığa kaçarlarken etrafa saçılan parçalar süzme solüsyonlarıyla dolu varilleri parçalayarak zehirli kimyasalların boşalmasına yol açtı. İşçiler dehşet içinde binanın dışına kaçıyorlardı.

Juan ve Pablo ikinci binanın yanındaki bir hendekte gizlenmiş, kapıya bakıyorlardı. Patlama seslerini duyan birkaç meraklı işçi ne olduğunu anlamak için başlarını uzattılar. Özütleme tesisinden yükselen alevleri ve dumanları görünce içerideki arka-

daşlarına seslendiler, sonra da yardım çağırmak için öbür binaya koştular. Pablo dışarı çıkan altı adam saydıktan sonra kapıya doğru yürüdü.

“Burada kal ve beni koru.”

Elini kapı kulpuna uzattığı anda bunun karşı taraftan çevrildiğini fark etti ve hemen kapının arkasına gizlendi. Üstünde laboratuvar önlüğü bulunan bir kadın dışarıya çıktı; bütün dikkatini yakınındaki dumanlara verdiği için kapının ardındaki Pablo’yu fark etmedi ve heyecanla arkadaşlarının gittiği yöne doğru koştu.

Pablo kapıdan içeriye girince kendini içinde düzinelerce özütlenme varili bulunan aydınlatılmış alanda buldu. Sola dönüp, binanın karşı ucuna, duvar dibinde dizili büyük depolama tanklarının olduğu yere gitti. Yaftalarını inceleyince üstünde PARA-FİN yazan büyükçe bir tankın önünde durdu. Bir hava tahliye hortumunu dibinden koparıp bunun boşaltma musluğunu açtı. Bir anda boşalan sıvı hemen zemini kapladı ve alan gaz kokusuyla doldu.

Pablo raflarda bulduğu bir yığın laboratuvar önlüğünü aldı ve bunlarla zemindeki döşeme süzgeçlerini tıkadı. Sıvı hızla yayılmış ve alandaki beton zeminin neredeyse tamamını kaplamıştı. Pablo tekrar kapıya gitti ve cebinden bir çakmak çıkardı. Eğilip, ayaklarının dibinde akan parafini tutuşturduktan sonra hızla binadan uzaklaştı.

Uçuculuk özelliği düşük, fakat kolay alev alan parafin hemen patlamadı; bunun yerine bir alev nehri gibi yanmaya başladı. Yangın detektörleri hemen devreye girdi ve tavana monte edilmiş fiskiyeler çalışmaya başladı ama sadece bir saniyeliğine... çünkü su gelmiyordu. Hiçbir engelle karşılaşmayan yangın hemen etrafı sardı.

Pablo, Juan’ın olduğu yere doğru arkasına bakmadan koştu.

Onu gören Juan başını iki yana salladı. “Eduardo ön kapıdaki nöbetçinin kulübesinden çıktığını bildirdi.”

Bütün tesisi siren ve alarm sesleri kaplamış, fakat henüz kimse bitişikteki binanın çatısından yükselen dumanları fark etmiş değildi. Sabahın üçünde tesisteki hiç kimse bir anda birçok farklı noktada çıkan yangınla başa çıkacak halde olmadığı gibi, belediyenin itfaiyesi de elli kilometre uzaktaydı.

Pablo yangını seyrederek vakit kaybetmedi. Başıyla Juan’a bir işaret yaptıktan sonra doğu yönüne doğru koşmaya başladı. Juan ona yetişmekte zorlanıyordu. Ön kapıya giden toprak yolda koşarlarken yaklaşan bir araç görüp hemen yere yattılar. Bu yol kapıda bitiyor, onun ötesinde çöl başlıyordu. Biraz ötelerinde başka bir zincirli çit gördüler. Tek kişinin geçebileceği bir gedik açtıktan sonra bunu tekrar kapattılar.

Kırk dakikalık sıkı bir yürüyüş sonunda beş kilometre ötedeki otoyola vardılar. Şişelerindeki içme suyu tükenmişti. Bir süre otoyolda yürüdükten sonra bir menfezin yanına park etmiş bulunan dört kapılı siyah kamyoneti gördüler. Üçüncü adam olan Eduardo direksiyon başında sigara içmekteydi.

İki adam sırt çantalarını kamyonete attıktan sonra siyah beplerini, kazaklarını çıkarıp, tişört ve beyzbol şapkaları giydiler.

“Tebrikler,” dedi Eduardo. “Görünüşe bakılırsa, başarmışsınız.”

Pablo ilk kez o an geri dönüp maden tesisine baktı. Kompleksin üstü duman bulutları ve farklı noktalardan yükselen alevlerle kaplıydı. Madenin yangın söndürme teçhizatı bu yangınla başa çıkabilecek yeterlilikte değildi. Alevler hâlâ yayılmaya devam ediyordu.

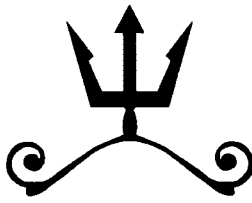
Pablo’nun yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. O nöbetçinin ortaya çıkması dışında her şey plana uygun gerçekleşmişti. Kompleksin kalbi olan iki ana özütleme tesisi çok geçmeden kül

yığını haline gelecekti. Cevher işlenemeyince bütün işletme en az bir, belki de iki yıl boyunca faaliyetini durdurmak zorunda kalacaktı. Ve eğer şansları varsa, bütün bu olay talihsiz bir kaza olarak kayıtlara geçecekti.

Juan gözlerini Pablo'nun baktığı yöne çevirdi ve o da keyifle yangını seyretti. "Galiba bu gece bütün eyaleti ateşe verdik."

Pablo arkadaşına döndü.

"Hayır, dostum," dedi sırtarak. "Bütün dünyayı ateşe verdik."

2

BAŞKANIN YÜZÜNDEN AKAN TER BOYNUNA AKMIŞ, BEYAZ kolalı gömleğinin yakasını ıslatmıştı. Hava haziran ayı için Connecticut'ta alışılmadık bir sıcaklıktaydı. Block Adası Boğazı'ndan gelen hafif rüzgâr nemi azaltacak kuvvette değildi. Nehir kenarındaki tersanenin içi seradan farksızdı. Öğlen sıcağında Bina 260 olarak bilinen montaj alanı içinde klimanın etkisi pek hissedilmiyordu.

Electric Boat Şirketi Thames Nehri boyunca uzanan tesislerinde dizel deniz motorları üretmeye 1910 yılında başlamıştı, ama daha sonra denizaltı imalatına geçerek ciddi paralar kazanır olmuştu. Groton tersanesi Deniz Kuvvetleri'ne ilk denizaltıyı 1934 yılında teslim etmiş, o günden beri de ABD donanmasına her sınıftan su altı savaş gemileri üretmişti. Tamamlanmak üzere olan Virginia sınıfı denizaltıların en süratli saldırı denizaltısı *North Dakota*'nın pruvası bütün heybetiyle yeşil binanın içinde duruyordu.

North Dakota'nın kaptan köşkünden aşağıya inen başkan ayakları beton zemine değdiği an rahat bir nefes aldı. İri yapılı bir adam olan ve dar alanlardan nefret eden başkan denizaltı içinde-

ki tur bittiği için şükrediyordu. Neyse ki, denizaltının içinde hava daha serindi. Ülke ekonomisi yerlerde sürünürken ve Kongre’de tartışmalar çözümsüzlük içinde boğulurken bir tersane ziyareti başkanın gündeminde en son sıradaydı, fakat Deniz Kuvvetleri Bakanı’na oraya gelip, işçilere moral vereceğine söz vermişti. Peşindeki heyet ona ayak uydurmaya çalışırken başkan denizaltının boyutlarına hayranlıkla baktı.

“Müthiş bir şey olmuş.”

“Evet, efendim,” dedi başkanın dirseğine tutkalla yapıştırılmış gibi duran takım elbiseli, sarı saçlı adam. “Teknolojinin son harikası.” Genel Kurmay Başkan Yardımcısı Tom Cerny yönetiminde görev almadan önce Capitol Hill’de savunma sorunları konusunda uzmanlaşmıştı.

“Seawolf sınıfı gemilerinden biraz daha uzun, fakat bir *Trident*’ten de küçüktür,” dedi tur rehberi olan şirket başmühendisi. “Çoğu insan onları suda görür; ama o sırada gövdesinin üçte ikisi su altında olduğu için görünmez.”

Başkan başını salladı. Destek blokları üstünde duran yüz kırk metre uzunluğundaki gövde tepelerinde kule gibi yükseliyordu.

“Silah gücümüze büyük bir katkı sağlayacak. Bunu yakından görme fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Winters adındaki, granit gibi yüzü olan bir amiral öne çıktı.

“Sayın başkan, her ne kadar *North Dakota*’yı size gösterebildiğimiz için çok mutluysek da, sizi buraya davet etmemizin asıl nedeni bu değildi.”

Başkan üstünde başkanlık amblemi olan beyaz kaskını çıkartıp amirale uzattıktan sonra eliyle alnındaki teri sildi.

“Eğer işin içine soğuk bir içecek ve klimayı bir derece daha düşürmeyi de katarsanız, sizi dinlemeye hazırım.”

Başkanı önünde üniformalı bir güvenlik görevlisinin beklediği küçük bir kapıya götürdüler. Kapı kilitsizdi; başkan ve ma-

iyeti birer birer içeriye girerlerken yüzleri pervazın üstündeki kamera tarafından kaydedildi.

Amiral bir düğmeye basıp tepedeki lambaları yakınca yaklaşık yüz otuz metre uzunluğunda dar bir alan aydınlanıverdi. Başkan burada da tamamlanmak üzere olan başka bir denizaltı gördü, ama bu araç o güne kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Büyüklüğü kabaca *North Dakota*'nın yarısı kadardı, ama bambaşka bir tasarımı vardı. Alışılmadık bir darlıkta olan simsiyah gövdesi pruva kısmında sivriliyordu. Yumurta biçimindeki alçak gözetleme kulesinin üst güverteden yüksekliği bir metre bile yoktu. Kıç tarafına iştirilmiş iki tane aerodinamik biçimli kanal tıpkı bir yunus kuyruğunu andırıyordu. Fakat en sıra dışı özelliği her iki yanından uzanan ve üçgen kanatlara benzeyen geri çekilebilir dengeleyicilerdi. Altlarında boru şeklinde dört büyük metal kutu görünüyordu.

Bu tasarım başkana Güney Kaliforniya açıklarında balık tutarken gördüğü devasa manta vatozunu hatırlattı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu başkan. "Virgina sınıfı gemilerden başka bir şey imal ettiğimizi bilmiyordum."

"Efendim, bu *Sea Arrow*'dur," dedi amiral. "En gelişmiş teknolojilerin test edildiği gizli bir araştırma geliştirme programı içinde geliştirilen bir prototip."

Cerny amirale döndü. "Neden başkana bu program hakkında bilgi verilmedi? Kaynağın hangi fondan sağlandığını bilmek istiyorum."

Amiral ona aklıktan gözü dönmüş bir pitbull köpeğinin şirinliğiyle baktı. "*Sea Arrow*'un kaynağı Savunma Bakanlığı İleri Araştırma Projeleri Dairesi ve Deniz Kuvvetleri Araştırma Dairesi fonlarınca sağlandı. Başkana şu anda bunun varlığı hakkında bilgi veriliyor."

(*) Deniz oku.

Başkan onlara kulak asmadan araç boyunca yürüdü ve alı-şılmadık gövde yapısını inceledi. Pruvadan fırlamış gibi görünen daire biçimindeki küçük borulara baktı, sonra denizaltının kış ta-rafına gelince hiç pervanesi olmadığını gördü. Winters'a meraklı bir ifadeyle baktı.

“Pekâlâ, amiralim, ilgimi çektiniz. Bana *Sea Arrow*’u anlatın.”

“Sayın başkanım, bu görevi projeyi yürüten Joe Eberson’a dev-rediyorum. Joe’yla daha önce tanışmıştınız. Kendisi DARPA’nın, yani Savunma Bakanlığı İleri Araştırma Projeleri Dairesi’nde De-niz Platformları Teknolojileri müdürüdür.

Yüzünde hevesli bir ifade olan sakallı bir adam öne çıktı. Bel-li belirsiz bir Tennessee aksanı vardı.

“Efendim, *Sea Arrow* denizaltı teknolojisinde çok aşamalı bir sıçrama hedeflenerek inşa edildi, aslında halen devam etmekte. Son teknolojileri ve en gelişmiş kuramları doğrudan inşa işine entegre ederek geleneksel geliştirme süreçlerini atlıyoruz. Tama-men kavramsal aşamada bulunan belli sayıdaki teknik özellik-lerle başladık. Ülkenin dört bir yanındaki çok sayıda bağımsız mühendislerden kurulu ekiplerin büyük gayretleri sonunda size tarihin en gelişmiş saldırı denizaltısı inşasını bitirmek üzere ol-duğumuzu söyleyebilirim.”

Başkan başını salladı. “O halde, beni bu tuhaf eklentiler hak-kında biraz aydınlatın. Jurassic döneminden kalma bir uçan ya-ratığı andırıyor.”

“Önce kış tarafından başlayalım. Gördüğünüz gibi, pervane-si yoktur.” Eberson eliyle yuvarlaklaştırılmış kanalları işaret etti. “Bu iki kanalın amacı odur. *Sea Arrow* şaftsız bir tahrik gücüyle çalışacaktır. Görmüş olduğunuz gibi, *North Dakota*’nın gelenek-sel buhar türbini enerjisini bir nükleer reaktörden alır ve bu tür-bin şafta monte edilmiş pervaneyi çalıştırır. *Sea Arrow*’da harici tahrik sistemi kullanıyoruz, bu da enerjiyi doğrudan reaktörden alacaktır. Bu iki kanalda daimi olarak enjektörlü tahrik sistemini

sürecek olan yüksek yoğunluklu bir manyetik motor bulunacak.” Eberson gülümsedi. “Bu tasarım gürültüyü büyük ölçüde azalttığı gibi, iç mekânda çok geniş bir alan sağlıyor ve bu sayede aracın boyutlarını da küçültebiliyoruz.”

“Bu daimi manyetik motorlar nedir?”

“Bunlar malzeme bilimindeki son buluşlar sayesinde elde ettiğimiz, elektrik motorundaki evrimsel, hatta devrim sayılabilecek bir gelişmenin ürünüdür. Nadir toprak elementlerinin karışımı sentezlenerek son derece güçlü mıknatıslar elde ediliyor, bunlar da yüksek performanslı, doğru akımlı motorlara sarılıyor. Bu motorları kusursuz hale getirmek için uzun araştırmalar yaptık ve gelecekteki savaş gemilerimize enerji sağlamada bir çığır açacağımıza inanıyoruz.”

Başkan eğilip kanallardan birine bakınca tepeden gelen ışığın parladığını gördü.

“İçi boş görünüyor.”

“Motorları henüz almadığımız için yerleştiremedik. İlk motor bir hafta sonra Donanma’nın Maryland’daki araştırma laboratuvarından gönderilecek.”

“Çalıştırabileceğinize emin misiniz?”

“Bu boyutlardaki motorları henüz denemediysek de, laboratuvar testlerimizdeki sonuçlara bakarak beklenen düzeyde performans göstereceklerine inanıyoruz.”

Başkan uzatılmış dengeleyicilerden birinin altına eğilip, kaptan köşkünün önünde ve arkasında bulunan varil şeklindeki çıkıntılara baktı.

Eberson onun ardından yürürken açıklamasını sürdürüyordu.

“Kanat biçimli uzantılar yüksek hız gerektiren operasyonlarda kullanılacak geri çekilebilir dengeleyicilerdir. Hız on not altına düşünce otomatik olarak geri çekilir. O tüp biçimli kutu torpido kapsülüdür; her bir dengeleyici üstünde bunlardan dört

tanisini yerleştirebiliyoruz. Dengeleyici gövdeye çekildiği zaman kapsüller hemen doldurulabiliyor.”

Eberson üstlerindeki iki tane namlu biçimli nesneyi işaret etti. “Bunlar su üstü Gatling topları. Su üstü gemilerinde seyriltilmiş uranyum mermileriyle son anda füzelerden korunma amaçlı hızlı atışlar yapanlara benzer. Bizimkiler bunların daha geliştirilmiş olup, basınçlı hava kullanarak torpidoya karşı su altında ateş edebilir. Tabii, hiçbir düşman torpidosunun yakınıma za gelebileceğini sanmıyoruz.”

Başkan gövde kısmına doğru yürürken, Eberson da onu izledi.

“Gördüğünüz gibi, kaptan köşkü yüksek hızlara uyum sağlayacak biçimde tasarlanmıştır.”

“Periskop için yer kalmamış gibi görünüyor.”

“Aslında *Sea Arrow*’un periskopu yok, yani, hiç değilse geleneksel anlamda...” dedi Eberson. “Fiber-optik bir kabloya bağlı bir ROV-tipi video kamera kullanılıyor. 250 metre derinlikten bile salıverildiğinde mürettebata satıh üstünde ne varsa bütün ayrıntılarıyla gösterebiliyor.”

Başkan pruva kısmına gelince ince bir mızrak gibi çıkıntı yapmış küçük borulardan birine dokundu. “Peki, bu nedir?”

“Aracı çalıştıran ana halka,” dedi Eberson. “Kaliforniya’daki mühendislerimizden birinin teknolojiadaki son buluşu üzerine uygulamayı umduğumuz ikincil bir...”

Amiral Winters onun sözünü kesti. “Sayın başkan, isterseniz gemide kısa bir tur attıktan sonra bütün sorularınızı cevaplayacağımız kısa bir sunum yapalım.”

“Pekâlâ, amiralim. Ama hâlâ soğuk içeceğim gelmiş değil.”

Amiralin kılavuzluğunda iç kısımlar gezildi; geminin otomatik sistemleri, aerodinamik tasarımı ve modernliğiyle *North Dakota*’dan çok farklı bir görünümü vardı. Ülkenin başkomutanı yüksek teknolojiyle donatılmış kumanda merkezini, az sayıdaki

konforlu mürettebat kamaralarını ve emniyet kemerleri olan yastıklı koltukları incelerken hiç yorum yapmadı.

Tur bittikten sonra başkan bir toplantı odasına götürüldü ve nihayet ona soğuk içecek ikram edildi. Başkanın her zamanki neşeli tavrı değişmiş, yardımcısı Cerny'e de yansıyan bir sertliğe dönüşmüştü.

"Pekâlâ, baylar," diye gürledi başkan. "Burada tam olarak neler oluyor? Gördüklerim yeni teknolojilerin denendiği bir test platformundan çok daha fazlası olduğunu söylüyor. Karşımda suya indirilmeye hazır bir deniz aracı var."

"Efendim," dedi amiral genzini temizledikten sonra. "*Sea Arrow* ile oyunu tamamen değiştirme imkânını kazanıyoruz. Bildiğiniz gibi son zamanlarda deniz kuvvetlerimize yönelik tehditlerde ciddi bir artış var. İranlılar Ruslardan edindikleri bir yığın yeni su altı teknolojisiyle Kilo sınıfı denizaltı filolarını büyütmek için yoğun bir faaliyet içindeler. Rusların kendileriye petrol gelirleri sayesinde eskimiş filolarını değiştirmek amacıyla gemi inşa çalışmalarını hızlandırdılar. Ve tabii, bir de Çinliler var. Her ne kadar askeri büyümelerinin sadece savunma amaçlı olduğunu öne sürseler de, deniz filolarını güçlendirdikleri bir sır değil. Kaynaklarımızdan aldığımız bilgilere göre 097 Tipi nükleer denizaltılarının faal duruma geçmesi an meselesiymiş. Bütün bunlar Pasifik'te, Atlantik'te ve İran Körfezi'nde bize yönelik tehditlerin arttığını gösteriyor."

Amiral buruk bir gülümsemeyle başkanın gözlerine baktı ve devam etti. "Bizim durumumuza gelince, her bir geminin maliyeti tavan yaptığı için giderek küçülen bir filomuz var. Her birinin maliyeti iki milyar doların üstündeyken, giderek kısıtlanan bir bütçeden çok sınırlı sayıda Virginia sınıfı denizaltı imal edebileceğimizin farkındayız."

“Ulusal borçlanma hâlâ dizginlenemedi,” dedi başkan. “Bu nedenle Deniz Kuvvetleri de diğer kurumlar gibi buna katlanmak zorunda.”

“Kesinlikle öyle, efendim. İşte *Sea Arrow* da burada sahneye çıkıyor. Uzun süren araştırma-imalat döngüsünü devre dışı bırakıp, Virginia programından artırabildiğimiz kaynaklarla *Sea Arrow*’u *North Dakota*’dan çok daha düşük bir maliyetle inşa ettik. Gördüğünüz gibi, bu iş büyük bir gizlilik içinde yapılmakta. Malzemelerin teslimatında kuşku çekmemesi için inşa çalışmalarını özellikle *Dakota*’nın yanı başında yapıldı. *North Dakota* resmen göreve çıktığında seyir tecrübesi için gizlice denize indirmeyi umuyoruz.”

Başkanın kaşları çatıldı. “Eh, şu ana kadar bunu gizlemekte epey başarılı olmuşsunuz.”

“Teşekkür ederim, efendim. Dr. Eberson’un da sözünü ettiği gibi, karşınızda bugüne kadar inşa edilen en gelişmiş teknolojiye sahip denizaltı var. Şaftsız tahrik gücü, harici torpido kapsülleri ve torpido savuşturma sistemleri en ileri teknoloji ürünüdür. Ama onu başka her şeyden üstün kılan ilave bir özelliği var.”

Eberson projeksiyon oynatıcısına bir disk yerleştirdi.

Beyaz tahta üzerinde bir dağ gölündeki küçük bir teknenin kış kısmını gösteren bir görüntü belirdi. İki adam torpido biçimli bir düzeneği güverteden kaldırıp kenara yerleştirdiler. Kanat biçimli uzantılarını gören başkan bunun *Sea Arrow*’un uzaktan kumandayla yönetilen bir maketi olduğunu görebiliyordu.

“Bu ölçekli bir makettir,” diye açıkladı Eberson. “Aynı konfigürasyonlar kullanılarak yapıldı ve aynı tip tahrik sistemi kullanılıyor.”

Model suya indirilirken görüntü araç üstündeki bir kamera-ya geçti. Ekranın dibinde beliren sayılar maketin hızını, derinliğini, aldığı mesafeyi ve yalpalanmasını gösteriyordu.

Maket gölün yeşil sularında kısa bir derinliğe daldıktan sonra hızlanmaya başladı. Minik denizaltı hızla ilerlerken zemindeki çökeltiyi havalandırıyordu. Birden ekranı küçük hava kabarcıkları kapladı ve görüntüyü örttü. Maket ilerlemeye devam ederken videoda bulanık bir beyazlık hâkimdi. Aracın hızı üç haneli sayılara erişince başkanın ağzı açık kaldı. Bir süre sonra maket yavaşlayıp, su üstüne çıktı, tekneye alındı ve video görüntüsü de burada sona erdi.

Odada kısa süren bir sessizlikten sonra başkan alçak sesle, “Yani,” dedi. “Bu maketin su altında saatte üç yüz kilometre hız yaptığını mı gördüm şimdi?”

“Hayır, efendim,” dedi Ebersson gülümseyerek. “Yüz elli not hıza erişti, bu da yaklaşık üç yüz elli kilometre eder.”

“Bu imkânsız. Bana deniz araçları tahrik teknolojilerinin seksen notu geçemeyeceği söylendi. *North Dakota* bile ancak otuz beş not yapabiliyor.”

“Ruslar yüz not üstüne çıkan bir çeşit torpido geliştirmemişler miydi?” diye sordu Cerny.

“Evet, ellerinde *Shkval* var,” dedi Ebersson. “Roket güdümlü bir torpido. *Sea Arrow*’da da aynı prensip kullanıldı. Yüksek hıza erişmeyi sağlayan şey tahrik sistemi değil, süper kovuklaşma oluyor.”

“Mühendislik konusundaki bilgisizliğimi mazur görün,” dedi başkan. “Ama süper kovuklaşma sudaki örselenmeyle ilgili değil midir?”

“Evet. Buradaki durumdaysa su altında yol alan nesnenin etrafında bir gaz kabarcığı oluşturur. Bu kabarcık aracı suyun direncinden kurtarır ve çok yüksek hızlara çıkılmasını sağlar. *Sea Arrow*’un pruvasındaki borular uygulamayı umduğumuz süper kovuklaştırma sisteminin bir parçası olacak. Yüksek güçteki manyetik motorlarla birleştiği zaman bu düzeydeki hızlara eriş-

ceğimizi düşünüyorum ve Rusların roket torpidolarındaki menzil sınırı da olmayacak.”

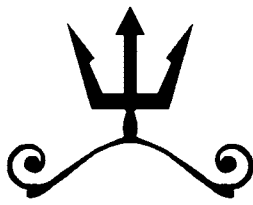
“Belki,” dedi Cerny. “Ama bir torpidoyla yetmiş metrelik bir denizaltı arasında çok önemli bir fark var.”

“Farklar en çok yüksek hız yaparken aracın kontrolünde çıkabilir,” dedi Eberson. “*Sea Arrow*’un, başkanın yakıştırdığı gibi, Jurassic kanatları dengeyi sağlamaya yarıyor. Süper kovuklaştırma sistemi gaz kabarcığının büyüklüğünü ve şeklini ayarlayarak kontrolü doğrudan sağlayacak. Bu kuramlar *Sea Arrow* büyüklüğündeki bir araç için henüz test edilmemiş bir kuram ama sistemin tedarikçisi işe yarayacağından çok emin. Ben de gelecek hafta maketlerinin deniz tecrübesini yapacağım.”

Başkan çenesini ovuşturuyordu. Neden sonra bilmiş bir ifadeyle amirale baktı. “Amiralim, eğer bu araç anlatıldığı gibi çalışırsa, tam olarak ne anlama gelir?”

“*Sea Arrow* bizi en yakın rakibimizin yirmi yıl önüne geçirir. Çin, Rusya ve İran tehditleri kesinlikle etkisizleştirilir. Yok edilmesi neredeyse imkânsız olan bir silahımız olur. Ve elimizde sadece bir avuç *Sea Arrow* ile dünyanın her bir köşesine göz açıp kapayana kadar erişip, o bölgeyi savunabiliriz. Özetle, efendim, bundan böyle denizlerimizin emniyeti konusunda hiç endişemiz kalmaz.”

Başkan onaylarcasına başını salladı. Odadaki nem ve sıcaklık kaybolmuş gibiydi ve o gün ilk kez olarak başkan gülümsedi.

3

O SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE MARİNADA GÜNEY Kaliforniya'ya özgü nemli ve puslu bir hava hâkimdi, hafiften yağmur çiseliyordu. Joe Eberson kiralık otomobilinden çıkıp otoparkta göz gezdirdikten sonra bagajı açtı ve oltayla balık tutma malzemelerinin olduğu kutuyu çıkardı. Her ikisini de bir gece önce, uçağı Doğu Sahili'nden San Diego'nun Lindbergh Alanı'na indikten hemen sonra satın almıştı. Buruşuk şapkasını giydi ve Shelter Adası'nın marinasına doğru ağır adımlarla yürümeye başladı.

Düzinelerce yelkenli ve motorlu teknenin olduğu marında yürürken limanın karşı ucundaki Deniz Hava Üssü'nden kalkan E-2 Hawkeye gözlem uçağına dönüp bakmadı bile. Ona göre rih-tıma bağı bu teknelerin çoğu sahiplerinin hafta sonu hobileriydi ve çok ender denize açılırlardı. Geniş arka güvertesi olan, on beş metrelik bir yolcu teknesini görünce, ona doğru ilerledi. Tekne elli yıllıktı, ama pırıl pırıl parlayan beyaz gövdesi sahibinin onu uzun zamandan beri büyük bir sevgiyle koruduğunu gösteriyordu. Kış tarafından gelen mırıltı, motorun rölantide çalıştığına işaret etti.

"Nihayet geldin, Joe," dedi kamaradan dışarıya çıkan bir adam. "Az kalsın sensiz gidiyorduk."

Zayıf gövdesi, kalın çerçevesi gözlüğü ve düzgünce taranmış beyaz saçlarıyla Dr. Carl Heiland tipik bir elektrik mühendisi görünümündeydi. Fıldır fıldır bakan gözleriyle her an gülmeye hazır, sabahın altısında bile enerji dolu bir adamdı.

Uykusuz olan ve uzun uçak yolculuğunun yorgunluğunu hisseden Eberson ise pek öyle sayılmazdı. Güverteye çıkıp Heiland'la el sıkıştı.

"Geciktiğim için özür dilerim doktor," dedi Eberson esnemesini bastırmaya çalışarak. "Otelden çıkışta yanlış bir yola saptım ve Sea World'e gelene kadar farkına varmadım."

"Bu sayede bana teknedeki hazırlıkları yapacak zaman çıktı." Heiland küpeşmeye kayışlarla bağlanmış sandıkları ve kutuları işaret etti. "Hadi, senin takımları da bunların yanına koyalım." Tam Eberson'un elindeki oltaya uzanırken başındaki şapka gözüne çarptı ve bir kahkaha patlattı.

"Bugün niyetin alabalık tutmak mı?"

Eberson şapkasını çıkarıp adamakıllı yıpranmış üst kısmına ve üstüne takılı parlak renkli tatlı su balığı iğnelerine baktı. "Balığa çıkıyoruz, demiştin."

"Senden başka bu işi ciddiye alan kimse olduğunu sanmıyorum." Heiland kamaraya doğru seslendi. "Hadi, Manny, bizi buradan götür artık."

Esmer bir adam güverteye çıkıp babalara bağlı halatları çözdü. Hemen sonra da dümen başına geçip tekneyi at nalı biçimindeki San Diego rıhtımından çıkarma işine girişti. Kanalı aşp, Pasifik'e girmeden önce yanlarından Deniz Kuvvetleri'ne ait bir gemi geçti. Manny sürati artırıp güney batı yönünde bir rota tutturdu. Sahilden gelen rüzgâr denizde hafif bir dalga oluştuyordu. Çok geçmeden Eberson'u deniz tuttu; oturmak için Manny'nin yanından geçip kamaraya girdi.

Heiland onun önüne bir kupa kahve koyduktan sonra mutlak masasında ona katıldı. "E, Joe, anlat bakalım, Arlington'da işler nasıl gidiyor?"

“Bildiğin gibi, kısa bir süre önce başkana sırrımızı açıkladık. Ama yine de, daha az kaynakla daha çok şey başarmamız isteniyor, anlayacağın baskı altındayız. Gelecek yıl şimdiki bütçemizden bile kısıntı yapılacak diye korkuyorum.”

“Bu kısıtlamaların er geç bizi de etkileyeceğini tahmin ediyordum. Neyse ki, daha beş yıllık sözleşmem var.”

“Senin endişe etmene gerek yok, Carl. Şirketinin çalışmaları son derece önemli. Aslında Blok İki’nin geliştirilmesi için onay aldım bile; eğer işlediğini kanıtlayabilirsen... Sanırım, beni acil olarak buraya çağırma nedenin buydu, değil mi?”

Heiland ona temkinli bir ifadeyle baktı. “Düpedüz kumar oynamışsın. Daha Blok Bir sistemine bile saha testi uygulamadın ki.”

Eberson midesinde kabaran bulantıya aldırmadan ona gülmüsed. “Carl, işleyeceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Tahrik parçalarını tedarik edebildiniz mi?”

“Evet, ama bazı malzemelerin sağlanmasında sorun çıkıyor.” Hevesli bir ifadeyle Heiland’ın yüzüne baktı. “Ama bizi Blok İki modeli daha çok ilgilendiriyor.”

“Bizde de benzer malzeme sorunları çıktı, ama sanırım, he-deflediğimiz atılımı yapmış bulunuyoruz.”

Eberson’un ağzı kulaklarına vardı. “İşte ben de bunu duy-mak için Washington’dan kalkan ilk uçağa atladım. Çalışmalarını reklam etmediğini bilirim.”

“Projenin gizliliği olduğu için saha testlerine dikkat çekmek istemem. Blok Bir’de işe yaradı, bu yüzden de bugün balığa çık-ma kılıfı uyduruldu.” Bir kez daha Eberson’un şapkasına bakıp güldü.

“Biz de kendi tarafımızda her şeyi gizli tutmak için elimiz-den geleni yaptık. Tabii, zaten bize gözle görülebilecek bir şey de vermiş değildin.”

“Ne kadar az kişi görürse, o kadar daha iyi olur.”

Eberson kahvesinden bir yudum alıp dirseklerini masaya dayadı.

“Sence gerçekten teorik olarak öngörülen hızlara erişebilecek miyiz?”

Heiland evet anlamında başını sallarken gözleri parlıyordu. “Birazdan öğreneceğiz.”

Birkaç dakika sonra Manny test alanına geldiklerini bildirerek motoru susturdu. Meksika karasularına girmişler, kıyıda otuz kilometre açıkta, San Diego üssünden çıkabilecek bir geminin de rotasında olmayacak bir yerdeydiler. Su demir atılamayacak kadar derin olduğu için Heiland işe koyulduğunda tekne akıntıyla sürüklenmekteydi.

Küpeşteye bağlı uzun dikedörtgen bir sandığın yanındaki, içinde birkaç dizüstü bilgisayar, kablolar ve bağlantı aparatları olan daha küçük sandıkları açtı. Alçak bir bank üstüne bilgisayarları koyduktan sonra ayarlarını yaptı.

Manny dümen evinden başını uzattı. “Doktor, üzerimize doğru gelen bir yük gemisi var.”

Heiland omzu üzerinden baktı. “Biz işe başlayana kadar geçip gider.” Dikkatini tekrar bilgisayarlara verdi.

Eberson irice bir sandığa oturup yaklaşan gemiyi seyretti. Orta boy bir yük gemisiydi ve hem tasarımı hem de üstünde hiç pas olmayışı yakın bir zamanda inşa edilmiş olduğunu gösteriyordu. Koyu gri rengiyle Deniz Kuvvetleri gemilerinin görünümündeydi. Köprü pencereleri Eberson’un dikkatini çekti. Siyah boyalı camlarıyla tuhaf, neredeyse ürkütücü bir havası vardı.

Ana güvertede tulum giymiş birkaç tayfa büyük bir konteynerin arkasında çalışıyorlardı. Gemi biraz daha yaklaşıncı Eberson adamların geminin tam ortasına monte edilmiş çanak biçimli bir nesneyi ayarladıklarını anladı. Çanak soluk bir yeşile boyalıydı ve zeminden bir metre yüksekte, yüzü denize dönük,

sertleştirilmiş bir yelkene benziyordu. Az sonra adamlar gözden kaybolunca Eberson geminin yavaşladığını fark etti.

“Carl, bu gemi benim midemi bulandırdı.” Huzursuz bir şekilde ayağa kalktı.

“Görecekları bir şeyimiz yok ki,” dedi Heiland. “İstersen eline bir olta al da gerçekten balık tutuyormuş gibi yap.”

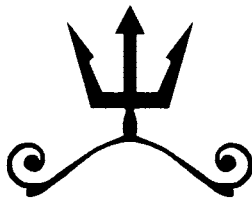
Eberson rafta duran oltalardan birini alıp, yem koymadan ucunda ağırlık bağılı kancayı denize fırlattı. Yük gemisi adama-kıllı yaklaştığı zaman karartılmış köprü üstüne doğru dostça el saldı.

Elini yakan bir acı duydu; bu acı kolundan bütün vücuduna yayılıverdi. Kolunu indirip salladı, ama yanma hissi süratle bütün vücudunu sardı. Birkaç saniye sonra sanki binlerce kırmızı karınca etini ısırıyormuş gibi hissediyordu. Yanma hissi başına yükseldi; gözleri yuvalarında haşlanır gibi olmuştu.

“Carl...” diye haykırdı. Bu kelime ağzından bir hırıltı olarak çıkmıştı.

Heiland da aynı yanma hissini sırtında duydu. Hemen dönünce aynı anda iki sahneyi algıladı. Biri, elinde hâlâ tuttuğu oltasıyla ölmekte olan Joe’nun sırtüstü güverteye düşüşüydü; diğeri kıpkırmızı olmuştu. Diğeriyse, otuz metre mesafede bulunan gemideki kalkan biçimli düzeneğin kendisine doğru çevrilmiş oluşuydu.

Vücudunu saran yanma hissine aldırmayıp, kamaraya doğru yürüdü. Manny o sırada güverteye çıkmış, ağzından, burnundan kan boşalırken son nefesini veriyordu. Heiland kırk yıllık dostunun yanından geçerken duyduğu acı giderek dayanılmaz hale geliyordu. Bütün vücudu alevler içinde yanıyor gibiydi. Bilincini kaybetmek üzereyken, neden derim parça parça soyuluyor, diye geçirdi içinden. Güçlkle kaptan koltuğuna ilerledi. Konsolun altına uzanıp yanan parmaklarıyla bir çift pimi tuttu. Son nefesini alırken ikisini birden çekti.

4

“SEN DE BANA KATILACAK MISIN?”

Loren Smith-Pitt kocasına baktı. Daha birkaç saniye önce dümen başındayken, göz açıp kapayana kadar kiralık sürat teknele-
rinin kenarından demir atmıştı. Şimdi de üstünde dalgıç kıyafeti
ve tüpüyle kış aynasında oturmuş, denizin derinliklerini keşfet-
mek için sabırsızlanıyordu. Loren denizin kocasını mıkna-tıs gibi
çektiğini bilirdi.

“Sanırım, burada kalıp güneşin ve temiz Şili havasının tadı-
nı çıkaracağım,” dedi. “Kongre pazartesi günü tekrar toplanana
kadar bu havadan yararlanmak istiyorum.”

“Meclis toplantıları için kulak tıkacı edinsen daha iyi olur.”

Loren kocasının sataşmasını duymazdan geldi. Colora-
do’dan kongre üyesi olan Loren birkaç günlüğüne bile olsa,
Washington’un politik tartışmalarından kaçabildiği için çok
memnundu. İş baskısından ve her şeye burnunu sokan medya-
dan uzak kalabildiği için başka bir ülkede daha rahat ediyordu.
O anda ülkesinde asla giyemeyeceği bir bikini içinde, yoga ve
her gün koşu bandında koşmasına borçlu olduğu balık etli, fakat
sıkı vücudunu sergilemekteydi.

Teknenin yan bankına oturup bacağını sallandırdı ve ayaklarını suya soktu. "Ayy! Su soğukmuş. Ben burada kuru ve sıcak kalacağım, teşekkür ederim."

"Ben de fazla duracak değilim." Kocasını dişleri arasına regülatörü sıkıştırıp bir an ona hayranlıkla baktıktan sonra kendini sırtüstü Pasifik'in mavi sularına bıraktı. Dalmadan önce palet çırparak karısını ıslatmayı da ihmal etmedi.

Loren bir havluyla ayaklarını kurularak, bir süre kocasından çıkan hava kabarcıklarını izledikten sonra başını kaldırıp ufka baktı. Hava kristal gibiydi, safir gibi gökyüzü neredeyse denizle aynı renkteydi. Kırmızı sürat motorlarıyla Şili sahilinden bir kilometre açta, Playa Caleta Abarca adındaki küçük kumsalın karşısında demir atmışlardı.

Sheraton Oteli yakınlarda bir yerdeki kayaların tepesinde kule gibi yükselmekteydi. Açık havuzu güneşe tapan turistlerle doluydu. Biraz güneyde, denizcilerin "Pasifik İncisi" adını verdiği, Şili'nin renkli ve tarihi limanı Valparaíso vardı. Dik yamaçları kaplayan eski binalar Loren'a San Francisco'yu hatırlattı. Koyda demir atmış olan *Sea Splendour* adındaki büyük beyaz yolcu gemisi yolcularının Viña del Mar plajlarını veya Şili'nin başkenti Santiago'yu ziyaret etmeleri için gemiden karaya ufak teknelerle seferler yapmaktaydı.

Loren gözlerini tekrar denize çevirdiği sırada hafif bir dalga sürat motorunu salladı. Sarı renkli küçük bir yelkenli yakınlarından geçip, kuzey yönündeki bir yük gemisine doğru ilerlerken Loren sırtını yastıklı koltuğa dayayıp gözlerini kapadı ve güneşin tadını çıkardı.

Onun yirmi metre altında Dirk Pitt, Humboldt Akıntısı nedeniyle ülkenin her zaman soğuk olan kıyı sularında ancak ısınır gibi oluyordu. İnişini yavaşlattıkça soluma hızı da düştü. On beş metre kadar olan görüş mesafesi fena sayılmazdı, dipteki kalın

yosunlarla kaplı kayaları kolayca seçebiliyordu. Yavaşça palet çıkararak üstü parlak renkli denizkestaneleri ve denizyıldızlarıyla dolu bir resifin yanından geçerken küçük bir grup istavrit onu seyrediyordu.

Pitt'i deniz kadar hiçbir şey gevşetemezdi. Bazı insanlar bunu boğucu bulurlardı, ama Pitt okyanusun derinliklerine indiği zaman içinde yepyeni bir güç bulur, sanki altıncı hissi uyanırmış gibi olurdu. Onlarca yıl önce, Güney Kaliforniya sahillerinde küçük koyları keşfederken, serbest dalış ve sörf yaparken gelişmiş olan bir zevkti. Büyülenmiş gibi olur, kendini uçuyormuş gibi hissederd; zaten bu nedenle Hava Harp Akademisi'ne girmiş ve genç bir subayken pilotluk okulunu bitirmişti.

Ne var ki, denize olan bu tutkusu pilotluğu ve gelecek vaat eden bir askeri kariyeri bırakıp, NUMA^(*) adıyla kurulan yeni bir federal kuruluşa katılmasına yol açmıştı. Bu kurumun amacı dünya okyanuslarını incelemek ve korumaktı. NUMA Pitt için ideal bir yuvaydı; ona dünyanın her bir köşesindeki denizlerde ve deniz altında çalışma imkânı sağlıyordu. Yıllarca Özel Projeler Müdürü olarak görev yaptıktan sonra bu kurumun başına geçti, ama dünya okyanuslarına olan aşkı hiç bitmedi. Loren kocasının ilk sevgilisi olan denizle hâlâ rekabet halinde olduğunu söyleyerek ona takılmadan edemezdi.

Pitt'in su altını keşfetme ve tarih sevgisi onu düzinelerce gemi enkazı keşfetmeye yöneltti. Ama bu öğlen sonrası araştırma hedefi diğerlerine göre çok önemsiz sayılabilirdi. Dipteki kayaların üstünden yüzerken yarıkların içine bakıyordu. Birkaç dakika sonra aradığı şeyi buldu. İki kaya arasına kolunu uzatıp, neredeyse üç kilo gelen kahverengi bir ıstakozu çekip aldı. Bir an uzun antenlerine baktıktan sonra bunu dalgıç filesine sokup, hayvanın benzerini aramaya başladı.

(*) National Underwater and Marine Agency: Ulusal Su Altı ve Denizcilik Kuruluşu.

Regülatörlü soluma sesinin üstünde denizi yarıp geçen belli belirsiz bir tıkırtı vardı.

Daha iyi işitmek için soluğunu tuttu. Bu metalik tıklamayla tanıdık bir ritim tekrarlanıyordu – iki kısa, iki uzun tıklama, sonra yine iki kısa tıklama. Tam olarak SOS verirken kullanılan Mors sinyali değildi; bunda üç nokta ve çizgiler olurdu, ama Pitt amacın aynı olduğunu tahmin etti. Yönünü tam olarak kestiremediyse de, yakından geldiği belliydi. Loren olmalıydı.

Sürat motorunun yönüne doğru hızla yüzeye doğru çıkmaya başladı. Demirin ipini görüp, o tarafa doğru yüzdü ve teknenin birkaç metre arkasında yüzeye çıktı. Loren aynalığın üstüne uzanmış, bir dalgıç kurşunuyla kenara vurmaktaydı. Tüm dikkatini sinyal vermeye yöneltmiş olduğu için Pitt’in su üstüne çıktığını fark etmedi.

“Ne oldu?” diye bağırdı Pitt.

Başını kaldırıp baktığında Pitt onun gözlerindeki korkuyu gördü. Loren konuşmadı, sadece eliyle Pitt’in arkasını işaret etti. Pitt başını çevirdi, devasa bir gölge onların tepesindeydi.

Bu çok büyük bir yük gemisiydi, otuz metre uzaktaydı ve hızla yaklaşıyordu. Küçük sürat motoru geminin dağ gibi köpükler çıkaran pruvasının yolu üstündeydi. Pitt köprü üstündeki ahmaklara küfretti; ya kör ya da uyuyor olmalıydılar.

Hiç duraksamadan birkaç kulaçla tekneye ulaşır koluyla kenarına uzandı.

“Motoru çalıştırayım mı?” Loren’ın rengi atmıştı. “Sen su altındayken bunu yapmaya çekindim.”

Pitt demir ipinin hâlâ gergin olduğunu gördü. Kule gibi gövdesiyle yaklaşan geminin motor gümbürtüsünü duyabiliyordu. Çok yaklaşmıştı. Demir ipini keserken veya motoru çalıştırırken en küçük bir gecikme olması tekneleriyle birlikte kendilerinin de parçalanması demekti.

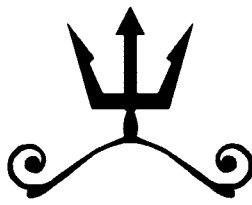
Regülatör hâlâ dişlerinin arasında olduğu halde Loren'a bakıp başını iki yana salladı ve eliyle yakınına gelmesini işaret etti.

Loren onun sürat motoruna çıkmasına yardım etmek için hemen kenara geldi.

Oysa Pitt onun elini tutmak yerine uzanıp belinden kavradı.

Loren tepki gösteremedi kenardan aşağıya çekildiğini hissetti. Vücudu soğuk suya girince çığlığı bastı; suda çırpınırken son nefesini aldı. Dağ gibi tepelerinde biten  elik gövde artık birkaç metre  telerindeydi.

Sonra da bir bez bebek gibi denizin altına çekildi.

5

YÜK GEMİSİ NE YAVAŞLADI NE DE YÖN DEĞİŞTİRDİ. GENİŞ çelik gövdesi sürat motoruna çarptı, demir ipini koparıp, onu pruvası altına aldı. Sürat motoru gemi gövdesi boyunca batıp çıktı, ama sonra şaşılacak bir şekilde tekrar yüzeye çıktı. Geminin dümen suyunda sallanıyordu; sol tarafı hafifçe yamulmuştu.

Denizin altında, hızla dibe doğru çekilirken Loren kocasına sımsıkı tutunmuştu. Buz gibi suyun etkisiyle önce paniklemiş, havasız kalacağından korkmuştu. Sonra Pitt regülatörü onun ağzına tıkınca Loren çok üşümesine rağmen biraz yatıştır gibi oldu. Daha derine inerlerken o da bacaklarını çırparak yardımcı oldu.

Geminin gövdesi üstlerindeyken satıhtaki su karardı. Loren başını kaldırıp bakınca elini uzatsa geminin sadece birkaç metre yukarısındaki midye kabuklarıyla kaplı plakalarına değecekmiş gibi hissetti.

Devasa gövdeden kurtulmuş olmalarına rağmen Pitt daha derine inmek için çabalıyordu. Ciğerleri patlayacak gibi olmuştu, ama var gücüyle nihayet deniz tabanına ulaştılar. Bir otobüs büyüklüğünde bir mercan kayası görünce Loren'ı bunun kıvrımlı

kenarına çekti. Dizleri sert zemine dayanırken kayadaki bir çıkıntıya sımsıkı tutundu.

Loren dibe varıncaya kadar kocasının hiç nefes almamış olduğunu fark edince hemen regülatörü onun dudakları arasına soktu. Kendisinin gözleri büyümüş, nabzı hızla atmaktaydı. Pitt'in maskeli yüzüne bakınca, kocasının sakın bir ifadeyle ona göz kırptığını gördü. Sanki ölümle burun buruna gelmek onun için sıradan bir şeymiş gibiydi.

Pitt seve seve bira derin nefes aldıktan sonra regülatörü tekrar Loren'a uzatıp, yukarıya baktı. Gemi hâlâ tepelerindeydi; Pitt'in en büyük korkusu hemen üstlerinde parlayan bronz pervaneydi. Geminin kış tarafı geçip gidene kadar Pitt Loren'ı kolları arasına alıp eldivenli elleriyle kaya çıkıntısını kavradı. Devasa uskurlar suyu yararken muazzam emiş gücünü hissediyordu. Zemindeki kumlar kalkmış, her yanı kaplamıştı. Gemi uzaklaştıktan sonra çökeltiler yağmur gibi yağmaya başladı. Pitt kavradığı kayayı bıraktı ve Loren ona sarılmış halde yüzeye doğru yüzmeye başladılar. Başları su üstüne kınca ikisi de temiz havayı ilerine çektiler.

"Bir an gemiye fırsat bırakmadan beni senin ldreeğini sandım," dedi Loren.

"Suyun altına kaçmayı daha emniyetli buldum." Pitt giderek uzaklaşan geminin arkasında yazılı olan ismine baktı. *Tasmanian Star*.

Loren da diğer yöne, açık denize doğru bakıyordu. "Bir yelkenlinin üzerinden geçtiler. İçinde yaşlıca bir çift vardı. Bizim üstümüze doğru geldiğini tahmin etmiştim."

"Her ne kadar Mors kodunu biraz geliştirmen gerekse de, hızlı düşünmen ikimizin de hayatını kurtardı." Pitt de onun gibi denizin üstünü taradı, ama gözüne su üstünde kalmış herhangi bir enkaz parçası çarpmadı.

“Karaya çıkınca bunu polise bildirelim,” dedi Loren. “Valparaiso’da gemi mürettebatını yakalarlar.”

Pitt başını kıyı tarafına çevirince küçük kırmızı teknelerinin hâlâ suda olduğunu gördü ve şaşırdı. İskele tarafında bir parçası yerinden çıkmış gibiydi, ama hâlâ su üstünde durabiliyordu. Birlikte tekneye doğru yüzdüler, önce Pitt çıktı, sonra Loren’i yukarıya çekti.

“Elbiselerimiz ve yemeğimiz gitmiş,” dedi Loren hafifçe titreyerek. Güneş vücudunu kurutmaya başlamıştı.

“Benim de istakozum gitti.”

Pitt oksijen tüpünü ve dalgıç elbisesini çıkardıktan sonra teknenin konsoluna baktı. Kontak anahtarı hâlâ yerindeydi; motoru çalıştırmayı denedi. Motor birkaç kez boşa devir yaptıktan sonra öksüre tıksıra çalıştı. Tekne suyun altındayken içten takmalı motoru kuru kalmıştı. Gaz kolunu hafifçe öne itip uzaklaşmakta olan büyük yük gemisine baktı.

Tasmanian Star hâlâ aynı yönde ve aynı hızla yol almaktaydı. Birkaç kilometre ötede batıya doğru, bir kâse biçiminde kıvrım yapan Valparaiso limanı vardı. İskelenin ticari tesisleri batı tarafındaydı, ama yük gemisi doğu yönüne doğru ilerliyordu. Pitt geminin izlediği rotayı fark edince gerildi, sonra da gaz kolunu sonuna kadar itti.

Sintinesi ve dümen odası suyla dolmuş olan sürat motoru epey zorlansa da hızını artırmayı başardı.

O sırada bir koltuk yastığıyla içerideki suyu tahliye etmeye çalışan Loren durdu ve kocasının yanına geldi. Pitt’in yeşil gözlerindeki endişe ifadesini gördü.

“Neden sahile dönmüyoruz?”

Pitt yük gemisini işaret etti. “Geminin yolu üstünde ne olduğunu görüyor musun?”

Loren şilebin olduğu tarafa baktı. Büyük beyaz yolcu gemisi hâlâ limanda demir atmış durumdaydı ve yaklaşan şile-

bin tam yolu üstündeydi. *Tasmanian Star* yön değıştirmezse, *Sea Splendour*'a tam da ortasından toslayacaktı.

“Dirk, o gemide herhalde bin kişi falan vardır.”

“Eğer *Tasmanian Star*’ın serdümeninde miyopluktan başka bir sorun varsa, yüzlerce insan ölebilir.”

Sûrat motoru gelen bir dalgayla sallanınca Loren kocasının omzuna tutundu. Hasarlı tekneleri giderek daha iyi duruma getiriyordu. Sintine pompası içerideki suyu boşalttıkça tekne yükselmiş ve hız kazanmıştı. Hasarın tamamı su üstü bölümünde olduğu için Pitt tekneyi kontrol etmekte sorun yaşamıyordu. Hızı yirmi notu geçmişti ve yük gemisine giderek yaklaşıyorlardı.

“Yolcu gemisini uyarabilir miyiz?” sordu Loren, motor gürültüsünde bağırarak zorunda kalarak.

Pitt başını iki yana salladı. “Telsizimiz yok. Üstelik gemi demir atmış. Zamanında harekete geçmesi imkânsız.”

“Hiç değilse yolcuları uyarabilirdik.”

Pitt sadece başını sallamakla yetindi. O kadar kısa süre içinde bunu yapmak çok zordu.

Şilebin arka kısmına yaklaşırlarken az sayıdaki seçeneklerini gözden geçirdi. Yakınlarda başka tekne olmadığı için telsizle uyarmak imkânsızdı. Aklına gelen ilk şey hareket halindeki şilebe tırmanmayı denemektir. Ama daha yakınına gelince bundan vazgeçti. Gemiye çıkmak çok zordu, dahası, bunu başarsa bile köprü üstüne zamanında varamazdı. Yolcu gemisi yarım kilometreden az bir uzaklıktaydı.

Şilebin iskele tarafının ve pruvasının yanından geçerlerken Pitt hiç ara vermeden sürat motorunun havalı kornasını çınlatıyordu. Loren şilebin üst güvertesine el salladı, ama hiçbir karşılık yoktu. *Tasmanian Star* ne yavaşlıyor ne de yön değıştiriyor, doğrucu felaket rotasında ilerliyordu. Pitt köprü üstüne baktı, ama cam penceresinin ardında hiç kimseyi göremedi. Göründüğü kadarıyla kontrolsüz bir hayalet gemiydi.

Pitt yardım isteyebileceği biri var mı, diye etrafa bakındı, ama kimseler yoktu. Yaklaşık iki kilometre güneybatıdaki ticari limanın yakınlarında kümelenmiş birkaç tekne vardı, ama önlerindeki denizin üstü kumsala kadar boştu. Demir atmış *Sea Splendour*'dan başka hiçbir şey yoktu.

Üst güvertede toplanmış olan bir grup yolcu yaklaşan şilebi işaret edip, el sallıyorlardı. Serdümen mutlaka yaklaşan şilebi bildirmiş olmalıydı ve gemi kaptanı öfke içinde telsizle *Tasmanian Star*'ı uyarmaya çalışıyordu. Ama hiçbir karşılık alamadı.

Pitt şilebin uzun gövdesini incelerken kıç kısmının tuhaf bir şekilde su hizasından yüksekte olduğunu fark etti.

O anda yüzünde bir kararlılık ifadesi belirdi. Kriz anlarında zihni büyük bir hızla çalışır, önündeki bütün imkânları değerlendirdikten sonra sakın bir şekilde izleyeceği yolu seçerdi. Zaten pek az seçeneği olduğu için, bu yolu seçmesi çok sürmedi.

Dümeni tamamen çevirip şilebin pruvası önünden kıvrılarak sancak tarafına geçti.

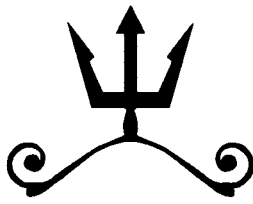
“Loren, benim dalgıç elbisemi giy.”

“Ne yapacağız?”

“Bu yaratığı dürterek yoldan çıkarmaya çalışacağız.”

“Bu küçük tekneyle mi? Bu imkânsız.”

Pitt kararlı bir ifadeyle gemiye baktı. “Canını yakan bir yeri-ne çarparsak, bu mümkün.”

6

TELAŞ İÇİNDEKİ YOLCULAR KAÇINILMAZ GÖRÜNEN ÇARPIŞMA için birbirlerini uyarırlarken *Sea Splendour*'da büyük bir panik başlamıştı. Ebeveynler çocuklarını kucaklayıp geminin diğer tarafına kaçarlarken bir kısım yolcu da üst güvertelere çıkmak için merdivenlere koşuyordu. Mürettebat bile yolcularla birlikte çarpışma noktasından kaçmaya çalışıyordu.

Kaza veya kasıtlı olarak, *Tasmanian Star* doğruca yolcu gemisinin tam ortasını hedeflemişti. Yaklaşık aynı büyüklükte olan küt burunlu şilep, yolcu gemisini ikiye ayırabilecek bir hızla üstüne doğru geliyordu.

Sea Splendour'un köprü üstündeki Kaptanı Alphonse Franco'nun fazla seçeneği yoktu. Ümitsiz bir şekilde gemisini yana çekmeye çalıştı, ama ana motorları soğuk olduğu için sadece yardımcı motorun gücünü kullanabilecekti. Demir ipini boşaltıp, şilepten kaçabilmek için geminin yan pervanelerini çalıştırdı.

Ne var ki, üstüne gelen şilebe bakınca bunun için çok geç olduğunu anladı. "Yönünü çevir, lanet olası!" diye bağırdı.

Köprüde bulunan diğer personelin ona baktığı bile yoktu. Panik halindeki mürettebat bir yandan imdat çağrıları yapıyor,

bir yandan da acil durum işlemlerini uygulamaya çalışıyordu. Kaptan gözleri yaklaşan şilepte, heykel gibi durmuş, sanki bakışlarıyla onu korkutmaya çalışır gibiydi.

O anda şilebin arka tarafında dalgalarla hoplayan küçük, kırmızı bir sürat motoru gözüne çarptı. İçinde uzun boylu, siyah saçlı sıırım gibi bir adamla, üstünde bol bir dalgıç elbisesi bulunan bir kadın vardı. Sürat motoru son hızla *Tasmanian Star*'a çarpacak gibi geliyordu. Bu ancak bir intihar girişimi olabilirdi.

"Çılgınlık," dedi Franco başını iki yana sallayarak. "Bunlar delirmiş."

PITT BİR ANLIĞINA GAZ KOLUNU geri çekince sürat motoru yavaşladı; Loren'a döndü. "Atla!"

Loren onun kolunu bir kez sıktıktan sonra motorun kenarından denize atladı. Daha o suya düşmeden Pitt tekrar gaz kolunu ileri itince tekne hızla öne fırladı. Loren onu izlerken kocasının başkalarını kurtarmak uğruna kendini öldürmemesi için dua etti.

Pitt bir mucize gerçekleştirmek için tek bir fırsatı olacağını biliyordu. Şilep artık *Sea Splendour*'a dört yüz metre mesafedeydi. Şilebin kık tarafını hedefleyip, çarpışma için kendini hazırladı.

Tasmanian Star'ın kık kısmı içe doğru bir kıvrım yapmış, kık güvertesiyle su kesimi arasında boşluk oluşmuştu. Pitt sürat motorunu tam bu noktaya hedeflemişti. Hızla yaklaşırken dümenin üst aksının yüzeyde olduğunu gördü. Bu aksın içinde geminin devasa pervanesi vardı. Hem onu hem de sürat motorunu kolayca yutabilirdi.

Şilep tamamen dolu olsaydı, Pitt'in planı hiç gerçekleşemezdi. Fakat geminin kık kısmı su kesiminden yüksekte olduğu için

bir şans doğuyordu. Aksın bir metre kadar solunu hedefleyerek, teknesini son hızıyla buna toslattı.

Sü rat motorunun kırmızı gövdesi ş ilebin dümenine çarparak dümen yelpazesinin dış kenarını ezdi. Çarpmanın ş iddetiyle küçük teknenin arkası yükselmiş, sudan dışarıya çıkmıştı. Tekrar suya inerken Pitt düşecek gibi olduysa da, son anda dümen simidine tutundu. Tekne bir kez daha, bu defa yukarıdan, dümene çarparak aksi ezdi ve üst plakasını yamulttu.

Gövdesi paralanmış haldeyken sü rat motoru dümend en sıyrılıp ayrıldı; motoru artık stop etmişti. Ş ilebin dümen suyunda yana doğru savrulurken, devasa gemi yoluna devam etti.

Pitt'in ön cama çarpması sonucu sıyrılan bacağından başka bir yarası yoktu. Az sonra Loren yüzerek yanına geldi ve ağır ağır batmakta olan küçük tekneye çıktı.

"İyi misin?" diye sordu kocasına. "Çok sert bir çarpışma oldu."

"İyiyim." Pitt tişörtünü yırtıp kanayan bacağı nı sardı. "Ama iş e yarayacağından emin değilim."

Pitt giderek yolcu gemisine yaklaş an ş ilebin arkasından baktı. Önceleri yönünde belirgin bir değiş iklik yok gibiydi. Ama sonra, *Tasmanian Star*'ın pruvası azar azar sancak tarafına doğru sapmaya başladı.

Pitt dümene çarpıp bunu yirmi derece bük tüğ ü zaman geminin otomatik pilotu hemen rotayı düzeltmeye koyuldu. Fakat sü rat motorunun ikinci darbesiyle ezilen aks dümenin sabit kalmasına yol açtı. Otomatik pilot bu hasara karşı çaresiz kalmıştı. Pitt ş ilebin rotasını değiştirmişti. Ama bu derecelik bir sapma yeterli olacak mıydı?

Sea Splendour'un köprü üstünde Kaptan Franco bu değişikli ğ i fark etti. "Ş ilep dönüyor!" Gözlerini giderek azalan mesafeden ayıramıyordu.

Önce karış karış, sonra metre metre şilebin pruvası sahile doğru dönmeye başladı. *Sea Splendour* üstündeki herkes şilebin onlara çarpmadan geçmesi için dua ediyordu. İki gemi arasındaki mesafe çok azalmıştı. Temas kaçınılmazdı.

Tasmanian Star kararlı bir şekilde yolcu gemisinin sancak tarafına çarpmak üzereyken yolcular ve mürettebat kendilerini bu darbeye karşı hazırladılar. Fakat son anda şilebin pruvası yolcu gemisine çarpmadı, *Sea Splendour*'un kış bodoslamasına doğru kaydı. Şilebin pruvasından yedi metrelik bir kısmı sıyrılırken sürtünen metal sesi duyuldu.

Şilep *Sea Splendour*'un çıkıntılı kış kısmına çarparak sarsıldı. Fakat devasa gemi hiç yavaşlamadan, hızla yolcu gemisinden sıyrılıp sahile doğru ilerlemeye başladı. Hâlâ yirmi notluk bir süratle giden yük gemisinin ön ambarı üstünde *Sea Splendour*'un arka güvertesinden kopan yedi metrelik bir parça takılı kalmıştı.

Çarpmanın etkisiyle yolcu gemisi sancak tarafına doğru savrulmuştu, ama kısa sürede doğruldu. Kaptanı hayretler içindeydi. Köprü üstüne gelen raporlar sadece önemsiz, yapısal hasarlar olduğunu bildirmekteydi. Kış kısmında hiç yolcu olmadığı için yaralanan kimse yoktu. Kıl payıyla büyük bir felaketin eşiğinden dönülmüştü.

Gemisinin kurtulduğunu ve can kaybı olmadığını öğrenen kaptanın rahatlama duygusu artık öfkeye dönüşebilirdi. "Zabit filikasını suya indirmeye başlayın," dedi yanındaki görevliye. "Hasarı gözden geçirdikten sonra o soytarının canına okuyacağım. Sahile ayak bastığı anda..."

Bu arada, nasıl olsa yavaşlayıp, Valparaiso'nun ticari iskelesine gideceğini sandığı *Tasmanian Star*'ı izlememişti. Oysa şilep rotasını değiştirmeyip, şehrin deniz kıyısındaki bir kumsalına doğru ilerliyordu.

Tasmanian Star kumsalın birkaç metre ötesinde karaya oturduğu anda, öğlen yemeğinde şarabı biraz fazla kaçırmış olan orta

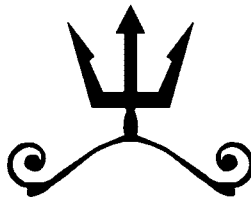
yaşlı Kanadalı bir çift kum üstünde uyuklamaktaydı. Şilebin gövdesi deniz tabanını sıyırırken muazzam bir sürtünme gürültüsü çıktı. Pruvası yumuşak kumu kolayca yarıp geçtikten sonra nihayet hızı kesildi. Bu arada küçük bir dondurma büfesini ezmiş, neyse ki sahibi gelen tehlikeyi görüp zamanında kaçabilmişti.

Hayalet gemi nihayet durduğunda etraftakiler hayret dolu bakışlarla olayı izliyorlardı. Gemideki tek hayat belirtisi hâlâ dönen pervanelerinin ve motorlarının gürültüsüydü.

Gürültüyü duyup, üstüne düşen gölgeyi fark eden Kanadalı adam gözlerini açmadan karısını dürttü. "Hayatım, bu neydi?"

Karısı tek gözünü açıp, doğruldu. Üç metre ötesinde şilebin gövdesi kule gibi yükseliyordu. Ezilmelerine ramak kalmıştı.

"Harold..." Kadın gözlerini kırıştıırıp, bir daha baktı. "Galiba gemimiz bizi almaya gelmiş."

7

SUYA İNDİRİLEN FİLİKADA SEA SPLENDOUR'UN HASAR GÖREN kış tarafını inceleyen Kaptan Franco'nun yüzü pancar gibi kızmıştı. Ne ki, tahribat korktuğundan çok daha hafifti; kış kısmındaki çıkıntılı kısımda sadece yüzeysel hasar vardı. Dalgıçları su altında kalan kısmını da inceleyeceklerdi, ama görüldüğü kadarıyla kendi mürettebatının halledemeyeceği bir sorun yoktu. Arka güverteyi kullanıma kapatıp programına asgari gecikmeyle yoluna devam ederdi. Yolcuları karaya çıkarmak zorunda kalıp, gezi paraları iade edilmesi gerekseydi şirketten nasıl bir tepki göreceğini çok iyi biliyordu. Neyse ki, böyle bir şey olmayacaktı. Ama bu geminin onun hayatında önemli bir yeri vardı ve şekli bozulduğu için çok öfkeliydi.

"Bizi şilebe götür," dedi filikanın serdümenine.

Güverte zabitlerinden biri kaptana seslendi.

"Efendim, sancak tarafımızda küçük bir sorunumuz var galiba."

Kaptan Franco uzanıp o tarafa bakınca, yarısı suya batmış haldeki kırmızı sürat motorunu gördü. İçindeki çift hem hâlâ ha-

yattaydı hem de teknenin ön kısmına oturmuş ona el sallıyorlardı.

“Sürat motoruyla şilebe toslayan kaçık bu.” Başını iki yana salladı. “Hadi, gidip alalım onları.”

Filika batmakta olan motorun yanına yanaştı. Pitt Loren’in filikaya geçmesine yardım ettikten sonra kendisi de atladı. Dönüp baktığında adamakıllı hırpalanmış olan sürat motorunun batmak üzere olduğunu gördü.

Kaşları çatık halde ona bakan kaptana döndü. “Galiba birisine yeni bir tekne satın almam gerekecek.”

Franco, Pitt’i iyice süzdükten sonra onun genç bir ahmak veya bir sarhoş olmadığını anladı. Uzun boyluydu, sıırım gibi, kaslı vücuduyla kavalkemiği üstündeki kanlı kesige rağmen dimdik, özgüvenli bir duruşu vardı. Kolayca gülümseyebilen sert hatlı yüzü uzun yıllar açık havada çalıştığını ele veriyordu. Ve bir de zekâ fışkıran, delici yeşil gözleri...

“Yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Pitt. “Karaya kadar yüzmek zorunda kalmadık.”

“O şilebe çarparak teknenizi imha edişinizi seyrettim,” dedi Franco. “Az kalsın ölecektiniz. Neden yaptınız bunu?”

“Dümenini bozmak için.” Pitt yolcu gemisinin hırpalanmış kık tarafına baktı. “Galiba biraz geç kalmışım.”

Kaptanın yüzü bembeyaz oldu. “Tanrım, tabii, ya... Son saniyede şilebin yönünü değiştiren sizdiniz.”

Pitt’in elini kavrayıp kolunu neredeyse yerinden sökecek gibi sıkıp, salladı. “Gemimi ve yüzlerce insanın hayatını kurtardınız. Manevra yapacak zamanımız yoktu, o ahmak bizi ortadan ikiye böcecekti.”

“Bir yelkenlinin üstünden geçti, az kalsın bizi de eziyordu.”

“Kaçık herifler! Telsiz uyarılarımızı da iplemediler, üstümüze gelmeyi sürdürdüler. Bakın, orada karaya oturmuşlar.”

“Köprü personeli ehliyetsiz olmalı,” dedi Pitt.

“Onlarla işim bitince kesinlikle öyle olacaklar.”

Filikanın motoru hızını artırınca kısa sürede karaya oturmuş ve pervaneleri hâlâ dönen şilebin yanına vardılar. Kumsalda toplanmış kalabalık gemiyi merakla izlerken yaklaşmakta olan Valparaiso polisinin sirenleri duyuluyordu.

Şilep sancak tarafına doğru hafifçe eğilmişse de, dik durmaktaydı. Güvertelerinde herhangi bir hayat belirtisi yoktu. Uzun bir taşıma rampası sakat bir kol gibi yan tarafından sarkıyordu. Şilebin ambarlarını boşaltıp doldurmak için kullanılan bu taşıyıcı rampa *Sea Splendour*’la çarpışınca yerinden kopmuştu. Franco gemiye çıkmaları için bundan yararlanmayı düşünüp, filikanın o tarafa yönelmesini istedi.

Rampanın ucu filikanın güvertesi yüksekliğindeydi. Ağırığa dayanıp dayanmayacağını test etmek için bir gemici üstüne çıktı. Adam birkaç adım attıktan sonra kaptana eliyle, güvenli işareti yaptı ve hızlı adımlarla güverteye tırmandı. Onu temkinli adımlarla Kaptan Franco izledi. Bütün dikkatini bastığı yere verdiği için hemen ardından Pitt’in geldiğini fark etmedi.

Franco küpeşteye varınca orada bekleyen gemicinin yardımıyla güverteye indi. Hemen arkasından Pitt de güverteye atlayınca şaşırdı. Franco ona döndü ve gemiye çıktığı için tam ona çıkışacakken, Pitt buna fırsat vermedi.

“O motorları durdursak iyi olacak.” Pitt kaptanın yanından geçip köprü üstüne seğırtti.

Kaptan yanındaki gemiciye talimat verdi. “Güverteleri, mürettebat yatakhanelerini ara, sonra köprü üstüne gel.”

Köprü kıç tarafında çok katlı bir üst yapıydı. Arka tarafa geçen Pitt geminin beş ana ambarı üstündeki büyük ambar kaportalarına baktı. Bunlardan sonuncusu kısmen açıktı. Her bir kaportanın hidrolik olarak yana açılan menteşeli kapakları vardı. Pitt üst yapının hemen önünde bulunan kaportaya yaklaşp, aralıktan içine baktı. Ambar bir mağara gibiydi, içinde tozlar içindeki kü-

çük bir buldozerden başka bir şey yoktu. Pitt ön ambarların hâlâ yüklü olduğunu tahmin etti; geminin kış tarafının sudan yüksekte kalması ancak bu şekilde açıklanabilirdi. Güverte üstünde gözüne çarpan gümüşsü parçalardan birini mayosunun cebine atıp köprüye doğru ilerledi.

“Bu gemide kimse yok mu?” diye sordu Franco, Pitt’in yanına gelerek.

“Henüz bir karşılama komitesine rastlamadım.”

Basamakları çıkıp açık bir kanatlı kapıdan köprü üstüne girdiler. Geminin diğer tarafları gibi, burası da boştu. Bu ürpertici sessizlik geminin telsizi tarafından bozuldu; Şili Sahil Güvenlik’i gemiye çağrıda bulunuyordu. Franco telsizi kapadıktan sonra merkez konsola gidip motorları susturdu.

Pitt dümeni inceledi. “Otomatik pilot yüz kırk iki derecelik bir rotaya ayarlanmış.”

“Hareket halindeki bir gemiyi terk etmeleri çok anlamsız.”

“Bence en akla yakın cevap, korsanlık işi olmalı,” dedi Pitt. “Beş numaralı ambar gemi limandan ayrıldıktan sonra boşaltılmışa benziyor.”

Kaptan duvarda ve yerde birbirine benzeyen koyu renkli lekeler olduğunu fark etti ve birden yüzü sarardı. “Şuna bak.”

Pitt tek bakışta bu lekelerin kurumuş kan olduğunu anladı. Parmağını duvara sürünce, kuru kan kabuk halinde yere düştü.

“Yakın bir zamanda olmamış gibi görünüyor. Geminin navigasyon sistemini geriye sarıp nereden geldiğini öğrenebilir miyiz?

Franco dümenin yanına geldi; kan lekelerinden uzaklaştığı için memnundu. Navigasyon ekranını buldu: ekranda Valparaiso Limanı’nın dijital bir haritasında *Tasmanian Star*’ı temsil eden küçük bir simge vardı. Klavyeyi tuşlayıp ölçeği düşürdü. Sarı bir çizgi şilebin Şili’den ve Güney Amerika’dan çıkıp, Orta Amerika hi-

zasında keskin bir dönüş yaparak kuzeye yöneldiğini ve Pasifik'e açıldığını gösteriyordu. Geminin çıkış yeri Avustralya'ydı.

"Perth'ten gelmiş." Sonra tekrar sıfırlayıp, geminin yön değiştirdiği noktaya geldi. Pitt'e bakıp, başını salladı.

"Korsan varsayımın çok mantıklı. Ambarlarından biri boşken Pasifik'i geçmezdi."

"Rota değişikliğinin nerede gerçekleştiğine bakalım."

Franco görüntüyü ayarladı. "Kosta Rika'nın üç bin kilometre batısında görünüyor."

"Soygun için okyanusun en ıssız yerlerinden biri."

Franco başını iki yana salladı. "Eğer mürettebat gemiyi burada terk etmişse, *Tasmanian Star* Valparaiso'ya kadar olan beş bin kilometreyi insansız kat etmiş demektir."

"Bu da korsanlığın bir haftadan fazla bir süre önce olduğu anlamına gelir. Buradan iz sürmek neredeyse imkânsız."

O anda Franco'nun gemicisi telaşla kontrol odasına girdi. Yüzü kızarmış, basamakları hızla çıktığı için soluk soluğa kalmıştı. Pitt adamın kapıyı tutan elinin titrediğini fark etti.

"Mürettebat kamaraları boş, efendim. Gördüğüm kadarıyla gemide hiç kimse yok." Bir an duraksadıktan sonra, "Tek bir adam buldum," dedi.

"Ölmüş mü?" diye sordu kaptan.

"Evet, efendim. "Kokusu olmasaydı onu bulamazdım. Ana güvertede, ön ambarın yanında."

"Beni oraya götür."

Gemici, kaptan ve Pitt'le birlikte basamaklardan inip güverteye çıktı. İskele tarafına geçip ambar kaportaları boyunca yürüdüler. Ön ambara vardıklarında gemici durdu ve eliyle işaret etti.

"Destek kelepçelerinin birinin altında," dedi gemici daha fazla yaklaşımadan. "Oraya yuvarlanıp düşmüş olmalı."

Pitt ve Franco öne bir adım atınca ambar kaportası hidroliğinin yanında mavi bir nesne gördüler. Biraz daha yaklaşınc

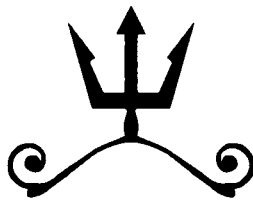
bunun mavi iş tulumu içindeki bir adamın cesedi olduğunu anladılar. Çürümüş cesedin kokusu tarif edilir gibi değildi, fakat görünüşü daha da korkunçtu.

Adamın üstündeki kıyafet tertemizdi ve hiç bozulmamıştı. Pitt onun postallarına ve kemerine takılı eldivenlerini görünce onun sıradan bir gemi adamı olduğuna hükmetti. Ama tahmin yürütebileceği tek şey bundan ibaretti.

Görünürdeki derisi inanılmaz boyutlarda şişmişti ve rengi Fransız hardalına dönmüştü. Kulaklarının ve ağzının kenarında kurumuş kan birikintisi görülüyordu. Gemicinin etrafında dolaşan sinekler hâlâ açık duran gözleri üstünde yoğunlaşmıştı. Adamın elleri ve ayakları çürüme ötesinde bir korkunçlukta idi. Burnu, kulakları ve parmak uçları kömürleşmişti, ama derisi yarılmış değildi. Pitt'in aklına aşırı soğuk yanmasına maruz kalan kutup kâşiflerinin fotoğrafları geldi; ölü dokunun üstü siyah karcıklarla dolu olurdu. Ama *Tasmanian Star* herhangi bir kutup bölgesinin yakınından bile geçmemişti.

Franco yavaşça geri çekildi.

"Kutsal Meryem!" diye soluk verdi. "Bu adam şeytanın kendisi tarafından öldürülmüş."

8

PITT WASHINGTON'DAKİ OFİSİNE DÖNDÜĞÜNDE MASASININ tam ortasında ezilmiş, parçalanmış bir kask buldu. Vizör kısmının üstüne kısa bir not yapıştırılmıştı.

*Baba,
Gerçekten, daha dikkatli olmalısın!*

Pitt kaskı kenara iterken güldü; bu notun kızından mı, yoksa oğlundan mı geldiğini bilmiyordu. İki çocuğu da NUMA'da çalışıyordu ve deniz altı tektonik fay hatlarıyla ilgili bir proje için Madagaskar'a gitmişlerdi.

Kapısı tıklatıldı ve içeriye kusursuz bir saç tuvaleti ve makyajı olan seksi bir kadın girdi. Her ne kadar Zerri Pochinsky kırklı yaşlarının sonundaysa da, görünüşünden yaşı hiç belli değildi. Uzun yıllardan beri Pitt'in çok güvendiği sekreteri olan bu kadın eğer Pitt daha önce Loren'a rastlamamış olsaydı onun hayatında farklı bir konumda olabilirdi.

"Aslan yuvasına hoş geldin." Pochinsky gülümseyerek Pitt'in masasına dumanı tüten bir kahve kupası bıraktı. "O kaskın nasıl buraya geldiğini gerçekten bilmiyorum."

Pitt gülümsemeye karşılık verdi. "Özel mabedimin hiçbir mahremiyeti kalmamış."

"Başkan yardımcısının sekreteri aradı," dedi Pochinsky kestane renkli gözleri ciddileşerek. "Bugün saat iki otuzda ofisinde bir toplantıya katılmanı rica ediyormuş."

"Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, sadece güvenlikle ilgili olduğundan söz etti."

"Washington'daki hangi olay onunla ilgili değil ki?" Pitt tadı kaçmış bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Pekâlâ, orada olacağını söyle onlara."

"Ayrıca, Hiram da burada, dışarıda bekliyor. Randevunuz olduğunu söyledi."

"Onu içeriye al."

Pochinsky kapıdan çıktıktan sonra içeriye saçları omzuna inen, sakallı bir adam girdi. Üstündeki blucin, kovboy çizmeleri ve siyah tişörtüyle Hiram, Yaeger motosikletçi barlarının gedikli-si bir tipe benziyordu. Sadece büyükanne gözlüğünün ardındaki mavi gözleri, sahip olduğu üst düzey zekânın belirtisiydi. Motosikletçi barlarıyla hiç ilgisi olmayan bu adam bir bilgisayar dehasıydı ve en büyük tutkusu yazılım şifreleri yazmaktı. NUMA'nın ultra modern bilgisayar merkezini yönetiyordu ve dünya üstündeki bin farklı noktadan oşinografik veri toplayan müthiş bir iletişim ağı kurmuştu.

"Demek, haşmetli *Sea Splendour*'un kurtarıcısı nihayet yuvasına döndü." Hiram, Pitt'in karşısındaki bir koltuğa oturdu. "Ne yani, filolarındaki en pahalı gemiyi kurtardığın için sana beleş bir dünya turu teklif etmediler mi?"

"Çok istediler," dedi Pitt. "Ama Loren diyet yaptığı için geminin büfesinden yararlanamayacaktı. Üstelik ben disk iteleme oyunundan pek haz etmem. Anlayacağın, pek ilginç olmayacaktı."

"Senin yerine ben seve seve o tura katılırdım."

“Ve senin yokluğunda bütün kurumumuz dağılma tehlikesine mi girseydi?”

“Haklısın, ben burada kilit personelim.” Yaeger burnunu havaya kaldırdı. “Bir dahaki performans değerlendirmesi sırasında bunu bana hatırlatırsın.”

“Tamam,” dedi Pitt sırtarak. “Anladığım kadarıyla, *Tasmanian Star*’la ilgili bir şeyler buldun.”

“Temel bilgiler. 2005 yılında Kore’de yapılmış. Yüz yetmiş metre uzunluğu ve elli dört bin tonluk tonajıyla Handymax kuru yük taşıyıcısı sınıfına giriyor. Beş tane ambarı, iki vinci ve otomatik dağıtım yapan bir konveyör sistemi var.”

“Ve bu da merdiven yerine kullanılabilir,” diye ekledi Pitt.

“Sahibi Sendai adındaki bir Japon nakliye şirketi; bugüne kadar düzenli olarak Pasifik’te seyir yapmış ve maden cevheri taşımış. Son seyrinde bir Amerikan petrokimya şirketiyle sözleşmesi varmış. Üç buçuk hafta önce Perth’ten ayrılmış; kayıtlı yükü olan boksitle Los Angeles’a gidiyormuş.”

“Boksit.” Pitt cebinden küçük bir plastik torba çıkardı. *Tasmanian Star*’ın güvertesinden aldığı gümüş renkli kayayı çıkarıp masasının üstüne koydu. “Taşıdığı boksitin değeri hakkında hiç bir fikrin var mı?”

“Geminin sigorta değerini bulamadım, ama kalitesine bağlı olarak bu madde açık piyasada tonu otuzla altmış dolar arasında satılabilir.”

“Bu miktar için geminin saldırıya uğraması çok anlamsız.”

“Ben olsam içi iPad’le dolu bir gemiye bulaşırdım.”

“Peki, bu hırsızların nereye kaçmış olabilecekleri konusunda bir fikrin var mı?”

“Pek yok. Geminin rota değiştirdiği yerle ilgili verdiğin koordinatları araştırdım, ama bir şey bulamadım. NRO(*)’nun uydu

(*) National Reconnaissance Office: Ulusal Bilgi Toplama Kurumu.

görüntüleri de bir hafta öncesine ait. Pasifik'in o kısmı ölü bölge. Gökteki casusların ilgisini çekmiyor."

"NRO'nun veritabanına mı girdin? Umarım herhangi bir iz bırakmamışsındır."

Olağanüstü yetenekli bir bilgisayar korsanı olan Yaeger alınmış gibi yaptı. "Ayak izi mi? Ben mi bırakacağım? Es kaza birisi müdahaleyi fark etse bile, göreceği izler onu benim en sevdiğim Hollywood dedikoduları web sitesine götürür."

"Devlet o siteyi kapatırsa çok yazık olur."

"Ben de öyle düşünüyorum. Aslında, *Tasmanian Star*'ın Valparaiso'da ortaya çıkmasıyla ilgili bir teorim yok değil."

"Anlatsana."

"Gemi Kosta Rika'nın yaklaşık üç bin kilometre batısında-yken aniden güneye dönmüş. Pasifik'in o bölgesinde bulunan bir hava koşulları şamandıramız aynı zaman içinde yok oldu. O bölgede şiddetli bir tropik fırtına olduğunu öğrendik. Meksika'ya ulaşmadan fırtına dinmiş. Şamandırayı kaybetmeden önce 9 şiddetinde rüzgârlar kaydettik."

"O halde, bizim korsanlar soygunu yarıda bırakıp kaçtılar."

"Bence öyle olmuştur. Belki o yüzden kargonun çoğunu almayıp, motorları çalışır durumda bıraktılar."

Pitt bir an düşündükten sonra, "O bölgede hiç ada var mı?" diye sordu.

Yaeger bir tablet bilgisayar çıkarıp, gemi rotasının değiştiği bölgenin bir haritasını buldu.

"Clipperton adında küçük bir mercan adası var. Bana verdiğin konuma otuz kilometre uzakta... ve tam aynı yönde." Pitt'e bakıp başını iki yana salladı. "Ada fikri fena değildi."

"Gemiye su basacak zamanları olmadığı için büyük ihtimalle mercan kayalarına oturup batacağını umarak Clipperton'un rotasına soktular."

“Oysa fırtına onu o adadan apayrı bir yöne sürükledi,” dedi Yaeger. “Ve gemi Valparaiso’ya varana kadar altı bin kilometre boyunca yol almaya devam etti.”

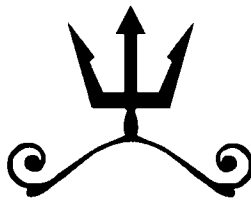
Pitt kahvesinden bir yudum aldı. “Ne var ki, bunu bilmek gemiye kimin saldırdığını ve mürettebatı ortadan kaldırdığını anlamamıza yetmiyor.”

“Son boksit nakliyatlarını gösteren liman belgelerini araştırdım, ama bir şey bulamadım.”

“Büyük ihtimalle de bulamayacaksın. Hiram, Pasifik’te son zamanlarda başka korsan saldırıları ya da kaybolan gemiler var mı, diye bir araştırsana. Bir şey daha var.” Pitt gümüş renkli kayayı alıp Hiram’a uzattı. “Bunu *Tasmanian Star*’dan aldım. Bilgisayar merkezine giderken deniz altı jeologlarına göster de bize ne olduğunu söylesinler.”

“Tamam.” Yaeger kapıya giderken kaya parçasını incelemeye başladı. “Boksit değil mi?”

Pitt hayır anlamında başını iki yana salladı. “İçimden bir ses ve karaya oturmuş devasa bir hayalet gemi bunun boksit olmadığını söylüyor.”

9

PITT UÇAK YOLCULUĞU VE SAAT FARKININ VERDİĞİ uyuşukluktan silkinmek için Yönetim Ofisi Binası'nın girişindeki basamakları koşarak çıktı. Beyaz Saray'ın bitişiğindeki bu heybetli taş yapı, Pitt'in en sevdiği devlet binasıydı. 1888 yılında o zamanın Fransız İmparatorluğu'nun mimari tarzında inşa edilmişti, tepesi dik mansart çatısı ve yüksek pencereleriyle bir Victor Hugo romanından fırlamış gibiydi. Neredeyse tamamı granit ve kayrak taşıyla yapılmış, yangın tehlikesine karşı ahşap hemen hemen hiç kullanılmamıştı. Kaderin cilvesidir ki, 2007 yılında ikinci katta çıkan bir yangın Başkan Yardımcısı Cheney'in ofisini büyük ölçüde tahrip etmişti.

Son dönemlerin başkan yardımcıları başkana yakın olmak için Beyaz Saray'ın Batı Kanadı'nı tercih etmişler, bu binadaki ofislerini sadece seremoniler için kullanmışlardı. Bu uygulama Amiral James Sandecker'ın gelişiyile tamamen değişti. Selefi görev başında ölünce bu makama atanmayı gönülsüzce kabullenen Sandecker yönetime sızan yağdanlıklardan uzak durmayı yeğledi ve başkan yardımcılığı ofisini eski Yönetim Ofisi Binası'na ta-

şıdı. Gerektiğinde günde birkaç kez yer altı tüneline yürüyüp Beyaz Saray'a gitmekten şikâyetçi değildi. Onun kadar fit olmayan yardımcılarını Sandecker'a ayak uydurmakta zorlanıyorlardı.

Pitt art arda birkaç güvenlik kordonunu aştıktan sonra ikinci kattaki başkan yardımcısı süitine ulaştı ve özel ofise alındı. Büyük oda emekli bir amirale yakışan denizcilikle ilgili motiflerle dekore edilmişti. Duvarlarda dalgalı denizlerde savaş halindeki yelkenli gemileri resmeden antika yağlıboya tablolar vardı. Pitt saatinde geldiği halde, sürmekte olan bir toplantı olduğunu gördü. Bir sehpa etrafında oturmuş iki adam ve bir kadın, elinde iri bir puroyla tüylü halı üstünde volta atan başkan yardımcısını dinliyorlardı.

"Dirk, geldiğine sevindim," dedi Sandecker yanına gelip elini sıkarak. "Otursana."

Ufak tefek yapılı olmasına rağmen Sandecker on adamın enerjisine sahipti. Alev rengindeki kızıl saçlarıyla zıtlaşan parlak mavi gözleri ve saçıyla aynı renkte bir keçi sakalı vardı. Uzun yıllar Washington gediklisi olduğu halde siyasetten nefret ederdi; açık sözlülüğü ve dürüstlüğüyle hem saygı duyulan hem de çekinilen bir insandı. Başkan yardımcısı olarak atanmadan önce yıllarca Pitt'in NUMA'daki patronu olmuştu ve Pitt için bir baba gibiydi.

"Sizi gördüğüme sevindim, amiralim. Çok formda görünüyorsunuz."

"Buradaki atsineklerini kovalarken insan kolayca formunu koruyor," dedi Sandecker. "Dirk, seni arkadaşlarla tanıştırayım. Dan Fowler; İleri Savunma Araştırmaları Projesi Dairesi'nden. Tom Cerny; Başkan'ın özel danışmanı, Ann Bennett da NCIS, yani, Deniz Kuvvetleri Suç Soruşturmaları Şubesi'nden."

Pitt herkesle el sıkıştıktan sonra yerine otururken saatine baktı.

“Geç kalmış değilsiniz,” dedi Fowler. “Bizim başkan yardımcısıyla önceden görüşeceğimiz bir konu vardı.”

“Herhalde biliyorsunuzdur,” dedi Sandecker. “Silah geliştirme programlarımızda geçen üç yıla kadar uzanan çok ciddi güvenlik ihlalleri olmuştu. Ayrıntılara girmeden şu kadarını söyleyeyim ki, bu ihlaller çok üst düzeydedir ve bize çok pahalıya patlıyor.”

“Sanırım, bundan en çok yararlananlar Çinliler oluyordur.”

“Evet,” dedi Fowler. “Nasıl bildiniz?”

“Onların geçen yıl yeni bir savaş jeti yaptıklarını hatırlıyorum. Fena halde bizim F-35’lerimize benziyordu.”

“Bu buzdağının sadece görülebilen kısmı,” dedi Sandecker. “Maalesef bu sızıntıları tıkamadaki başarımız çok sınırlı kaldı. Başkanın isteği üzerine bunu soruşturmak amacıyla kurumlar arası bir görev ekibi oluşturuldu.”

“Bu ihlaller silahlı kuvvetlerimizin hareket kabiliyetini doğrudan tehdit eder nitelikte,” dedi Cerny. Solgun bir yüzü ve iri siyah gözleri vardı; konuşması ikinci el otomobil satanlar gibi hızlıydı. “Başkan bu olaylardan büyük bir rahatsızlık duyuyor ve güvenliğimizi tehlikeye atan bu ihlallere karşı gereken her türlü önlemin alınmasını istiyor.”

Pitt yüksek sesle “Aferin başkana!” dememek için kendini zor tuttu. Onun gözünde Cerny, başkan ne derse, “evet efendim” diyen, elindeki gücün büyüyle sarhoş olup, bu güçle hiçbir şey başarmayan tiplerdendi.

“Buraya kadar tamam,” dedi Pitt. “Ama devlet kadrolarının yarısı zaten casusların ve teröristlerin peşinde değil mi?”

“O kadrolar bile bütün riskleri soruşturmaya yetmiyor.”

O sırada Sandecker purosunu yaktı ve binadaki tütün içme yasağına meydan okurcasına dumanını savurdu. “Görev ekibinin biraz denizle ilgili kaynaklara ihtiyacı var. Senin yardımcı

olabileceğini düşündüğüm küçük bir proje. Ajan Bennett ayrıntıları anlatır.”

“Aslında hadise kayıp bir kişiyle ilgili,” dedi Bennett.

Pitt gözlerini güzelliğini muhafazakâr kıyafeti içinde gizlemiş, otuzlu yaşlarındaki cüretkâr kadına çevirdi. Kısa kesimli sarı saçları kömür rengi döpiyesinin ciddiyetiyle uyumluydu. Bu donuk etki gamzeli yanakları ve okuma gözlüğünü tutan minik burnuyla yumuşuyordu. Deniz rengi gözleriyle Pitt’in bakışlarına karşılık verdikten sonra kucağındaki dosyaya baktı.

“İleri Savunma Araştırmaları Projesi Dairesi’nde görevli önemli bir araştırmacı bilimadamı, Joseph Eberson birkaç gün önce San Diego’da ortadan kayboldu,” diye açıkladı Bennett. “Cuttlefish adındaki özel bir gezi teknesiyle balığa çıktığı sanılıyor. Tekne sahibi ve yardımcısının cesetleri sahilden birkaç kilometre açıkta, oradan geçen bir yelkenli tarafından bulundu. Yerel arama-kurtarma ekipleri bütün o bölgeyi taradılar ama tekneyi ve Eberson’u bulamadılar.”

“Cinayetten mi kuşulanıyorsunuz?”

“Öyle sanmak için bir nedenimiz yok,” dedi Fowler. “Ama Eberson Deniz Kuvvetleri’nin çok özel araştırma programlarında çalışıyordu. Ona ne olduğunu öğrenmek zorundayız. Başka bir ülkeye iltica ettiğini düşünmemiz için hiçbir neden yok, ama kaçırılmış olma ihtimalini göz önünde bulunduruyoruz.”

“Aslında istediğiniz şey bir ceset,” dedi Pitt. “Ne yazık ki, eğer tekne içindeki arkadaşlarıyla birlikte batmışsa, cesedi şimdi Tahiti yakınlarında olabilir. Ya da bir büyük beyaz köpekbalığının midesindedir.”

“İşte biz de bu yüzden sizden tekneyi bulmanızı istiyoruz,” dedi Ann, gözlerinde yalvaran bir ifadeyle.

“Bu daha çok San Diego polisinin işi gibi görünüyor.”

“Eberson’un teknede olup olmadığını belirleyebilmek için tekneyi bulmak istiyoruz,” dedi Fowler. “O bölgede denizin çok

derin olduğu söylendi; bu nedenle bu iş emniyet kuvvetlerini aşılıyor.”

Pitt, Sandecker’a döndü. “Deniz Kuvvetleri neden devreye girmiyor?”

“Deniz Kuvvetleri’nin Batı Kıyısı Kurtarma Filosu şu anda Alaska’da bir eğitim programında. Dahası, cesetler Meksika karasuları içinde bulundu. Bu işi bir oşinografik araştırma gemisi yaparsa bir sürü bürokratik işlem den kurtuluruz.”

Sandecker masasına gidip bir bildiri notuna göz attı. “Tesa düf bu ya, NUMA gözlem gemisi *Drake* de şu anda San Diego rıhtımında, görev bekliyormuş.”

Pitt başını iki yana salladı. “Kendi ekibim tarafından bıçaklandım.”

Sandecker’ın gözleri ışıldadı. “Senin binanda hâlâ bir iki tane arkadaşım var.”

“Pekâlâ,” dedi Pitt yan gözle Ann’e bakarak. “Görünen o ki bu iş bana kalıyor.”

“Arama işini tam olarak nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu Cerny.

“*Drake*’in birkaç farklı sonar sistemi ve küçük bir deniz altı aracı var. Bir gözlem ızgarası oluşturup sonarlarımızla o alanı tarayarak *Cuttlefish*’in yerini belirleyeceğiz. Onu bulduktan sonra dalgıçlarımızı veya derinliğe bağlı olarak, deniz altı aracımızı göndereceğiz. Eğer tekne hâlâ tek parça halindeyse, onu sudan çıkarmaya çalışırız.”

“Operasyonun gözlemcisi olarak Ann de size katılacak,” dedi Fowler. “Tabii, bu sorunu bir an önce çözebilirseniz gerçekten minnettar olacağız. En çabuk ne zaman başlayabilirsiniz?”

“San Diego’ya bir uçak bulmama... ve bir de Ajan Bennett’in gemide giyeceği kıyafetleri hazırlamasına bağlı.”

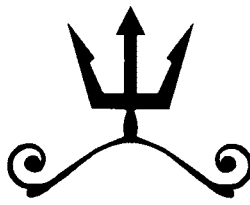
Projeyi üstlendiği için Pitt’e teşekkür edildi. O odadan çıktıktan sonra Sandecker Cerny’ye döndü.

“Onu karanlıkta bırakmak hoşuma gitmiyor. Hayatımda güvendiğim tek insan o.”

“Başkanın emri,” dedi Cerny. “Ne büyük bir şeyi kaybettiğimizi kimse bilmemeli.”

“Başarabilir mi?” diye sordu Fowler. “Şayet tekne batmışsa, onu bulabilir mi?”

“Bu iş Pitt için çocuk oyuncağı olacak,” dedi Sandecker purosundan halka biçiminde çıkardığı dumanı tavana doğru üfle-yerek. “Beni asıl endişelendiren şey, teknenin içinde ne bulacağı.”

10

HER İKİ KOLUNUN ALTINDA BİR DALIŞ TÜPÜYLE GÜVERTEDE yürüyen adamın sanki kuştüyü yastık taşıyormuş gibi rahat bir görünüşü vardı. Kolları neredeyse bacakları kadar kalın, göğsü aşırı şişirilmiş bir traktör lastiğini andırıyordu. Al Giordino'nun kahverengi gözleri ve kıvrıcık siyah saçları İtalyan genlerini yansıtırken, sivri uçlu kaşlarıyla, yukarı kıvrık dudakları ise şeytani zekâsının belirtileriydi.

Pitt ve Bennett'in lombar ağzına yaklaştıklarını görünce, kollarında dalış tüpleriyle onları karşılamaya gitti.

"Selam, dostum," dedi Pitt'e. "Tuzlu havaya hoş geldin. Yolculuk nasıl geçti?"

"Çok iyi. başkan yardımcısı birkaç amirali Coronado'ya götüren bir Deniz Kuvvetleri Gulfstream uçağı ayarladı."

"Bana da hep şehirlerarası otobüsler ayarlanır zaten." Giordino, Bennett'a dönüp gülümsedi. "Yine mi mürettebata güzellik ve zarafet getirmeyi deniyorsun?"

"Ann Bennett, seni Albert Giordino'yla tanıştırayım. Kendisi NUMA'nın teknoloji müdürüdür, ara sıra da güvertede tayfalık

yapar. Bayan Bennett NCIS ajanıdır; arama görevimizde bize katılacak.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Giordino.”

“Lütfen, bana Al deyin.” Kolları arasında tuttuğu tüpleri gösterdi. “Daha sonra el sıkışırız.”

“Bu arama işinde onlara ihtiyacımız olacağını sanmıyorum,” dedi Pitt. “Deniz herhalde çok derindir.”

“Rudi bana sadece deniz altında bir kurtarma görevimiz olduğunu söyledi. Ne olduğunu açıklamadı.”

“Bilmediği içindir. Rudi gemide mi?”

“Evet. Hepimiz bu sabah cenazeden döndük.”

“Buddy Martin mi?”

Giordino başını salladı. *Drake*’nin kaptanı Martin ani bir hastalık sonucu ölüvermişti.

“Cenazeye yetişemediğime üzıldüm,” dedi Pitt. “Buddy sadık ve gerçek bir dosttu. Onu çok özleyeceğiz.”

“Bütün hayatı NUMA’ydı,” dedi Giordino. “Şimdi Rudi geçici olarak geminin kaptanlığını devraldı. Bana sorarsan, fazla haşin bir kaptan.”

Pitt, Ann’e döndü. “NUMA bütçesine dokunmasınlar diye mümkün olduğunca Rudi’yi Washington’da tutarım.”

“Onu laboratuvarda bulabilirsiniz,” dedi Al. “Derin deniz balıklarıyla ilgileniyor.”

Pitt ve Ann boş birer kamara bulup eşyalarını bıraktıktan sonra Rudi Gunn’ı aramaya koyuldular. *Drake* NUMA filosunun en yeni ve en küçük gemisi olduğu için onu bulmaları uzun sürmedi. Otuz beş metre uzunluğundaki bu araştırma gemisi kıyıya yakın sularda gözlem amacıyla tasarlanmıştı, fakat açık denizde de güvenle kullanılabiliyordu. Güvertesinde üç kişilik bir denizaltıyla kendi kendini yöneten bir su altı aracı vardı. Az sayıdaki mürettebata ayrılmamış olan üstü kapalı her yer araştırma laboratuvarı olarak tahsis edilmişti.

Pitt ve Ann bu laboratuvarlardan birine girdiler; içerisi zifiri karanlıktı. Lambalar söndürülmüş, pencereler de örtülü olduğu için tek aydınlatma tepedeki birkaç minik mavi ampulden sağlanıyordu. Pitt odanın serinliğini hissedip, laboratuvar klimasının aralıksız çalıştığına hükmetti.

“Lütfen, kapıyı kapalı tutun.”

Gözleri karanlığa alışınca sesin sahibini gördüler; ceketli, zayıf bir adam neredeyse odanın tamamını işgal eden büyük bir su haznesinin üstüne eğilmişti. Gözünde gece görüş gözlüğü, büyük bir dikkatle haznenin içine bakmaktaydı.

“Yine balıklarının çiftleşmelerini mi gözetliyorsun, Rudi?” diye sordu Pitt.

Sesi tanıyan adam doğruldu ve odaya girenleri karşılamak için o yöne döndü.

“Dirk, sen olduğunu bilmiyordum.” Gunn gece gözlüğünü çıkarıp, kemik çerçeveli gözlüğünü taktı. Deniz Kuvvetleri’nden yarbay rütbesiyle emekliye ayrılmış, çok zeki bir adam olan Gunn NUMA’nın başkan yardımcısıydı. O da patronu gibi her fırsatta Washington’daki karargâhın boğucu havasından uzak durmaya çalışırdı.

Pitt onu Ann’le tanıştırdı.

“Oda neden karanlık ve serin?” diye sordu Ann.

“Gelin, bakın.” Gunn ona bir gece görüş gözlüğü verdi.

Ann’i haznenin kenarına götürdü; Ann gözlüğü takıp içine baktı. Yarım düzine kadar küçük balık mavi bir ışık saçıyor, daireler çizerek yüzüyordu. Ama Ann’in o güne kadar görmüş olduğu hiçbir balığa benzemiyorlardı. Yassı, yarısaydam gövdeleri, çok büyük patlak gözleri ve açık ağızlarından görülen çok sıralı keskin dişleri vardı. Ann bir adım geri çekildi.

“Nedir bunlar? Çok korkunç görünüyorlar.”

“Rudi’nin derin deniz yaratıkları,” dedi Pitt.

"*Evermannella normalops* bunların bilimsel adlarıdır," dedi Gunn. "Ama biz onlara kılıç diş diyoruz. Sadece çok derin sularda bulunan ve ender görülen bir türdür. Monterey yakınlarındaki derin denizin dibinde, bir yanardağ ağzı etrafında sürüler halinde yaşarken gördük ve incelemek için birkaç tanesini yakalamaya karar verdik. Denizaltıyla epeyce çok dalış yaptıktan sonra yirmi tanesini alabildik. Bunlar suya geri bırakmadığımız son altı tanesi."

"Sanki insanı kemiklerine kadar yiyecekmiş gibi görünüyorlar."

"Görünüşlerine rağmen onların yırtıcı olmadıklarını sanıyoruz. Aslında bayağı uysaldırlar. Başka balıkları yemeğe ilgi göstermedikleri için onların leşçil olduklarını düşünüyoruz."

Ann başını iki yana salladı. "Yine de elimi suya daldıracak değilim."

"Merak etme," dedi Pitt. "Geceleri ayaklanacaklar diye korkuyorsan, kamaranın kapısında kilit var."

"Akvaryumlardaki süs balıklarından daha kötü değildirler," dedi Gunn. "Tek farkı çirkin olmaları ve suyun iki kilometre derinlerinde yaşamaları."

"Onları sana emanet edeceğiz," dedi Pitt. "Rudi, en çabuk ne zaman yola çıkabiliriz?"

Gunn başını yana eğdi. "Tıpkı pizza sipariş ederken vaat edildiği gibi. En geç yarım saat içinde."

"O halde, bir an önce hazırlanalım. Ann'in bizi nereye götüreceğini çok merak ediyorum."

GUNN SÖZÜNÜ TUTMUŞ, Drake yarım saat sonra iskeleden ayrılmıştı. Ann, Pitt ve Giordino da köprü üstüne gelmişler,

gemi limandan çıkarken Point Loma'nın yemyeşil tepelerini seyrederiyorlardı. Ann denizde kendini daha emniyette hissederek, hedeflerinin ne olduğunu Gunn ve Giordino'ya açıkladıktan sonra Pitt'e bir kâğıt parçası verdi.

"İki cesedin bulunduğu yerin koordinatları. Birbirlerine çok yakın mesafedeymişler."

"Bu da akıntıların onları fazla sürüklediğini gösteriyor olabilir," dedi Giordino.

Pitt koordinatları *Drake*'in navigasyon sistemine tuşladı. Dijital haritada bu konum bir üçgen halinde belirdi. Meksika sahili açıklarında Coronados adındaki küçük bir kayalık adanın biraz ötesindeydi.

"Akıntıların yönü sahil boyunca güneye doğru gidiyor," dedi Pitt. "Demek ki, aramayı daha aşağıda bir sınır çizerek yürüteceğiz."

"Adli tıp raporuna göre ölümleri bulundukları andan sekiz veya on saat önce gerçekleşmiş," dedi Ann.

"Bu bilgiden faydalanabiliriz." Pitt imleçle haritada bir kutu çizdi. "On beş kilometre karelik bir alanla başlayıp, cesetlerin bulundukları noktadan kuzeye doğru ilerleyeceğiz; gerekirse bu alanı genişletebiliriz."

Ann içinde bulundukları geminin büyüklüğünü göz önüne getirdikten sonra Pitt'e döndü. "Tekneyi sudan çıkarma işini nasıl yapacaksınız?"

Pitt başıyla Gunn'ı işaret etti. "Rudi?"

"Vinci olan bir mavna ayarladım, bizden haber bekliyor. Biz tekneyi bulur bulmaz oraya gelecek. Galiba daha önce sormam gerekirdi, ama ne büyüklükte bir tekne arıyoruz?"

Ann notlarına baktı. "Kayıtlara göre *Cuttlefish* on üç metre uzunluğundaymış."

“Çıkarabiliriz.” Gunn dümene geçip *Drake*’i Pitt’in ızgarasına doğru yönlendirdi.

İki saat sonra oradan geçen bir yelkenlinin Heiland ve asistanı Manny’nin cesetlerini bulmuş olduğu yere vardılar. Pitt derinliğin yaklaşık yüz otuz metre olduğunu tespit etti. Derin deniz aracı yerine suya daldırıp çekilebilir sonarı kullanmaya karar verdi. Kış tarafındaki görevliler parlak sarı renkteki sonar balığını suya daldırdıktan hemen sonra bu aygıt bağlı olduğu kablo aracılığıyla köprü üstündeki işlem merkezine elektrik titreşimleri göndermeye başladı. Pitt konsola oturup, sonar balığını deniz tabanının birkaç metre üstünü tarayacak şekilde ayarladı.

Ann, Pitt’in omzu üzerinden, dalgalı bir biçimde uzayıp giden altın renkli deniz tabanını incelemekteydi.

“Tekne ne şekilde görünecek?”

“Geniş bir alan tarıyoruz, bu nedenle küçük bir ölçekte görünecek, ama kolayca tanınabilir.” Ekranı işaret etti. “Bak, işte elli beş galonluk bir varil böyle görünüyor.”

Ann dikkatle bakınca birilerinin okyanusa atmış olduğu ve küçük bir sikke büyüklüğünde görünen varili gördü.

“Çok net gösteriyormuş.”

“Teknoloji o kadar ilerledi ki, bir istiridye kabuğu üstündeki lekeleri bile görebiliyorsun,” dedi Giordino.

Birkaç kilometre ötede yolcuları balık tutmakla meşgul Meksika bayraklı bir tekne dışında deniz boştu. Gunn daha önce belirledikleri gibi geminin rotasını bir kuzeye bir güneye doğru yönlendirerek ilerliyordu. Sonar birkaç tane otomobil lastiği, birbirleriyle oynaşan iki yunus ve tuvalet gibi görünen bir şey kaydetti, ama batık tekne yoktu.

Dört saat süren arama sonrasında Meksika bayraklı teknenin yanına yaklaştılar. Tekne hep aynı yerde duruyordu ve kış tara-

fında iki tane balık oltası suya daldırılmıştı. Oltaları tutan kimse yoktu.

“Galiba bu adamların etrafından dolaşmak için bu şeridi ısıkalayacağız.”

Pitt köprü penceresinden yüz metre ötedeki tekneye baktıktan sonra tekrar monitöre döndü. Ekranda üçgen biçimli bir şekil görünce gülümsedi.

“Gerek kalmayacak, Rudi. Sanırım, tekneyi bulduk.”

Ann hayretler içinde eğilip bakınca bu şeklin önce bir teknenin pruvası, sonra da eksiksiz gövdesi haline geldiğini gördü. Pitt batığın konumu işaretledikten sonra dijital bir ölçekte uzunluğunu ölçtü.

“Göründüğü kadarıyla on üç metre uzunluğunda. Bence bu aradığımız tekne.”

Gunn da ekrana baktıktan sonra Pitt’in omzuna dokundu.

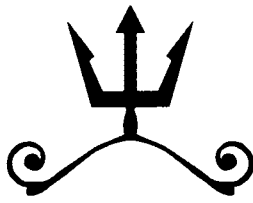
“İyi iş başardın, Pitt. Mavnayı arayıp, buraya gelmelerini bildireyim.”

Ann hâlâ gözlerini ekranın dibindeki görüntüden ayıramıyordu. “Çıkarabileceğinize emin misiniz?”

“Sağlam görünüyor,” dedi Giordino. “Mavnanın vinci onu kolayca yukarıya çekebilir.”

“O halde mavna gelene kadar burada oturup bekleyeceğiz, öyle mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Pitt gülümseyerek. “Önce deniz tabanına bir Washington casusu salacağız.”

11

DENİZALTI VİNCİN KABLOSUYLA SARKITILDIKTAN SONRA Gunn bunu ağır ağır Pasifik'in serin sularına daldırdı. Daha sonra hidrolik kelepçeyi çözüp aracın serbest kalmasını sağladı. İçeride Pitt motorlarını çalıştırıp denizaltıyı *Drake*'den uzaklaştırırken, Giordino da oturduğu yardımcı pilot koltuğundan safra tanklarına su basıyordu. Onların arkasındaki koltukta oturan Ann de küçük bir çocuğun heyecanı ile onları izliyordu.

Giordino omzu üzerinden geri bakınca Ann'in seyir penceresi dışındaki manzarayı hayranlıkla izlediğini gördü. "Daha önce hiç dalmış mıydın?"

"Çok," dedi Ann. "Ama sadece yüzme havuzunda. Üniversitedeyken trampelen takımındaydım."

Denizaltı yavaş yavaş dibe iniyordu. Projektör menziline ötesi kısa sürede karanlık oldu.

"Ben oldum olası yüksek bir yerden atlamayı sevmemişimdir," dedi Giordino. "Nasıl oldu da trampeleni bırakıp kötü adamları kovalamaya başladın?"

"Babam deniz piyadesi olduğu için çocukluğum bu ortamda geçti. Sonra üniversite hazırlık sınıfındayken yedek subay eğitim

programına katıldım. Deniz Kuvvetleri'nden burs alıp hukuk fakültesini bitirdikten sonra Bahreyn'deki bir askeri mahkemede ve Guantánamo'da çalıştım. Bu sırada Washington'dan bazı önemli isimlerle irtibatım oldu. O sıralarda artık silahlı kuvvetlerden ayrılarak, farklı bir şey yapmaya karar verdim. İki yıl önce bir arkadaşım bana Deniz Kuvvetleri Suç Soruşturma Dairesi'ni tavsiye etti. Böylece onların istihbarat sızıntılarına karşı mücadele şubesinde göreve başladım."

"Tam bir casus gibi konuşuyorsun."

"Eskiden öyleydim. Askeri mahkemelerde soruşturma aşaması hoşuma gidiyordu, ama kovuşturma için aynı şeyi söyleyemem. Şimdiki görevimin sevdiğim yanı da bu. İşimin büyük bir bölümünü soruşturma alıyor ve zamanımın çoğunu sahada geçiriyorum. Eberson vakasına verilmemin nedeni teknenin bir casusluk hedefi olup olmadığını belirlemek."

"Birazdan daha çok şey öğreneceğiz," dedi Pitt. "Dibe yaklaşıyoruz."

Kumla kaplı deniz tabanı görünmeye başlamıştı. Pitt zeminde ilerleyen bir istakoz görünce Şili'de kaybettiği öğlen yemeği aklına geldi. Pervaneleri devreye sokup, aracı hızlandırdı. Kısa bir süre sonra sol taraflarında büyük beyaz bir nesne belirdi. Pitt aracı iskele yönüne çevirip batık tekneye yaklaştı.

Cuttlefish su altı dünyasında yolunu kaybetmiş bir uzaylı gibi görünüyordu. Hâlâ yeniydi ve denizaltının ışığı altında parlayan haliyle karanlık ve cansız deniz dibine tezat oluşturmuştu. Pitt aracı teknenin etrafında dolaştırarak inceledi. Tekne hâlâ dik vaziyetteydi ve gözle görülür önemli bir hasarı yoktu.

"Alt tarafında bir delik açılmış olabilir," dedi Pitt gövde kısmında bir çatlağı fark ederek.

"Yüzeye çıkardığımız zaman anlarız," dedi Giordino. "Göründüğü kadarıyla ön ve arka kısımlarının altından kablo geçirebileceğiz. Çıkarmak hiç zor olmayacak."

Pitt denizaltıyı *Cuttlefish*'in kış tarafına sürüp, biraz yükseldi.

Ann boğuk bir ses çıkardı. Kış aynasına sıkışmış bir erkek cesedi vardı. Deniz yaratıklarının beslendiği yerleri lime lime olmuş ve soluk derisi adamakıllı şişmişti. Bir küçük balık sürüsü adamın yüzü etrafında dolanıp, beslenmekteydi.

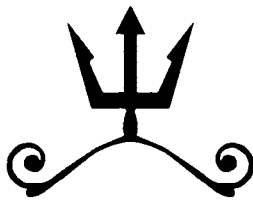
“Joe Eberson mu?” diye sordu Pitt.

Ann evet anlamında başını salladıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Pitt cesede daha yakından baktı. Eberson'un ayaklarına ve ayak bileklerine halat dolanmıştı. Bu halatın bir ucu da güverte-deki bir takoza takılı olduğu için tekne battığında ceset olduğu yerde kalmıştı. Eberson'un vücudunda belirgin bir yara veya yanık izi yoktu, ama çok geçmeden Pitt adamın ellerini gördü.

Şişmiş ve normal halinin iki katı kadar büyümüşü ve derisi kömür renginde lekelerle kaplıydı. Bu da tıpkı Pitt'in Şili'de gördüğü şeye benziyordu.

Tasmanian Star'daki ölü tayfa gibi, Joe Eberson da korkunç ve bilinmeyen bir şekilde ölmüştü.

12

EBERSON'UN CESEDİNİ ÇIKARMAK İÇİN DENİZALTININ İKİ dalış daha yapması gerekti. Büyükçe bir muşamba alelacele dikilerek bir ceset torbası haline getirildi ve batık tekneye indirildi. Denizaltının eklemli kollarını kullanan Pitt torbayı Eberson'un başından ve gövdesinden geçirdikten sonra halat kesildi ve torba yavaşça yüzeye çıkarıldı. Ceset çıkarılıp *Drake*'in güvertesine taşınana kadar Ann denizaltıda kalmakta ısrar etti. Daha sonra Pitt ve Giordino *Cuttlefish*'i çıkarmak için kullanılacak askı kayışlarını hazırladılar. Az sonra üstünde büyük bir vinç olan mavna bulundukları yere geldi. Gunn belediye için tarama görevleri yapan bu mavnayı San Diego Limanı'nda bulmuştu. Küçük kaptan köşkündeki güler yüzlü, gri sakallı adam el sallayınca Pitt de karşılık verdi.

Ann, Gunn'la birlikte cesede şöyle bir baktıktan sonra güvertedeki Pitt ve Giordino'nun yanına geldi.

"Adamın bu muydu?" diye sordu Giordino.

"Evet. Cebindeki ıslak cüzdanından kimliği belli oldu. Daha kesin tanıtlama ve ölüm nedenini belirleme işini adli tıp uzmanına bırakmamız gerekecek."

“Bir hafta suda kaldıktan sonra bu iş kolay olmaz,” dedi Pitt.

“Hiç değilse ölümü kaza gibi görünüyor. Belki de teknede bir arıza çıktı ve hepsi boğuldu.”

Pitt askı kayışlarından birini denizaltının çelik kelepçelerine bağlarken, Eberson’un elleri hakkında düşündüklerini seslendirmede.

Ann onu seyrediyordu. “Tekneyi kaldırırken parçalanma tehlikesi var mı?”

“Tam olarak yapısındaki hasarı bilmediğimiz için bu soruya cevabım evet olacak. Birden dağılma ihtimali yok değil ama ben-
ce hiç sorun çıkarmadan kaldırılabileceğiz.”

“Her ihtimale karşı,” dedi Ann. “Siz bu işe koyulmadan önce teknenin güvertesini incelemek istiyorum.”

“Birazdan dalacağız, sen de gel.”

Az sonra *Cuttlefish* görüldü. Eberson’un cesedi orada olmadığı için sanki daha az ürpertici görünüyordu. Pitt denizaltıyı arka güverte üstünde dolaştırdıktan sonra projektörlerin batığı aydınlatması için yavaşça döndürdü.

“Dur!” dedi Ann iskele tarafını işaret ederek. “Şuradaki kutu.”

Sancak tarafındaki küpeşteye kayışlarla bağlanmış dikdörtgen kutuyu incelemek için Pitt aracı durdurdu.

“Önemli bir şey mi?” diye sordu Pitt.

“Üstündeki asma kilide bakılırsa, önemli olabilir.” Ann daha önce kutuyu görmemiş olduğu için kendine kızmıştı. “Onu yukarı alalım.”

“Bulunduğu yerde emniyette görünüyor,” dedi Giordino.

Ann başını iki yana salladı. “Tekneyi yukarı çekerken hasar görmesini istemiyorum.”

Pitt omuz silkti. “Benim için sorun değil, ama önce ellerimizi boşaltmamız gerekecek.”

Denizaltının eklemli kollarını döndürürken Ann'e pençelerde bulunan askı kayışını gösterdi. Batıktan biraz uzaklaşıp kayışı kumun üstüne bıraktıktan sonra teknenin pruvası etrafında girdi. Bir ucunu kavradı, sonra ilmiik olan ucunu kaldırıp kamara çatısına bıraktı. Sonra bu işlemi kayışın öbür ucu için tekrarladı. Denizaltıyı teknenin arka güvertesine yönlendirip, sert plastik kutuyu çıkarma işine koyuldu. Kutu serbest kalıp yere düşene kadar eklemli pençelerden biriyle onu tutan kayışları gevşetti. Pençelerden biriyle elciğı kavrayıp, beşik yapmak için diğerkolu kutunun altına yerleştirdi. Giordino safra sarnıcından deniz suyunu boşaltınca denizaltı yüzeye doğru yükselmeye başladı.

Onları *Drake*'in küpeştesinde bekleyen Gunn denizaltıyı güverteye çekti. "Kement işi nasıl gitti?" diye sordu onlar dışarıya çıkarken.

Giordino güldü. "Bir sığıra kement geçirmek kadar kolay oldu."

"Kıç tarafı daha zor olacak," dedi Pitt. "Kayışı alttan geçirebilmek için zemini biraz kazmamız gerekecek."

Gunn eklemli kollar tarafından tutulan kutuyu fark etti. "Demek bana bir hediye getirdiniz, öyle mi?"

"O kutu Bayan Bennett'ın," dedi Giordino kaşlarını kaldırıp, el sürmemesi için Gunn'ı uyararak.

Giordino kutuyu çelik ellerden alıp güvertede emniyetli bir yere yerleştirirken Ann onun her hareketini izliyordu.

Gunn ikinci kayışı hazırlaması için Pitt'e yardım ettikten sonra PVC borusunun kalın kısmını ön safra boşaltma musluğu-na iliştiirdi.

"Batarya rezervin ne durumda?" diye sordu Gunn.

"Eğer ikinci kayışı fazla uğraşmadan dolayabilirsek, çekme kablousunu yerleştirmek için bir dalışa daha yeter."

"Mavna operatörüne hazır olmasını söylerim."

Pitt ve Giordino, bu kez Ann olmadan, tekrar okyanusa indirildiler. Deniz tabanına varınca Pitt denizaltıyı teknenin kış tarafına yöneltti ve iskele yanına yaklaştırdı. Eklemli kolu kullanarak kayışı yere bırakıp PVC borusunu aldı ve bunu teknenin armuzu boyunca kuma soktu.

“Emme için hazır mısın?”

“Ne zaman istersen.” Giordino ön safra sarnıcından az miktarda hava salıverdi; bu hava esnek hortum içinden PVC borusunun alt kısmına doldu. Borudan hava kabarcıkları çıkmaya başladı, bu kabarcıklar genişleyerek yükselirken borunun alt ucundan bir emişe neden oldu. Teknenin altındaki yumuşak kum anafor halinde boruyu döndürerek batığın arkasında akıntıyla hemen dağılan kahverengi bir bulut oluşturdu. Birkaç dakika sonra teknenin kış kısmı altında kayışı sokacak genişlikte bir boşluk açılmıştı.

Giordino hava salınımını kestikten sonra batığın karşı tarafına geçip, aynı işlemi uyguladılar. Açıkta kalan köşelerin altından kayışı çekerek boş uçlarını kamaranın üstünde birleştirdiler. Pitt uçları bir arada tutarken Giordino ağır bir halka getirdi ve iki kayışın dört ucunu bunun içinden geçirdi. Giordino ter içinde kalmıştı. Artık gereken tek şey mavnanın vincinden gelen kabloyu halkaya bağlama işiydi; sonra tekne yukarıya çekilebilecekti.

“Bir cerrahın hassas elleriyle işlem tamamlandı,” dedi Giordino eklemli kolları geri çekerken.

Pitt arkadaşının kocaman ellerine bakıp başını iki yana salladı. “Bu cerrah herhalde geceleri de kasap olarak çalışıyordur. Ama kutlarım, iyi iş çıkardın.”

Pitt safra sarnıçlarını boşaltınca denizaltı yükselmeye başladı. *Drake*’in biraz açığında su üstüne çıktıklarında güneş yeni batmıştı. Denizaltı gemiye yaklaşırken Gunn vincin yanında duruyordu. Kıskaçları ustaca indirerek denizaltının çekme halka-

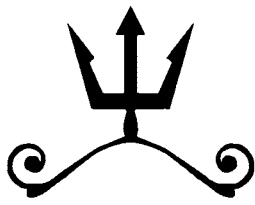
sını kavradı. Denizaltıyı geminin güverte hizasına kadar sudan çıkardıktan sonra, öylece sallanır halde bıraktı.

“Hadi, Rudi,” dedi Giordino. “İndir bizi artık.”

Pitt lombozdan bakınca gerildi. Tanımadığı iri bir adam elinde tabancayla Gunn’ın yanında duruyordu. Adam Pitt’e bakıp güldü, ama bu gülümsemede hiç dostça bir ifade yoktu. Gunn ellerini vinç kumandasından çekip uzaklaşırken Pitt’e bakıp başını iki yana salladı.

Giordino onun kumandayı bıraktığını görünce, “Ne oluyor orada?” diye sordu.

Pitt gözlerini *Drake*’teki tabancalı adamdan ayırmıyordu. “Sanırım, kuruyalım diye bizi buraya astılar.”

13

YARDIM İSTEME NUMARASIYLA DRAKE'E SALDIRMIŞLARDI. Hemen yakınlarında duran Meksika bandıralı teknedekiler amaçlarını anlayana kadar bütün gün gizlice NUMA gemisini izlemişlerdi. Güneş battığı sırada İspanyol aksanlı bir ses telsizle *Drake*'i aramış ve yakıtlarının tükendiğini bildirmişti. Köprü üstündeyken bu çağırışı duyan Gunn mümkünse yakına gelmelerini, onlara biraz benzin aktarabileceklerini söyledi.

Meksika teknesi asgari hızla, zorbela yaklaşma numarası yaparak mavnanın yanından dolandı ve yavaşça NUMA gemisinin arkasına yaklaştı. Geçici olarak görüş alanı dışındayken silahlı bir adam mavnanın kış tarafına atlayıp, gizlice köprü üstüne çıktı.

Az sonra teknenin arka güvertesinde bir adam belirdi, soğuk bir gülümsemeyle Gunn'a el salladı. Üstünde balığa çıkmış biri için tuhaf sayılabilecek siyah pantolon ve bol bir siyah gömlek vardı. Alacakaranlıkta adamın kahverengi teni ve yassı yüz hatları belli olmuyordu. Bu özellikler Meksikalıdan çok Orta Amerikalılara özgüydü. Adam mavnanın tayfasına bir ip attıktan son-

ra elinde beş galonluk bir benzin bidonuyla küpeşteden uzanan Gunn'a döndü.

"Teşekkür ederim, senyör," dedi bariton sesiyle. "Balık tutacağız diye çok uzun kaldık, sonra da benzinimiz sahile kadar yetmeyecek diye endişelendik."

Adam uzanıp, bidonu aldı ve güvertesine bıraktı. Derken, bir kedi çevikliğiyle küpeştenin üstünden atlayıp, *Drake*'e geçti. Arkasındaki kılıfından yarı otomatik bir Glock tabanca çıkardı ve Gunn'ın göğsüne doğrulttu. "Adamlarına söyle ellerini küpeşteye dayasınlar ve yüzlerini denize çevirsinler."

Gunn bu talimatı orada bulunan iki tayfaya iletti; adamlar şaşkın bir halde isteneni yaptılar. Kollarını kaldırdıktan sonra ellerini küpeşteye dayadılar.

İki silahlı adam daha gemiye çıkıp *Drake*'in köprü üstüne koştu. Gunn silah sesi duyunca irkildi, ama birkaç dakika sonra serdümenin aşağıya indiğini görünce rahat bir nefes aldı. Silahlı adamlardan biri *Drake*'in şişme botunu görmüş ve birkaç kurşun sıkarak kauçuk botu sönük bir balon haline getirmişti. Bilim insanlarından biri patırtıyı duyup, merakla başını laboratuvardan çıkarınca hemen onu yaka paça yakalayıp, diğer tayfaların yanına kattılar.

Gunn siyahlar içindeki uzun boylu adama baktı. "Ne istiyorsunuz?"

Belindeki küçük telsiz cihazı cızırdayınca adam ona aldırmadı.

"Mavna ele geçirildi," dedi telsizden gelen ses.

"Yanımıza getirin ve araştırma gemisine çıkıp bize katılın," dedi silahlı adam. "Birazdan hazır oluruz."

Telsizdeki ses bir daha konuştu. "Pablo, denizaltı yüzeye çıktı."

Denizaltının tepesini gören siyahlı adam bir küfür salladı. Telsizi cebine sokup Gunn'ı yakasından tuttu ve onu vincin ya-

nına getirdi. "Arkadaşlarını sudan çıkar, ama geminin üstüne indirme." Silah hâlâ elinde bir adım geri çekildi.

Gunn elini kumanda sistemine götürürken Pitt'i uyarabileceği bir yol aradı, ama tabanca belkemiğine dayanınca bu düşünceden vazgeçti. Denizaltıyı sudan çıkarıp, aracın havada asılı halde duruşunu çaresiz bir ifadeyle seyretti.

Birkaç saniye sonra mavna *Drake*'in kış kısmına yanaşınca, siyahlar içindeki eli tabancalı dördüncü adam *Drake*'e atladı ve soluk soluğa Pablo'nun yanına geldi. Gömleği yırtılmıştı ve altıduğundan kan sızıyordu.

"Ne oldu sana?" diye sordu Pablo.

"Kaptan ilk başta biraz zorluk çıkardı."

Pablo kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Sandığı gemiye alın. Hemen!"

Yeni gelen adam o sırada *Cuttlefish*'ten çıkarılan sandığı kendi gemilerine taşıyan adamlara yardım etti. Birden Gunn'ın aklına Ann geldi; kadın güvertede yoktu.

Saldırı ekibinin lideri Gunn'a döndü. "Bizi takip etmeye veya yardım istemeye kalkmayın, yoksa dönüp hepimizi öldürürüz." Pablo gülerek Gunn'a bakarken kara gözleri parlıyordu. "Yardımlarınız için teşekkür ederiz." Arkasına bakmadan küpeşteden atlayıp, kendi teknesine geçti.

Pitt ve Giordino denizaltı içinden bu hadiseyi seyretmek zorunda kalmışlardı. Her ne kadar denizaltının kaportasından çıkabilirlerse de, bir hayli yüksekten *Drake*'e atlamak zorunda kalacaklardı. Zaten onlar harekete geçmeden her şey olup bitmişti.

Pitt, Pablo'nun küpeşteden atlayışını seyrederken geminin ön tarafında gözüne bir hareket çarptı. Al'a döndü. "Köprü yanında hareket eden bir şey gördün mü?"

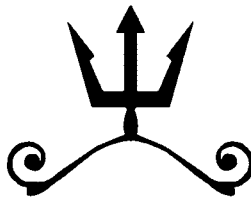
"Hayır," dedi Giordino. "Gözüm hep Gunn'a silah doğrultan adamdaydı."

Pablo küpeşteden atladıktan sonra tekne hemen *Drake*'ten ayrıldı. Tekne dönüp, hızla sahil tarafına giderken sadece solgun ışııkta güvertesini görebildiler.

Giordino lomboza parmağını dayadı. "Bu benim sandığım şey mi?"

Pitt de görmüştü, başıyla onayladı.

Tekne süratle Meksika'ya doğru ilerlerken sırlıklam olmuş sarışın bir kadın güvertenin dar kısmında saklanmaya çalışıyordu.

14

PITT VE GIORDINO KAPAĞI AÇIK KAPORTA ÖNÜNDE BEKLERKEN Gunn vakit geçirmeden denizaltıyı güverteye indirdi.

“Herkes iyi mi?” diye sordu Pitt.

“Yaralanan kimse yok,” dedi Gunn. “Yardım istersek veya onları takip edersek bizi öldürmekle tehdit ettiler.”

“Kimdi *onlar*?” diye sordu Giordino.

Gunn başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Liderlerine Pablo diyorlardı. Sizin *Cuttlefish*’ten çıkardığınız o sandık için gelmişler. İçinde ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Pitt. “Ama sanırım, Ann biliyor. Onların teknesine nasıl geçti?”

“Ann mi? Ben onu kamarasında sanıyordum.”

“Tekneleri hızla uzaklaşırken onu dümen köşkünün yanında gizlenirken gördük,” dedi Giordino.

Gunn’ın rengi attı. “Onu yakalarlarsa öldürebilirler.”

“Sahil güvenliği arayın,” dedi Pitt. “Belki yakınlarda uyuşturucu kaçakçılarına karşı kullandıkları bir devriye botları vardır. Fakat Ann hakkında hiçbir şey söylemeyin; telsizleri dinliyor olabilirler. Al’la ben de şişme botla onları takip etmeye çalışacağız.”

"Ne yazık ki, bu mümkün değil," dedi Gunn. "Köprü üstündeki telsizi ve şişme botu imha ettiler. Sahil güvenliği aramak için portatif telsiz kullanabilirim, ama şişme botu aklımdan çıkar."

"Mavna ne durumda?" diye sordu Giordino.

"Önce kaptanına bir bakalım. Galiba onu biraz hırpalamış olabilirler."

"Rudi, sen git telsizle durumu rapor et," dedi Pitt. "Al'la ben de mavnaya bakarız."

Pitt ve Giordino kış tarafa doğru koştular. Mavnanın pruvası güvertenin alt hizasında duruyor, bir kaplumbağa hızıyla araştırma gemisini itiyordu. Mavnaya atlayıp küçük kaptan köşküne koştular. Kapısından içeriye girmeden önce bir köpek havlaması duyuldu.

Dümenin yanında diz çökmüş gri saçlı bir adam vardı; avucunu kanayan alnına bastırmıştı. Siyah- beyaz renkli daksund cinsi bir köpek adamı korumak için önünde durmuş, içeriye gelenlere havlıyordu.

"Sakin ol, Mauser," dedi adam.

"İyi misin, ahbap?" Pitt köpeğin yanından usulca geçip, adamın ayağa kalkmasına yardım etti. Kaptan da Pitt'le aynı boydaydı, ama ondan birkaç kilo fazlası vardı.

"O hergele birden içeriye daldı ve telsizimi parçalamaya başladı." Yaşlı adam konuştuğça mavi gözlerinde canlılık belirliyordu. "Onunla boğuştum, ama tabancasının kabzasıyla başıma vurdu."

Giordino bir ilkyardım çantası bulup kaptanın başındaki yaraya bandaj yaptı.

"Sağ ol, evlat. Yahu, kimdi o herifler?"

"Bilmiyorum," dedi Pitt. "Ama bizimkilerden biri onların teknesine geçti. Ödünç alacağımız bir botun var mı?"

"Arkada küçük bir zodyak var. Motoru pek iyi değildir, ama buyurun, alın."

Kaptan ön camdan bakınca mavnasının *Drake*'i itmekte olduğunu fark etti. “Şu işe bak! Siz ikiniz takibe başlamadan önce mavnayı geri çekeyim.”

Kaptan gaz kolunu tornistan için çevirdikten sonra boşa aldı. Pitt’e dönüp bakarken endişeli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “O heriflere çok dikkat edin.”

“Merak etme.”

Pitt adama başıyla selam verdikten sonra Giordino’nun ardından dışarıya çıktı. Dümen evinden çıkarken yaşlı adamın küpeştede asılı kaptanlık ehliyeti gözüne çarptı. Belgede adamın adını okudu: Clive Cussler.

Giordino şişme zodyak botu hazırlamıştı. Kenardan vinçle indirmek yerine, suya atıldılar, sonra kendileri de içine atladılar. Pitt kıçtan takma motoru birkaç denemeden sonra çalıştırmayı başardı ve son hızla sahile doğru yola koyuldu.

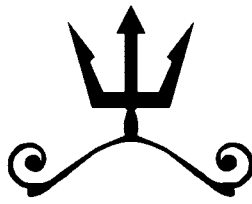
Meksika bandıralı tekne giderek kararan havaya rağmen hâlâ görülebiliyordu. Pitt takip için uygun bir açı ayarladı, ama kaybedecekleri kesin olan bir yarış içindeydiler. Meksika teknesi zodyaktan on not daha fazla bir hızla dalgaları yarıp geçiyordu. Pitt’in yapabileceği tek şey sahile çıkış noktalarını belirleyene kadar onları görüş alanı içinde tutmaya çalışmaktı.

“Umarım, pasaportlarımızı yanına almayı unutmamışsındır,” dedi Giordino. Tuttukları rota onları doğruca Meksika ana karasına yönlendirmekteydi.

“Keşke onun yerine bir roketatar getirseydim.”

Giordino zodyakın içini araştırmış, ama silah olarak sadece küçük bir çıpa bulabilmişti. Ne ki, Pitt’in silahlı soyguncularla kapışmak gibi bir niyeti yoktu. Tek kaygısı Ann’in güvenliği idi.

Meksika teknesi giderek uzaklaşırken bu gözü pek ajanın ne yapmayı tasarladığını kestirmeye çalıştı.

15

SIRILSIKLAM HALDE TEKNENİN KÜPEŞTESİNE SIMSIKI TUTUNMUŞ olan Ann de o sırada aynı soruyu kendine soruyordu. Teknenin kontrolünü eline geçirip, onu San Diego'ya götürmek istemişti, ama silahlı dört adama karşı bunu gerçekleştirmek pek mümkün görünmüyordu. Denize balıklama dalarken kaybolmadığına emin olmak için eliyle belindeki kılıfı ve SIG Sauer P239 tabancasını yokladı.

Meksika teknesine gizlice geçme kararı stratejiden ziyade vücuduna pompalanan adrenalinden kaynaklanmıştı. Pablo'yu Gunn'a silah doğrulturken gördüğünde sandık için güvenli bir yer ararken bakındığı bir laboratuvardan çıkmaktaydı. Hemen bir kapının ardına kaçıp tabancasını almak için kamarasına koştu. Saldırganlardan biri *Drake*'in şişme botuna ateş ederek herkesin dikkatini çekince, köprü üstüne çıktı ama geminin telsizi imha edilmişti. Gemi mürettebatı şaşkınlık içindeyken, Ann bu silahlı adamların neden saldırdıklarını anlamıştı. Sandığın peşindeydiler. Zaten Ann'in de gemide bulunmasının sebebi Eberson'un cesedi değil, bu sandıktı.

Karşı saldırı için bir plan yapamadan saldırganlar sandığı kendi teknelerine yüklemişlerdi. Ann'in aklında tek bir şey vardı. Sandığı kurtaramazsa, imha etmesi gerekiyordu.

Kalbi gümbürdeyerek köprü kapısından geminin kış tarafına baktı. Pablo denizaltıyla ilgilenen Gunn'ın yanındaydı, diğerleri sandığı kendi teknelerine yerleştiriyorlardı. Ann derin bir nefes alıp, köprü kanat duvarından denize atladı.

Yıllarca trampenden atlayarak kazandığı beceri Ann'in işini kolaylaştırmıştı. Gövdesini kasıp ellerini başının üstünde tutarak denize dik açıyla daldı ve bu sayede çok az su sıçrattı. Derine doğru indikçe Pasifik'in soğukluğuyla ürperdi, sonra da Meksika teknesine doğru yüzmeye başladı.

Teknenin hemen yanında yüzeye çıkıp, dibinde saklandı. Güverteye bir adamın atladığını duyduğu anda teknenin *Drake*'den ayrılmakta olduğunu fark etti. Ayaklarını hızla çırparak yükseldi ve küpeşte punteline tutundu. O sırada motorlar çalışmaya başlayınca tekne öne doğru ilerledi. Ann bir süre suda sürüklendikten sonra bir bacağına kaldırıp ayağını güverteye indirebildi. Ardından bütün vücudunu çekip, kendini kaptan köşkünün yanındaki dar alana attı.

Tekne hızla sahile doğru yol alırken soluklanmak ve cesaretini toplamak için uzandığı yerde sabırla bekledi. Yolculuğu yarım saati geçmeyecekti. Havanın birazdan tamamen kararacak olması işine yarayacaktı. Denizin tuzlu suyu yüzüne çarpıyor, bulunduğu yerde şiddetle sarsılırken, devrilmemek ve birisi tarafından görülmemek için dua ediyordu.

Pablo ve adamları bir süre kış güvertede durup, geride bıraktıkları *Drake*'i seyrettiler. Mavna önlerini kapadığı için küçük zodyak botu görmüyorlardı. Birkaç dakika sonra adamlar karamaya girdiler, Pablo bir telefon görüşmesi yaptı, ardından oturup bir şişe şarabı devirdi.

Gökyüzü kömür karasına boyandıktan sonra Ann küpeşte boyunca sürünerek ilerleyip açık güverteye bir göz attı. Kenardaki bir bankta esmer, iri kıyım bir adam kucağında bir tabancayla oturmuş, teknenin arka kısmına bakıyordu. Geniş alnı ve uzun sakalıyla Ann'e Fidel Castro'nun gençlik halini hatırlattı. Adam önünde duran Heiland'ın sandığına ayaklarını dayamıştı.

Teknedeki bütün mürettebata karşı silahlı çatışmaya girse kazanma ihtimali çok azdı, ama sürpriz kozu elinde olduğu için tek bir adamı devre dışı bırakması kolay olacaktı. Ann'in hedefi basitti: Bir şekilde sandığı denize atacaktı. Belki daha sonra Pitt ve NUMA gemisi onu bulabilirdi. Hiç değilse yabancı ellerde kalmayacaktı.

Sessizce ilerledikten sonra kendini yavaşça güverteye bıraktı. Birkaç basamak aşağıda olan kamaradan konuşma sesleri geliyordu, ama içini görmesi mümkün değildi. Kamaranın hemen üstünde dümen evi vardı; Ann bulunduğu yerden kaptanın ayaklarını görebiliyordu. Tekne sahile yaklaşırken bütün ümidi kaptanın gözlerini rotasından ayırmamasıydı.

Tabancasını kılıfından çevirip, namlusundan tuttu ve Fidel'in üstüne atıldı. Adam onun gelişini duymamıştı. Ann onun şakağına nişan aldı, ama darbesi yukarıda kaldı ve tabancanın kabzası adamın başının tepesini sıyırdı. Adam bir inleme sesiyle yana devrilirken tabancası elinden düştü.

Ann tabancayı ayağıyla itip banka bağlanmış sandığı çözmek için diz çöktü.

Aldığı darbeye sadece sersemlemiş olan adam bir eliyle kanyan başını tutarken diğeriyle tabancasına uzandı. Ama eline tabancası yerine Ann'in ayak bileği geldi. Öfkeyle onun bileğini sıkıp, var gücüyle çekti.

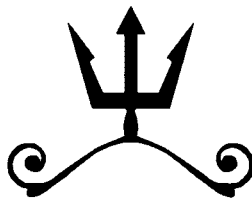
Sandığın üstüne eğilmiş haldeyken Ann gafil avlandı ve yere düştü. Fakat refleksi sayesinde hemen toparlandı ve ayağa kalktı.

Adam hâlâ onun sol bileğini tuttuğu için Ann sağ ayağıyla onun başının kenarına şiddetli bir tekme attı.

Adam inledi ama eli gevşemedi; Ann bu defa onun tam çenesine isabet eden sert bir tekme daha attı. Nihayet adamın eli gevşedi, bayılarak yere yapıştı.

Ann hemen sandığın başına çöktü ve kayışları çözdü. Sonra bunu kış tarafa sürükleyerek çekti ve bir ucunu küpeştenin üstüne kaldırdı. Diğer ucunu kaldırmak için eğildiğinde birden dönüp kaldı. Ensesine bir namlunun soğuk ucu dayanmıştı.

“O şey orada kalacak, hayatım,” dedi Pablo’nun kalın sesi. Glock tabancasını Ann’in ensesine bastırmıştı.

16

YANIP SÖNEN IŞIKLAR KEHRİBAR RENGİ BİR ÖRTÜ GİBİ BÜTÜN sahil şeridini kaplamıştı, fakat bu dingin manzara Pitt'i sadece huzursuz ediyordu. Meksika teknesi çoktan beri görünmez olmuştu ve yalnızca seyir ışıklarından yönünü anlamak mümkün oluyordu. Çok geçmeden bu da sahildeki ışıklara karıştı ve tekne hepten görünmez oldu.

Pitt teknenin rotasında önemli bir değişiklik olmadığını umarak onu son gördüğü hatta ilerliyordu. Meksika sahilinin bu kesiminde doğal bir liman olduğunu bilmediği için bir süre körü körüne ilerledikten sonra sahile yaklaştı. Etrafa bakındılar, ama denizin üstü boş görünüyordu. Bunun üzerine botu güney yönüne çevirdi. İki dakika sonra tekne göründü.

"İşte orada!" diye bağırdı Giordino.

İki kilometre ileride Pasifik'in içine bir parmak gibi uzanmış, kayalık bir iskele seçilebiliyordu. Yirmi metrelik bir kayalık üstüne derme çatma bir iskele oturtulmuştu ve orada ışıkları yanan bir tekne durmaktaydı. Pitt ve Giordino biraz daha yaklaşıncaya birkaç adamın iskele yanında bekleyen dört kapılı bir kamyonete doğru yürüdüklerini gördüler. Bunlardan ikisi tekrar tekneye

döndüler ve aldıkları dikdörtgen biçimli bir sandığı kamyonete taşıyıp, arkasına yerleştirdiler.

“Bizim kutu bu işte,” dedi Giordino. “Ann’i görebiliyor musun?”

“Hayır, ama kamyonettekilerden biri o olabilir. İskelenin öbür tarafına yanaşmaya çalışacağım.”

Pitt iskeleye yaklaşırken gürültüyü azaltmak için hızını düşürdü. Tam yaklaştıkları anda Meksika teknesi hızla iskeleden ayrıldı. Sahil boyunca hızını artırırken az kalsın gözükmeyen zodyakı altına alacaktı.

Teknenin geride bıraktığı dalgayla sallanan zodyakın benzin bidonu yere düştü. Giordino onu yerden kaldırırken şöyle bir saladı. “Onu takip edecek kadar benzinimiz yok.”

Pitt motoru çalışmaya başlayan kamyonetin stop lambalarının yandığını gördü. “O halde, en iyisi sahile çıkmak.”

Botu hızla iskeleye sürerken artık gizliliğin önemi kalmamıştı. Kıyıya yaklaştıkça sahil boyunca uzanan evlerin ve dükkânların ışıkları görülüyordu. Pitt botu sığ suda sürüp, kumun üstüne çıkardığı anda kamyonet yola koyulmak üzereydi.

Pitt daha motoru kapatmadan Giordino kumsala atladı ve botu dalgaların erişmediği bir yere kadar çekti. Sonra iki adam toprak yolda koşmaya başladılar. Kamyonet bir blok öndeydi. Başka seçenekleri olmadığı için peşinden koştular.

Kamyonet bozuk yolda yavaş gidiyordu, fakat çok geçmeden bir kavşağın bulunduğu asfalt yola geldi. Gece olduğu için çoğu kapanmış olan bir dizi küçük dükkân yol boyunca uzanıyordu. Fakat birkaç bar ve lokanta hâlâ açıktı ve bunların önündeki kaldırımlar gezinen insanlarla doluydu. Kavşakta sola dönen kamyonet kısa bir an hızlandıysa da, sonra yavaş akan trafiğe girdi. Birkaç saniye sonra Pitt ve Giordino kavşağa vardılar.

“Fosforlu şortum olmadan karanlıkta maraton koşmaya niyetim yok,” dedi Giordino önlerindeki kamyonetin hızlandığını görünce.

“Ben de tılsımlı kafa bandımı unutmuşum,” dedi Pitt soluk soluğa.

Taksiye benzer bir şey bulmak ümidiyle bakındılar, ama öyle bir şey yoktu. Sonra Pitt ilerideki köşeyi işaret etti. “Galiba oradan bize ekmek çıkacak.”

Gri tulumlu iki elektrikçi iki katlı bir işyeri binasının panel kutusu üstünde çalışıyorlardı. Meksika’nın ulusal elektrik şirketindeki gündüz mesailerinden sonra şirketin minibüsünü kullanarak ek iş yapıyorlardı. Elektrikçilerin birkaç metre ötesinde park edilmiş aracın iki kapısı da açık, radyosu avaz avaz müzik çalmaktaydı.

Pitt ve Giordino hemen minibüse koşup, ön koltuklara geçtiler. Anahtarlar kontak üstündeydi. Elektrikçiler ne olduğunu anlayamadan Pitt motoru çalıştırıp yola fırladı.

“Dur! Dur!” diye bağırdı adamlardan biri; elindeki tornavidayı yere atıp aracın peşinden koşmaya başladı. Partneri ilk şaşkınlığını attıktan sonra cep telefonunu çıkarıp, telaşla birini aradı.

Pitt önündeki trafik biraz seyrelince öndeki kamyonetle aralarındaki mesafeyi kapadı. Bir hız kasisi üstünden geçerlerken arka kısımdaki alet edevat yere saçıldı ve arka kapılar kendiliğinden kapanıverdi.

“O adamlar yarın sabah hesap verirken çok zorlanacaklar,” dedi Giordino.

“Sence amirleri minibüsün iki gringo tarafından çalındığına inanmaz mı?”

“Mümkün. Ama bence yine de, aracı fazla hırpalamayalım,” dedi Giordino gösterge panelini okşayarak.

Tam o anda Pitt bir çukur üstünden geçince iki adam da koltuklarında havalandılar.

Dört kapılı kamyonet gözden kaybolduğu için Pitt aracı daha da hoyratça kullanmaya başladı. Gaz pedalına sonuna kadar basmış, dar yolda bütün araçları sollamaktaydı. Aniden caddeye çıkan eli yüklü bir kadına çarpmamak için sert bir fren yaptı; daha sonra da şehrin çıkışına yakın bir yerde dolanan sokak köpeklerine çarpmadan, kıl payıyla sıyırmayı başardı.

Cadde bir tepeye doğru yükselirken trafikle beraber şehir ışıkları da geride kalmıştı. Pitt bir Volkswagen'i solladığı sırada bir kilometre ötedeki kamyoneti gördü. Altındaki eski minibüsün küçük motorundan isyan sesleri çıkıyor, küçük lastikleri asfaltın üstünden yalar gibi geçiyordu. Keskin bir virajı dönerken Pitt yol kenarında park etmiş mavi bir Dodge Charger'ı toz bulutu içinde bıraktı. Charger'ın farları hemen yandı ve araç yola çıktı.

"O işçiler için hâlâ üzülüyor musun?" diye sordu Pitt.

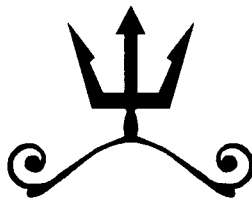
"Biraz. Neden sordun?"

"Sanırım, polisi arayıp üstümüze saldılar."

"Nereden biliyorsun?"

Pitt dikiz aynasından bakınca Charger'ın tavanındaki yanar söner ışıkların yandığını gördü.

"Çünkü tam arkamızdalar."

17

CHARGER'IN TAVANINDAKİ FLAŞÖR TEPE YAMAÇLARINI mavi ve kırmızıya bulamaktaydı. Kısa bir mesafe ileride kamyonetin sürücüsü arkasındaki ışıkları görünce direksiyonu tutan elleri kasıldı.

“Pablo! Polisler. Son virajın yanında bekliyorlardı.”

Arka koltukta oturan Pablo önce dönüp flaşör ışıklarına, sonra da hız göstergesine baktı.

“Fazla hızlı gitmiyordun, değil mi?”

“Hız sınırının bir ya da iki kilometre fazlasıydı, yemin ederim.”

Pablo'nun boğaya benzeyen yüzünde hiçbir endişe ifadesi yoktu. “Havaalanına yaklaşmadan önce onlardan kurtul,” dedi heyecansız bir sesle. “Gerekirse silahlarımızı atarız. Kızı da.”

Ann gerildi; atmadan önce onu öldürürler mi, diye endişe ediyordu. Pablo ile adı Juan olan sakallı adamın arasında otururken hangisinden daha çok korkması gerektiğini kestiremedi. Başını çevirip diğer adama baktı. Gözü morarmış, yanağında kurumuş kan olan Juan tabancasını Ann'in kaburgalarına dayamıştı ve ona ısıracakmış gibi bakıyordu.

Pablo onu teknede yakaladıktan sonra elleri bağlanmış ve bir tabanca üstüne doğrultulmuş haldeydi. O andan beri içini saran korku, Meksika polisi lafını duyunca yerini bir ümit pırıltısına bıraktı. Belki Pitt onlara haber vermiş olabilirdi. Silahlı bir çatışma olduğu takdirde çapraz ateş altında kalmamak için sessizce dua etti.

Sürücü hızını artırınca dört kapılı kamyonet bozuk yolda hoplaya zıplaya ilerledi. Dik bir tepenin üstüne çıktıktan sonra yol virajlarla bir sınır şehri olan Tijuana'nın bulunduğu geniş bir vadiye doğru iniyordu.

Puslu havada şehrin üstündeki milyonlarca ışık göz kırptırıyordu. Kamyonet hızla yamaçtan inip şehrin dış eteklerine varınca bu manzara kayboldu. Sürücü arkaya baktığında, polis aracının flaşörlerinden bir hayli uzaklaşmış olduğunu gördü.

Kamyonet Tijuana'nın güney ucu etrafında dolanan dört şeritli bir otoyola yaklaşıyordu. Pablo sürücünün otoyola dönmeye hazırlandığını gördü. "Hayır, otoyola girme! Şehrin içinden geçersen onları atlatmamız daha kolay olur."

Sürücü başını sallayıp, Tijuana'nın sıkışık trafiğine doğru ilerledi. Bir kez daha dikiz aynasından bakınca, başka bir aracın polis otosunun daha çok yaklaşmasına engel olduğunu gördü.

Bu araç bir ticari minibüstü. Pitt peşindeki polis otosuna rağmen kamyoneti gözden kaybetmemeye çalışıyordu. Yokuş yukarı tırmanırken aradaki mesafeyi açmamak için yüksek devirde çalıştırarak minibüsün küçük motorunu neredeyse eritecekti. Daha kuvvetli bir araç olan polis otosu zorlanmadan minibüse yetişti ve arka tamponuna değecek kadar yaklaştı.

Yokuş aşağıya inerken Pitt arayı biraz açabildi. Dikkatini polis otosundan kaçmaya değil, öndeki kamyoneti gözden kaçırmamaya odaklamıştı. Şehre yaklaşırlarken Charger'ın sürücüsü daha temkinli davranıp, yavaşladı.

“Bu refakatçilerimizle ilgili bir şey yapmak zorundayız,” dedi Pitt yaklaşık iki milyon nüfuslu şehre girerlerken.

Giordino minibüsün arkasına baktı; çeşitli alet edevat ve elektrikle ilgili malzemelerle doluydu.

“Bakayım, orada polis savar cinsinden bir düzenek bulabilecek miyim.” Düşmemeye gayret ederek arka tarafa geçti.

Minibüsün duvarlarında rulo halinde kablolar, elektrik prizleri ve aletler diziliydi. Savunma için kullanılabilecek bir şey yoktu. Derken üstünde isale boruları bulunan bir raf gözüne çarptı. Çıplak elektrik tellerini örtmek için kullanılan bu ince, dört metrelik paslanmaz çelik boruların uçlarında vida dişleri vardı. Başka bir kutu içinde bağlantı manşonları olduğunu görünce, Giordino’nun kaşları yay gibi kalktı ve Pitt’e seslendi. “Sanırım bir şey buldum.”

Bir dakika sonra minibüs otoyoldan çıkıp şehre doğru ilerledi. Kamyonet iki blok ötedeki trafik lambasından sağa dönerken Pitt, Giordino’ya seslendi. “Geliyorlar!”

Ayağını gazdan çekti ve polis otosunun iyice yaklaşmasına izin verdi. Stop lambalarına birkaç otomobil mesafedeyken Pitt bağırdı. “Şimdi!”

Giordino arka kapıyı ardına kadar açtıktan sonra birbirine ekleyerek oluşturduğu iki metrelik isale borusunu dışarıya çıkardı. Bir tahta parçasını takoz yaparak bir ucunu arka tekerlek yuvasına sıkıştırdıktan sonra yanal hareketini önlemek için kapı menteşelerine bağladı. Pitt onun oradan çekilmesi için birkaç saniye bekledikten sonra frene bastı.

Arkadaki polis memuru ortaçağdan kalma bir mızrak gibi çıkan boruyu görünce yavaşlamıştı, minibüsün stop lambaları yanınca o da sert bir fren yaptı. Pitt daha hafif bir araçta olmanın avantajını kullandı ve minibüs durur durmaz hemen geri vitese aldı.

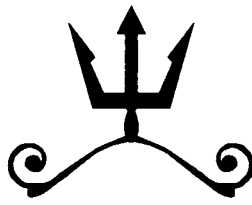
Giordino'nun düzeneğiyle hasar aldıktan birkaç saniye sonra polis otosu minibüsün arka tamponuna sertçe çarptı. İsale borusu Charger'ın ızgarasını ve radyatörünü delip motor bloku- na çarptıktan sonra akordeon gibi büküldü. O anda açılan hava yastıkları nedeniyle polisler motordan fışkıran buhar bulutunu göremediler.

Pitt aracı birinci vitese alıp gaza bastı. Tamponu diğer aracın- kine takılmış olan minibüs çok geçmeden sıyrıldı ve ileriye fırla- dı. Giordino arkaya bakınca polis otosunun ızgarasına saplanan isale borusunun tıpkı bir kuş gagası gibi görüldüğünü düşündü.

Giordino tekrar ön koltuktaki yerine geçti. "Artık o işçilerin hali iyice duman oldu."

"O iki gringonun iyice çatlak olduğu kanıtlandı."

Pitt aradaki mesafeyi kapatmak için daha da büyük bir te- laşla aracı zorluyordu. Çok geçmez, Tijuana'daki tüm polisler bu minibüsü aramaya koyulurdu. Gaz pedalına sonuna kadar bas- mıştı. Ann için bir şeyler yapmaları gerekiyordu hem de vakit kaybetmeden.

18

“POLİS OTOSUNUN IŞIKLARI ARTIK GÖRÜNÜMÜYOR.”
Kamyonetin sürücüsü Pablo’ya dönüp sırttı. Yıllarca uyuşturucu kullanmanın izleri çürümüş dişlerinden ve kahverengi diş etlerinden belli oluyordu. “Sanırım, onları kaybettik.”

“Dikkat çekmeden sür ve gecikmeden bizi havaalanına ulaştır,” dedi Pablo.

Sürücü kamyonetin navigasyon ekranından yola baktı: havaalanı şehrin kuzeydoğu tarafındaydı. Polis otosunu kollamak için ikide bir dikiz aynasına baktığı halde onları yakından takip eden minibüse aldırılmıyordu.

Şehir merkezine yaklaştıkça caddeler daha kalabalıklaşmıştı. Sürücü adı Plaza El Toreo olan bir sokağa saptı; burada pislik içindeki kaldırımlar insanlarla doluydu. Yola fırlayan bir grup insana çarpmamak için direksiyon kırınca, kamyonet büyükçe bir çukurdan geçti ve kasasındaki sandık sallandı.

Onları yakından takip eden Pitt ve Giordino herhangi bir yere bağlanmamış sandığın hareket ettiğini gördüler.

Giordino çenesini kaşıdı. “Bu sandığın içinde onca heyecan uyandıran ne vardır sence?”

“Keşke bilseydim,” dedi Pitt. Yetersiz bilgiyle ve uyarılmadan *Drake*’in mürettebatını tehlikeli bir duruma soktuğu için çok kızılıyordu.

Giordino kamyoneti işaret etti. “Kasasına biraz yaklaşırsan o sandığı tutabilirim.”

Pitt bu öneriyi düşündü. Külüstür denebilecek bir araçtaydılar ve silahsızdılar; kamyonetteki adamları alt etmeleri mümkün görünmüyordu. Seçenekleri sınırlıydı, hatta intihar girişimi gibiydi. “Belki Ann için bir takas önerebiliriz,” dedi. “Tabii, bizi hemen öldürmezlerse...”

Tek avantajları kalabalık ve pek de iyi şöhreti olmayan bir şehirde bulunmalarıydı. Giordino bu riske girmeyi değer buldu.

Pitt minibüsü kamyonetin arka tamponuna yakın sürerken, hizasına çekebilmek için trafiğin biraz seyrelmesini bekledi. Araçlar bir trafik ışığına vardıklarında Pitt hiç durmadan devam etti. Karşı yönden gelip geçen bir polis otosunu görünce tedirgin olmuştu.

Dikiz aynasından polis otosunu takip etti. Polis otosu ani bir U dönüş yaparken az kalsın motosikletli bir genci devirecekti.

“Sanırım, bizi buldular,” dedi Pitt.

Giordino penceresini indirdi. “O halde onca zahmetimiz karşılığında bari elimize bir şey geçsin.”

Polis otosunun flaşörleri arkasında parlarken Pitt kamyonete iyice yaklaştı.

Polis otosu bir kavşaktan geçmeye çalışırken önüne büyük bir kamyon çıktı ve etrafından dolaşmaya başladı. Pitt önündeki eski bir otomobilin diğer şeride geçmesini bekledikten sonra beklediği boşluğu buldu ve gaza basıp kamyonetin hizasına geldi. Giordino pencereden uzandı, kollarını kamyonetin kasasına uzatıp sandığı tuttu.

Dikiz aynasında gördüğü polis otosundan huylanmış kamyonet sürücüsü o anda Giordino’nun minibüs penceresinden uzan-

dığını fark edince hemen fren yaptı. Giordino hemen geri çekilerek son anda kamyonetin kabinine çarpmaktan kurtuldu. Bir an için iki araç yan yana yol aldılar.

"Az kalsın alıyordum," dedi Pitt'e. "Bir daha deneyeyim."

Giordino ve penceresini indirmeye çalışan Juan yüz yüze bakıyorlardı.

Pitt de hızını kamyonete göre ayarladıktan sonra ileriye bakınca karşıdan bir çimento karıştırıcısı kamyonun geldiğini gördü. "Çabuk ol!"

Kamyonet hızlanınca Pitt de kamyonla kafa kafaya çarpışmadan ona yetişmeye çalıştı.

Minibüs bir kez daha kamyonet kasasıyla aynı hizaya gelince Giordino söylediğini yaptı. Vücudunun yarısı pencereden sarkmış halde sandığın ucundaki elciği yakaladı. Sertçe çekerek bunu kamyonetin kasasından çıkardı; sandığın geri kalanı boşlukta sallanıyordu. "Aldım!"

Kamyonetin yanından geçip gidecek boşluk olmadığı için Pitt fren yaptı. Fakat kamyonet de yavaşlayınca Pitt sadece birkaç metre ötesindeki çimento karıştırıcısı kamyonla burun buruna kalmıştı. O anda sol yanında gördüğü dar bir ara sokağa dalmak için gaza basıp, direksiyonu o yöne çevirdi.

Kamyonetin içindeyse Juan nihayet penceresini indirebilmişti. Vücudunun yarısı dışarıya uzanmış halde Glock 22 tabancasıyla minibüse nişan aldı. Art arda ateş ederken kamyonet sürücüsü haykırdı: "Dikkat et!"

Juan çimento karıştırıcısı kamyonun ön çamurluğunu gördüğünde çok geç kalmıştı; gömleği çamurluğa takılınca kamyonetten dışarıya çekildi. Geriye doğru savrulurken iki bacağı da ezildi.

Pitt arabayı sola döndürerek çarpışmaktan kıl payı kurtulmuştu. Dönüşü sırasında kamyonetten açılan ateşle minibüsün yan panelinde ve yolcu kapısının üstünde kurşun delikleri belir-

di. Bunlardan sadece son kurşun hasar verdi, sandıktan bir parça kopararak Giordino'nun elini sıyırdı. Refleksle avucunu açınca sandık da asfaltın üstüne düştü.

Paniğe kapılan çimento kamyonu sürücüsü frene bastı. Kısa bir an için çamurluğa tutunmuş olan Juan kayıp, sol ön tekerleğin altına düştü. Sandık ise sağ ön tekerleğin altındaydı. Kamyon ikisinin de üstünden geçti. Devasa kamyon, ikiz arka tekerlekleri Juan'ın gövdesini ve sandığı yamyassı ettikten sonra ancak durabildi.

Dikiz aynasından gördüğü manzara karşısında taş kesilen kamyonet sürücüsü kendi aracının kontrolünü kaybetti, sağa savrulup oradaki küçük bir Chevy Cobalt marka otomobilin üstüne çıktı ve o sırada ön lastiği patladı.

Yolun karşı tarafındaysa, son anda çimento kamyonu ile çarpışmaktan kurtulan Pitt önündeki bir araca bindirmeden durmayı başardı. Kaldırım ve cadde insanlarla dolmuş, önden gelen trafiği de tıkamıştı. Pitt dükkânların vitrin camlarında yansıyan polis flaşörlerini fark etti; yaklaşıyorlardı.

"Sanırım, sevgili minibüsümüzle vedalaşma zamanı geldi," dedi Pitt.

Giordino başını iki yana salladı. "Ben de tam onunla kuvvetli bir duygusal bağ kurmaya başlamıştım." Orada bulduğu bir bantla kanayan elini sardı.

"Bir şeyin yok ya?" diye sordu Pitt arkadaşının yara aldığını fark edince.

"Bir süre sağ elimle kulağımı kaşıyamayacağım, ama yaşamama engel değil."

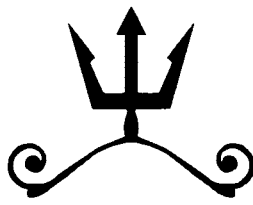
Minibüsten çıkıp çimento kamyonunun etrafında toplanmış kalabalığın arasına karıştılar. Juan'ın yassılaştırmış cesedine bakmadan, ezilmiş sandığı görmeye gittiler.

Görececek pek bir şey yoktu. Birbirine dolanmış kablolar, devre tahtaları ve metal kutular kamyonun altına içi dağılmış bir robot

gibi saçılmıştı. Sandığın içinde her ne var idiyse, artık onu tekrar hayata geçirmenin imkânı yoktu.

Tabancaları ellerinde iki polis memuru kamyonu yaklaşırlarken, Pitt ve Giordino hemen oradan uzaklaştılar ve insanların arasında dikkati çekmemeye çalışarak kamyonete doğru yürüdüler. Az sonra hurdaya dönmüş küçük otomobil ve kamyonetin yanına vardılar. Pitt endişeyle kamyonetin içine baktı.

Sağ taraftaki iki kapısı da açıktı, fakat Ann ve diğer iki kişi görünürlerde yoktular.

19

PABLO SANDIĞIN EZİLDİĞİNİ GÖRÜNCE GÖZLERİ YERİNDEN fırladı. Arkadaşının ölümüne pek aldırdığı yoktu, ama sandığın kaybıyla deliye döndü. Öfkesini Ann'dan çıkarmak istedi.

"O düzenek hakkında ne biliyorsun?" Tabancanın namlusuyla kadını dürttü.

Ann dişlerini sıktı, bir şey söylemedi.

"Pablo... polisler yaklaşıyor." Sürücünün rengi atmış, direksiyon üstündeki parmakları titriyordu.

Pablo ateş saçan gözlerle Ann'e baktı. "Pekâlâ ama daha sonra konuşacaksın. Söylediklerimi yap, yoksa seni burada öldürürüm. Şimdi, araçtan çık hemen."

Ann onun ardından dışarıya çıkarken, sürücü de ceketıyla onun bağlı ellerini örttü. Ann geriye dönüp minibüse baktı, ama Pitt ve Giordino'yu göremedi. Onları kamyonetle aynı hizada giderlerken görünce en az Pablo kadar o da şaşırmış, izini nasıl bulduklarını anlayamamıştı.

Kaldırırma çıktıkları anda üstünde siyah ipek bir gömlek olan genç bir adam sürücüyü çıkıştı.

“O benim otomobilim,” dedi yamulmuş Chevy’yi göstererek. “Bak, ne yaptın ona.”

Pablo araya girip tabancasını adamın göbeğine dayadı. “Sesini çıkarma, yoksa ölürsün,” diye tısladı.

Adam çaresizce başını sallayarak geriledi, sonra korku içinde oradan uzaklaştı.

Pablo yine Ann’in yanına gelip onu kolundan kavradı, sonra omzu üzerinden geriye baktı. Polislerin araçlarından çıktıklarını gördükten sonra kalabalığı inceledi. Çok geçmeden çimento kamyonunun arka tekerlekleri altına bakan iki Amerikalıyı gördü. Minibüsleriyle kamyonetin yanına yanaştıklarında onların *Drake*’in denizaltısını kullanan kişiler olduğunu anlamıştı.

Tekrar Ann’e dönüp onu dürttü. “Yürü.”

“Juan ne olacak?” Sürücü fincan gibi olmuş gözlerle çimento kamyonuna bakıyordu.

Pablo cevap vermedi; ölmüş arkadaşını aklından çıkararak Ann’i kalabalık kaldırımın ortasına sürükledi.

Bir dakika sonra kamyonetin yanına gelen Pitt ve Giordino Ann’i görebilme ümidiyle kalabalığa baktılar. Kaldırıma oturan küçük bir kız çiçek satıyordu. Pitt’le göz göze gelince hemen ona bir demet papatya uzattı. Pitt çiçeklerin parasını ödedikten sonra gülümseyerek demeti tekrar kıza iade etti. Küçük kızın yüzü kızardı, papatyaları kokladıktan sonra eliyle yolun aşağı tarafını işaret etti.

Pitt kıza göz kırptı, sonra o yönde koşmaya başladı. “Bu taraftan, Al.”

O sokağın sonuna doğru koşarlarken kalabalık daha da yoğunlaşmıştı. Pitt, Ann’in sarı saçlarını görebilmek için dikkatle bakınıyordu. Sokağın bitiminde araçlarla dolu büyük bir otopark vardı. Neden sonra Pitt ve Giordino onca insanın nereye doğru gittiklerini anlayabildiler.

Otoparkın karşı ucunda yeni inşa edilmiş bir stadyum yükseliyordu. Yapı tam yuvarlak biçimdeydi, ama Amerika'daki tipik beyzbol veya futbol stadyumlarından çok daha küçüktü. İnsanlar akın akın iki uçtaki rampalara doğru ilerlemekteydiler. Pitt başını kaldırıp bakınca en üstte ışıklandırılmış tabelayı gördü: PLAZA EL TOREO.

"Futbol mu?"

"Hayır. Boğa güreşi."

"Hay aksi, kırmızı giyinmeyi unutmuşum." Giordino kanlı elinin pantolonunun bir paçasını kızıla boyadığının farkında değildi.

En yakındaki rampaya gidip içeriye girmek isteyen diğer insanların arasına karıştılar. Havada patlamış mısır kokusu hâkimdi. Bunun yanı sıra yakınlardaki bir gecekonduya yakılan çöp kokusuyla stadyuma girmekte olan insanların terle karışık alkol kokusu da hissediliyordu.

Pitt rampanın önünde, yanındaki sarışın bir kadını tutan iri kıyım bir adam gördü. "Galiba, onu gördüm."

Giordino buldozer gibi gövdesiyle kalabalığı yararken, Pitt de ardından geldi. Turnikelere yaklaşırlarken Pitt, "Yanında hiç para var mı?" diye sordu.

Giordino sağlam eliyle ceplerini yokladı ve bir avuç banknot çıkardı. "*Drake*'de geceleri oynadığımız pokerde şanslıydım."

"Neyse ki, gemide pokeri iyi bilen kimse yokmuş." Pitt onun avucundan yirmi dolarlık bir banknot alıp, görevliye uzattı.

Trompetler çalmaya başladı, ardından o akşamın matadorları ve yardımcılarından oluşan ekip tanıtıldı. Tribünleri dolduran insanlar ayakta tezahürat yapıyorlardı. O insan yığını içinde Ann ve onu kaçıran adam gözden kaybolmuşlardı.

"Diğer taraftaki çıkış kapısına gidiyor olabilirler," dedi Pitt.

Giordino başını salladı. "O halde, biz de ayrılacak iyi olur."

Basamaklardan inip arenanın alt kısmına gelince Giordino sağı, Pitt de sol tarafa gitti. Pitt ilk sıradaki koltukların önünden geçerken aşağıya, yukarıya baktı, ama onları göremedi. Seyirciler aniden tezahürata başlayınca dönüp alana baktı ve ilk müsabaka için ortaya gelen matadoru gördü. Az sonra adı Donatello olan yarım tonluk huysuz bir boğa da salıverildi. Boğa önce matadora aldirmeden toprağı eşelemeye başladı ve gürültülü kalabalığa baktı.

Pitt ikinci sırada seyircilerin arasından geçerken, pamuk helvası veya soğuk içecek satan satıcılarla çarpışmamaya çalışıyordu. Birden bir üst kısımda oturmakta olan sarışın bir kadın gördü. Bu Ann'di. Yanında oturan Pablo onu tutmuş, gözleriyle kalabalığı tarıyordu. Çok geçmeden Pitt'i fark edip, yanındaki adama bir şeyler söyledi. Sonra ayağı kalktı, Ann'i de kaldırdı. Ann kısa bir an için Pitt'le göz göze geldi; yüzünde yalvaran, korku dolu bir ifade vardı. Sürücü de ayağı kalkmış, Pitt'in hareketlerini izlerken Pablo, Ann'i basamaklardan indirdi ve sahayı çevreleyen dar bir yürüme yoluna getirdi.

Seyircilerin sıkış sıkış oturduğu bir bölmeyi aşmak için Pitt en yakın merdivene koştu. Bu arada kamyonet sürücüsü de ona yetişmeye çalışıyordu. Pitt arenayı çevreleyen alçak duvara gelince dönüp, birkaç metre ötede kaçmaya çalışan Pablo ve Ann'e doğru atıldı. O anda kamyonet sürücüsü önündeki basamaklardan atlayıp, Pitt'in önüne çıktı.

Adamın boyu Pitt'ten birkaç santim daha kısaydı, ama geniş omuzları ve kütük gibi bir gövdesi vardı. Başını iki yana sallayarak Pitt'e durmasını işaret ettikten sonra gömleğini sıyırıp, belindeki tabancayı gösterdi.

Pitt hiç duraksamadan saldırdı ve sürücünün yanak kemiğine isabet eden sert bir sol kroşe çıkardı. Adam sendeleyerek duvara dayandı. Kendini toplamasına izin vermeyen Pitt onun başına aralıksız yumruklar indirmeye devam etti.

Sürücü tabancasına davranmak yerine içgüdüyle kollarını kaldırıp yumrukları bloke etmeye çalıştı. Bu arada kendini topladı ve iki yumruğunu kullanarak karşı atağa geçti. Pitt eğilerek ilk darbeyi savuşturduysa da kaburgalarına aldığı ikinci yumruk soluğunu kesti.

Pitt yumruk atmayı sürdürürken adam da onun üstüne atıldı ve ikisi birden güvenlik duvarına yapıştılar. Adam bir kolunu Pitt'e dolayıp, diğeriyle tabancasına uzandı. Ne ki, ayakları Pitt'inkilere dolanınca ikisi de dengesini kaybedip yere düştü.

Sürücü duvara doğru sendelerken tabancasını çıkarmayı başardı, ama aynı eliyle duvara tutunmak zorunda kalınca Pitt onun koluna dirsek attı. Tabanca yere düştü, iki adam duvardan aşağıya yuvarlandılar.

Onlar iki metre yükseklikten arenanın için düşerken yakındaki seyirciler heyecanla soluklarını tuttular. Alanın ortasında arkası onlara dönük olan matador onların boğuşmasını görmemiş, karşısındaki boğayla ilgileniyordu.

İki adam toprak zemine düştükten sonra yuvarlanıp ayrıldılar. Pitt omzu üzerine çok sert düşmüştü. Önce sürücü ayağa kalktı ve tabancasını aradı. Duvara doğru yürürken rafları *banderilla*^(*) dolu bir dolaba çarptı. Uzun, ustura gibi keskin uçları olan ve kurdelelere sarılı olan bu oklar matador yardımcılarını *banderiller*oların gereçleriydi. Bu okları boğanın sırtındaki düğüm biçiminde olan kitleye atarak hem boğayı öfkelenendirir hem de boyun kaslarını zayıf düşürerek başı aşağıya eğik saldırmalarını sağlarlardı.

Pitt tam ayağa kalkarken sürücü bu oklardan birini kaptığı gibi ona fırlattı. Atış yüksekten geldiği için Pitt eğilerek bunu savuşturdu. Duvara doğru geri adımlarla çekilirken sürücü eline üç *banderilla* daha aldı. Pitt duvardaki bir kancaya asılı bir matador pelerini görünce bunu kaptı ve kalkan niyetine kullanmak için tomar yaptı.

(*) Matadorların boğalara attıkları ucu iğneli çubuklar.

Arenanın karşı tarafında iki *banderillo* bu didişmeyi fark edince oraya gitmek için harekete geçtiler. Bütün dikkatini önündeki boğaya vermiş olan matador hâlâ olan bitenin farkında değildi. *Veronika* denen pelerinini törensel bir havayla sallayarak, boğayı saldırmaya özendiriyordu. Hayvan bir hamle yaptı ve matadorun gövdesini birkaç santim farkla sıyrıp geçti. Sonra birkaç metre uzaklaştı ve durdu; duvarın önünde Pitt ve sürücüyü görmüştü.

Bazı boğalar arenada sakindirler ve saldırmaları için onları uzun süre dürtmek ve canlarını yakmak gerekir. Bazılarıysa doğaları gereği saldırgandırlar ve kımıldayan her şeye saldırırlar. Donatello adındaki bu pas renkli boğa agresiflik skalasında ilk sırayı alırdı. Henüz *Banderillerolar* tarafından ok yağmuruna tutulmadığı halde huysuzdu ve bütün gücü hâlâ yerindeydi. Gözleri yeni hedefinde, onlara doğru ilerlemeye başladı.

Pitt boğanın yaklaştığını fark etti, fakat birinci önceliği sürücünün attığı oklardan korunmaktı. Yüzü Pitt'e dönük olan sürücü boğayı görmüyordu.

Sürücü yaklaşıp art arda okları atmaya başladı. Pitt üstüne gelen oklardan gözünü ayırmıyordu. Geri çekildi ve peleriniyle ilk atışı savuşturdu. Yana çekilince ikinci atış da bir santim yanından geçti. Sürücü elindeki son *banderillayı* atmak için kolunu geri uzattı ve daha iyi nişan almak için yaklaştı. Oku attığı anda boğa saldırdı.

Atışı kusursuzdu. Pitt pelerinle kendini korumasaydı, sivri ucu doğruca göğsüne saplanırdı. Ok kumaşı delip geçti, fakat gücünü kaybettiği için sadece Pitt'in elini kesebildi. Pitt ateş üstündeki bir tencereyi tutar gibi yumak haline gelmiş ve üstünde hâlâ ok saplı olan pelerini sürücüye fırlatıp kendini yere attı.

Dörtnala gelen boğa için hangi hedefe saldıracağı tereddüdü bitmişti. Hayvan pelerinin havadaki hareketini takip etti ve sürücünün bunu tutuşunu gördü.

Boğa başını eğip hızını artırdı.

Pitt'in aniden yere atlayışı sürücünün aklını karıştırmıştı; sonra arkasında bir hareket olduğunu fark etti. Dönüp bakınca bir metre ötesinde ona doğru gelen boğayı gördü ve donup kaldı.

Donatello adamın gövdesine daldı. Boynuzları sürücünün karnını delip, neredeyse sırtından çıkacakken seyirciler çığlık çığlığa haykırıyorlardı. Boğa başını yukarıya kaldırdı ve adamı birkaç metre böyle taşıdıktan sonra kanlar içindeki cesedini yere attı.

Pitt seyircilerinkinden farklı, tek bir çığlık duyunca dönüp arkasına baktı. Arenaya yakın bir yerde Ann, Pablo'yla boğuşuyordu. İri yapılı adam tek bir hareketle Ann'i kaldırıp, arenanın içine attı. Elleri hâlâ bağlı olan Ann yere biçimsiz bir şekilde düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken ayak bileğinde şiddetli bir acı hissetti. Ancak tek ayağı üstünde durabiliyordu.

İlk zaferinin sarhoşluğu içindeki hayvan bir süre Ann'i inceleyip burnundan hırladı. Sonra başını eğip karşısındaki kadını hedefleyerek saldırıya geçti.

İki *banderillero* ve matador bağıra çağıra o tarafa doğru koşmaya başladılar, fakat boğanın onlara aldıracağı yoktu. Boğanın dikkatini saptıramayacak kadar uzaktaydılar, ama Pitt öyle değildi.

Ayağa fırladı, peleriniyle boğaya doğru koşmaya başladı. Hayvan Ann'in altı yedi metre ötesindeydi.

Ann duvara doğru kaçmak istedi, ama bileğinin acısından hareket etmekte zorlanıyordu. O da boğanın karşısında tıpkı sürücü gibi donup kaldı. O anda bir ses duyuldu.

"Toro"! Toro!"

Dönüp bakınca elindeki pelerini deli gibi sallayarak ona doğru koşan Pitt'i gördü. Boğa elinde kırmızı pelerinle gelen uzun boylu adama bir bakış attı ve ilgisi o yana kaydı.

(*) Boğa

Ann boğanın sıcak soluğunu hissettiği anda hayvan geri dö-nüp, Pitt'in peşine düştü.

Pitt düşe kalka koşarken boğa ona yetiştı. Pitt pelerini yana doğru uzatıp, toz bezi silkeler gibi sallayarak boğanın dikkatini buna çekti. Donatello bu hareketi takip ediyordu. Yıldırım hızıyla pelerine saldırdı, sivri boynuzları Pitt'in birkaç milimetre yanın-dan geçti.

Boğa yanından geçince Pitt pelerini havaya savurdu, sonra yüzünü hayvana doğru döndü. Bütün dikkatini canını kurtarma-ya odakladığı için seyircilerden yükselen *Oley* seslerini duyacak halde değildi. Pelerini salladı ve boğa saldırırken yana çekildi.

"İzin verin, senyör," dedi matador mahcup bir ifadeyle yanı-na gelerek.

Banderilleroların da yardımıyla boğayı arenanın ortasına çe-kerlerken iki adam da gelip sürücünün cesedini dışarıya çıkar-dılar.

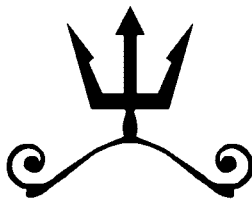
Pitt, Ann'in yanına gitmek için o tarafa dönünce Giordino'nun onu çekip tribüne çıkarışını gördü. Duvarın yanına gelince Gior-dino onu da yukarıya çekti. Seyirciler onu çılgınca alkışlıyorlardı. Sapsarı olmuş ve hâlâ titreyen Ann koluna yapıştı. "Araya gir-meseydin o boğa beni öldürecekti. Yaptığın şey delilikti, ama çok teşekkür ederim."

Pitt ona yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Washing-ton'da çalıştığımı unutuyorsun. Ben her gün boğalarla boğuşuyo-rum."

Sonra ciddileşti ve etrafa bakındı. "Seni kaçıran adam, Pablo nerede?"

Ann başını iki yana salladı. Giordino da gözleriyle kalabalığı tarıyordu, ama o da bir şey göremedi.

Pablo kalabalığın arasında izini kaybettirmişti.

20

“BENCE YETKİLİLERLE SOHBET ETMEK İÇİN OYALANMASAK iyi olur,” dedi Giordino, başıyla o tarafa doğru gelmekte olan arena müdürü ve iki güvenlik görevlisini işaret ederek.

“Önden yürü,” dedi Pitt; kolunu Ann’in beline doladı.

Ann yaralı ayağıyla ürkek bir adım attıktan sonra şiddetli bir acı duyup, destek için Pitt’in omzunu tuttu.

“Ağırlığını sağlam bacağının üstüne verersen, işin kolaylaşır,” dedi Pitt. Onun için Ann’in elli beş kiloluk gövdesine destek olmak zor değildi.

Giordino önündeki kalabalığı buldozer gibi yararak yol açarken arkalarındaki güvenlik görevlileri iyice yaklaşmışlardı. Çok geçmeden arka taraftaki çıkış rampasını bulup stadyumdan dışarıya çıktılar. Onlara daha fazla yaklaşamayan görevliler üç Amerikalının bir taksiye binip oradan gidişini buruk gözlerle izlediler.

Ann onu Amerikan Konsolosluğu’na bırakmaları için dil döktüyse de, NUMA’lılar oy çokluğuyla buna karşı çıktılar; benzin ikmali yapması için taksi sürücüsüyle anlaşmışlardı. Taksi Tijuana içinde zikzaklar yaparak ilerlerken yorgunluk ağır bastı

ve kimse konuşmadı. Pitt'in Ann'e sormak istediği yığınla soru vardı, ama şimdi sırası değildi.

Ann gemiyi terk ettiği andan beri korkularına yenik düşmek için duygularını bastırmıştı. Artık Pablo'nun ölüm tehditlerinden kurtulmuş ve Pitt'le Giordino'nun yanında emniyette olduğu için birikmiş korkusu nihayet dışa vurmaya başlıyordu. Havanın sıcak olmasına rağmen titremekteydi. Pitt kolunu nazikçe onun omzuna dolayıp, hafifçe sıktı; bu davranışı Ann'i rahatlatır gibi oldu. Birkaç dakika sonra da uyuyakaldı.

Taksi sürücüsü yasal hız sınırları içinde onları kumsala getirdiğinde saat neredeyse gecenin onu olmuştu. Pitt şişme botlarını bıraktıkları yerde görünce rahat bir nefes aldı. Botu suya çekip, Ann'in binmesine yardım etti. Giordino botun benzin bidonunu taksi sürücüsüne verdi. Adam bagajındaki eski bir hortumu kullanarak bidona birkaç galon benzin aktardı.

"Sağ ol, dostum," dedi Giordino pokerde kazandıklarının tamamıyla vedalaşarak. Sonra da bidonla kumsala geri döndü.

"Çok yaşayın!" diye karşılık verdi taksi sürücüsü bir yandan ikramiye gibi gelen parayı sayarken.

Pitt benzin bidonunu motorun yakıt borusuna ilıştirdikten sonra Giordino'nun yardımıyla botu denize çekti ve içine atladı. Kıçtan takma motor hemen çalıştı; çok geçmeden açılmış, kayalık dalgakıranı geçmişlerdi.

"*Drake*'i bulabileceğinize emin misiniz?" diye sordu Ann gözleriyle karanlık ufku tararken. Endişeli görünüyordu.

Pitt başını salladı. "Sanırım, Rudi bizim için ışıkları açık bırakır."

İskeleden iyice uzaklaştıktan sonra botu kuzey yönüne çevirip, kıyı boyunca ilerledi. İki kilometre sonra yönünü açık denize çevirdi. Omzu üzerinden geriye bakınca bir kerteriz buldu; bir tepe üstündeki tek bir evin ışıkları, sahildeki bir sokak lambasıyla aynı çizgideydi.

Pitt bu iki ışığın hizasında kalmaya çalışarak açık denize doğru ilerledi. Bir süre sonra bu ışıklar görünmez oldu ve zifiri karanlık başladı. Bir süre bu durumda yol aldılar. Ann denizde kaybolma korkusunu içinden atamıyordu. Tam etraftaki sular en karanlık hale geldiği sırada önlerinde soluk bir ışık belirdi. Bu ışık az sonra çoğaldı ve birkaç kaynaktan gelir oldu. O tarafa doğru yaklaştıkça bir arada duran üç tekne gördüler.

Drake ve mavna yan yana duruyorlardı, hemen yakındaysa beyaz-turuncu renkli gövdesiyle bir Sahil Güvenlik botu vardı. Güvertesindeki gözcüler şişme botu fark ettikleri sırada Pitt de *Drake*'e yanaşıp motoru susturdu.

Rudi Gunn, Ann'i görünce çok sevindi ve küpeşteden eğilip ona seslendi. "Çok şükür, emniyettesin."

"Aman dikkatli olun, ayağı fena incindi," diye uyardı Giordino. Ann'i küpeşteye doğru kaldırıncı Gunn da yardım ederek kadını güverteye aldı.

"Sahil Güvenlik'in doktorunu çağırayım," dedi Gunn.

Ann başını iki yana salladı. "Bana gereken tek şey biraz buz."

"Bana da," dedi Giordino kendisi de güverteye çıkarak. "Ama bir kadeh viski içinde."

Pitt, Sahil Güvenlik doktorunu gemiye getirmek için botta kaldı. Ann'i hemen kamarasına götürdükten sonra ayak bileğine buz koyup, ağrı kesici verdiler. Pitt doktorla birlikte *Drake*'e geldikten sonra botu bağlayıp güverteye çıktı.

Köprü üstünde Gunn ve Giordino'ya katıldığında Giordino Tijuana'da olup bitenleri Gunn'a anlatmış bulunuyordu.

"Demek, artık *El Matador* Pitt, oldun, öyle mi?" dedi Gunn gülerek.

"Herhalde içimde biraz İspanyol kanı olmalı," dedi Pitt köprü penceresinden Sahil Güvenlik'e bakarak. "Sahil Güvenlik'i buraya getirtmekle iyi etmişisin, ama neden Meksika gemisini takip etmiyorlar?"

"Hayat memat meselesi olmadan Meksika karasularına girme yetkileri yok. Meksika Deniz Kuvvetleri'ne haber verdiler, onlar takip edecekler." Gunn gözlüğünü çıkarıp merceklerini sildi. "Ama ne yazık ki, onların da civarda gemileri yokmuş, bu nedenle o iş suya düşmüş oluyor. Sizden haber alana kadar Sahil Güvenlik'in burada kalması iyi olur, diye düşündüm."

"Akıllıca davranmışsın."

"Göründüğü kadarıyla hırsızlar bizim *Cuttlefish*'i çıkarmamızı bekliyorlarmış," dedi Gunn. "Sahi, o sandığın içinde bu kadar değerli ne vardı?"

Pitt gözlerini kıstı. "Benim de bir an önce cevabını istediğim bir soru."

"Her ne idiyse," dedi Giordino. "İmha olması kimseyi memnun etmeyecek. Artık bir yığın ezilmiş kablodan ibaret."

"İmha demişken," dedi Gunn. "Köprü üstündeki radyoyu yedeğiyle değiştirdik. Sanırım, artık Sahil Güvenlik'e hep birlikte San Diego'ya dönebileceğimizi söyleyebilirim."

"Rudi, aşağıda eksik kalmış bir işimiz olduğunu unuttun mu?" dedi Giordino denizi işaret ederek.

Rudi ona baktı. "Siz yokken burada oturup dedikodu mu yaptık sanıyorsun?"

Köprünün arka kısmına gidip pencereden mavnayı işaret etti. Güvertedeki soluk bir ampulün aydınlığında ahşap kızaklar üstüne yerleştirilmiş *Cuttlefish* görünüyordu.

"Biz olmadan onu çıkardın!" Giordino Pitt'e döndü. "Nasıl oldu da onu görmedik?"

"Sanırım, bütün dikkatimizi Sahil Güvenlik botuna vermiştik. Kutlarım, Rudi. Çıkarırken herhangi bir sorun oldu mu?"

"Hayır. Kayışları mavnanın vincine bağladıktan sonra kolayca çekebildik. Ama herhalde bir ara gövdesine bakmak istersiniz."

"Şimdi bakabiliriz," dedi Pitt.

Gunn birkaç tane el feneri aldıktan sonra mavnaya gitmek için şişme bota bindiler. Köpeği ayakları dibinde kıvrılmış olan kaptanı uyumakta olduğu için tekne sessizlik hâkimdi.

Kızak üstündeki *Cuttlefish* onlara tepeden bakıyordu. Teknenin yanları temiz ve kuruydu, krom kısımları fener ışıkları altında parlıyordu. Bir haftadan beri suyun altında kaldığını gösteren hiçbir iz yoktu.

Gövdenin alt kısmındaki büyük deliği görünce Giordino bir ısıklık çıkardı. "Göz açıp kapayana kadar batmış olmalı."

"DARPA'dakiler kuşkulandırmakta haklılarmış," dedi Gunn. "Göründüğü kadarıyla kaza değilmiş."

"Bize saldıran hırsızlar herhalde patlayıcıları tekneye iştirilmiş olmalı," dedi Giordino. "Sonra sandığı ele geçiremeden erkenden patlattılar."

"Aslında patlayıcıları teknenin içine yerleştirdiler," dedi Pitt fener ışığında hasarı inceleyerek. "İzlere bakılırsa, içerden bir infilak olmuş."

Gunn deliğin yanında dışa doğru çıkıntı yapmış tırtıklı bir kısım gördü. "Haklısın. Patlayıcılar kamaranın içine yerleştirilmiş olmalı."

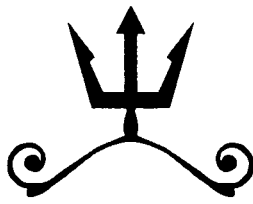
Pitt deliğin altına eğilip fenerini karanlık iç bölmeye tuttu. Teknenin mutfağından geriye kalanları görebiliyordu; duvarları simsiyah olmuş, tavanında kocaman bir delik açılmıştı. Buna rağmen dahili hasar gövdedekinden daha hafifti.

Pitt hasarı incelerken delikten uzanan yıpranmış, turuncu renkli kablolar olduğunu gördü. Kabloları takip edince bunların mutfaktan geçip, arka kısımdaki küpeştede matkapla açılmış bir delikte son bulduğunu fark etti. Pitt delikten sürünerek geçip mutfığa girdi, birkaç basamak çıkarak küçük yemek salonuna geldi. Daha sonra dümen evine girip dümeni inceledi. Kaptan koltuğunun altındaki dolabı açtı; içinde birbirine dolanmış halde

teknenin elektrigini sağlayan renkli kablolar vardı. Pitt çok geçmeden turuncu kabloları buldu. Bir ucu elektrik fişine, diğeriye gaz kumandasına bağlıydı. Bir dakika sonra da bunun son bulduğu yeri gördü; dümen panelinin altına gizlenmiş bir şalter.

Giordino ve Gunn *Cuttlefish*'in etrafından dolanıp kış kısmına çıktılar. Pitt'i düşüncelere dalmış halde dümen başında görünce Gunn ona ne bulduğunu sordu.

"Teorimde küçük bir sapma oldu," dedi Pitt. "*Cuttlefish*'i havaya uçuranlar Meksikalılar değildi. Heinland'ın kendisiydi."

21

GÜNEŞ DOĞDUKTAN BİRAZ SONRA PITT GEMİNİN YEMEK salonuna girdiğinde Ann'i Gunn'ın karşısında oturmuş kahvaltısını bitirirken görünce şaşırdı. O da bir fincan kahve alıp masalarına gitti.

"Günaydın. Size katılabilir miyim?"

Gunn ona eliyle Ann'in yanındaki koltuğu gösterdi. "Zaten hep benim keyfime ot tıkarsın."

Pitt, Ann'e baktı. "İyi uyudun mu?"

"Çok iyi," dedi Ann gözlerini ondan kaçırarak.

Pitt onun aniden mahcup bir ifade takınmasına gülümse-di. Önceki gece mavnadan döndükten sonra hemen kamarasına gidip yatmıştı. O sırada kapı tıklatılınca gidip açtı ve karşısında Ann'i buldu. Üstünde iç çamaşırının askılarını gizleyemeyen bol bir tişört, yüzündeysel beklenti dolu bir ifade vardı. Çıplak ayakla sağlam bacağı üstünde duruyor, şişmiş ve sargılı sol ayağı üstüne basmıyordu.

"İyi geceler demek için uğrarsın diye umuyordum," diye fı-sıldadı Ann.

Pitt onun hevesli gözlerine bakarken içinde kabaran arzuyu bastırdı. "Benim ihmalkârlığım," dedi gülümseyerek.

Eğilip Ann'i kucağına aldı; dar koridorda onu kamarasına götürürken Ann başını onun boynuna gömdü. Pitt onu nazıkçe yatağına bıraktıktan sonra eğilip alnından öptü.

"İyi geceler, canım," dedi. Ann bir karşılık veremedi de kamaradan çıkıp, kapıyı arkasından kapamıştı.

"Aşçınız harikaymış," dedi Ann boş tabağını öne itip konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Özellikle uzun deniz yolculuklarında gemi personelinin morali için yemek çok önemli bir öğedir. Bütün gemilerimizde çok iyi eğitim görmüş aşçılar çalışır." Gunn kızarmış ekmeğinden bir lokma ısırp Pitt'e döndü. "Ann de şimdi bana üniversitedeyken kazandığı trampelen atlama becerisinin dün gece köprü üstünden denize dalarken nasıl işe yaradığını anlatıyordu."

"Ona 10 üzerinden 9.2 veririm," dedi Pitt göz kırparak. "Ama bu görev yolculuğumuzun gerçekten ne amaçlı olduğunu anlatırsa, notunu yükseltebilirim."

Ann peçetesini ağzına götürüp gergin bir öksürük çıkardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kayıp bir tekneden daha fazlasını arıyorduk, değil mi?"

"O tekneyi ve üstündeki herhangi bir donanımı bulmamız çok önemliydi."

"İki hedef için de başarılı olduk," dedi Pitt. "O halde o donanım hakkında bize bir şeyler anlatsana."

"Bunu açıklayamam."

Pitt gözlerini kıstı. "Az kalsın kendini öldürtecek olmanın yanı sıra, bu gemiyi ve mürettebatını da tehlikeye attın. Sanırım, bazı cevapları hak ediyoruz."

Ann o gün ilk kez Pitt'in gözlerine baktı. Sonra kulak misafiri olacak kimse var mı diye salonun içinde göz gezdirdi.

“Bildığınız gibi, Dr. Heiland’ın şirketi DARPA için üst düzey bir araştırma-geliştirme projesi üstünde çalışmaktaydı. Çalışmaları Deniz Kuvvetleri’nin *Sea Arrow* adındaki çok gizli bir denizaltı programını destekler mahiyetteydi. Heiland’ın özel olarak ilgilendiği konu ileri bir sevk gücü sistemiyle ilgiliydi. Gerçekten size daha fazlasını anlatamam, ama sadece şu kadarını söyleyeyim ki, teknesi denizde kaybolduğu sırada çığır açan bir gelişmeyle ilgili nihai prototip testi yapıyordu.”

“Sandıktaki şey bu muydu?”

“Bunun ölçekli bir maketiymi,” dedi Ann. “Her ne kadar *Cuttlefish*’in kaybolmasında bir saldırıdan kuşku duyulduysa da, sizin araştırma-kurtarma geminize müdahale edileceği kimsenin aklına gelmemiştir. Mürettebatınız bu tehlikeye girdiği için gerçekten çok üzgünüm. Heiland’ın araştırmasını ne kadar az insan bilirse, o kadar emniyette olur diye düşünülüyordu. Başkan yardımcısının size eksik bilgi verilmesinden çok rahatsız olduğunu biliyorum, ama o da Tom Cerny’nin isteğine uymak zorunda kaldı.”

“Peki, o sandığı çalmak isteyen adamlar kimdi?” diye sordu Gunn.

Ann omuz silkti. “Şu anda bilinmiyor. Görünüşlerine bakılırsa Meksikalı olduklarını sanmıyorum; Güney Amerika’dan olabilirler. Washington’la görüştüm; Meksikalı yetkililer iki cesedin incelenmesi ve kamyonetin geçmişini araştırmada bize yardım edecekler.”

“Meksika Deniz Kuvvetleri’ne teknelerinin ayrıntılı bir tarifini verdik,” dedi Gunn.

“Adamlar her zamanki hırsızlık zanlılarına benzemiyorlardı,” dedi Pitt. “Heiland’ın sihirli sandığıyla kaçmış olduklarını mı sanıyordun?”

“Evet,” dedi Ann. “Heiland ve yardımcısının cesetleri bulunduğu denizde saldırıya uğradıklarını ve donanımın çalındı-

ğını varsaymıştık. Bu yüzden sandığın hâlâ *Cuttlefish*'te olduğunu görünce çok şaşırdım."

"Galiba bunun için Heiland'a teşekkür etmen gerekir," dedi Pitt. Turuncu kabloları ve gizlenmiş şalteri nasıl bulduğunu anlattı. "Heiland'ın saldırıya uğradıklarını anladığı zaman tekneyi havaya uçurduğunu tahmin ediyorum."

"İki cesette yangın ve infilak etkilerine uyan izler vardı," dedi Ann. "Bunu kendilerinin yapmış olabileceği hiç düşünülmedi, ama artık o ihtimalin gözden geçirilmesi gerekiyor."

"Bence Heiland onlara fena bir darbe vurdu," dedi Pitt. "*Cuttlefish* standart dalış için fazla derine batınca kötü adamların işi daha da zorlaştı. Büyük ihtimalle biz ortaya çıktığımız sırada onlar da kendi kurtarma gemilerini getirmeye çalışıyorlardı. Öyle olunca da, oturup tekneyi bizim çıkarmamızı beklediler."

Gunn, Ann'e döndü. "Senin yüksekte dalış yapman günü kurtardı."

"Hayır, sandığı tekrar ele geçirenler Dirk ve Al'dı. Her ne kadar imha olması onun yanlış ellere geçmesini önlediye de, o modelin kaybolması başka sorunları doğurdu."

"Ne gibi?" diye sordu Pitt.

"Bana söylediklerine bakılırsa ne DARPA'da ne de Deniz Kuvvetleri'nde Heiland'ın çalışmasıyla ilgili ayrıntılı planlar veya tasarım taslakları varmış. Carl Heiland çok saygın bir mühendis -hatta bir dahi- olduğu için tamamen bağımsız çalışmaktaydı. Yıllar içinde denizaltı tasarımlarında ve torpido geliştirilmesinde çok parlak modifikasyonlar yaptı. Bunun sonucu olarak çoğu savunma sözleşmesinde talep edilen yığınla belge teslimi ondan istenmiyordu."

"Yani, şu anda hiç kimse *Sea Arrow*'un nasıl tamamlanacağını bilmiyor, öyle mi?" diye sordu Pitt.

"Evet," dedi Ann dudaklarını büzerek.

"Heiland ölmüş, modeli imha olmuş durumdayken, o planlara paha biçilmez," dedi Gunn.

"Fowler bunun bizim ilk önceliğimiz olduğunu söylüyor." Ann önce saatine, sonra Pitt'e baktı. "Başkan yardımcısı Washington'a dönmemiz için bize bir jet ayarladı. Saat birde San Diego'dan kalkacak. Buradan gitmeden önce Heiland'ın Del Mar'daki merkezine uğramak istiyorum. Havaalanına giderken beni de oraya götürebilir misiniz?"

Pitt ayağa kalkıp Ann'e koltuk değneklerini uzattı. "Küçük çocukların, yaşlı hanımların veya ayak bileklerini burkmuş güzel kadınların ricalarını hiç geri çeviremem." Nazikçe başını eğdi. "Bana yolu göstermen yeter."

Bir saat sonra Heiland'ın araştırma şirketinin merkezine varmışlardı. Ofis San Diego'nun kuzeyindeki sahil şehri Del Mar'da başka bir şirketin de paylaştığı bir binadaydı. Okyanus manzarasının yanı sıra Del Mar'ın ünlü hipodromu da görülebiliyordu. Ann giriş kapısında kimliğini gösterip, defteri imzaladı.

"Hoş geldiniz, Bayan Bennett," dedi resepsiyoncu. "Bayan Marsdale sizi bekliyor."

Bir dakika sonra kısa siyah saçlı, şık giyimli bir kadın lobiye geldi ve kendini Carl Heinland'ın operasyon müdürü olarak tanıttı. Onları yakındaki toplantı odasına götürürken Ann koltuk değnekleriyle onlara ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Fazla zamanınızı almayacağız, Bayan Marsdale," dedi Ann. "Bay Heinland'ın ölümünü soruşturan ekipteyim ve *Sea Arrow* projesiyle ilgili çalışma notlarını güven altına almak istiyorum."

"Hâlâ onun öldüğüne inanamıyorum." Heiland'ın ölümüyle yaşadığı şokun izleri hâlâ kadının yüzünden okunabiliyordu. "Ölümünün kaza olmadığını düşünüyorum, ne dersiniz?"

"Neden öyle düşünüyorsunuz?"

"Carl ve Manfred bir tekne kazasında ölmeyecek kadar becerikli insanlardı. Carl çok temkinli bir adamdı. Çalışmasının gizliliğini korumak için ne kadar titizlendiğini bilirim."

“Kaza olduğunu biz de düşünmüyoruz,” dedi Ann. “Ama soruşturma halen devam ediyor. Birisinin test modelini ele geçirmeye çalıştığına inanıyoruz.”

Marsdale başını salladı. “Birkaç gün önce FBI buraya geldi, onlara elimizden geldiği kadar yardımcı olduk. Ama onlara da söylediğim gibi, burası Dr. Heiland’ın iş merkezi. Biz burada sadece devlet sözleşmeleri üzerine çalışıyoruz ve buna ilişkin idari desteği sağlıyoruz. Bütün şirkette sadece on iki kişi çalışır.”

“Araştırma tesisiniz nerede?” diye sordu Pitt.

“Öyle bir tesisimiz yok. Arkada küçük bir atölyemiz var, burada araştırma konularında birkaç stajyer çalıştırırız, ama Carl ve Manfred’in burada çalıştıkları çok enderdir. Sık sık seyahat ederlerdi, ama araştırmalarının büyük bir kısmını Idaho’da yürütürlerdi.”

“Idaho mu?” diye sordu Ann.

“Evet, Bayview’da Deniz Kuvvetleri’ne ait bir araştırma tesisi bulunuyor. Dr. Heiland’ın tesis yakınında bir evi var, Manfred’le birlikte oraya sorun çözmeye giderlerdi.”

“Bu dediğiniz kişi Dr. Heiland’ın yardımcısı Manfred Ortega mı?”

“Evet, Carl ona Manny derdi. O da çok parlak bir mühendis-ti. İkiisi birlikte inanılmaz işler çıkarırlardı. Bütün şirketin beyniydiler. Bundan sonra ne yaparız, bilemiyorum.”

Hepsi o anda Carl ve Manny’nin ölümlerinin Heiland Araştırma Şirketi’nin de ölüm ilanı anlamına geldiğini anlayınca uzun bir sessizlik oldu.

“FBI burada bulunan bütün malzemeleri aldı mı?” diye sordu Ann.

“Bütün idari dosyalarımızı ve bir süreliğine bütün bilgisayarlarımızı aldılar. İyi ki, daha önce teknikle ilgili dosyaları DARPA’ya gönderdik. Buradaki FBI ajanları züccaciye dükkânına

giren filler gibiydiler, bu nedenle onları Carl'ın ofisine sokmadım, ama başka her yeri taradılar."

"Carl'ın ofisine bakmamın sakıncası var mı?" dedi Ann. "Eminim, bütün çalışmalarını emniyete almanın ulusal güvenlik için ne kadar önemli olduğunu anlıyorsunuzdur."

"Elbette. Burada pek bir şey bırakmazdı, ama buyurun, ofisi koridorun sonunda." Marsdale çekmecesinden bir demet anahtar alıp onları ofise götürdü. Orta büyüklükteki ofise bakınca Heiland'ın burasını ne kadar ender kullandığı belli oluyordu. Adamın kendisi gibi, odası da gösterişsizdi; süsleme olarak sadece birkaç tane denizaltı modeliyle duvardaki bir yelkenli tablosu vardı. Bu dekorla uyumsuz olan tek şey, masasının hemen üstündeki içi doldurulmuş geyik kafasıyla bunun boynuzlarından sarkan balık oltalarıydı.

Masadaki birkaç çekmecenin açık bırakılmış olduğunu görünce Marsdale şaşırdı. "Bu çok tuhaf," dedi gerilerek. "Buraya birisi girmiş ve masasını karıştırmış. İmzalaması için evrak kutusuna bir sözleşme bırakmıştım, şimdi orada yok."

Endişeli bir ifadeyle Ann'e döndü. "Bu ofisin anahtarı sadece bende vardır."

"Burada başka önemli belge var mıydı?"

"Kesin bir şey söyleyemem, ama sanmıyorum. Dediğim gibi, Carl buraya çok ender gelirdi."

Marsdale masayı inceledikten sonra başını kaldırıp geyik kafasına baktı. "Masasının üstünde teknesinin ve kulübesinin bir fotoğrafı vardı, o da yok. Ve Carl buradayken kulübesinin anahtarlarını geyiğin boynuzuna asardı, onlar da şimdi yok."

"Binada hiç güvenlik kamerası var mı?" diye sordu Pitt.

"Var. Hemen güvenlik şirketimizi arayacağım." Üzüntüsünden kadının sesi çatlak çıkıyordu. "Çok üzgünüm."

“Sizce sakıncası yoksa,” dedi Ann. “FBI’dan ofisinizi tekrar incelemesini isteyeceğim. Güvenlik kamerasıyla birlikte bize önemli ipuçları çıkarabilirler.”

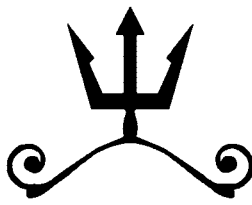
“Evet, tabii. Bunun sorumlusunu bulmak için ne gerekirse yapalım.”

Ann ve Pitt otomobile dönerlerken Ann bir anda durdu ve gözlerini okyanusa çevirdi. “Buraya gelmişler, değil mi?”

“Bahse girerim, gelmişlerdir,” dedi Pitt.

“Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim,” dedi Ann, Pitt’in gözlerine bakarak. “Washington’a gidişimizi bir gün geciktirebilir miyiz? Önce Idaho’ya gitmek istiyorum. Marsdale haklıysa, bizim bilğimiz olmadan Heiland’ın bütün planları belki de Bayview’da güven altına alınmıştır.”

“Bana uyar,” dedi Pitt. “Zaten oldum olası o güzel patateslerin çıktığı yeri görmek istemişimdir.”

22

DEVLETE AİT GULFSTREAM JETİ MASMAVİ GÖKYÜZÜNDEN alçalarak Coeur d'Alene Havaalanı'nın Pappy Boyington Alanı'na iniş yaptı. Bu güzel manzaralı Idaho şehrinin evladı olan Gregory "Pappy" Boyington Pasifik'te F4U uçaklarını uçurmuş ve efsanevi Kara Koyun Filosu'nun komutanlığını yaparak şeref madalyası kazanmıştı. Onun adını taşıyan bu havaalanı artık Piper Cub uçaklarına ve zengin turistlerin özel jetlerine hizmet vermekteydi. Pitt uçaktan inerken Ann'in koltuk değneklerini aldı ve inmesine yardım etti. Bir otomobil kiraladılar, Pitt direksiyona geçtikten sonra da 95 numaralı otoyola çıktılar.

Idaho'nun kuzey yönüne çıkıntı yapan kısmına doğru gidiyorlardı. Bu bölgede eyaletin güneyinde bulunan patates tarlaları yerine ormanlarla kaplı tepeler ve billur gibi mavi göller vardı. Trafik seyrek olduğu için Pitt hız sınırı olan doksan kilometreyle yol alabiliyordu. Yirmi dakika sonra Athol kasabasına vardılar; Pitt burada bir yan yola sapıp doğu tarafına yöneldi. Karşılmasına "Farragut Eyalet Parkı'na Hoş Geldiniz" yazılı büyük bir tabela çıktı.

"Idaho eyalet parkına bir İç Savaş amiralinin adını mı vermişler?" dedi Pitt hayretle.

"Öyleymiş," dedi Ann havaalanında aldığı turistik broşüre bakarak. "İkinci Dünya Savaşı'nın başlarında Japonların Batı Sahili'ni bombalamalarından çekinen Deniz Kuvvetleri ülkenin iç kısımlarında bir üs kurdu. Farragut Deniz Eğitim Komutanlığı gerçekten de Mobile Körfezi Savaşı kahramanı ve ABD'nin ilk oramirali olan David Farragut'un adını almış. Bir dönem burada elli bin asker üsleniyormuş. Savaştan sonra üs kapatılmış ve arazi Idaho'ya devredilmiş; eyalet yönetimi de burasını eyalet parkı yapmış."

"Bir dahaki Pentagon kokteyl partisinde anlatacağın ıvır zıvır bilgi çıktı işte," dedi Pitt.

Yol parkın dışına çıktıktan sonra virajlı bir tepeyi inerek Bayview'a varıyordu. Bu küçük köy Pend Oreille buzul gölündeki dar bir koyun ucundaydı. Pitt kıyıdaki anacaddeye çıkana kadar yol inşaatı donanımlarının arasından geçmek zorunda kaldı. Çeşitli boylarda teknelerle dolu birkaç marina vardı. Gölün güney kıyısı Deniz Kuvvetleri Akustik Araştırma Komutanlığı'nın kontrolündeydi.

"Laboratuvarın giriş kapısı şurada," dedi Ann büyük bir kapısı olan giriş yerini işaret ederek.

Pitt ziyaretçi park yerine girip nöbetçi kabininin yanına park etti. Nöbetçi subayının defterini imzaladıktan sonra üniformalı bir görevli onları gri bir sedanla tesise götürdü. Kıyı boyunca ilerlerken Pitt iskeleye bağlanmış, *Deniz Jeti* adında tasarımı tuhaf olan bir denizaltı olduğunu fark etti.

Görevli bej renkli yüksek, metal bir binanın önünde durduktan sonra kapıya kadar Pitt ve Ann'e eşlik etti. Onları kızıl saçlı, mavi gözleri ışıldayan bir adam karşıladı.

"Ben laboratuvar müdür yardımcısı Chuck Nichols," dedi adam. "Lütfen, beni takip edin."

Sürücüyü gönderdikten sonra Pitt ve Ann'i kâğıtlarla ve teknik dergilerle tıklım tıklım dolu küçük bir ofise aldı. Oturabilmeleri için iskemlelerin üstündeki dosyaları kaldırdı.

"Carl ve Manny'nin kaza haberini alınca şok olduk," dedi Nichols. "Nasıl olduğunu öğrenebildiniz mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Ann. "Ama kaza olduğuna inanmıyoruz. Yabancı bir ekibin, test ettikleri prototip modeli ele geçirmeye çalışıp, başaramadıkları bir saldırı sonucu öldüklerini düşünüyoruz."

Nichols'un dudakları gerildi. "Evet, *Kaygan Mumm*. Carl o konuda çok ketumdu. Bunu herhangi bir kimsenin öğrenmiş olabileceğine inanamıyorum."

"*Kaygan Mumm* mı?"

"Carl modellerine hep şirin isimler takardı. Son tekne modeline *Domuz Hayaleti* adını vermişti. Test gemimiz *Deniz Jeti* adının bize çok ter döktürdü."

"Bu ismin herhangi bir anlamı var mı?" diye sordu Pitt.

"Tabii, ama herhalde sadece Carl ve Manny'nin bildiği bir şey. *Mumm*'ın çok sevdiği bir şampanya markası olduğunu söylemişti. Süper kovuklaştırma sorununu halletmek için hep hız ve kabarcıklardan söz ederdi; sanırım şampanyayla ilişkisi bundandır."

"Buradaki tesisi bize biraz anlatır mısınız?" dedi Ann.

"Bu yeri tek başına Heiland inşa etti dersek yanlış olmaz. Ailesinin burada, Pend Oreille Gölü'nde bir evi vardı; o da bu bölgeye âşık olmuştu. Deniz Kuvvetleri Su Üstü Savaş Merkezi'nin başına geçince, Washington'daki üst rütbeli komutanları burada bir laboratuvar açmaya ikna etti; eski Farragut Deniz Üssü'nden geriye kalan malzemeleri de kullanmayı düşünmüştü. Tesisi neredeyse sıfırdan alıp, bu hale getirdi. Yaklaşık on iki yıl önce günlük yönetim sorunlarından usanıp, emekli oldu. O zaman da bu danışmanlık işine başladı. Carl için daima mühendislik işi önde gelirdi."

“Burada denizden bayağı uzaktasınız,” dedi Pitt.

“Evet, fakat göl ideal bir test ortamı sağlıyor. Hem yeterince büyük, hem de nüfus az ve üç yüz elli metreye varan derin yerleri var. Buradaki çalışmamız geliştirilmiş gövde ve sevk gücü tasarımları üstüne odaklı; denizaltıların minimum akustik yankılarla çalışmasını sağlayacak bir tasarım. Bu göl yeni tasarımları ve teknolojileri test etmek için çok iyi kontrol edilebilen bir ortam.”

“Deniz Jeti bir test platformu mu oluyor?” diye sordu Pitt.

“Evet,” dedi Nichols. “Buna Geliştirilmiş Elektrikli Gemi Tanıtıcısı diyoruz. Her ne kadar bir denizaltıya benzese de, aslında yeni DD(X) sınıfı muhriplerin çeyrek ölçeğinde bir modeldir. Bunu sıra dışı yeni gövde tasarımları ve sevk gücü sistemlerini denemek için kullanıyoruz. Önce su püskürtmeli sevk gücüyle inşa edilmişti, ama daha sonra, bahsetmemin doğru olmayacağı bazı yeni teknolojiler de kullandık. Programda Carl’ın *Sea Arrow* projesiyle ilgili geliştirdiği son prototipi test etmemiz vardı, ama şimdi ne yapacağımızı bilemez haldeyiz.”

“*Kaygan Mumm*’dan mı bahsediyorsun?” diye sordu Ann.

“Evet. Daha birkaç hafta önce onu bu gölde test ediyordu. Hatta buradaki arkadaşlara balıkları çok korkutacağını söylediğini hatırlıyorum. O sırada birkaç arkadaş göldeydiler ve Carl’ın inanılmaz süratlere eriştiğini iddia etmişlerdi.”

“Bu tesiste o prototip üstünde çalışmıyor muydu?”

“Çoğu zaman değil. Arada bir gelip bilgisayarlarımıza bir şeyler girerdi, ama daima bizden üç adım önde olurdu. Buraya geldiği zamanlarda genellikle Manny’le birlikte evine kapanır, bir şeyler üstünde çalışırlardı.”

“Onun *Kaygan Mumm*’la ilgili araştırma notlarını bulup, emniyete almamız çok önemli,” dedi Ann.

“DARPA’dakiler zaten benden bunu rica ettiler, ben de elimizde ne varsa topluyorum,” dedi Nichols. “Ne ki, verilerin yüz-

de doksanı Carl'ın kafasındaydı. Kafasında olmayan ne varsa, herhalde hâlâ göl evindedir. Size adresini vereyim."

Nichols bir kâğıda adresi yazarken bir yandan da tarifini yaptı. "Arka verandada paslı bir çan vardır. Teknesinin ve evin yedek anahtarları bunun altında olmalı."

Ann ona *sen nereden biliyorsun* der gibi baktı.

"Carl'la birlikte verandasında ve teknesinde az bira içmedik," dedi Nichols göz kırparak.

Ann zaman ayırdığı için ona teşekkür ettikten sonra refakatçi eşliğinde ön kapıya geldiler. Ann ilk kez içinde bir iyimserlik kıpırtısı hissediyordu. "Gör bak, bu küçük gezinin karşılığını alacağız. Gidip Heiland'ın evini kontrol edelim, sonra da evi emniyete almaları için FBI'yı ararım."

"Önce akşam yemeği yememize itirazın var mı?" dedi Pitt. "Birazdan hava kararacak."

"Benim ısmarlamam şartıyla, kabul."

Küçük kasabada fazla seçenekleri yoktu. Pitt göl kıyısında Kaptanın Dümeni adında bir lokanta seçti. Marinadaki ışıklar bir bir yanarken Ann bir salata, Pitt de peynirli hamburger yedi.

Pitt göle bakarken Ann onun yüzünde huzurlu bir ifade olduğunu fark etti. Bu adamın çok gizemli bir yanı vardı, ama Ann onun yanında kendini son derece emniyette hissediyordu. Onunla tanışalı daha ancak birkaç gün olmuştu ve hakkında -ne yazık ki, evli olduğu dışında- hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu.

"Tijuana'da hayatımı kurtardığın için sana teşekkür ettiğimden emin değilim," dedi Ann.

Pitt ona bakıp gülümsedi. "Silahlı haydutlarla dolu bir gemiye çıkmak bugüne kadar gördüğüm en akıllıca iş değildi, ama sonunda her şey yoluna girdiği için memnunum."

"Ani dürtülerle hareket etme huyum var." Bir gece önce onun kamarasına davetsiz gidişini hatırladı. "Bu vaka sonuca vardıktan sonra Washington'da dostluğumuzun süreceğini umuyorum."

“Çok iyi olur.”

Pitt gülümseyerek faturayı onun önüne itti. “Ama şimdi, hava iyice kararmadan gidip Heiland’ın evini bulalım.”

Nichols onlara adresin çok kolay bulunacağını söylemişti ve haklıydı. Onun tarifine uyarak Akustik Araştırma Merkezi etrafından dolanan tek şeritli bir yoldan gidip, koyun güney ucu boyunca ilerlediler. Giderek seyreden sayıda kulübelerin önünden geçtikten sonra şehir ışıkları geride kaldı. Yol göl kıyısı boyunca devam ettikten sonra çamlarla kaplı bir çıkmaz sokağa girdiler. Çakıl kaplı dar bir garaj yolunun sonunda göle bakan ahşap bir ev vardı.

“Burası olmalı,” dedi Ann posta kutusundaki adresi kontrol ederek.

Pitt garaj yolundan girip evin bitişiğinde, içine en az on araç alabilecek büyüklükteki garajın yanına park etti. Evde hiç ışık yoktu ve etrafta sessizlik hâkimdi.

Gölden gelen hafif bir esinti başlamıştı; Ann gökyüzünde ilk yıldızların ışıdamaya başladığını gördü. “Keşke bir el fenerimiz olsaydı,” dedi koltuk değnekleriyle pür dikkat yürürken.

“İstersen sen ön kapıda bekle, ben de arkaya gidip anahtarları bulmaya çalışayım.”

Pitt garajın etrafından dolanıp evin arka tarafına yürüdü. Evin arka bahçesiyle göl kenarı arasında sadece ince bir sıra yüksek çam ağaçları vardı. Ev çok değerli bir arazi üstündeydi ve gölün soluk kesecek kadar güzel bir manzarasına sahipti. Uzun verandaya çıkarken ensesinde dolanan bir sivrisineği savdı. Bir sehpa üstünde duran çanı gördü. Anahtarlar gerçekten de buradaydı. Pitt geldiği yönden geri dönerken evin özel iskelesinde bağlı koyu renkli bir tekne gördü.

Ann koltuk değneklerine dayanmış halde onu bekliyordu. “Bulabildin mi?”

Pitt anahtarları onun avucuna bıraktı. "Tam tarif edildiği yerdeydi."

Ann kilidi açıp içeriye girdi ve el yordamıyla bir elektrik düğmesi aradı. Tepedeki spot lambalar odayı aydınlatırken Pitt de onun ardından girdi. Bir hayli eski olan ev çok zevkli bir şekilde modernleştirilmişti. Mutfakta paslanmaz çelikten donanımlar ısıldıyor, salondaki geniş, düz ekranlı televizyon hemen göze çarpıyordu. Şömine üstündeki antika bir balıkçı oltası ve bitişigindeki iki tane alabalık maketi ev sahibinin tutkusunu yansıtıyordu.

Ölmüş bir adamın evini karıştırmaktan huzursuz olan Ann bir an önce bir ofis veya atölye bulmak ümidiyle aranmaya başladı. Bulabildiği tek şey dört tane büyük yatak odasıydı.

"Umarım, garajda bir şeyler buluruz," dedi koridorun sonundaki bir kapıya doğru bakarak.

Ann bu odanın kapısını açarken Pitt de onu izledi. Gördükleri manzara ikisini de çok şaşırttı.

Her ne kadar atölye benzeri bir şey bulmayı ümit etmişlerse de, Idaho ormanları içinde birinci sınıf bir araştırma laboratuvarı olabileceği akıllarından bile geçmemişti. Garaj sanki Silikon Vadisi'nden buraya taşınmış gibi görünüyordu. Tepedeki parlak ışıklar paslanmaz çelik iş tezgâhlarıyla dolu tertemiz, beyaz bir odayı aydınlattı. Bir duvar elektronik test donanımlarıyla dolu raflarla kaplıyken, başka bir köşe imalat alanı olarak düzenlenmişti. Uzun, dar bir su haznesi deniz tekneleri ve sevk gücü testleri için kullanılıyordu. Fakat odanın tamamı sadece iş için ayrılmamıştı. Pitt bir köşede 1950'li yıllardan kalma bir tilt makinesiyle süslü bir espresso makinesi olduğunu fark etti.

"Olur şey değil," dedi Pitt.

Ann topallayarak odanın karşı ucuna gidince iki koltuğun ortasındaki çalışma masasını gördü. Masanın üstünde iki dizüstü bilgisayar ve üst üste yığılı defterlerle şematik çizimler olan

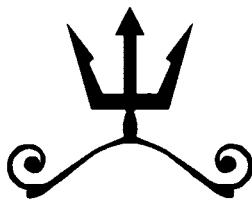
belgeler vardı. Ann bir defteri alıp baktı ve elyazısıyla yazılmış notlardan birkaç satır okudu.

“Bu notlar daha birkaç gün öncesine ait,” dedi. “Carl gölde KM ile bir dizi başarılı test yaptığını ve San Diego’da tuzlu suda yapacağı nihai testten bahsediyor.”

“KM. Bu *Kaygan Mumm* olmalı.”

“İşte bu harika. Notları ve bütün veriler burada galiba. Planlar kaybolmamış.”

Ann’in cümlesi bittiği anda evin ışıkları bir anda söndü ve zifiri karanlıkta kaldılar.

23

GARAJ YOLUNDA PARK EDİLMİŞ BİR OTOMOBİL GÖRÜNCE İKİ adam evin biraz gerisinde durdular. Sürücü bagajı açtı ve birer tane Glock yarı otomatik tabancayla gece görüş gözlüğü çıkardı. O saatte dağ gölü tamamen karanlıktaydı ve aysız gece en küçük bir aydınlık sağlamıyordu.

Sessizce evin etrafını kolaçan ettikten sonra elektrik panel kutusunu buldular. Kapağını açtıktan sonra da ana şalteri görüp, kapadılar.

Penceresiz laboratuvar bir anda zifiri karanlığa boğulmuştu. Ann iç geçirip, "Elektrikler kesildiği zaman olunacak en kötü yer," dedi gergin bir sesle.

"Belki geçici bir şeydir," dedi Pitt. "Ayağın bir yere takılabilir, olduğun yerde kal."

Bekledikleri sırada Pitt'in aklına kötü ihtimaller geliyordu. "Dizüstü bilgisayarını açmayı denesene," dedi. "Pili hâlâ dolu olmalı."

"İyi fikir." Ann elindeki defteri masanın üstüne bırakıp bilgisayarlardan birini aldı ve bir tanesi açma düğmesi olur ümidiyle çeşitli tuşlara bastı.

Pitt evin içindeki koridor döşemelerinin gıcırdadığını işitti. Birileri vardı. Yanındaki iş tezgâhına uzanıp, silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak ümidiyle üstünde elini gezdirdi. Temas ettiği kabloları ittikten sonra eline bir alet geldi; küçük, sivri uçlu bir kerpeten. Bunu avucuna aldı.

“Tamam, oldu galiba,” dedi Ann. Bilgisayar açıldıktan sonra ekranını Pitt’e doğru çevirdi; odayı camgöbeği mavisi bir ışık aydınlattı. Bu ışık o anda ardına kadar açılan kapıya kadar uzanıyordu. İki davetsiz misafir içeriye daldıkları anda içerisini görüp donakaldılar.

Pitt iki adamın da kısa boylu, fakat kaslı vücutları olduğunu, üstlerinde siyah giysiler bulunduğunu ve gece görüş gözlükleri taktıklarını görebiliyordu. Glock tabancalarını doğrultmuş halde gözleriyle odayı taradıktan sonra Pitt ve Ann’i gördüler.

“Kımıldamayın!” dedi biri İspanyol aksanıyla.

Bir el feneri çıkarıp onlara doğru tuttu. Ann yüzüne gelen ışıktan ötürü gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Silahlı adam tabancasını Pitt’e doğrultup yaklaştı. “Sırtını duvara daya,” dedi feneriyle ona yolu göstererek.

Ann de koltuk değneklerinin yardımıyla Pitt’in yanına geldi ve birlikte duvarın önünde durdular. Duvardaki bir kapı arka bahçeye açılıyordu. Silahlı adam arkadaşına seslenirken Pitt, Ann’i hafifçe kapıya doğru itti. İkinci adam oraya gelip, tabancasını Pitt ve Ann’e doğrulttu. Diğer, daha yaşlıca olanı tabancasını kılıfına sokup, gözlüğünü çıkardı ve el fenerinin ışığıyla laboratuvarı aramaya başladı.

Pitt bu adamın ne aradığını bilen birinin titizliğiyle bakındığını fark etti. Adam önce bilgisayarları ve defterleri inceleyerek başladı, ardından bütün laboratuvarı aradı. On dakika sonra tekrar masaya döndü ve istediği şeyleri düzene soktu. Heiland’ın notlarını ve defterlerini orada bulduğu bir plastik kutuya doldurdu.

Ann iyice Pitt'e sokulmuş, iki gün içinde ikinci defa bir tabanca namlusuna bakmanın şaşkınlığı içindeydi. Heiland'ın çalışmaları gözlerinin önünde çalınırken içinde müthiş bir öfke kabarıyordu. Çekmeceleri boşaltan adam bunları da kutuya doldurduktan sonra bilgisayarları da aldı.

"İşin bitti mi?" diye sordu diğer adam.

"Hemen hemen." Adam, Pitt ve Ann'e sinirli bir bakış attıktan sonra, "Ben dönene kadar burada kal," dedi.

Kutuyu omzuna yükleyip odadan çıktı. Birkaç saniye sonra içeride kalan adam ona seslendi, ama karşılık alamadı.

Pitt diğer adamın evin içinde dolandığını, sonra da ön kapıdan çıktığını duydu. Döndüğünde iyi şeyler olmayacağını tahmin etmek için medyum olması gerekmiyordu.

El fenerinin ve bilgisayarın ışığı olmadan oda yine zifiri karanlığa bürünmüştü. Fazla karanlık, diye düşündü Pitt içinde aniden bir ümit kıvılcımı çakarak. Gece görüş gözlükleri için ortamda az da olsa bir ışık gerekirdi; yıldızların aydınlığı bile yeterli olurdu. Oysa laboratuvardaki tek aydınlık bilgisayardan gelen zayıf ışıktı, ama artık o da yoktu. Yanımızdaki adam bu nedenle dışarıdaki adama seslenmişti çünkü o da artık hiçbir şey görmüyordu.

Başımızdaki adamın ceket fermuarı açılırken çıkan ses Pitt'in teorisini doğruladı. Adam kendi el fenerini çıkarmaya çalışıyordu. Pitt ona bu fırsatı vermedi.

Ann'in koltuk değneklerinden birini elinden kaptı ve bunu çevirip öne doğru atıldı. Tek ümidi adamın, arkadaşı ayrılmadan önce durduğu yerde olmasıydı; Pitt'in iki metre önünde.

Adam fenerini ararken tabancalı elini indirmişti ve koltuk değneğin lastik kaplı ucu göğüs kafesine çarptığı zaman hazırlıksız yakalanmıştı. Bu görünmeyen darbe onu geriye savurup, Heiland'ın masası üstüne devirdi. Tabancasını doğrultup birkaç

kör atış yaptı, ama kurşunların Pitt'in başının bir metre üstünden geçtiğini göremiyordu.

"Ann, hemen arka kapıdan çık!" diye bağırdı Pitt.

Eğilip, adama temas etmesini umarak koltuk değneğiyle defalarca havayı dövdü. Tabancadan çıkan alev ona hedefi gösterince, var gücüyle alüminyum koltuk değneğini adamın bileğine indirdi; kemiğin kırılma sesiyle birlikte tabanca savruldu.

Ann ilk silah sesi üzerine hemen yere yatmıştı; el yordamıyla önce kapıyı, sonra da kulpunu buldu. Üstündeki sürgüyü de bulduktan sonra kapıyı açtı, koltuk değneğini de alıp, topallayarak evden dışarıya çıktı.

Kapıyı kapamadan önce bileği kırılan nöbetçiden çıkan inleme sesini duydu. Adam, Pitt'in saldırısından kaçmak için masadan uzaklaştı. Pitt onun ayakları üstüne doğrulduğunu işitti, ama artık onu hem göremiyordu hem de erişebileceği bir yerde değildi. İncinmiş bileğiyle Ann'in hızlı davranmadığını bildiği için ona zaman kazandırmak istiyordu. Koltuk değneğini fırlatıp, masaya doğru atıldı ve adamın birkaç saniye önce durduğu yere yöneldi.

Pitt öne doğru birkaç adım atıp körü körüne yumruk sallamaya başladı. Eli onun sol yanına geçmiş olan adamın ceketini sıyırdı.

Adam sağlam eliyle Pitt'in omzuna sıkı bir yumruk indirmeyi başardı.

Pitt hemen çekildi, artık hedefinin yerini bildiği için, öne atıldı ve art arda iki yumruk salladı. İkisi de adamın göğsüne indi. Adam inleyerek geriledi, o sırada bir iskemleye takılıp yere düştü.

Pitt sonuca gidecek zamanı bulamadı. Koridor kapısı açıldı, silah sesini duyan diğer adam koşarak içeriye girdi. Feneriyle odayı taradı, ışığı bir an yerdeki nöbetçi üzerinde gezindikten sonra birkaç adım ötesindeki Pitt'e odaklandı.

Pitt hemen kendini masanın arkasına attı. Silahlı adam fenelikle onun hareketlerini takip etmeye çalışarak bir el ateş etti ama saladı.

Pitt masanın yanından ayrılıp, yere yatarak adamın görüşünden çıktı. Arka duvara doğru sürünerek ilerlerken eli azce fırlatmış olduğu koltuk değneğine temas etti ve bunu aldı.

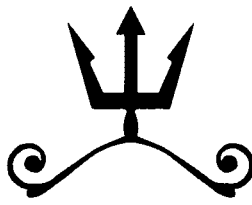
Silahlı adam peşinden yürürken fenerin ışığı da yeri aydınlatıyordu; çok geçmeden avını gördü.

Ama fenerin ışığı Pitt'in bir metre ötesindeki arka kapıyı da dınlatmıştı. Pitt dizleri üstünde sürünerek kapıya yaklaştı, kulna uzanıp çevirdi ve vücudunun ağırlığıyla yüklenip kapıyı tı.

Silahlı adam kolunu kaldırıp art arda üç el ateş etti. Pitt koltuk değneğiyle iterek kapıyı kapadığı sırada bacağında bir batma sesi duydu.

Ayağa fırlayıp, koltuk değneğin yastıklı kısmını kapının altına takoz gibi sokarak geçici bir kilit sağladı. Bu ona fazladan bir on belki yirmi saniye kazandıracaktı. Ama yeterli olamayabilirdi. Karanlığın içinde bir yerlerde Ann hâlâ kaçmaya çalışıyordu. Pitt bir an önce onu bulmalıydı. Gece görüş gözlüğü an silahlı adam laboratuvardan çıktıktan sonra ikisi de çok kötü hedef olurlardı.

Pitt otomobillerine doğru ilerlerken yakından gelen bir motor sesi duydu. Ses yoldan değil, göl tarafından geliyordu. Pitt yönünü değiştirip su tarafına doğru koşmaya başladı. Belki de bir irtulma fırsatı doğacaktı.

24

MOTOR HOMURDANARAK HAREKETE GEÇTİ; BU ONLARIN kiralık otomobillerinin küçük motorunun cılız sesi değil, bir sürat teknesinin gümbürtüsüydü. Pitt iskeleye doğru koşarken Ann'in Heiland'ın teknesiyle kaçma planına hayranlık duydu. Ann için sakat bileğiyle yokuş aşağıya yürümek daha kolaydı ve tekne daha yakında olan bir hedefti. Anahtarlar zaten cebindeydi; motoru çalıştırabilmek için dua etti.

Laboratuvarın içindeki silahlı adam arka kapıdan geçemedi. Alüminyum koltuk değneği açılmasına engel oluyordu. Öfke içindeki adam art arda omuz darbeleriyle koltuk değneğinin bükülerek kulptan aşağıya kaymasını sağladı. Dışarı çıkar çıkmaz da teknenin sesine doğru yöneldi. Kıyı boyunca koşmakta olan Pitt'in silüetini görünce hemen peşine düştü.

Göl kıyısına inen çakıl kaplı bir patikaya vardığında Pitt soluk soluğa kalmıştı ve sol bacağı sızlıyordu. Teknenin kaptan köşkünden onun olduğu tarafa bakan Ann'i hayal meyal görebildi. Laboratuvar kapısının gürültüyle açıldığını duyunca, silahlı

adamın peşinde olduğunu anlaması için arkasına bakması gerekmedi.

“Tekneyi hemen çöz, Ann,” diye bağırdı Pitt. “Bekleme.”

Ann zorbela iskeleye çıkıp önce kış taraftaki ipi, sonra da pruva tarafındakini çözdü. Pitt iskeleye vardığında o da teknenin yolcu koltuğuna yerleşmişti.

Pitt yaklaşınca teknenin maundan yapılmış çok eski, iki kişilik bir motor olduğunu gördü. Işık yeterli olsaydı bunun 1940’lı yılların başından kalma bir Chris-Craft olduğunu anlardı.

Pitt vakit kaybetmeden kendini tekneye atıp, kaptan koltuğuna yerleşti ve gaz koluna asıldı. Yaşlı tekne altı silindiriklik tarihi Chrysler motorunun gücüyle iskeleden ayrıldı.

“Çok iyi düşündün,” dedi Ann’e tekneyi kıyıdan uzaklaştırırken.

“Buraya gelemeyeceksin diye korkmuştum.”

Pitt geriye bakınca iskeleye koşan silahlı adamın silüetini gördü. “Eğilsen iyi olur,” diyerek teknenin yönünü değiştirdi.

Kaptan köşkü yeterince genişti; ikisi birden rahatça eğilebilirler. Pitt dümene uzanıp, tekneyi körü körüne öne doğru sürdü.

Pitt’in bu hareketi tekneyi gölün karşı tarafına doğru çevirmişti; teknenin içindekiler görünmüyorlardı. Silahlı adam iskelelerin ucuna kadar koşup, şarjörü boşalana kadar tekneye ateş etti.

Motorun gürültüsü silah seslerini bastırmıştı, ama Pitt birkaç kurşunun gövdeye isabet ettiğini fark etti. Bir dakika beledikten sonra başını kaldırıp baktı. Tekne karşı kıyıya doğru yol alırken iskele ağaçların arasında görünmez olmuştu. Pitt kaptan koltuğuna oturup rotasını daha derin sulara doğru çevirdi ve Ann’i çekip yanına oturttu. Tüm dikkatini kaçmaya verdiği için bacağındaki sızıya ve yaranın artık kanamakta olduğunu anlatan ıslaklığa aldırmamıştı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Pitt.

“Evet,” dedi Ann. “Ama kıl payıyla kurtulduk.”

“Senin koltuk değneğin olmasaydı, kıl payıyla da kurtulamazdık. Seni değneksiz bıraktığım için kusura bakma.”

“O kadar korkmuştum ki, ayak bileğimi düşünemedim bile. Evin anahtarları cebimdeydi. Neyse ki, teknenin anahtarı da o demete takılıydı.”

Ann artık sızlamaya başlayan bileğini ovaladı. “Şimdi nereye?”

Pitt’in zihnindeki adalet çarkları dönmeye başlamıştı. “Basit,” dedi. “Geçitte onların önüne çıkacağız.”

Heinland’ın evinden dışarıya sadece tek bir yol vardı. Pitt hırsızların çaldıkları belgelerle kaçabilmek için Bayview’dan geçmek zorunda olduklarını biliyordu, ama oraya onlardan önce varmaları gerekirdi. Ve bu yarış yetmiş yıllık bir tekneye bağlıydı.

Heiland’ın Chris-Craft’ı yaşlı görünümüne rağmen kaplumbağa da sayılmazdı. Tekneye şirketin M modeli, 130 beygir gücü olan bir motor monte edilmişti. Sadece çok zarif değil, süratliydi de. Artık klasik tekne koleksiyoncuları için nadide parça olan bu sürat teknesi 1942 yılında Michigan’daki fabrikasından çıktığı zaman herkesin sahip olmak istediği bir araçtı.

Pitt gaz kolunu sonuna kadar indirmiş, yaşlı tekne de dalgaları kolayca yarararak son süratle ilerliyordu. Her ne kadar yarışa önden başlamışlarsa da, Pitt iki adamın bir an önce kaçmak istediklerini ve otomobille onların hızını ikiye katlayabileceklerini biliyordu.

Gökteki yıldızlar yeterince aydınlık sağlamaktaydı; Pitt kıyıya yakın gidiyordu. Birkaç dakika sonra sol tarafında geniş bir koy belirince Pitt dümeni o yana kırdı. Manzaralı Koy adı verilen bu koyun karşı ucunda Bayview’un ışıkları görülebiliyordu. Pitt kıyıda uzanan yola baktı, ama far ışıkları göremedi.

“Onları nasıl durdurabiliriz?” diye sordu Ann.

İskeleden çıktıklarından beri Pitt de aynı soruyu kendine sormaktaydı. Yetmiş yıllık bir teknede, yürümekte bile zorlanan bir kadınla ve hiçbir silahı olmadan otururken akla yatkın bir seçenek görünmüyordu. İlk akla gelen şey, Deniz Kuvvetleri üssüne girip, onlardan yardım istemektir. Ne var ki, üsse o şekilde dalarlarsa, hemen yardım almak yerine ya vurulurlardı ya da tutuklanırlardı. Pitt öne doğru bakarken laboratuvarın çitle çevrili güvenlik girişine yakın bir marina iskelesi gördü. Heiland’ın evinden gelen yol kısa bir mesafeden sonra şehrin anacaddesiyle kesişmekteydi. Bu iskeleyi Ann’e gösterdi.

“Buraya gireceğiz,” dedi Pitt. “Nöbetçi kulübesine gidip, oradakileri güvenlik görevlilerini çağırıp yolu kapatmaları için ikna etmeye çalış. Ben de onları yavaşlatacak bir şey bulmaya çalışacağım.”

“Tamam, ama dikkatli ol.” Ann tek koltuk değneğini aldı ve tekneden çıkmaya hazırlandı.

Yaşlı sürat teknesi yasak bölgeye girmiş ve ana marinayı geçmişti. Yüzer ev sakinleri gürültünün ve evlerini dalgasıyla sallayan şeyin ne olduğunu görmek için pencereleri önüne koştular. Kıyıdaki iskele küçük balıkçı tekneleriyle doluydu, fakat Pitt bir boşluk görüp o tarafa doğru yöneldi. Son anda gazı kesince teknenin kenarını hafifçe sıyırtarak iskeleye yanaştı. Koltuğundan kalkıp iskeleye çıktı ve Ann’in çıkmasına yardım etti.

“Ben idare ediyorum,” dedi Ann ve topallayarak yürümeye başladı.

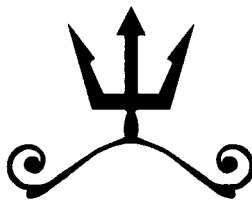
Pitt hızla onun önüne geçti ve ardında kanlı ayak izleri bırakarak anayola doğru koşmaya başladı. Ann bu izlerin göl suyundan olmadığını anlayınca ürperdi.

Bayview sokaklarında kimsecikler yoktu ve bütün kasaba neredeyse tamamen sessizdi. Pitt uzaktan gelen motor sesini duyunca koya baktı. Çok geçmeden de Heiland'ın evinden gelen yolda far ışıklarını gördü.

Pitt kasabanın yoluna bakıp, barikat olarak kullanabileceği bir şey aradı. Yolun bir tarafında Akustik Laboratuvarı'nın yüksek güvenlik çiti, diğer tarafındaysa bir tepe vardı. Görebildiği kadarıyla yolu kapatabilmek için kaya, kütük hatta başka bir otomobil bile yoktu. Görünürdeki araçlar tepenin yukarısında park etmiş yol inşaatı içindi; bir çakıl dökme kamyonuyla bir tane buldozerdi.

Bir kez daha yaklaşan farlara baktı; bir dakikayı geçmez, orada olurlardı.

"Yol inşaatı işimi görür," diye mırıldanarak bütün hızıyla tepeye koştu.

25

ANN AKUSTİK LABORATUVARI'NIN NÖBETÇİ KULÜBESİNE fırtına gibi daldı.

"Laboratuvar soyuldu!" diye bağırdı. "Ön tarafta *derhal* yardımınız gerekli!"

Nöbetçi asker yüksek bir cam bölmenin arkasında oturmuş, spor haberlerini okumaktaydı. Buduna iğne batırılmış gibi yerinden fırladı.

"Buradan ayrılamam, bayan," dedi. "Şimdi sakın olun ve bana kim olduğunuzu, neden bahsettiğinizi anlatın."

Ann o arada kimliğini cama dayamıştı zaten. "Destek isteyin. Kasabaya giren bütün yolların derhal kapatılmasını istiyorum!"

Nöbetçi karşısında gözleri büyümüş, deli gibi bağırان kadınla, kimlik kartında görünen şık ve bakımlı kadın arasında genel bir benzerlik fark etti. Başını sallayarak anladığını belirttikten sonra telefonu açtı. Tam numarayı tuşlarken dışarıdan yüksek sesli bir gıcırta duyuldu.

İkisi de dönüp bakınca koyu renkli bir sedanın göl kenarında ki yoldan çıktığını gördüler. Tepenin yukarısında aniden beliren sarı renkli buldozer dik yokuştan aşağıya kayıyordu ve görüldüğü kadarıyla kontrolsüzdü. Ann bunun otomobille çarpışmak

üzere olduğunu gördü; ne ki otomobil sürücüsü bunu fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Yakındaki bir sokak lambasının aydınlığında Ann siyah saçlı buldozer sürücüsünü gördü; bu Pitt'ti.

Pitt bacağındaki şiddetli acıya rağmen tepeye koşarken başka seçeneği olmadığını görmüştü. Kamyon buldozere çok yakın park edilmişti ve etrafından manevra yapacak zamanı yoktu; buldozer tek seçenektir. Bu sessiz kasabanın yol işçileri iki aracı da kilitlemeye gerek görmemişlerdi. Pitt sürücü koltuğuna oturup yokuştan aşağıya bakınca kaçan otomobilin farlarını gördü; deniz üssünün etrafından dolanmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra onun tam altından geçip gidecekti.

Pitt debriyaja basıp vitesi boşa aldı, diğer eliyle el frenini çekti. Kocaman iş makinesi yokuş aşağıya fırlayınca Pitt hemen frene bastı. Lastik kaplı direksiyonu yokladı; buldozerin direksiyon kilidi yoktu ve hiç değilse gücü yettiği kadar direksiyonu kullanabilecekti.

Tekrar tepeden aşağıya bakınca otomobilin yakın mesafedeki ağaçların arasından çıktığını gördü. Kaybedecek zamanı yoktu. Ayağını fren pedalından çekti ve buldozerin hız kazanması için yokuş aşağıya bıraktı, sonra direksiyonu sağa çevirdi. İki ön tekerlek kolayca döndü. Büyük çelik bıçağı bankete sürtününce bir an yavaşladıysa da, sonra hemen ileriye fırladı.

Hantal iş makinesi bir an takla atacak gibi oldu, ama sonra dengesini buldu. Dik yokuş yirmi metre kadar vardı, bu sayede buldozer kısa zamanda hız kazandı. Pitt düz bir hatta kalmayı umarak direksiyonu topladı. Yaklaşan otomobilin far ışıkları ön camına dolmuştu.

Otomobilin sürücüsü o kadar hızlı gitmeseydi buldozerin önünde durmayı başarabilirdi. Ama yüksek hızı ve tepeden aşağıya gümbür gümbür inen bir iş makinesini görmenin şaşkınlığı aşırı tepki vermesine yol açtı. Önce fren yapmak yerine içgüdüsel bir hareketle dozerden kurtulmak için direksiyonu yana kırdı. Sonra da frene bastı.

En kötü seçim buydu. Otomobil on metre kadar patinaj yaptıktan sonra bir telefon direğine tosladı. Yolcu koltuğunda, Heiland'ın evinde onlara nöbetçilik yapmış olan adamın emniyet kemeri bağlı olmadığı için ön cama uçu. Boynu kırılarak hemen o anda öldü.

Otomobilin sürücüsünün sadece bacağı ezilmişti, ama buna şükredecek zamanı olmadı. Artık sönmeye başlayan hava yastığının üstünden bakınca saldıran sarı canavarı burnunun dibinde gördü.

Buldozerin burnu sürücü kapısına tam ortasından çarptı, otomobili telefon direğinden ayırıp, kenara sürükledi. Pitt dozerin bıçağını indirip yavaşladı; asfaltdan kıvılcımlar yükseliyordu. Otomobilin yolcu kapısının olduğu tarafı güvenlik çitine çarpınca iki araç da durdu.

Ann topallayarak o tarafa doğru gelirken arkasında sirenleri öten bir güvenlik otomobili ana kapıdan dışarıya çıkmaktaydı. Ann dozerin yanına vardığında Pitt de kabinden aşağıya iniyordu. Sol bacağı kan içindeydi ve rengi solmuştu.

"Bacağıın," dedi Ann. "İyi misin?"

"Ciddi bir şey değil," dedi Pitt temkinli bir adım atarak.

Yamulmuş otomobile gidip içine baktılar. Sürücünün cesedi öne savrulmuştu, cansız gözleri boşluğa bakıyordu. Kanlar içindeki diğeri de yolcu tarafındaki torpido gözü üstündeydi.

"Onları tam yavaşlattın," dedi Ann. Heiland'ın laboratuvarı karanlık olduğu için görememiş olduğu yüzlerine baktı. "Tijuanadaki dostlarımızın arkadaşları mı?"

"Heiland'ın Del Mar'daki ofisine erişmiş, sonra da buradaki evini bulmuş olabilirler," dedi Pitt. Deniz Kuvvetleri'nin güvenlik aracı yanlarında dururken tüyler ürpertici sahneye bir kez daha baktı. "Umarım değmiştir."

Ann otomobilin arkasına gidip ezilmiş bagajı açtı. Heiland'ın belgelerinin bulunduğu kutu oradaydı. Tatmin olmuş bir ifadeyle Pitt'e bakıp gülümsedi.

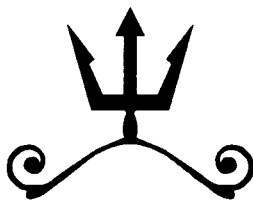
"Değdi."

2. BÖLÜM

NADİR TOPRAK ELEMENTLERİ

Fortitude Hawaii'den Ayrılırken

26

GULFSTREAM JETİN TEKERLEKLERİNİN ASFALTA TEMAS ederken neden olduğu sarsıntı Ann'i uyandırdı. Son birkaç gündür yaşadığı heyecan nihayet etkisini göstermiş, uçak Idaho'dan kalktığı andan beri uyumuştı. Esneyerek yan tarafa döndü ve pür dikkat bir roman okumakta olan Pitt'e baktı.

"Nihayet evimize döndük," dedi.

Pitt başını kaldırıp gülümsedi, sonra da pencereden akşamüzeri güneşinin gri aydınlığında Reagan Ulusal Havaalanı'na bir göz attı. "Hiç dönemeyeceğimizi düşündüğüm anlar oldu."

Pitt o sabahın büyük bir kısmını Deniz Kuvvetleri, FBI ve yerel Idaho emniyet görevlileri tarafından önceki gecenin ölümlü kazasıyla ilgili sorguya çekilerek geçirmişti. Ann elinden geldiğince sorgulamaya müdahale ederek Pitt'in saliverilmesini ve Heiland'ın ezilen otomobilden alınan planlarını ele geçirmeyi başarmıştı.

Gulfstream pist boyunca ilerleyip ticari terminallerin önünden geçti ve devlet uçakları için ayrılmış özel hangara geldi. Tekerlekleri kilitlendiği anda orada mavi bir Ford Taurus bitiverdi. Otomobilden çıkan Dan Fowler jetin kapısı açılana kadar orada

dikilip, saatine baktı. Kapı açılınca da hemen Ann'in yanına gidip, basamaklardan inmesine yardım etti.

"Ann, iyi misin?"

"Dan, seni burada göreceğimi sanmıyordum. İkimiz de biraz yorgunuz, ama fena değiliz."

Pitt de Ann'in ardından uçaktan çıkıp ona yeni bir çift koltuk değneği uzattı.

"Birinin seni evine götürmesi iyi olur, diye düşündüm."

"Son iki günden sonra, seni gördüğüme o kadar memnun değilim," dedi Pitt onun uzattığı eli sıkarak.

Fowler bakınca Pitt'in de topalladığını fark etti. "Sen de mi yaralandın?"

"Bir kurşun baldırımı sıyırdı. Ann'e göre daha hafif atlattım."

"Ne kadar üzgün olduğumu ifade edemem," dedi Fowler. "Gerçekten sizin nasıl bir tehlikeye atıldığınızı bilmiyorduk. Sadece Heiland kaybolunca birisinin onun çalışmalarını ele geçirmeye çalışacağını tahmin etmiştik. Bu tehdidin bu denli büyük olabileceği aklımızdan bile geçmemişti."

"Tehditlerin demek istiyorsun," dedi Ann. "Neyse ki, hepsi başarısız oldu."

Fowler endişeli bir ifadeyle Ann'e baktı. "Heiland'ın planları sizde mi?"

Pitt uçağa girdi ve az sonra elinde planların olduğu kutu, Heiland'ın dizüstü bilgisayar ve araştırma defterleriyle döndü.

Fowler derin bir nefes aldıktan sonra otomobilinin arkasına gidip bagaj kapağını açtı. Pitt de peşinden gidip elindekileri bagaja bırakırken güvenlik müdürüne sert bir bakış attı.

"Belki farkında değilsiniz," dedi Fowler. "Ama burada paha biçilmez denizcilik teknolojisi yatıyor."

"O halde emniyette olması için neden silahlı bir koruma ekibi getirmedin? Birileri bu bilgi için adam öldürmeyi göze almış."

“Merak etme. DARPA karargâh binasının en güvenli odalarından birine götüreceğim, tabii Ann’i evine bırakır bırakmaz.”

Pitt uçaktan Ann’in çantasını da alıp, bagaja, kutunun yanına bıraktı.

“Seni de gideceğin yere götüreyim mi?” diye sordu Fowler.

“Hayır, sağ ol,” dedi Pitt. “Buraya yürüme mesafesinde bir yerde oturuyorum. Son birkaç saati oturarak geçirdikten sonra bacaklarımı açmak iyi olacak.” Veda etmek için Ann’e döndü.

“Soruşturmalarında sana iyi şanslar dilerim.”

Ann kollarını Pitt’in boynuna dolayıp, sımsıkı sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim,” dedi fısıltılı bir sesle.

“Bacağına kolla,” dedi Pitt. Otomobile binmesine yardım ettikten sonra arkalarından el salladı.

Pitt’in sol bacağındaki kurşun yarası hâlâ sızladığı gibi, Şil’deki tekne çarpışmasında yaralanan kavalkemiği de kendini hatırlatmaktaydı. Son yağmurdan sonra serinlemiş ve temizlenmiş havadan derin bir soluk aldı. Çantasını sırtlayıp yürümeye başladı. Adım attıkça bacaklarını daha rahat hareket ettirebiliyordu.

Havaalanının seyrek kullanılan bir alanına doğru yürürken bir dizi özel jet hangarının önünden geçti. Boş bir pistin karşı tarafına yürüdükten sonra elli yıldır kullanılmamış gibi görünen, iki yanı boş bir hangara yaklaştı. Yapının etrafı yabancı otlarla çevrili, binanın kendisi de kir pas içindeydi. Çatı saçağının altındaki pencerelerde çatlaklar vardı ve altta, çöp bidonunun yanında kırık cam parçaları görölüyordu. Binaya yakından bakan birisi eğer işin aslını bilmiyorsa, bu harabe görünümünün dikkati çekmemek için özellikle kullanılan bir maske olduğunu asla tahmin edemezdi.

Pitt solgun bir sarı ampulün aydınlattığı bir yan kapıya geldi ve elektrik düğmesine uzandı. Bu düğme gizli bir klavyenin açılmasını sağladı. Pitt alarmı iptal edecek olan şifreyi tuşladıktan sonra kilidi açtı.

İçeriye girip, lambaları açınca onu sıra halinde dizili, kromajlı ışıllı parlayan antika otomobilleri karşıladı. Hayatı boyunca en büyük tutkusu olan şey süratli ve güzel tasarımlı otomobillerdi. Yirminci yüzyılın başlarından, 1950'li yıllara kadar gelen zaman dilimi içinde üretilmiş otomobillerden oluşan nadide bir koleksiyonu vardı. Bu müze benzeri manzarayı taçlandıran bir Ford Trimotor uçakla, ara sıra yetişkin çocuklarının ev olarak kullandıkları, restore edilmiş bir Pullman tren vagonu vardı.

Pitt hangarın içinden geçerken 1930 model bir Packard Speedster 8 Runabout otomobilin tamponunu okşadı. Dökme demir merdiveni çıkıp, ikinci katta Loren'la paylaştığı yaşam alanına geldi.

Sırt çantasını bir iskemleye bırakıp buzdolabından bir şişe Shiner Bock bira çıkardı. O sırada buzdolabı kapısına yapıştırılmış olan notu gördü.

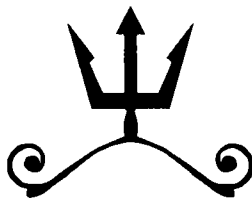
Dirk,

Sen dönene kadar Georgetown'daki dairemde kalacağım. Burada haddinden fazla otomobil hayaleti var! Komite oturumları uzadıkça uzuyor, geç saatlere kadar Kongre Binası'ndan çıkamıyorum. Seni özledim.

XXXX,

Loren

Pitt birasını bitirdikten sonra tekrar hangara indi. Heiland vakasıyla ilgili adını koyamadığı bir şey içini kemiriyordu. Son olayları bir kez daha aklından geçirdi, ama aradığı cevabı bulamadı. Bunun üzerine eski bir tamirci tulumu giyip yaşlı Packard'ın başına geçti. Tüm dikkatini vererek yukarı akışlı karbüratörü sökmeye başladı. Bir saat sonra, mekanizmayı gözden geçirmiş, aklını kurcalayan şeyin ne olduğunu da bulmuştu.

27

“SANIRIM, PITT’İ BU VAKADA ÇALIŞTIRMAMIZ ÇOK İYİ OLDU,” dedi Fowler havaalanından uzaklaşırlarken.

“Çok becerikli bir adam,” dedi Ann; pencereden dışarıya bakarken Pitt hakkındaki izlenimlerini gözden geçiriyordu. “İki kere hayatımı kurtardı.”

“Felaketleri önleme konusunda çok etkileyici bir sicili var,” dedi Fowler. “Ona güvenilebileceğinden kuşku yok, ama yine de sormuş olayım: Heiland’ın çalışmaları ve bununla neler yapılabileceği hakkında bilgisi var mı?”

“Temel olarak bir fikri var, ama daha fazlasını öğrenmek için ısrar etmedi. Öncelikli ilgisi gemisinin ve mürettebatının emniyetiydi.” Ann eğilip ayak bileğini ovdu. “Aslında ona bütün gerçekleri en başında söylemeliydik.”

“Elimizde değildi. Bu teknolojinin tartışılması konusunda Tom Cerny kesin bir yasak koymuştu. Sanırım, bunun peşine düşenlerin kararlılığı hepimizi çok şaşırttı.”

Fowler havaalanı kapısından çıktıktan sonra bir kırmızı ışıkta durdu. “Sen Alexandria’da oturuyorsun, değil mi?”

“Evet, Old Town yakınında, King Caddesi’nin hemen sağ yanında. Şehre girmek için Jefferson Davis Otoyolu’na gir.”

Fowler başını sallayıp, güney yönüne döndü.

“Ben uçaktayken FBI’da herhangi bir gelişme oldu mu?” diye sordu Ann.

“Henüz bir şey yok. Meksikalı yetkililerden bir şey öğrenmemiz birkaç gün sürer. Idaho’daki o iki adam hakkında herhalde sen benden daha çok şey biliyorsundur.”

“Görünüşlerine bakılırsa Latin kökenliydim. Eğer gerçekten de Tijuana’daki adamlarla bağlantıları varsa, o zaman onların Merkezi veya Güney Amerikalı ajanlar olduğunu tahmin ederim.”

“Venezuelalı haydutlar mı?”

“Olabilir. O teknolojiyi kullanmak isteyecek pek çok devlet vardır. Listenin başında da herhalde Çin ve Rusya gelir. Belki onların adına çalışan bir örgüt olabilir.”

“İranlıları unutma,” dedi Fowler bir sarı ışığa yakalanmak için gaza basarak. King Caddesi’ne saptı.

“Bize saldıran adamlar çok kararlıydılar,” dedi Ann. “Ve iyi bilgilendirilmişlerdi.”

“Evet, anlattığın kadarıyla çok da korkusuzmuşlar.”

“Sen de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu Ann.

“Nedir o?” dedi Fowler bir yan sokağa saparken.

“İçeriden yardım aldıklarını. Bir güvenlik sızıntısı olmalı, büyük ihtimalle de üst düzey bir yerden.”

“Mümkündür, ama ne çok gizli bilginin medyaya servis edildiğini sen de biliyorsun. Birinin Heiland’ın çok önemli bir şey üstünde çalıştığını anlaması o kadar zor bir şey değildi herhalde. Güvenlikli bir ortamda çalışmadığı için de, kolay bir hedef oluyordu.”

Fowler kaldırım kenarında bir boşluk görüp, lambaları sö-nük, fakat motoru rölantide çalışan bir otomobilin arkasına park etti. Ann bu otomobilin bir Chrysler 300 sedan olduğunu gördü.

“Yarın işe gelmeyip, dinlensene,” dedi Fowler. “Son kırk sekiz saat başından geçmedik olay kalmadı. Biraz dinlensen iyi gelir.”

“Sağ ol, ama hiçbir şey yapmadan evde oturursam aklımı ka-çırırım. O insanların kim olduğunu öğrenmem lazım.”

Fowler motoru kapadıktan sonra Ann dışarıya çıktı. Koltuk değneklerini almak için döndüğü anda birisi onu arkasından ya-kaladı. Ann saldırganı bir an görür gibi oldu; uzun boylu zenci erkek onu kucakladığı gibi yandaki küçük bahçeye fırlattı. Sonra da üstüne çıkıp dizini ensesine dayadı ve kürek gibi elini bastıra-rak Ann’in yüzünü yerdeki çimenlere yapıştırdı. Ann kurtulmak için bir an debelendiyse de, şakağına dayanan tabanca namlusu-nu hissedince durdu.

“Nefes bile almayacaksın,” dedi dev yapılı adam.

O sırada Fowler’dan gelen inleme duyuldu, bunu yere fırlatı-lan bir gövdeden çıkan tok bir ses izledi. Birkaç saniye sonra oto-mobil anahtarları şıngırdadı ve Ford’un bagaj kapağı açıldı. Ann gözünün ucuyla ikinci bir adamın Chrysler’in arka koltuğuna bir şey taşıdığını, sonra da sürücü koltuğuna oturduğunu gördü. Sırtına binmiş olan çamyarması adam eğilip pis kokulu nefesiyle kulağına fısıldadı. “Şimdi, beş dakika uslu uslu yat burada, yoksa Clarence geri gelip canını yakmak zorunda kalır.”

Adam doğrulup telaşsızca Chrysler’e yürüdü ve yolcu kol-tuğuna oturdu. Otomobil arka lastiklerinden çığlıklar çıkararak kalktı ve hızla yola koyuldu. Ann plakasını okumak için baktıysa da, üstü koli bandıyla kapatılmıştı. Bunlar profesyonel, dedi için-den. Bir sokak ötede bantları çıkarıp trafiğe karışırlar, hız sınırı-nın altında güvenle yol alırlardı.

Ann kalkıp, topallayarak Taurus’un diğer tarafına yürüdü ve ön tekerleğin yanında yüzüstü yatmakta olan Fowler’ı gördü.

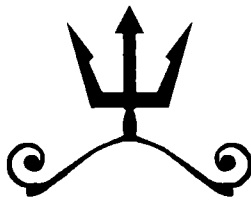
“Dan,” dedi yanına eğilerek.

Fowler gözlerini kırpıştırarak açtı ve doğruldu. “Bir şeyim yok,” dedi çenesini ovarak. “Beni gafil avladı.” Neden sonra gözleri Ann’in üstünde odaklandı. “Sen yaralandın mı?”

“Hayır, iyiyim. Ama bu sıradan bir soygun değildi.” Başıyla kapağı açık bagajı işaret etti.

“Yoksa dosyalar mı!” dedi Fowler ayağa kalkmaya çalışırken. Birbirlerinden destek alarak otomobilin arkasına gelip açık bagajın içine baktılar.

İçinde Ann’in seyahat çantası vardı. Başka bir şey yoktu.

28

JOE EBERSON'U ANMA TÖRENİNE DARPA'DAKİ ARAŞTIRMACI bilim insanlarından oluşan arkadaşları katılmıştı. Bunlardan çoğu ona saygılarını sunmak için Annandale Kilisesi'nin kürsüsüne çıkıp konuşmalar yaptılar. Salonda oturmakta olan Ann adamın bu kuruma tayin olduğu zamanda öldüğünü düşünerek huzursuz oluyordu. Ama Ebersson'un ne kadar saygın ve sevilen bir insan olduğu belliydi; bu da katilini yakalamak için Ann'in kararlılığını artırmaktaydı.

Yanında oturan Fowler'ın çenesindeki yara bandı önceki gece uğradıkları saldırıyı hatırlattı. Alexandria sağlık görevlileri ve polisleri Ann'in çağrısı üzerine hemen olay yerine gelmişler ve muayene sonucu ikisinde de ciddi bir yara olmadığına karar vermişlerdi. Ne ki, yetkililer saldırganların izlerini de bulamamışlardı. Ann federal polislere de hırsızlığı ihbar etmiş, saldırganların Chrysler'inin yakalanması için Washington metro alanında duyurular yapılmıştı. Ertesi sabah otomobil bir marketin otoparkında bulundu. Bir gün öncesinde çalındığı ihbar edilmişti ve hiçbir parmak izi bulunmadığı gibi, Heiland'ın kayıtları da yoktu.

Bu hırsızlığı soruşturmak üzere özel bir FBI ekibi görevlendirilmişti, ama ellerinde ipucu olacak pek bir şey yoktu.

“Joe’nin ailesine taziyelerimi sunmak istiyorum,” dedi Fowler tören bittikten sonra. “Seninle otomobilde buluşalım mı?”

Ann bunu seve seve kabul etti; evine kadar götürüleceği için memnundu. Kısa bir süre sonra ikisi de Fowler’ın otomobilindeyken, Ann, Eberson’un ne kadar popüler oluşundan söz etti.

“Bu işte uzun yıllardır çalışıyordun,” dedi Fowler. “Pek çok arkadaş edindi. Tabii, düşman da...”

“Ne gibi düşmanlar?” diye sordu Ann.

“Meslek alanında. Tipik bir DARPA araştırma projesi farklı şirketlere ve üniversitelere dağıtılır. Sonra hepsini bir araya getiririz ve bütün başarıyı biz sahipleniriz. O alanda gerçek buluşları yapan ünsüz adamların adı bile geçmez.”

Sonra Ann’e döndü. “Eğer aklından geçen buysa, Eberson ve Heiland’ı herhangi bir bilim insanının hakladığını hiç sanmam.”

“Sadece bütün ihtimalleri göz önünde tutuyorum,” dedi Ann. “Bu konuyu daha önce de konuştuk, farkındayım, ama sana bir kez daha sormak istiyorum: DARPA içinden bir sızıntı olma ihtimali var mı?”

Fowler’ın kaşları çatıldı. “Her şey mümkündür, ama öyle olduğunu sanmıyorum. *Sea Arrow* programında çalışan küçük bir ekip var. Çalışmanın büyük bir kısmı dışarıya verildi. Bence asıl tehlike burada; taşeronlarımızda. Tabii ki, tersanelerde çalıştığımız birçok insan var.”

“Evet, zaten bu nedenle Groton’da seçkin bir NCIS ekibi görevlendirildi.”

“Belki hiçbir anlamı yoktur,” dedi Fowler. “Ama Eberson ve Heiland’ın başkanın tersane ziyaretinden hemen sonra öldürülmeleri bana tuhaf geliyor. Ben orada değildim, ama güvenlik listesini araştırdım.”

“Beyaz Saray’dan birinin işe karışmış olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Doğrudan değil. Ama Beyaz Saray’ın kevgir gibi olduğunu sen de bilirsin. Her ne kadar şimdiki yönetim geçmişteki çoğu yönetimden daha iyiye de, *Sea Arrow* hakkındaki ayrıntıların yanlış kişilere açıklanmış olması beni şaşırtmaz.”

“Güvenlik listesini bana verebilir misin?” dedi Ann.

“Tabii, ofisimde; eğer elinde yeterince iş yoksa...”

“Bu aşamada çok geniş bir alanı incelemek zorundayız. Son zamanlarda buna benzer teknoloji hırsızlıkları olmuş mu, diye bakmak istiyorum. Sen hiç yabancı casusluk vakalarında çalıştın mı?”

“DARPA’ya geldiğimden beri çalışmadım,” dedi Fowler. “Sorunlarımızdan çoğu kayıp bilgisayar diskleri falan oluyor. Ama buraya geleli daha ancak bir yıl oldu. Kara Kuvvetleri Araştırma Laboratuvarı’ndayken birkaç casusluk vakası oldu; Çinli ve İsraili casuslardan şüphelendik, ama onları mahkemeye verecek kadar delilimiz yoktu.”

“Bu vakadaki adamlar tipik ajanlara hiç benzemiyorlardı.”

“Doğru, ama onları işe koşanın kim olduğunu hiç bilemezsin.”

“Evet,” dedi Ann. “*Sea Arrow* programı hakkında hiç fikrin var mı?”

“Bunu bilecek teknik yeterliliğim yok, ama anlaşıldığı kadarıyla program Heiland’ın süper kovuklaştırma modeline dayanıyordu; bu da *Sea Arrow*’un kapasitesini hepten dönüştürecek bir şeydi. Özgün araştırması artık kaybolduğu için program birkaç yıl gecikebilir. Kimse Heiland’ın tasarımları olmadan onun çalışmasının kopya edilebileceğine inanmıyor.”

“Alexandria’da bunu elimizden kaptırdığımıza inanamıyorum. Nereden biliyorlardı ki?”

“Kim bilir? Belki de Tijuana’da olanlardan sonra seni birisi takip ediyordu. Bence o ekipten birisi Idaho’daydı ve olayları izliyordu. Bir şekilde haber alıp, burada bize saldırdılar.”

Fowler ona endişeli bir bakış attı. “Güvenliğin için belki birkaç geceliğine otelde kalman iyi olabilir.”

“Yok, ben iyiyim.” Ann kendi güvenliği için endişe etmiyordu.

“Yine de Alexandria polislerine senin evinin önünde devriye gezmelerini tembih edeceğim.” Fowler elini çenesindeki bandın üstünde gezdirdi. “O heriflerin canına okumak istiyorum.”

Fowler DARPA’nın Arlington şehir merkezindeki karârgah binasının otoparkına girdi. Ann nehrin karşısında, Anacostia’daki kendi NCIS ofisi yerine DARPA’da, Fowler’ın bitişişindeki küçük, penceresiz ofiste çalışmayı yeğliyordu. Burada dizüstü bilgisayarıyla aynı kriminal kaynaklara ulaşabildiği gibi, *Sea Arrow* programında çalışan DARPA ekibiyle de bağlantı kurabiliyordu.

Ofis masasına giderken kendini tuhaf bir şekilde enerjik hissetti. Bu vaka ulusal güvenlik bakımından önemli olmasının yanı sıra, artık onun kişisel davası gibi bir şey olmuştu. Son günlerin bedensel ve duygusal bitkinliğini silkeleyip, bir an önce bu hırsızlıkların ve cinayetlerin sorumlularını bulmak azmiyle işe koyuldu.

İlk telefonu San Diego’daki FBI saha bürosunaydı. Oradaki soruşturmayı Wyatt adında bir ajan yürütüyordu.

“Meksika’dan bir haber var mı?” diye sordu Ann.

“Birkaç şey,” dedi Wyatt. “Ölen otuzlu yaşlarının başındaki iki adam Meksika uyruklu değilmişler. İki cesetten de Kolombiya pasaportu çıktı. Sana adlarını da verebilirim, ama büyük ihtimalle sahtedirler. Bogota’daki Dışişleri Bakanlığı’na sorduk, iki isim de Kolombiya devlet kayıtlarında çıkmadı.”

“Pasaportlar sahte miymiş?”

“Evet, çok ustaca düzenlenmiş sahte pasaportlar. Cesetlerin parmak izlerini araştırdık, ama FBI ve INTERPOL veritabanlarında eşleşme olmadı. Tahminimiz, ikisinin de ikinci sınıf kiralık katil olduğu. Tijuana’da sınırı geçici misafir vizesiyle geçmişler.”

“Herhangi birinin adı Pablo mu?”

“Hayır, ona benzer bir isim yok.”

“Peki, o kamyonet ve tekneyle ilgili bir şey var mı?”

“Kamyonet kısa bir süre önce kullanılmış araç satan birinden satın alınmış. Nakit ödenmiş, Rosarito kumsalında balık ekmek satan Kolombiyalı bir büfeci adına kayıtlı. Sizin tavsiyeniz üzerine Heiland’ın şirket ofisine gizlice girilmiş mi diye araştırdık. Güvenlik videolarında bir kat görevlisinin mesai saatleri dışında Heiland’ın ofisine girdiği görülüyor. O kişi de Kolombiyalılardan birinin pasaport fotoğrafındaki adam.”

“Wyatt, bence görüşmemiz bittikten sonra Spokane saha bürosunu arasan iyi olur. Bayview, Idaho’da Heiland’ın göl evini soymaya gelen iki adam öldü. Bu ayki maaşıma bahse girerim ki, aradığınız iki adam onlardır.”

“Onlardan biri bizim kat görevlisiyse ikramiye de var mı?” diye sordu Wyatt. “Kesin olan şey, bu adamların çok azimli oldukları.”

“Haklısın. Başka bir şeyin var mı?”

“Heiland’ın teknesini bir patlayıcı uzmanına incelettik. Düşük kalitede plastik patlayıcıların teknenin iç kısmına yerleştirildiğini ve mekanik olarak patlatıldığını doğruladı. O kablo düzeneği uzun zamandan beri oradaymış.”

“Demek ki, patlayıcıyı ateşleyen Heiland’mış,” dedi Ann. Pitt haklı çıkmıştı. “Nedeni konusunda bir fikrin var mı?”

“Ya tehdidin farkındaydı ya da çalışmasının önemi konusunda çok duyarlıydı. Öldürmeye değer bir şey miydi?”

“Öyle görünüyor.”

“Olayla ilişkili esrarengiz başka bir şey daha var.”

“Neymiş o?”

“Eberson’un otopsi raporu. Fiziksel delillere ve cesedinin teknenin arkasındaki pozisyonuna bakınca onun patlama nedeniyle ölmediğini düşünüyoruz.”

“Ayakları balık oltalarına dolanmıştı,” dedi Ann. “Sanırım, tekneden ayrılamayınca paniğe kapıldı ve boğularak öldü.”

“Aslında patolog onun suya düşmeden önce öldüğünü söylüyor.”

“Vurulmuş mu?”

“Hayır...” Wyatt doğru tanımlama yapabilmek için düşündü. “Derisinde ciddi yanık izleri vardı. Ölüm nedeni yanıklar sonucu travmaya bağlanıyor.”

Ann adamın korkunç bir şekilde kararmış kollarını görmüş, ama bunu cesedin o kadar derin bir yerde kalmasına yormuştu. “Patolog neden onun patlama sonucu ölmediğini düşünüyor?”

“Çünkü yüzeysel yanıklar yangında olabilecek hasara benzemiyormuş, cildin altına kadar işlemiş. Başka bir deyişle, hem içten hem dıştan yanmış.”

Ann başını iki yana salladı. “İçten mi?”

“Hasar akut mikrodalga ışınlamasına uyuyor.”

Ann bu rapora bir anlam vermeye çalıştı.

“Heiland’ın test ettiği donanıyla ilgili olabilir mi?” diye sordu Wyatt.

“Sanmıyorum. Düzenek hâlâ sandık içindeydi.”

“Anlıyorum. Buradaki herkes afallamış durumda. Sana raporu gönderirim, sonra yine konuşuruz.”

“Sağ ol, Wyatt. Meksika’dan bir bilgi gelirse bana haber verirsin.”

Eberson’un ölüm şekli tam bir muammaydı. Pablo’nun adamları onu öldürecek idiyse, neden onu vurmamışlardı? Ve mikrodalga ışınlamasına ne gibi bir şey yol açabilirdi?

Ann FBI'nın Spokane saha bürosunu Wyatt'tan önce aradı ve tahmin etmiş olduğu şeyin doğru olduğunu öğrendi. Bayview'da ölen iki adamdan da sahte Kolombiya pasaportları çıkmıştı. Idaho'ya özel bir kiralık uçakla gelmişlerdi ki, bu da silahlarını nasıl getirdiklerini açıklıyordu. Kiralık uçak operatörü sorguya çekilmişti, ama Kolombiyalılarla bir ilgisi bulunmamıştı.

Ann bilgisayarını açıp ulusal emniyet veritabanlarına girerek, Amerika topraklarında Kolombiyalılar tarafından işlenmiş suçları araştırdı. Ulusal Suç Bilgileri Merkezi'nde son beş yılda kaydedilmiş buna benzer suçların bir listesini çıkardı. Birkaç bağlantısız cinayet ve banka soygunu dışında başlıca suçlar uyuşturucuyla ilgiliydi ve Miami'yle New York'ta işlenmişti. FBI'nın Tehdit İzleme Sistemi'nde de belirgin bir bağlantı bulamadı.

Zaten yaptığı iş, FBI Idaho'daki cesetlerin DNA testlerini sonuçlandırana kadar hayalet kovalamaktan başka bir şey olmayacaktı. Bu nedenle dikkatini muhtemel kurum içi sızıntılarına yöneltti.

Fowler ona *Sea Arrow* projesinde görevli on beş DARPA bilim insanının ve yöneticisinin ayrıntılı profillerini vermişti. Bir saat boyunca bu raporları inceledi ve ideoloji dışı ihanete yol açabilecek üç nitelik var mı, diye aradı: Borç, uyuşturucu ve boşanma. Fowler'dan, kötü bir boşanma sürecinde olan bir kadın bilim insanını ve son günlerde yeni bir Corvette otomobil alan alt düzey bir mühendisi soruşturmasını isteyecekti. Ne var ki, şöyle bir bakınca çalışanlardan hiçbiri güvenliği riske atabilecek uygunlukta değildi.

"Bir saniyen var mı?"

Kapıdan içeriye Fowler girdi ve masasının üstüne kalın bir klasör bıraktı. "Bunlar *Sea Arrow* projesinde çalışan DARPA taşeronlarının personel raporları. Tabii, Groton'un kendi taşeron-

ları da gözden geçiriliyor; ayrıca Deniz Kuvvetleri Araştırma Komutanlığı'nın da kendi taşeronları var."

"Toplam kaç tane?"

"Heiland'ı saymazsak, sekiz özel savunma mühendisi, artı üç tane de üniversite araştırma programı var."

"Bu bizi bir süre meşgul eder. Sağ ol, Dan. Bana bir iyilik daha yapabilir misin?"

"Elbette. Söyle."

"Senin *Sea Arrow* projesinde görevli DARPA ekibinin seyahat geçmişlerini çıkarabilir misin? Belli başlı sıcak bölgelere yapılan yolculukları gözden geçirmek istiyorum: Doğu Asya, Rusya ve Ortadoğu."

"Sorun değil. Aklımdayken, bu da başkanın birkaç hafta önce Groton tersanesine ziyaretindeki güvenlik listesi." Ann onun verdiği bir sayfalık listeyi masasının kenarına koydu.

"Yemeğe çıkacak mısınız?" diye sordu Fowler.

"Hayır," dedi Ann hemen taşeron raporlarına yumularak. "Raporlar için teşekkür ederim."

Dosyaları inceledikçe Ann çok geçmeden Heiland'la diğer taşeronlar arasında sadece yüzeysel bir bağ olduğunu anladı. Çoğu taşeron tekne tasarımları ve elektronik sistemler üstünde yoğunlaşırken, Heiland'ın süper kovuklaştırma sistemiyle neredeyse hiçbir etkileşimi yoktu. Heiland'ın geliştirdiği bütün sistemlerde tek kanal Eberson'du.

Ann başkanın Groton ziyaretindeki güvenlik listesini ele almadan önce ayağa kalkıp biraz gerindi. Listede Beyaz Saray'dan sadece yedi, Pentagon'dan da dört isim vardı. Tom Cerny'nin adı hemen gözüne çarptı. Sadece Fowler'ın laf arasında söylediği bir şeyi temel alarak NCIS'deki bir meslektaşını arayıp, ondan internette bir özgeçmiş kontrolü yapmasını rica etti. Sonuçların e-postayla gelmesini beklerken Heiland'ın öldürülmesinin ne kadar ender görülmüş bir cinayet olduğunu düşünüyordu.

Sanayi veya savunmayla ilgili sırların hırsızlığı çok ender olarak cinayet sınırını aşardı. Ama Heiland, Eberson ve Manny *Sea Arrow*'daki çalışmaları için öldürülmüşlerdi ve neredeyse Ann ve Pitt de kurbanlar listesine girecekti. Sadece bir avuç haydut devlet bu denli gözü dönmüş eylemleri göze alırdı, ama aracı kullandıkları takdirde başka ülkeler de bu yola başvurabilirlerdi. Kolombiya devletinin savunma silahları alanında Amerika'yla sidik yarışı yapacak hali yoktu, bu nedenle hırsızların başka bir patron için çalıştıkları belliydi. Ama kim içindi?

Ann bir örnek var mı, diye ülke içi casusluk vakalarını incelemeye başladı. Terörist ve bilgisayar korsanlığı vakalarını bir yana bırakıp bakınca, çoğu casusluk vakasının diplomatik ve yönetim sırlarıyla ilgili olduğunu gördü. Bunlar da ya bağımsız bireyler ya da Moskova, Pekin veya Havana'daki eski düşman gruplardı. Daha ilgi çekici olan vakalarsa Çinli ajanların askeri ve ticari teknoloji hırsızlıklarını kapsıyordu. Her ne kadar Heiland vakasında bir izleri yoksa da, her ülkeden çok Çin'in hırslı bir şekilde yabancı askeri teknolojiler peşinde olduğu belliydi.

Çin'in, başta Rusya olmak üzere, yabancı güçlerden teknoloji çalıp taklit etmede uzun bir geçmişi vardı. Topçu atış sistemlerinin, uçaksavar roketlerinin ve hatta Deniz Kuvvetleri muhrip-lerinin kopyalanması uzun zamandır Kremlin yönetimini rahatsız etmekteydi. Ama tek hedef Ruslar değildi. Çin'in silah ambarları Amerikalılarınkine çok benzeyen silahlarla doluydu. Havacılık uzmanları Çinlilerin J-20 savaş jetleriyle Amerika'nın F-22A Raptorları arasında garip bir benzerlik görmüşlerdi. Bu ülke son günlerde Amerikan Ordusu tarafından geliştirilmiş düzeneğe çok benzeyen bir kalabalık-kontrolü sistemini devreye soktuğunu ilan etmişti. Amerikan Apache helikopterinin kopyasının da her an ortaya çıkacağı söyleniyordu.

Çalışmaya dalmış olan Ann telefonu çalana kadar saatin neredeyse altı olduğunu fark etmedi. Çok çalıştığı halde ortaya bir

şey çıkarabilmiş değildi. Yorgun bir sesle telefona cevap verdi, ama karşıdaki sesi duyunca canlandı.

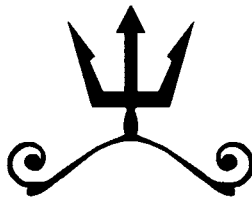
“Selam, Ann, ben Dirk. Hâlâ tuz madeninde misin?”

“Evet, burada ter atıyorum. Nasılsın?”

“İyiym. Yarın akşam yemeğini birlikte yer miyiz? Konuşmamız gereken bir şey var.”

“Yarın mı? Tamam, çok iyi olur. Önemli bir şey mi?”

“Olabilir,” dedi Pitt duraksayarak. “Benimle bir deniz yolculuğuna var mısın, diye soracaktım.”

29

ANN, BOMBAY CLUB'IN YEMEK SALONUNDAN HAFİF BİR topallamayla geçerken birkaç adamın dönüp ona baktığını fark etti. Vücut kıvrımlarına yapışan safran renkli keten elbisesi içinde bir suç soruşturmacısından çok podyuma çıkmış bir manekene benziyordu. Bu bakışlara aldırmadan yürüyüp Lafayette Park'ına bakan zarif bir terasa doğru yürüdü. Çok geçmeden bir köşe masada oturmakta olan Pitt'i gördü.

Pitt'in yanında tanıdık gibi görünen uzun boylu, güzel bir kadın vardı. Ann içindeki belli belirsiz huzursuzluğu bastırıp yüzüne bir gülümseme oturttu ve masaya yaklaştı.

Pitt ayağa kalkıp onu sıcak bir ifadeyle karşıladı. "Koltuk değneklerini bıraktın mı?"

"Evet. Neyse ki, bileğim artık çok daha iyi."

"Ann, seni karım Loren'la tanıştırayım."

Loren ayağa kalkıp, samimi bir şekilde Ann'e sarıldı. "Dirk bana Meksika'da ve Idaho'da başınızdan geçen kötü olayları anlattı. Ama belli ki, sizin ne kadar güzel olduğunuzdan söz etmeyi unutmuş."

Ann'in ilk başta ona karşı hissettiği içgüdüsel hınç bu iltifat üzerine buhar oldu. "Korkarım, onca çektiklerimiz boşa gitti." Ann suçlu bir ifadeyle Pitt'e baktı ve Fowler'la birlikte nasıl saldırıya uğrayıp, Heiland'ın araştırmasını çaldırdıklarını anlattı.

"Bu rasgele bir soygun olamaz," dedi Pitt yüzü endişeyle gerilerek.

"Düpedüz casusluk işi," dedi Loren. "Bu işte üst düzey yetkilileri devreye sokmamız lazım."

"En az üç FBI ekibi bu vakada görevlendirildi," dedi Ann. "Ayrıca DARPA'nın bütün güvenlik personeliyle, benden başka birkaç NCIS soruşturmacısı da var." Sonra Loren'a baktı, onu tanıyınca bir anda gözleri parladı. "Siz Colorado kongre üyesisiniz."

"Dikkat et, gizli kimliğini ifşa edeceksin," diye takıldı Pitt.

"Zaten bana tanıdık gelmiştiniz," dedi Ann. "Sözleşmeli askerlerin ve ebeveynlerinin sosyal yardımlarını iyileştirmek amacıyla yasa çıkarmak için ne kadar uğraştığınızı hatırlıyorum. Silahlı kuvvetlerdeki kadınların gözünde bir kahramansınız."

Loren başını iki yana salladı. "Bunlar sadece çok eskiden yürürlüğe girmiş olması gereken birkaç ufak değişiklikti. Ama gerçekten, vakanıza yardımcı olabilmem için eğer Ulusal Güvenlik'te dürtmem gereken birileri varsa, bana söylemeniz yeter."

"Sağ olun. Hem başkan yardımcısının hem de Beyaz Saray'ın desteği var, yani doğru kaynaklara sahibiz. Sadece bu kişilerin kim olduğunu öğrenebilmek için birkaç ipucu lazım."

Garson gelince üçü de köri soslu balık sipariş etti; Pitt bir şişe şarap istedi.

"Ne kadar zamandan beri evlisiniz?" diye sordu Ann.

"Sadece birkaç yıldır," dedi Loren. "İkimizin de seyahat programları o kadar dolu ki, evliliğimiz gece vakti birbirinin yanından geçen iki gemiye benziyor, ama idare ediyoruz."

"Önemli olan," dedi Pitt. "O gemilerin düzenli olarak çarpışmaması."

Loren, Ann'e döndü. "Senin hayatında özel biri var mı?"

"Hayır, şu anda mutlu bir şekilde bağımsızım."

Ordövrler geldi; hepsi de ikinci bir şişe şarabı daha gerektirecek kadar baharatlıydı.

"Bu karides körisi dilimi tahriş ediyor, ama yemeden duramıyorum," dedi Ann. "Çok lezzetli."

Daha sonra Ann izin isteyip tuvalete gitti. İşitemeyeceği bir mesafeye gidince Loren kocasına doğru uzandı. "Bu kız sana hayran."

"Kadının erkekler konusunda gelişmiş bir zevki varsa, ben ne yapayım?" dedi Pitt sırtarak.

"Tamam, ama eğer aklından bir şey geçerse, paslı bir tereyağı bıçağıyla dalağını keserim."

Pitt bir kahkaha attıktan sonra Loren'ı uzun uzun öptü.

"Hiç endişe etme, dalağımı çok severim ve sağlam kalmasını isterim."

Ann geldikten sonra tatlı olarak dondurma yediler. Pitt cebinden gümüş renkli bir kaya parçası çıkarıp masanın üstüne koydu.

"Sadece tek parça mı?" diye sordu Loren.

"Şili'den bir andaç," dedi Pitt. "Bunun Heiland vakasıyla ilgisi olduğunu sanıyorum."

"Bu şey tam olarak nedir?" diye sordu Ann.

"NUMA jeologlarımızdan biri bunun monazit adında bir mineral olduğunu söyledi. Valparaiso'ya doğru sürüklenen terk edilmiş bir şilepte buldum."

"Bunu duymuştum," dedi Ann. "O şilebin kalabalık bir gezi gemisine çarpmasına engel olmuşsun."

"Eh, öyle sayılabilir," dedi Pitt. "Esrarengiz tarafı, o geminin mürettebatına ne olduğu? Ve o gemi neden rotasından binlerce kilometre saptı?"

"Kaçırılmış mı?"

“Kuru yük naklediyormuş, yükü de Avustralya’dan aldığı boksitmiş. Görüldüğü kadarıyla yükü pek değerli değilmiş. Beş ambarından üçünde boksit vardı, ama iki tanesi boştu.” Pitt kayayı eline aldı. “Bu parçayı da boş olan ambarlardan birinde buldum.”

“Gemiden monazitin çalındığını mı düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Neden boksiti değil de onu çalsınlar?”

“Kayayı tahlil ettirdim ve çok ilginç sonuçlar çıktı. Bu monazit parçasında yoğun miktarda neodim ve lantan varmış.”

Loren güldü. “Kötü bir hastalık adı gibi.”

“Bunlar aslında nadir toprak metalleri olarak bilinen on yedi elementten ikisi. Sanayide bunlara büyük bir talep var.”

“Tabii ya,” dedi Loren. “Kongrede nadir toprak elementlerinin ne kadar sınırlı miktarda oluşu konusunda bir oturum yapmıştık. Hybrid otomobiller ve rüzgâr türbinleri dahil çok sayıda ileri teknoloji ürününde kullanılıyorlar.”

“Ve birkaç kilit savunma teknolojisinde,” diye ekledi Pitt.

“Hatırladığım kadarıyla,” dedi Loren. “Çin nadir toprak elementlerinin en büyük üreticisi. Aslında, dünyada sadece birkaç tane faal maden var.”

“Rusya, Hindistan, Avustralya ve bizim Kaliforniya’daki madenimiz dünyadaki bütün üretimin büyük bir kısmını oluşturuyor.”

Ann başını iki yana salladı. “Bu kaya parçasının Heiland vakasıyla ilgisini anlayamadım.”

“Belki hiçbir ilgisi yoktur,” dedi Pitt. “Ama iki tane çok ilginç tesadüf var. Birincisi şimdi elinde tuttuğun o monazit parçası. Bunun içerdiği neodim *Sea Arrow*’un tahrik motorlarında kullanılan ana madde.”

“Sen bunu nasıl bilebilirsin?” diye sordu Ann.

“NUMA'daki bilgi sistemleri müdürüm birkaç nadir toprak elementinin yeni Zumwalt sınıfı muhriplerin tahrik sistemlerinde kullanılan önemli bileşenler olduğunu söyledi. Biraz daha araştırıp, tahmin yürütünce bunun *Sea Arrow*'un elektrik motorları için daha da önemli olduğu sonucuna vardık.”

“Bunu teyit ettirmem gerekecek, ama doğru olduğundan şüphem yok,” dedi Ann. “Ama yine de belli bir bağ kurabilmiş değilim.”

“Belki yoktur,” dedi Pitt. “Fakat yine merak konusu olan ikinci bir bağlantı var: *Cuttlefish*'te öldürülen DARPA bilim insanı, Joe Ebersson. Onun boğularak değil, şiddetli dozda elektromanyetik radyasyondan öldüğüne bahse girerim.”

Ann elindeki kayayı masaya bıraktı. “Sen bunu nasıl bilebilirsin ki? Otopsi raporunun bir kopyası daha bu sabah elime geçti. Rapor aynen senin söylediğini doğruluyor.”

“Ebersson'un cesedindeki bulgulara dayanarak,” dedi Pitt. “Kolları şişmiş, derisi kararmış ve su toplamıştı. Suda boğulma vakalarında şişme normaldir, ama derisinin kararmış olması tuhaftı. Şili'deki şilebin güvertesinde bulduğumuz gemicinin cesedinde aynı özellikler vardı. Şilili yetkililer adamın mikrodalga radyasyonundan kaynaklanan ısı ışınlarına maruz kaldığını söylediler.”

“Aynı neden,” dedi Ann. “Ebersson'un patoloğu radyasyon kaynağını tanıtlayamamıştı. İkisi de aynı şekilde nasıl ölmüş olabilirler?”

“Bir mikrodalga yansıtıcısı çanağın üstünde uyuyakalmamışlarsa, bunu açıklamak zor. Birkaç bilim insanımıza sordum, sonunda ortaya zayıf, ama muhtemel bir teori çıktı.”

“Bunu duymak isteriz.”

“Son birkaç yıl içinde birçok kalabalık-kontrol düzeneği geliştirildi. Bunlar dağılmaları istenen insanların derisini hafifçe yakan mikrodalga ışınları veriyorlar. Bizim ordumuz Aktif Püs-

kürtme Sistemi ya da APS ya da 'acı ışını' denen bir düzeneği kullanmaya başladı. Bu sistemler öldürme amaçlı değil, ama basit bir modifikasyonla onları ölümcül yapmanın mümkün olduğunu öğrendik."

"Denizde kullanılabilirler mi?" diye sordu Loren.

"Halen kamyonlar üstüne yerleştiriliyorlar, ama bir geminin güvertesine de pekâlâ konabilir. APS'nin yedi yüz metrelik bir menzili var. Geminin içindeki insanlar bundan etkilenmezler, ama güvertedeki birisi veya köprü üstü gibi bir yerin penceresi önünde bulunanlar maruz kalırlarsa etkilenirler. Kuvvetli bir düzeneğin bütün iletişim sistemlerine bile hasar verebilir. Bunu daha büyük bir gemiyi ele geçirmek için de kullanabilirler."

"Sence iki gemide de buna benzer bir şey mi kullanılmış?" diye sordu Ann.

"*Tasmanian Star* mürettebatını sersemletip monaziti çalmak için kullanmış olabilirler," dedi Pitt. "*Cuttlefish*'teyse, Heiland, Eberson ve Manny'yi öldürüp, *Sea Arrow* test modelini çalmak için kullanmış olabilirler."

"Eğer Heiland *Cuttlefish*'i havaya uçurmasaydı, modeli çalabileceklerdi," dedi Ann. "Saldıran gemi hakkında herhangi bir ipucu var mı?"

"Araştırıyoruz, ama henüz hiçbir şey bulamadık."

"O halde bu insanların kim olduğu hakkında herhangi bir gelişme yok."

Pitt ona bakıp hin hin sırttı. "Bir hafta içinde kim olduklarını bulacağım."

"Ama onları nerede bulacağını bile bilmiyorsun," dedi Loren.

"Aslında," dedi Pitt. "Bırakacağım, onlar beni bulsunlar. Tıpkı bir parça peynirle fare tuzağı hazırlamaya benzeyecek, ama bu defa peynirimiz monazit olacak."

Cebinden bir dünya haritası çıkarıp masanın üstüne yaydı.

"*Tasmanian Star*'ın kaçırılması Hiram Yaeger'in de benim de çok merakımı çekti, bu nedenle son üç yılın gemi kazalarını ve ortadan kayboluşlarını araştırmaya başladık. Sigorta kayıtlarından, bir düzineden fazla ticari geminin ya bütün mürettebatıyla battığını veya hiçbir iz bırakmadan kaybolduğunu öğrendik. Bu gemilerden on tanesi ya nadir toprak elementleri ya da buna benzer cevherler taşıyormuş."

Pitt haritayı işaret etti. "Bu gemilerden yedi tanesi Güney Afrika civarında, diğerleriye doğu Pasifik'te kaybolmuş."

Ann harita üstünde gemi kazalarını gösteren küçük semboller gördü; bunlardan birkaçı Clipperton Adası yakınlarındaydı. "Sigorta şirketleri bunu neden soruşturmamışlar?"

"Bu gemilerden çoğu çok yaşlı şileplerdi, özel kişilere aitti ve büyük ihtimalle sigorta ettirilmemişlerdi. Tahminime göre, tek bir sigorta şirketi bir model olduğunu görecektir sayıda vakayla karşılaşmamıştır."

"Bu mineraller açık pazarlarda satıldığına göre, neden birileri bu gemileri batırma veya kaçırma zahmetine girsinler ki?" diye sordu Loren.

Pitt omuz silkti. "Global arz çok sınırlı. Belki birileri rezervleri kontrol edip, piyasayı tekeline almak istiyordur."

"Peki, bu insanların kim olduğunu öğrenmek için planın nedir?" diye sordu Ann.

Pitt monazit parçasını işaret etti. "Bu parça batı Avustralya'da Weld Dağı denen bir madenden çıktı. Talebi büyütmek için maden geçici olarak kapatılmış. Öğrendiğimize göre programdaki son ihlalat nakliyatı geçen hafta Long Beach'e giden bir şilebe yüklendi."

"O geminin kaçırılacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Loren.

"O da kaybolan diğer iki geminin ve *Tasmanian Star*'a saldırıldığı yerin rotasında seyrediyor. Avustralya'dan altı ay boyunca

başka nadir toprak elementi nakliyatı olmayacak. Bunun çok iyi bir hedef olduğuna eminim."

"O halde, beni davet ettiğin gemi yolculuğu buydu, öyle mi?" dedi Ann gözleri ışıldayarak.

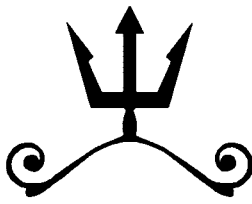
Pitt evet anlamında başını salladı. "O şilebin bağlı olduğu şirket CEO'su Başkan Yardımcısı Sandecker'ın arkadaşıymış. Bizle beraber bir Sahil Güvenlik komando ekibinin de gemiye Hawaii'de binmesi ayarlandı."

"Bu yeterli bir korunma mı?" Kocası için duyduğu endişe Loren'in gözlerinden okunuyordu.

"Sonuçta bir savaş gemisiyle çatışmaya girecek değiliz. Ayrıca, eğer daha fazla desteğe ihtiyacımız olursa, Rudi'yle devamlı temasta olacağım." Ann'e döndü. "İki gün sonra Hawaii'ye gideceğiz. Var mısın?"

Ann kaya parçasını alıp elinde çevirdi. "Çok isterdim, ama şu anda bir soruşturmanın en kritik aşamasındayım, bırakıp gidemem. Hem zaten bir gemide pek yardımcı olabileceğimi de sanmıyorum." Pitt'in gözlerine baktı. "Ama bak ne diyeceğim. Eğer haklıysan, Loren'la birlikte seni Long Beach Limanı'nda bekliyor olacağız."

Pitt karşısındaki iki güzel kadına bakıp şarap kadehini kaldırdı. "İşte bu, her yalnız denizcinin hayal ettiği bir manzara olur."

30

HAVADAN BAKILDIĞINDA BALTA GİRMEMİŞ ORMANIN görünüşü geniş bir alanı kapsayan yeşil bir halıyı andırıyordu. Sadece arada bir görülen bir duman ya da küçük bir kulübe bu bitki örtüsü altında hayat olduğunun belirtisiydi.

Helikopter, Panama City'nin Tocumen Uluslararası Havaalanı'ndan kalkalı birkaç dakika olmasına rağmen motorun gürültüsü hâlâ Pablo'nun sinirlerini törpölüyordu. Ön tarafa bakınca Gatun Gölü'nün, yeşil sularını fark etti. Bu devasa göl Panama Kanalı'nın inşası sırasında oluşmuştu. Çok geçmeden hedefe varacaklardı.

Pilot helikopteri yatırarak gölün doğu kıyısını takip ederken, çeşitli tür primatların topluca yaşadığı birkaç büyük adanın üstünden geçti. İleride dar bir yarımada görüldü; pilot tekrar ormanın üstünden geçerken hızını azalttı. Kara parçasının tam ortasına geldiklerinde pilot helikopteri havada durdurdu.

Pablo aşağıdaki ağaç tepelerine baktı ve hareket ettiklerini gördü. Ağaçlar dalgalanıyordu ama bu helikopter pervanelerinin rüzgârından değildi; birbirlerinden ayrılmaya başladılar. Bitki örtüsü içinde bir gedik açıldı, giderek büyüdü ve ortasında beyaz dairesi olan bir helikopter iniş alanı belirdi.

Pilot aracını yavaşça bu alana indirdi. Motoru kapar kapamaz Pablo kulaklığını çıkarıp, kendini dışarıya attı.

Hâlâ dönmekte olan pervaneden uzaklaştıktan sonra başını kaldırıp, yapay manzaralı çatının kapanışını gördü. Hidrolikle çalışan bu kapak ormandaki bir açıklıkta kazıklar üstüne inşa edilmiş bir yapıydı. Kamuflej kıyafetli iki adam kenardaki bir panelden bu düzeneği çalıştırıyorlardı.

Gökyüzü kaybolurken bir golf otosu geldi ve Pablo'nun önünde durdu.

"*El Jefe bekliyor,*" dedi İsveç aksanlı sürücü. Panama ormanına hiç uymayan sarı saçlı, mavi gözlü ve soluk tenli bir adamdı. Üstünde rütbesi belirsiz bir subay elbisesi ve kılıfı içindeki bir Beretta tabancası vardı.

İki adam saygıyla karışık bir küçümsemeyle birbirlerine baktılar. İkisi de kiralık askerdi ve dost olmasalar da, kavgasız gürültüsüz geçiniyorlardı. "Sana da iyi günler, Johansson," dedi Pablo. "Ve evet, yolculuğum çok güzel geçti, teşekkür ederim."

Johansson, Pablo'nun koltuğa oturmasını beklemeden gaza bastı.

Orman içindeki asfaltlanmış bir patika boyunca ilerlerken iki adam da hiç konuşmadı. Kamuflej kıyafetli ve silahlı başka adamların bulunduğu gölge altındaki bir açıklığa girdiler. Sağ taraflarında gri kayalardan oluşan piramit biçimli bir yığın vardı. Üstlerinde ter lekeli paçavralar olan bir grup adam kayaları kürekle küçük el arabalarına yükleyip, bunları bir patikadan aşağıya itiyorlardı.

Golf otosu bir süre daha yoğun ağaçlıklı bir alandan geçtikten sonra büyük, penceresiz bir beton yapının önünde durdu. Binanın çatısı da bitki örtüsüyle aynı renk ve desendeydi ve havadan bakanlar için helikopter iniş alanından bile daha iyi gizlenmişti. Sadece her iki yanındaki palmiye ağaçları bu yapıya biraz sıcaklık katıyordu.

Pablo golf otosundan atladı. "Beni getirdiğin için sağ ol. İşim uzun sürebilir."

"Yerinde olsam, fazla kalmayı düşünmezdim," dedi Johanson ve oradan ayrıldı.

Pablo kapıya giden basamakları çıkarken gölden gelen hafif esinti ağır havayı biraz dağıttı. Kapı eşiğindeki bir nöbetçi onu içeriye aldı.

Binanın içinde, dışarıdaki duvarların sadeliğine ters düşen bir varsıllık vardı. Özel bir ikametgâh olarak inşa edilmiş ve parlak tropik renklerle dekore edilmişti. Tepe lambaları gereğinden fazla aydınlık sağlamaktaydı. Pablo'yu beyaz mermer zeminli bir koridordan geçirip, bir yanı modern resim tablolarıyla süslü, diğer yanındaysa üstü camla kaplı bir yüzme havuzunun bulunduğu bir yaşam odasına getirdiler. Evin arka tarafı suyun üstünde çıkıntı yapan bir tepe boyunca uzanıyordu. Yerden tavana kadar olan pencerelerden Gatun Gölü'nün muhteşem manzarası yansıyor.

Pablo'yu altında kayalık göl kıyısı olan büyük bir ofise getirdiler. Uzaklarda kanaldan Pasifik'e çıkmak üzere seyreden bir konteyner gemisi görünüyordu.

Pablo antika maun çalışma masasında oturan adamın dikkatini çekene kadar kapı eşiğinde bekledi. Edward Bolcke okuma gözlüğünün üstünden ona baktı ve başıyla içeriye gelmesini işaret etti.

Klasik takım elbisesi ve kravatı da dahil olmak üzere, görünümündeki en küçük ayrıntı bile Bolcke'nin doğasını yansıtmaktaydı. Gümüş rengi saçları kusursuz bir şekilde taranmış, tırnakları manikürlü, ayakkabıları pırıl pırıl cilalıydı. Buna karşılık ofisi son derece sade döşenmişti, masasının üstünde ıvır zıvır yoktu. Gözlüğünü çıkarıp sırtını koltuğa dayadı ve şahin gibi kahverengi gözleriyle Pablo'ya baktı.

Pablo masanın karşısındaki koltuğa oturup, işverenininkini konuşmasını bekledi.

“Ee, Tijuana’da ters giden neydi?” diye sordu Bolcke Alman aksanıyla.

“İlk operasyonda Heiland’ın kendi teknesini havaya uçurduğunu biliyorsunuz,” dedi Pablo. “Tabii, bu bizim planımızı bozdu. Oraya uygun bir tekne getiremeden Amerikalılar geldi ve test modelini sudan çıkardılar. NUMA adındaki sivil bir kuruluş. Daha sonra düzeneği onlardan almayı başardık, ama adamlarından ikisi bizi Meksika sahiline kadar takip ettiler. Araya bir de kadın ajan girdi.”

“Evet, bunu ben de duydum.”

Bolcke’nin bu sözüne şaşırان Pablo genzini temizledi. “Havaalanına giderken Tijuana sokaklarında bir trafik hadisesi oldu. Çarpışma sırasında düzenek parçalandı ve Juan öldü. Olay yerinden kaçarken adamım Eduardo’yu da kaybettim.”

“Fırsatı kaçırmışsınız,” dedi Bolcke gözlerini kısarak. “Neyse ki, görüldüğü kadarıyla ucu bize dokunmayacak.”

“Birlikte çalıştığım adamların hepsi Kolombiyalı eğitim görmüş askerlerdir, sahte kimlikleri var ve hiç sabıka kayıtları yok. Sizinle hiçbir bağlantı kurulamaz.”

“Bu iyi, çünkü Idaho’ya gönderdiğin adamların da ölmüş.”

Pablo gerildi. “Alteban ve Rivera öldü mü?”

“Evet. Heiland’ın evinden çıktıktan sonra bir ‘trafik kazasında’ ölmüşler,” dedi Bolcke asık bir yüzle. “Ölümlerinden Ann Bennett adındaki kadın ajan ve senin Tijuana’da karşılaştığın NUMA müdürü sorumlu. Neyse ki, Washington’da araştırma planlarını tekrar ele geçirebildik.”

Bolcke çekmecesini açtı ve içinden kalın bir zarf çıkarıp, masanın üstünden itti. “Dolgun bir ücreti hak ettin, dostum. Kendi ücretinle birlikte ölen dört yoldaşının ücretleri.”

“Bunu kabul edemem,” dedi Pablo uzanıp zarfı alırken.

“Ben yaptığın iş için para ödüyorum, sonuçlar için değil. Ne var ki, son olaylar üzerine sana Mountain Pass Madeni’ndeki başarılı çalışman için vermeyi düşündüğüm ikramiyeyi iptal ediyorum.”

Pablo minnettar bir ifadeyle zarfı eline aldı. “Her zaman çok cömert oldunuz.”

“Başka başarısızlıklar olursa bu kadar cömert olmayacağım. Sanırım, sıradaki görev için hazırlığını yapmışsındır.” Bolcke ellerini masanın üstünde kavuşturup, gözlerini Pablo’ya dikti. Pablo onunla göz göze gelmemek için onun ellerine bakıyordu. Kalın, boğum boğum ve güneş lekeleriyle kaplıydı. Bu eller Bolcke’nin görünüşünün tersine, hayatını şirket toplantılarında geçiren birinin elleri değildi. Bütün hayatını kayaları kazarak geçirmiş bir adamın elleriydi.

Avusturya’da doğup büyümüş olan Edward Bolcke gençliğinde Alp Dağları’nda altın ve nadir mineraller aramıştı. Annesi Amerikalı bir askerle kaçıp, onu şiddet eğilimli, sarhoş bir babanın ellerine bırakınca, o da evden kurtuluş yolu olarak dağları seçmişti. Dağlarda geçirdiği zaman jeolojiye olan ilgisini artırmış, daha sonra Leoben’deki Avusturya Üniversitesi’nden mineral kaynaklar mühendisliği diploması almıştı.

Polonya’daki bir bakır madeninde işe başladıktan sonra dünyanın çeşitli yerlerine gitti: Malezya’daki bir kalay madeninde, Endonezya’da bir altın madeninde ve Güney Amerika’daki gümüş madenlerinde çalıştı. En zengin cevher rezervlerinin yoğunlaştığı yerleri bulmada eşi görülmemiş bir yeteneği vardı; bu sayede çalıştığı her şirketin büyük servetler kazanmasını sağlıyordu.

Fakat Kolombiya’da talihi ters döndü. Bolcke Tolima bölgesinde küçük bir gümüş işletmesini satın aldı. Çok geçmeden burada çok daha değerli olan platinin varlığını öğrendi. Çıkarım haklarını aldıktan sonra onu birkaç ayda çok zengin edecek ka-

dar platin çıkardı. Bogota'da bu başarısının tadını çıkarırken Brezilyalı bir sanayicinin civelek kızıyla tanıştı ve onunla evlendi.

Birkaç yıl boyunca masallardaki gibi bir yaşam sürdü, maddenden gelen serveti devamlı büyüyordu. Ta ki bir gün Bogota'daki evine döndüğünde karısını Amerikalı bir konsolosluk çalışanıyla yatakta bulana kadar... O güne kadar varlığından habersiz olduğu bir öfke krizine kapılıp, balyozla adamın kafasını parçaladı. Sonra da kuvvetli elleriyle karısını boğarak öldürdü.

Savunma avukatlarının iyi beslediği bir Kolombiya jürisi cinnet geçirdiği gerekçesine dayanarak onu beraat ettirdi. Bolcke mahkemeden elini kolunu sallayarak çıktı.

Fiziksel olarak özgürdü, ama ruhsal olarak değil. Bu olay onun çocukluğundan kalma terk edilmişlik yaralarını deştiği gibi, yeni yaralar da açtı. İçini kana susamış bir öfke kaplamıştı ve dinmek bilmiyordu. Öç alacaktı. Bunun için en kolay kurbanları seçti: Çaresiz genç kadınları. Bogota'nın kenar mahallelerinde dolaşıp, fahişeleri evine götürdü ve öfkesini boşaltmak için onları acımasızca dövdü. Bir gün bu fahişelerden birinin godoşu az kalsın onu öldürecekti. Daha sonra öfkesini bu yoldan çıkarmayı bırakıp, madendeki hisselerini sattı ve Kolombiya'dan ayrıldı.

Bolcke'nin Panama'daki kazançsız bir altın madeninde hissesi vardı; gelip burada yerleşti. Yıllar sonra madendeki işletmeyi inceleyince başarısızlığın yönetim bozukluğundan kaynaklandığını anladı. Maden sahibi başka holdingleri de olan özel bir Amerikan şirketi idi. Bolcke kontrolü eline geçirebilmek için bütün şirketi satın aldı. Ama bu anlaşmayı sağlayabilmek için madenin bir kısmını o zamanlar Manuel Noriega'nın başkanlığını yaptığı yozlaşmış Panama hükümetine bırakmak zorunda kaldı. Amerikan ordusu Noriega'yı devirdikten sonra başa geçen hükümet madende hak iddia etti ve Bolcke'ye sonu gelmeyen yasal engeller çıkardı. Sonunda muazzam bir servet ödeyerek madenin mülkiyetini bir kez daha satın aldı. Bolcke bu kaybı için Amerikalıları

suçluyordu ve bu ülkeye karşı zaten içinde daim olan nefreti artık son kertesine varmıştı.

Madencilik sektöründe önemli bir yeri olmasına karşın Amerika'da çok az ticari faaliyeti vardı: Bir kamyonculuk şirketi, birkaç tane ticari şilep ve az miktarda menkul değerler. Önce önemsiz bir sorun gibi başlayan şey zamanla intikamı için büyük bir fırsat haline geldi.

Her gece rüyasında karısını o Amerikalı memurla yataкта görüyor, çocukluk korkuları depreşiyor ve her sabah öfke içinde uyanıyordu. Her ne kadar ikisi de çoktan ölmüşlerse de, hâlâ gazabının hedefi olmayı sürdürüyorlardı; artık onlar yaşamadığı için hedef onların ülkesiydi. Bu öfke onu hiç bırakmadı. Ama rasgele şiddet uygulamak yerine yeni bir intikam yolu seçti. Madencilik hakkında ömür boyu edindiği becerileri ve bilgiyi kullanıp öcünü ekonomik savaş açarak alacaktı.

Bolcke donuk kahverengi gözleriyle karşısında oturan adama deler gibi bakıyordu.

Pablo tedirgin bir sesle, "Amerika'ya hemen dönmek istemiyorum," dedi. "Bildiğim kadarıyla bir sonraki aşamadan önce Panama'da birkaç hafta kalmam planlanmıştı."

"Daha önce kararlaştırılan bir teslimat çizelgemiz vardı, ama şimdi bu tarih öne alındı. Nakliye işi dört gün sonra yapılacak. Bir an önce dönmen gerekiyor."

Pablo itiraz etmedi. Bu eski Kolombiya Özel Kuvvetler komandosu asla emirlere karşı gelmezdi. Avusturyalı için yaklaşık on iki yıldan beri çalışmaktaydı. İlk işi madende işçilerin başlattığı bir ayaklanmayı bastırmak olmuştu. Özellikle de patronu yasa dışı işlere bulaştıkça hiç sarsılmayan sadakati cömertçe ödüllendirilmişti.

"Yeni bir destek ekibi oluşturmam gerekiyor," dedi Pablo.

"Buna zaman yok. Sana iki Amerikalı mühendis yardım edecek."

“Dışarıdan gelecek yardımlara güven olmaz.”

“Bu riski göze almak zorundayız,” diye tersledi onu Bolcke. “Bütün ekibini kaybettin. Sana Johansson’un adamlarından bir kaçını verebilirim, ama onlar senin iş alanında tecrübeli değiller. Washington’daki temsilcim bu adamların güvenilir olduğunu söylüyor. Hem zaten,” dedi Bolcke, Pablo’nun gözlerine bakarak. “Senin ekibinin başaramadığı işi onlar başardı. Süper kovuklaştırma verilerini ele geçirdiler.”

Bolcke bu defa daha küçük bir zarfı Pablo’ya uzattı.

“Washington’daki adamımızın telefon numarası. Oraya gittiğin zaman onu ara, seni mühendislerle buluşturur. Diğer bütün düzenlemeler yapıldı, yani senin sadece malı ele geçirip, teslim etmen gerekiyor.”

“Hiç endişeniz olmasın.”

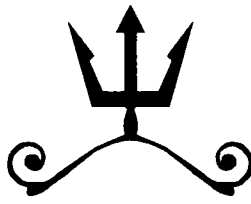
“Şirket jeti yarın seni ülkeye götürmek için hazır olacak. Sormak istediğin bir şey var mı?”

“Bu kadın ajan ve NUMA elemanları... onlar sorun çıkarırlar mı?”

“Kadın önemli değil.” Bolcke sırtını koltuğa dayadı ve bu soruyu biraz düşündü. “NUMA elemanlarını bilmiyorum. Belki kontrol altında tutmamız gerekebilir.” Tekrar Pablo’ya baktı. “Ben hallederim. Sen planı aynen uygula. Senden haber almak için Pekin’de bekliyor olacağım.”

Öne doğru eğilirken gözleri daha da karardı. “Yıllardan beri bu an için çalışıyordum. Her şey ayarlandı. Beni hayal kırıklığına uğratma, Pablo.”

Pablo göğsünü gerdi. “Hiç merak etmeyin, *Jefe*. Her şey tereyağından kıl çeker gibi kolay olacaktır.”

31

ANN SABAHIN YEDİSİNDE KOŞARAK OFİSİNE GİTTİ; BİR AN önce Pitt'in gemi kaçırma olayıyla ilgili muhtemel bağlantısını soruşturmak istiyordu. İlk durağı DARPA'da Joe Eberson'un yerine Deniz Platformlar Teknolojisi Müdürlüğü'ne atanan Dr. Roald Oswald'ın odası oldu. Ann bu bilim insanıyla birkaç gün önce tanışmıştı ve günün o erken saatinde onu masası başında bir durum raporu üstünde çalışırken bulunca şaşırmadı.

Başını kapıdan içeriye uzattı. "Sabah sessizliğinizi bozabilir miyim?"

"Elbette, Bayan Bennett. Dikkatimi yeni denizaltımızın teslimatındaki gecikmeyle ilgili sevimsiz durumdan biraz ayırmam iyi olacak."

"Lütfen, bana Ann deyin. Süper kovuklaştırma düzeneği olmadan denize indirilecek mi?"

"Karşımızdaki ikilem de bu zaten. Eberson ve Heiland'ın kaybı zaten bizi aylarca belki de yıllarca geciktirecek. O düzenek olmadan geminin kapasitesi büyük oranda azaldı. Eğer son montaj işini tamamlayabilirsek tahrik sistemini test etmemiz yararlı olabilir."

"Sizi geciktiren nedir?"

“Bana önemli maddelerin tesliminde gecikmeler olduğu söylendi.”

“Bu maddelerin arasında nadir toprak elementleri de olabilir mi?”

Oswald kahvesinden bir yudum alıp soluk mavi gözlerini Ann’e dikti. “Buna cevap verecek kadar bilgi sahibi değilim. Ama evet, nadir toprak elementlerinin *Sea Arrow*’un tasarımında önemli bir rolü var. Özellikle de tahrik sistemiyle bazı sonar ve elektronik sistemlerinde. Neden sordunuz?”

“Heiland’ın ölümüyle, korsanlar tarafından kaçırılmış yüksek oranda neodim ve lantan içeren monazit yüklü gemi arasında bağ kurmaya çalışıyorum. Bu elementler *Sea Arrow* için ne kadar önemlidir?”

“Çok. Tahrik sistemimiz bir çift çok gelişmiş elektrik motorlara dayanır ki, bunlar da iki jet pompasını ve geminin bütün işletim sistemlerini çalıştırır. Her iki bileşende de nadir toprak elementleri vardır, ama özellikle motorlar için çok önemlidir.” Oswald kahvesinden bir yudum daha aldı. “Bunlar kalıcı ve yüksek yoğunluklu mıknatıslardan yararlanarak verimlilikte çok aşamalı bir sıçrama sağlarlar. Bu mıknatıslar Ames Uluslararası Laboratuvarı’nda büyük bir titizlikle üretilir ve içlerinde birkaç nadir toprak elementi ve kesinlikle neodim vardır.” Oswald bir an duraksadı. “Heiland’ın süper kovuklaştırma sisteminin de bazı nadir toprak bileşenlerine bağlı olduğunu düşünüyoruz. Doğru iz üzerinde olabilirsiniz.”

“Neden böyle dediniz?”

“*Sea Arrow*’un motorları henüz monte edilmedi. Birinci motor kısa bir zaman önce Chesapeake Koyu’ndaki Deniz Kuvvetleri Araştırma Laboratuvarı’nda tamamlandı ve Groton’a gönderilmeyi bekliyor. İkincisiyse malzeme teminindeki bir aksama yüzünden gecikti. Henüz ayrıntılı bilgiye sahip değilim, ama anladığım kadarıyla bizi geciktiren şey nadir toprak elementlerinin eksikliği.”

“Özellikle hangi maddelerin söz konusu olduğunu öğrenebilir misiniz?”

“Bir iki yeri arayıp size bilgi veririm.” Oswald arkasına yaslandı. “Joe Eberson benim arkadaşımdı. Her yaz Kanada’ya balık tutmaya giderdik. Çok iyi bir insandı. Onun katillerini mutlaka bulun.”

Ann başını salladı. “Bulacağız.”

Ann masasına döndükten birkaç dakika sonra Oswald aradı ve ona eksikliği yüzünden *Sea Arrow* programını geciktiren elementleri saydı: Gadolinyum, praseodimiyum, samaryum ve disprosyum. Bu listenin başındaysa Pitt’in Şili’den getirdiği monazit numunesi içindeki neodim vardı.

Ann internette hızlı bir araştırma sonunda bu elementlerin piyasa fiyatlarının tavan yapmış olduğunu gördü. Emtia analizcileri bu artış için iki neden öne sürüyorlardı. Bunlardan biri Kaliforniya, Mountain Pass’daki tesisin bir yangın sonucu yerle bir olmasıydı; burası Amerika’daki tek nadir toprak elementi madeniydi. İkinci nedeni Ann zaten biliyordu; Avustralya’daki Mount Weld madeni sahipleri madeni büyütmek ve modernize etmek için geçici olarak üretime ara vereceklerini duyurmuşlardı.

Ann bu bilgileri sindirirken Fowler’ın getirmiş olduğu sayfayı aldı. Bu sayfada *Sea Arrow* turuna katılan sivil personelin biyografileri vardı. DARPA ve ONR’de çalışanların isimlerini atlayıp, geri kalan isimleri incelemeye başladı. Beyaz Saray yaveri Tom Cerny’nin özgeçmişini okuduğu zaman gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir kez daha okuduktan sonra birkaç not aldı ve bütün dosyanın çıktısını aldı.

O sırada elinde kahve ve çörekle Fowler kapıda belirdi. “Bu sabah erkencisin. Bugünkü avın seni nereye götürüyor?”

“Güney Pasifik dersem, inanır mısın?” Ann ona Pitt’in Şili’deki cevher yüklü gemiyle ilgili kuşkularını ve Avustralya’dan gelecek gemiyi koruma planlarını anlattı.

“O gemi ender toprak elementleri mi taşıyormuş?”

“Evet. Sanırım geminin adının *Adelaide* olduğunu söyledi, Perth’ten kalkıyormuş.”

“Ona katılmayı düşünüyorsun, değil mi?”

“Aklımdan geçmedi değil, ama Pitt yarın yola çıkıyor. Doğrusunu istersen bundan bir şey çıkacağını sanmıyorum; hem ben burada belli bir ilerleme kaydettim.”

Ann ona Tom Cerny’nin özgeçmişini uzattı. “Beyaz Saray’da bir sızıntı olduğunu ilan edecek aşamaya gelmedim, ama Cerny’nin geçmişine bir baksana.”

Fowler, Cerny’nin biyografisindeki bilgileri yüksek sesle okumaya başladı. “Eski bir Yeşil Bereliler subayı, önce Tayvan’da sonra Panama ve Kolombiya’da askeri danışman olarak görev yapmış. Raytheon’da enerji silahları programlarında yönetici olmak için ordudan ayrılmış. Ardından savunma uzmanı olarak Capitol Hill’e geçmiş. Beyaz Saray’a gelmeden önce üç savunma şirketinin yönetim kurullarında üye olmuş. Tayvan uyruklu Jun Lu Yi’yle evlenmiş. Bogota’da bir çocuk eğitim kurumu işletiyor.” Fowler sayfayı masaya bıraktı. “Çok ilginç tecrübeleri var.”

“Göründüğü kadarıyla Çinlilerin kopyasını çıkardığı savunma sistemlerinin hep yakınında bulunmuş,” dedi Ann. “Ama en çok gözüme çarpan şey, Kolombiya kısmı.”

“Araştırmaya değer. Sanırım kimseyi uyandırmadan gizli bir soruşturma yapman gerekecek.”

“Haklısın. Beyaz Saray’a paldır küldür dalarak kariyerimi tehlikeye atmak istemem, ama biraz daha irdelemeyi düşünüyorum. Senin kurum içi değerlendirmelerin nasıl gidiyor?”

Fowler başını iki yana salladı. “Programda çalışan her DARPA personelinin iki defa kontrol ettim. Doğrusu, en küçük bir şüpheli davranışla karşılaşmadım. Ben görüşmeleri bitirdikten sonra dosyaları sana veririm.”

“Sağ ol, ama senin yaptığın değerlendirmeye güveniyorum. Bir sonraki aşamada ne yapacaksın?”

“En büyük üç taşeronumuzun işyerlerine gitmeyi uygun buldum. Belki senin de gelmen iyi olur. İşi daha çabuk bitirebiliriz.”

“Ben de daha küçük üç taşeronu ziyaret etmeyi düşünüyorum. Bu üç şirket dikkatimi çekti.”

“Zincirin çok alt halkaları,” dedi Fowler. “Gizlilik içeren herhangi bir şeye çok sınırlı erişimleri vardır.”

“Biraz sondaj yapmanın zararı olmaz,” dedi Ann. “Meşe palamudunu kör domuzun buluşuyla ilgili deyişi bilirsin.”

Fowler güldü. “Nasıl istersen. Paylaşacak yeni bir şey çıkarsa, bütün gün ofisimde olacağım.”

O gün daha sonra Ann yeni bir şey buldu. FBI’yla birkaç kez daha görüştüktan sonra tekrar taşeronlar listesine baktı. İlk ikisi halka açık şirketti, dolayısıyla onların işleri hakkında ilan edilmiş bilgileri bulabildi. Fakat üçüncüsü özel bir şirketti ve biraz daha araştırılması gerekti. Bir mühendislik dergisinde bir makale bulunca doğruca Fowler’ın ofisine koştu.

“Dan, şuna bak. Taşeronlardan biri olan SecureTek adındaki bir şirket ücra yerlerde çalışan mühendislerin bilgi paylaşabildikleri güvenli bir veri paylaşım hattı sağlıyormuş. Kendi güvenlik erişim yetkileri olmadan özel mühendislik çalışmalarına erişim sağlayabilirler.”

“Bunu yapmak sandığından daha zor olabilir.”

“Daha ilginç olanı şu. SecureTek merkezi Panama’da olan küçük bir holdingin bir parçası. Bu holding aynı zamanda ABD’de bir nakliyat şirketinin ve Panama’daki bir altın madeninin de sahibi.”

“Tamam, ama nereye varmak istediğini anlayamadım.”

“Şirketin Hobart Madencilik’te hissesi var. Hobart da Avustralya’da Mount Weld denen bir madenin sahibi.”

“Pekâlâ, demek ki, madencilik işletmelerini büyütmüşler.”

“Mount Weld Çin’den sonra en büyük nadir toprak elementi üreticilerinden biri oluyor. Dr. Oswald bu sabah bana nadir toprak elementlerinin *Sea Arrow*’un yapımında ne kadar önemli ol-

duğunu ve bunların temin edilemeyeşi yüzünden programın ne kadar geciktiğini anlattı. Burada bir bağlantı olabilir.”

“Biraz temelsiz gibi görünüyor,” dedi Fowler başını iki yana sallayarak. “Hedefleri ne olabilir? Maden sahibi ürettiği şeyleri satın alıyoruz diye sevinir, en iyi müşterilerinden birini kaybetmek istemez ki. Bence Dirk Pitt seni yanlış yönlendiriyor.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Ann. “Uçan kuştan medet umar gibiyiz.”

“Olur böyle şeyler. Belki sabah olunca her şey sana farklı görünebilir. Egzersiz yapmak sorunları çözmemde bana çok yardımcı olur. Her sabah Potomac Nehri boyunca koşarım, zihnimi dinlendirmenin en etkili yolu. Sen de denemelisin.”

“Belki denerim. Bana bir iyilik yapar mısınız?” dedi Ann. “Ziyaret edeceğin taşeronlar listesine SecureTek’i de ekler misin?”

“Seve seve,” dedi Fowler.

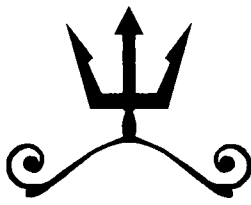
Ann onun tavsiyesine uyup, işten çıktıktan sonra bir kondisyon merkezine uğradı ve bir kafede tavuklu sandviçini yemeden önce koşu bandında birkaç kilometre koştu. Eve giderken Pitt’i düşünüyordu. Dairesine girdiği anda ona telefon açtı. Cevap alamayınca ona buldukları hakkında bilgi verip, iyi yolculuklar dileyen uzun bir sesli mesaj bıraktı.

Telefonu kaparken koridordan gelen kalın bir erkek sesi duydu.

“Umarım veda etmeyi unutmamışsındır.”

Ann’in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Dönüp bakınca karanlık yatak odasından iki iri kıyım zenci erkeğin çıktığını gördü. Öndeki adamı tanıyınca titremeye başladı.

Clarence elindeki 45’liği onun başına doğrultup, yüzünde buz gibi bir gülümsemeyle yaklaştı.

32

ZHOU XING'İN KÖYLÜLERE ÖZGÜ BİR YÜZÜ VARDI. GÖZLERİ birbirine çok yakın, çenesi neredeyse yok denecek kadar ufaktı ve burnu yıllar öncesi kırıldığı için sancak tarafına doğru eğilmişti. Kepçe kulakları ve kısa saçlarıyla tipik bir kırsal bölge insanı gibi görünüyordu. Bu görünüşü bir gizli istihbarat ajanı için ideal kılıftı. Her türlü saha çalışmasında işe yaradığı gibi, Çin Devlet Güvenlik Bakanlığı'ndaki amirlerinin de onun becerilerini ve zekâsını hafife almalarına yol açmaktaydı.

Şu anda bu özelliğinin karşısındaki daha az önemli insanları da yanıltacağına güveniyordu. Üstündeki eskimiş ve tozlu vasıfsız işçi kıyafetiyle görünüşü İç Moğolistan'da bir kasaba olan Bayan Obo'da yaşayan çoğu insandan farksızdı. Kasabanın kendisi de aynı derecede eski ve tozlu bir yerdi. Zhou kamyonlarla ve otobüslerle dolu asfalt bir caddeden geçip, küçük bir bara doğru yöneldi. Daha caddedeysen bile içerideki sesler duyulabiliyordu. Derin bir nefes alıp, üzerinde rengi solmuş kırmızı bir yabandomuzu süsü olan kapıyı açtı.

İçeriye adımını atar atmaz burnuna ucuz tütün ve ekşimiş bira kokusu doldu. Daracık salona on iki masa sıkıştırılmıştı ve

hepsi kasabanın madeninde çalışan vardiyası bitmiş işçilerle doluydu. Şişman, tek gözlü bir barmen tezgâhın önünde sıralanmış sıkı içici müşterilerinin kadehlerini doldurmaktaydı. Salondaki tek dekorasyon, duvara monte edilmiş, tüyleri dökülmüş yabandomuzu kafasıydı.

Zhou o yöredekiilerin gözde içkisi *baijiu*yu sipariş ettikten sonra bir köşeye oturup müşterileri incelemeye başladı. İkili üçlü gruplar halinde oturan adamlar o günlük mesai yorgunluğuyla kafayı bulmak üzereydiler. Zhou bu yıpranmış, katı yüzleri tek tek inceleyerek kendine uygun bir hedef aradı. Birkaç masa ötede aradığı kişiyi buldu: yanındaki sessiz arkadaşını sağır edencesine bağırarak konuşan genç bir adamdı.

Zhou onun kadehteki içkisini bitirmesine az kala masaya yaklaştı. Sendeleme numarası yaparak dirseğiyle adamın kadehine çarpıp yere devirdi.

“Hey! İçkim.”

“Affet, dostum,” diye geveledi Zhou. “Lütfen, benimle bar gel sana bir içki alayım.”

Genç madenci beleş bir kadeh içki kazandığını düşünerek hemen ayağa kalktı. “Evet, iyi olur.”

Elinde dolu bir seramik şişe *baijiu*yla gelen Zhou’yu masaya buyur ettiler.

“Benim adım Wen,” dedi konuşkan adam. “Sessiz arkadaşım da Yao.”

“Ben de Tsen,” dedi Zhou. “İkiniz de madende mi çalışıyorsunuz?”

“Tabii.” Wen kol adalelerini şişirdi. “Bu kasları tavuk yolar-ken yapmadık.”

“Madendeki işiniz nedir?”

“Ne olacak, kırıcıyız,” dedi Wen gülerek. “Çıkarılan cevheri ilk taş kırıcılara atarız. Bunlar bir ev kadar büyüktür ve bir köpek

büyükluğündeki kayayı bu kadar ufaltabilir.” Yumruğunu sıkıp Zhou’ya gösterdi.

“Ben Baotou’dan geldim,” dedi Zhou. “Ve iş arıyorum. Madende bana iş olur mu?”

Wen uzanıp Zhou’nun kolunu sıktı. “Senin gibi birine mi? Madenlerde çalışmak için çok cılızsın.” Bütün masaya salya saçan bir kahkaha patlattı. Sonra Zhou’nun yüzündeki kederli ifadeyi görünce ona acır gibi oldu. “Sakatlananlar oluyor, o zaman da onların yerine adam alıyorlar. Ama sana gelene kadar sırada bekleyen çok kişi vardır.”

“Anlıyorum,” dedi Zhou. “Biraz daha *baijiu*?”

Cevap beklemeden kadehlerini doldurdu. Onu ifadesiz gözlerle sessizce izleyen Yao başını salladı. Wen kadehini kaldırıp, bir dikişte yuvarladı.

“Duyduğum kadarıyla,” dedi Zhou kendi içkisinden küçük bir yudum alarak. “Bayan Obo’da ayrıca bir karaborsa madenciligi de yapılmış.”

Yao bunu duyunca gerildi ve Zhou’ya kuşkucu gözlerle baktı.

“Hayır, hepsi aynı yerde yapılıyor.” Wen gömlek koluyla ağzını sildi.

“Bundan söz etmek güvenli değil,” dedi Yao suskunluğunu bozarak.

Wen omuz silkti. “Her şey bizim dışımızda oluyor.”

“Ne demek istedin?” diye sordu Zhou.

“Patlatmalar, kazılar, ezmeler, bütün bunlar Yao ve benim yevmiyelerimizi veren devlet işletmesi tarafından yapılır,” dedi Wen. “Kırma ve ezme işinden sonra başka eller işin içine girer.”

“Kimin elleri?”

Yao kadehini masaya vurdu. “Çok fazla soru soruyorsun, Tsun.”

Zhou onun tarafına doğru eğildi. “Sadece kendime bir iş bulmaya çalışıyorum.”

“Yao bu konuda biraz hassastır, çünkü kuzeni bu işletmede kamyon şoförü.”

“Bu operasyon nasıl yapılıyor?”

“Sanırım, madendeki bazı kamyon şoförlerine fazladan para veriyorlar,” dedi Wen. “Geceleri kazıda son çıkarılan şeyleri kırıcıya taşıyan bazı kamyonlar ezilmiş cevherleri yükleyip madenin ücra bir yerine götürüyorlar. Sonra Jiang ve onun özel kamyon filosu gelip bunları oradan alıyorlar. Hey, işte bak o da gelmiş.” Wen o anda bara giren tıknaz, yüzü pütürlü bir adamı işaret etti. Adam kasılarak yürüyordu.

“Jiang, ben de tam arkadaşşıma cevherleri nasıl madenden götürdüğünü anlatıyordum.”

Jiang avucunun içiyle Wen’in kafasına sert bir tokat attı. “Boşboğazlığı bırak Wen, yoksa dilini koparırlar. Yaşlı karılardan betersin.” Zhou’yu gözleriyle tarttıktan sonra kuzenine baktı. Yao hafifçe başını salladı.

Jiang yaklaşıp Zhou’nun tepesinde dikildi. Sonra aniden onu yakasından tutup ayağa kaldırdı.

Zhou iki kolunu yana açıp, benden bir zarar gelmez bakışıyla gülümsedi.

“Kimsin sen?” diye hırladı Jiang yüzü Zhou’nun birkaç milimetre ötesinde.

“Adım Tsen. Baotou’da çiftçiyim. Şimdi de sen bana adını söyle.”

Onun bu pişkinliği üzerine Jiang’ın gözleri öfkeyle parladı. “Dinle beni, çiftçi.” Zhou’nun yakasını sımsıkı tutuyordu. “Eğer bir daha Bayan Obo topraklarına ayak basmayı istiyorsan, buraya hiç gelmemiş gibi davranacaksın. Kimseyi görmedin, kimseyle konuşmadın. Anladın mı?”

Jiang’ın nefesi tütün ve sarmısak kokuyordu, ama Zhou hiç tınmadı bile. Tatlı bir gülümsemeyle başını salladı. “Elbette. Ama buraya hiç gelmediysem, arkadaşlarına içki ikram ederek seksen

yuan da harcamamış sayılırım.” Parasının iade edilmesini bekler gibi avucunu açtı.

Jiang’ın yüzü iyice kızarmıştı. “Bir daha asla bu bara girmeyeceksin. Şimdi, defol git.”

Yumruğunu göstererek tehdidini vurgulamak için Zhou’nun yakasını bıraktı; ama vurmak için çok yakın olduğundan bir adım geri çekildi.

Bu hamleyi tahmin eden Zhou ayağını Jiang’ın ayak bileğine doladı ve ona çelme taktı. Jiang sendelemesine rağmen, geriye düşmeden önce sert bir sağ yumruk çıkarabildi. Zhou yana çekilip bu darbeyi omzuyla karşıladıktan sonra Jiang’ı itti. Jiang kontrolsüz bir şekilde sırtüstü yere düştü.

Zhou onu masaya doğru sürükleyip kafasını masanın kenarına çarptı. Adam bayılarak yüzüstü yere kapaklandı.

Kuzenin devrildiğini gören Yao ayağa fırlayıp Zhou’yu tutmak istedi.

Ondan daha ufak yapılı ve daha ayık olan Zhou yana çekilip, dizkapağına sert bir tekme attı. İri adam iki büklüm olunca Zhou onun kafasına art arda seri yumruklar indirdi. Son darbesi gırtlığına geldi. Yao bir an nefessiz kalınca, iki eli boğazında dizleri üstüne çöktü.

Bar birden sessizleşmiş, bütün gözler Zhou’ya çevrilmişti. Dikkatleri üstüne çekmek budalalıktı, ama kendini tutamadığı durumlar oluyordu işte.

“Kavga istemiyorum,” diye bağırdı barmen. Ama müşterilerine içki servisi yapmakla meşgul olduğu için kavgacıları dışarı atmaya kalkışmadı.

Zhou başıyla ona tamamdır işareti verdikten sonra masadaki kadehinden bir yudum aldı. Diğer müşteriler de tekrar kendi sohbetlerine daldılar ve yerde yatan iki adamı unuttular.

Wen kısa süren bu kavgayı büyülenmiş gibi izlerken yerinden kıpırdamamıştı. “Bir çiftçi için bayağı hızlı ellerin var,” dedi.

“Çapa sallamaktan,” dedi Zhou. “Dostumuz Jiang’ın bize içki ısmarlamasına ne dersin?”

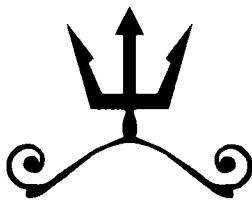
“İyi olur,” diye geveledi Wen.

Zhou baygın yatan adamın cebinden cüzdanını çıkardı. Onun kimlik kartını bulup tam adını ve adresini ezberledikten sonra içinden yirmi yuanlık bir banknot çıkardı ve cüzdanı tekrar yerine koydu. Parayı Wen’e verdi. “Benim yerime de iç,” dedi. “Geç oldu, gitmem lazım.”

“Tabii, dostum, nasıl istiyorsan,” dedi Wen güçbela ayağa kalkarak.

“Madende görüşürüz,” dedi Zhou.

“Madende mi?” dedi Wen. Başını kaldırıp şaşkın gözlerle baktığında Baotou’lu küçük çiftçi çoktan dışarıya çıkmıştı.

33

KAMYON ŞOFÖRÜ JIANG XIANTO ERTESİ SABAH SAAT YEDİ buçukta evinden çıktı. Alnında bir yara bandı vardı ve başındaki sızıyı asgariye indirmek için tutuk adımlarla yürüyordu. Bu kadar dalgın olmasaydı, kendisini bu hale getiren adamın sokağın karşısındaki bir Çin yapımı Toyota'da oturmuş, gazete okuduğunu fark edebilirdi.

Onun seke seke yürüyüşünü izleyen Zhou içinden güldü. Önceki gece Yao'yu tepelediği için üzgündü, ama Jiang'a hiç acı-mıyordu. Onun nasıl biri olduğunu hemen anlamıştı; kendini daha iyi hissetmek için daha güçsüz olanları hırpalayan, öfkesi burnunda ezik herifin tekiydi.

Karaborsacı kamyon sürücüsü kalabalık bir otobüs durağına doğru yürüdü. Tam kendine yakışan bir davranışla sıradaki insanları itip öne geçti; bu sayede otobüs geldiğinde boş olan birkaç koltuktan birine oturdu. Zhou motoru çalıştırıp trafiğin içine daldı ve otobüsü birkaç araba mesafeden takip etmeye başladı.

Otobüs şehrin güney ucunda yıkık dökük bir apartman binası önünde durduğunda yolcuların çoğu inmişti. Zhou otomobili-ni bir yan sokağa soktu ve bir büfenin arkasına park edip Jiang'ın

otobüsten inişini seyretti. Sonra otomobilini kilitledi, başına gözlerine kadar indirdiği bir keş geçirip, yaya olarak onu takip etti.

Jiang bir süre yürüdükten sonra çöplerle dolu bir ara yola saptı. Sabah rüzgârı havayı serinletmişti; Jiang ceketinin fermuarını kapadığı sırada tepelerinde paslanmış dikenli tel olan bir çitle çevrili büyük bir otoparka geldi. Çitin içindeki bir gedikten girip, boş paletlerin bulunduğu tozlu zeminde yürüdü. Parkın karşı ucunda kasaları tenteye örtülü beş büyük kamyon ve eski bir kamyonet vardı. Haşın görünümlü birkaç adam kamyonların etrafında toplanmış, karton bardaklardan çay içmekteydiler.

“Jiang,” dedi adamlardan biri. “Karın bu sabah saçını tavayla mı taradı?”

“Ben senin saçını krikoyla tarayacağım,” dedi Jiang. “Xao nerede?”

Siyah bir denizci montu giymiş, uzun boylu bir adam kamyonların arasından çıktı. “Jiang, nihayet geldin. Yine geç kaldın. Böyle devam edersen yine hendek kazmaya dönersin.” Diğer adamlara döndü. “Hadi bakalım, harekete geçiyoruz.”

Diğerleri yanında toplanınca cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı.

“Yükü 27 numaralı limanda bırakacağız,” dedi Xao. “Ben öndeki kamyonda olacağım; bir yan kapıdan gireceğimiz için beni takip edin. Saat sekizde orada olmamızı bekliyorlar, bu nedenle gecikmemeliyiz.”

“Yakıt almak için nerede duracağız?” diye sordu yün bereli bir adam.

“Changping’de, her zamanki kamyon durağında.” Xao başka sorusu olan var mı, diye bakındı. “Pekâlâ, hadi yola çıkalım.”

Xao, Jiang ve üç adam kamyonlara dağıldılar, diğerleri de kamyonete bindiler. Jiang’ın kamyonu sıranın sonunda olacaktı. Sürücü koltuğuna oturup kontağı çevirdi; motor siyah bir duman bulutu püskürterek çalıştı. Kaloriferi ayarlayıp, diğer kamyonla-

rın önden çıkmaları için bekledi. Yanındaki kamyon da hareket edince Jiang vitesi bire aldı ve o anda dikiz aynasında bir karartı görürü gibi oldu.

Kamyonlar, ceketinin altında Rus yapımı bir Makarov tabancası olan iri kıyım bir bekçinin koruduğu kapıdan çıkıyorlardı. Jiang kapıya geldiğinde frene bastı ve bekçiye, "Arkaya bir bak-sana," dedi.

Bekçi kamyonun arkasına yürüdü. Kasaya bakmak için arka kapağın üstünden uzandığı anda Zhou'nun tekmesi çenesinde patladı. Bu darbe onu geriye savurdu, ama yere düşerken bile tabancasını çıkarmayı başardı. Silahını doğrultup kamyonu nişan alana kadar Zhou tepesinde bitmişti. Bir tekmede tabancasını elinden düşürdükten sonra bekçinin çenesine şiddetli bir dirsek attı. Kırılan çene kemiğinden boğuk bir ses çıktı ve bekçi boş bir çuval gibi hareketsiz kaldı.

Zhou doğrulup arkasına döndüğünde Jiang belindeki bıçağı çıkarmış, ona saldırıya geçmişti. Zhou göğsüne doğru gelen bıçağın parıltısını gördü ve hemen yana çekildi, fakat kolunu kurtaramadı. Sağ kol adalesinin kesildiğini hissetti.

Zhou buna aldırmadı ve Jiang'ın şakağına sıkı bir sol kroşe çıkardı. Jiang dövuştüğü adamın bir gece önce kafasını kıran adam olduğunu fark edince küfrü bastı.

Zhou ona daha fazla düşünme fırsatı vermedi. Makarov tabanca erişemeyeceği bir uzaklıkta olduğu için, beklenmedik bir hamle yaparak saldırıya geçti. Yumruğunun ardından Jiang'ın buduna bir döner tekme attı; amacı onun tekrar saldırmasını sağlamaktı ve başarılı oldu. Jiang bu kez bıçağıyla onun karnını hedef alarak, tedbirsiz bir hamle yaptı.

Zhou hazırды. Sol eliyle Jiang'ın bileğine yapıştı, büktü ve onu öne doğru itti. Sonra öbür omzunu Jiang'ın koluna dayayarak onu döndürdü.

Jiang kolu kopuyormuş gibi hissederken acı içinde öne yuvarlandı. Bıçağı elinden düştü ve yere kapaklandı. Göz açıp kapayana kadar bıçağı eline geçiren Zhou onu Jiang'ın kafasına saplamak üzereydi. Zhou onu öldürmek istiyordu ve bunu kolayca yapabiliyordu, fakat bu dürtüsünü bastırdı. Jiang hapishane hücrelerinde çürüyerek daha çok acı çekmişti. Bıçağın kabzasıyla kulağının altına sert bir darbe indirdi. Şahdamarına gelen darbe beynine giden kanı kesince Jiang'ın dünyası karardı. Zhou soluk soluğa onun tepesinde dikildi. Halkın Silahlı Polisleri'ne açacağı bir telefon, bu zorbanın ayıldığı zaman tutuklanmasını sağlardı. Ama önce Zhou'nun önden giden kamyonları yakalaması gerekiyordu.

Kamyonlar görüş alanından çıkmıştı. Zhou tabancayı yerden alıp cebine soktu. Sonra Jiang'ı yüzüstü çevirip, ceketini çıkardı. Onun bıçağıyla gömleğinden bir parça kesti ve kolundaki yarayı sardı. Zhou'nun sağ kolu kanla ıslanmıştı, fakat kanama durmuştu. Koluyla daha sonra yoldayken ilgilenmesi gerekiyordu.

Kamyona binip motoru çalıştırdı ve otopark kapısından çıkarken yerde baygın yatan iki adamı toz bulutu altında bıraktı. Hızla Bayan Obo'nun otoyoluna yöneldi. Maden şehrin kuzey tarafındaydı; o yöne dönüp gaz pedalına sonuna kadar bastı.

Trafiğin içinde deli gibi kamyonu sürerken diğer taşıtlar öfkeyle kornaya basıyorlardı. Şehrin kuzey sınırına yaklaştıkça trafik seyrelti ve yol çorak tepelere doğru yükselmeye başladı. Bir tepeyi aşınca iki kilometre ötesindeki konvoyu gördü; çok geçmeden sonuncu kamyonla aradaki mesafeyi kapamıştı.

Zhou'nun takip ettiği kamyon konvoyu Bayan Obo Madeni'nin ana giriş kapısını geçtikten sonra bir toprak yola sapıp dört kilometre daha ilerlediler. Daha sonra güney yönüne sapıp, maden alanına girdiler. İleride devasa iki çukur belirdi. Kamyonlar bu çukurların yanından geçip ana işletme sahasına yaklaştılar. Pikap öne geçti ve kamyonları terk edilmiş gibi görünen bir de-

poya doğru yönlendirdi. Binanın arkasında durdular; burada ezilmiş cevherden oluşan büyük bir yığın vardı.

Hırsızlık operasyonu basitti. Belli gece vardiyalarında ezilmiş cevheri özütleme tesisine götürecektir olan her üç damperli kamyonundan biri yolda kayboluyor ve yükünü bu eski deponun arkasına boşaltıyordu. Bütün iş seçilmiş şoförlere ve madenin üretim kayıtlarında kalem oynatan yöneticilere dolgun rüşvetler vermekten ibaretti; sonra cevher kolayca çalınabiliyordu. Kamyon konvoyu birkaç günde bir bunu pazara götürüyordu.

Kamyonetteki adamlar portatif bir konveyörün bulunduğu deponun arka kapısını açtılar. Konveyörü cevher yığına getirip bunu portatif bir jeneratöre bağladılar. En öndeki kamyon geri gelip konveyörün ucu kasasının üstüne gelene kadar yaklaştı. Adamlar kürekle cevheri konveyör bandına attıkça bant da bunları kamyonun içine dolduruyordu. İlk kamyonun dolması on beş dakika sürdü, ardından ikinci kamyon yanaştı.

Bu işlemi seyreden Zhou bir yandan da kolundaki sargıyı düzeltti. Kan kaybıyla başı dönüyordu; yan koltukta bir kesekâğıdı içinde bulduğu şekerlemelerden birkaç tanesini ağzına attı. Kendi ceketini çıkarıp Jiang'inkini giydikten sonra dışarıdakilerin kendisini görmemesi için pencere camına üfleyip buğulanmasını sağladı ve sırasını bekledi.

Dördüncü kamyon da yükünü alıp çekildikten sonra Xao onu konveyöre doğru yönlendirdi. Xao kamyonun önüne geçince Zhou yüzünü saklamak için kollarını kaldırıp direksiyonun üstüne çıkardı.

Kamyon kasasına boşalan cevher çığ düşmesine benzer bir ses çıkarıyordu. Birisi onunla konuşmaya kalkacak endişesi içinde Zhou soluğunu tutmuştu. Nihayet boşaltma işi bitti ve konveyörün sesi kesildi. Zhou dikiz aynasından bakınca adamların konveyörü tekrar depoya taşıdıklarını gördü. Xao tamponu tıklattıktan sonra kendi aracına yürüdü. Konvoy lideri ilk kamyona

bindikten sonra pencereden kolunu çıkardı ve hareket işareti verdi. Diğer kamyonlar da motorlarını çalıştırıp Xao'yu takip ettiler.

Ağır yüklerle dolu kamyonlar engebeli yolda yavaş yavaş ilerledikten sonra otoyola çıktılar, buradan da güneye dönüp, maden işletmesi tarafından kurulmuş tozlu kasabanın içinden geçtiler. Yola devam edip, İç Moğolistan'da, sekiz yüzyıl önce Cengiz Han'ın zapt ettiği çorak tepelere tırmandılar. Zhou yükü en yakın demiryolu deposuna boşaltacaklarını tahmin ediyordu. Birkaç saat sonra kalabalık Baotou şehrine varıp, buradan da doğuya döndükleri zaman şaşırды.

Konvoy bir hayli işlek olan ve Pekin'e kadar uzanan Jingzhang Ekspres Yolu'na girdi. Hava kararmaya başlarken başkent'in Changping adlı banliyösündeki bir kamyon durağında durdular. Hafif bir rüzgâr çıkmış, Gobi Çölü'nden kalkan kum taneciklerini savuruyordu. Zhou, Jiang'ın ceket cebinde bulduğu bir atkıyı yüzüne sardı ve diğer kamyonlar benzin ikmali yaparken o da bacalarını gerdi.

Kamyonlar tekrar yola koyulup, yoğunlaşan şehir trafiğinde ağır ağır ilerlediler. Trafiğin en yoğun olduğu alana girmemek için Pekin'in batı tarafından döndüler. Liman şehri Tianjin'e varmaları iki saatten fazla sürdü. Xao konvoyu ara sokaklardan geçirip, ticari iskelelerin tam ortasına getirdi.

Eski bir deponun olduğu yere vardıktan sonra bir ara yolda durdular. Gölgelerin içinden iki adam çıktı ve Xao'nun penceresinden uzattığı içi parayla dolu bir torbayı aldılar. Yolun sonunda bir kapı açıldı ve kamyonlar buradan geçip, öbür ucu iskeleye açılan mağara gibi bir depoya girdiler. Kamyonlar deponun karşı tarafına gidip, ışıkları iskeleyi aydınlatan orta boy bir şilebin yanında durdular.

İskeleden uzatılan büyük bir konveyör sisteminin ucu gemideki kapağı açık bir ambara sokulmuştu. Xao kamyonunu buna yaklaştırdı. İşçiler küreklere sarılıp, kamyon kasasındaki cevheri

banda yüklemeye başladılar. Sıranın sonundaki Zhou gereken her şeyi görmüş olduğuna karar verdi. Yolcu tarafındaki kapıdan çıkıp kamyonun arka tarafına yürüdü.

İskelede geminin halatlarını kontrol eden bir gemici Zhou'yu fark etti. Yorgun şoför rolü oynayan Zhou adama doğru yürürken kollarını gerip, esnedi.

"İyi akşamlar," dedi başıyla selam vererek. "Geminiz çok güzelmış."

"Graz yaşlı ve yorgun bir gemidir, ama yine de okyanus dalgalarını yarıp geçebilir."

"İstikamet neresi?"

"Şanghay'da bir kargo takası yaptıktan sonra Singapur'a gideceğiz."

Gemici ışıkların altında Zhou'ya bakınca ceket kolundaki kırmızı ıslaklığı fark etti.

"İyi misin?"

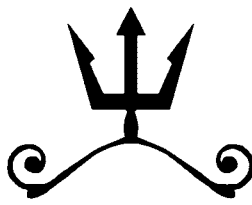
Zhou kanlı koluna bakıp gülümsedi.

"Şanzıman yağı boşaltırken koluma döküldü."

O sırada Xao'nun yükü boşaltılmış, sıradaki kamyon onun yerine geçmekteydi. Zhou gemiciye gülümseyip, "İyi seyirler," dedi ve arkasını dönüp, yükleme alanından ayrıldı.

Gemici ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ya kamyonun?"

Zhou soruyu duymazlıktan geldi ve iskeleden uzaklaşıp, karanlığın içinde gözden kayboldu.

34

SEA ARROW'UN TAHRİK MOTORU AŞIRI BÜYÜK BİR TEKERLEK üstündeki uzun bir limuzini andırıyordu. Aslında limuzin kısmı dikdörtgen biçimindeki endüksiyon mahfazasıydı; içine suyu çekip, arkasındaki egzoz çıkışlarından püskürtüyordu. Bunun önünde, motorun tam ortasında ayçöreği biçimindeki bir kaporta içinde denizaltıya büyük bir sürat kazandıran jet pompaları vardı. Motorun tamamı kaygan, siyah bir maddeyle kaplıydı; suyu sektiren bu madde aynı zamanda düzeneğe soğuk ve ileri teknoloji bir görünüm vermekteydi.

Tepe lambalarının kuvvetli ışığı altında motor prototipi vinçle yerden kaldırıldı ve büyük, düz kasalı bir treylere yüklendi. Bir işçi ordusu bunu çelik kablolarla bağladıktan sonra üstünü muşambalarla örttüler. Güvenli nakliyat konusunda uzman bir şirket tarafından kullanılan bir kamyon treylere bağlandı.

Kamyon Chesapeake Beach'teki Deniz Kuvvetleri Araştırma Laboratuvarı'ndan çıktığında saat sabahın altı buçuğuydu. Koydan uzaklaşıp, iç kısımlara doğru ilerlerken yolu çevreleyen ormanlar ve tarlalar sabah çiysiyle ıslak, kurşun renkli bulutlar da doğmakta olan güneşi perdeliyordu.

“Groton’a tahmini varış saatimiz nedir?” diye sordu yardımcı şoför esnemesini bastırarak.

Kamyon şoförü saatine baktı. “GPS’ye göre yedi saat sürecek. Beltway trafiğine yakalanırsak, daha da uzun sürebilir.”

Az nüfuslu güney Maryland bölgesinde Washington yolundaki trafik neredeyse yok denecek gibiydi. Keskin bir viraji dönerken iki adam da önlerinde yükselen siyah bir duman fark ettiler. Dumanın yoldan çıktığı belli olunca, şoför vites küçülttü.

“Şu otomobil yanıyor mu?” diye sordu yardımcı şoför.

“Galiba. Külüstür bir şeye benziyor.”

Aslında bu, ömrünün bir aşamasında ciddi hasar görmüş, yirmi yıllık bir Toyota Camry idi. Şimdi yolun tam ortasında dört kabak tekerlek üstünde durmuş, yamuk motor kapağının altından alevler püskürtmekteydi.

Şoför kamyonu birkaç metre ötede durdurup, kaza kurbanı var mı, diye yola bakındı. Biraz ötede beyaz bir minibüs park etmişti, ama yanan otomobilin etrafında herhangi bir hayat belirtisi yoktu.

“Bunu polise bildirsek iyi olur,” dedi şoför; yardımcısı da yangın söndürücüyü almak için arkaya döndü.

Bir balyoz darbesiyle yolcu tarafındaki pencere parçalanınca iki adam da yerlerinden sıçradılar. Eldivenli bir el kırık camın arasından uzanıp, kabinin içine dumanı püsküren bir göz yaşartıcı bomba kapsülü fırlattı.

Bir anda kabinin içi adamları soluksuz bırakan beyaz, barut kokan bir dumanla doldu. Gözleri gözkapaklarına sıcak lav dökmüş gibi yanıyordu. Bu acıdan kurtulmak için kapıya atıldılar.

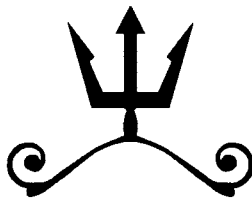
Önce şoför çıkıp, kendini yola attı. Kar maskeli bir adam şok tabancasıyla onu vurdu ve kıvrılır halde yere serdi. Kamyonun öbür tarafında yardımcı şoför dışarıya çıkarken tabancasını çekmeyi başarmıştı. Fakat gazın etkisiyle gözleri sımsıkı kapalı

olduğu için ikinci saldırganı göremedi ve o da şok tabancasıyla vurulup devrildi.

Yüzünde gaz maskesi olan üçüncü adam kamyon kabini- ne girdi, hâlâ duman püskürten gaz kapsülünü alıp, kenardaki tarlaya doğru fırlattı. Direksiyonun arkasına geçtikten sonra bir bıçakla kabinin tavan döşemesini yırttı. Burada bulduğu kablo- yu kesince tavana monteli GPS vericisini etkisizleştirdi. Nakliyat şirketi artık kamyonu izleyemeyecekti. Sonra kamyonu vites- e geçirip, tamponunu yanan otomobile dayadı; gaz pedalına sonuna kadar basıp direksiyonu sağa kıvrınca Toyota'yı bir böcek gibi yoldan çıkarıp, yandaki hendeğe savurdu.

Kamyonun yeni sürücüsü yola koyulup, yanındaki pence- reyı açtı. Birkaç dakika sonra kabin içindeki bütün gaz dışarıya uçmuştu. Pablo yüzündeki gaz maskesini çıkarıp, yan koltuğa bıraktı.

Saatine bakıp, gülümsedi. Amerika'nın en gizli teknolojisini çalması tam iki dakika sürmüştü. Cep telefonunu çıkarıp, uzun bir numara tuşladı; alacağı ikramiyeyi düşünürken ağzı kulakla- rına varıyordu.

35

PABLO KAMYONU İKİ KİLOMETRE DAHA SÜRDÜKTEN SONRA otoyoldan çıkıp küçük bir toprak yola saptı. Bu dar, pürüzlü yolun iki tarafında otlaklar ve mahmur gözlerle beslenen inekler vardı. Bir kilometre sonra yol büyükçe bir göletin yanından geçip, bunun arkasındaki terk edilmiş bir çiftlikte son buluyordu.

Onlarca yıl önce bir yangında kül olan çiftliğin enkazı hâlâ görülebiliyordu. Hemen yanında, ilk fırtınada yıkılacak gibi görünen bir samanlık vardı. Pablo kamyonu samanlığın önündeki açıklığa doğru sürdü.

İçeriye girince ufak bir forkliftin yanında dizili saman balyaları gördü. Samanlığın karşı ucundaysa kasası olmayan bir kamyon duruyordu. Düz kasayı balyaların yanına çekip park ettikten sonra araçtan çıktı ve muşambanın altındaki nesneyi yokladı.

Birkaç dakika sonra beyaz minibüs de oraya geldi ve içinden iki iri kıyım zenci adam çıktı.

“Şoförlerin icabına baktınız mı?” diye sordu Pablo.

Adamlardan biri başını salladı. “Clarence onları otoyoldan uzakta bir meşe ağacına kelepçeledi. Bir iki gün içinde bir çiftçi onları bulur.”

“Güzel. Şimdi hemen işe koyulalım. Zamanım az.”

İki kiralık zorba *Sea Arrow*’un motorunu örten muşambaları çekip çıkardılar. Sonra ağır iş eldivenleri giyip saman balyalarına gittiler. Clarence forklifti kullanarak balyaları düz kasanın üstüne yüklemeye başladı. İkinci adam kasanın üstünde durup, gelen balyaları motorun etrafına yerleştiriyordu.

Bu sırada Pablo da kamyonu düz kasadan ayırdı. Bunu bir kenara park ettikten sonra başka bir kamyonla, mavi bir Kenworth’la döndü. On dakika sonra yeni kamyonu treylere bağlamıştı. İkinci bir GPS vericisi var mı, diye düz kasayı aradı. Bulamayınca, arkasındaki plakayı değiştirdi.

Diğer iki adam *Sea Arrow*’un motoru etrafına saman balyalarından oluşan bir duvar örmeyi bitirmişti. Pablo onların balyaların üstünü muşamba örtüyle kapamalarına ve kenarlarını treylere bağlamalarına yardım etti. Artık bu, tamamen saman yüklü bir kamyon gibi görünmekteydi.

İki adamdan daha iri olanı, Clarence eldivenlerini çıkarıp Pablo’nun yanına geldi. “Böylece bizim işimiz burada bitiyor,” dedi. “Ücretimiz sende mi?”

“Evet,” dedi Pablo. “Planlar da sizde, değil mi?”

“Minibüsün arkasında. Yanında sana bir hediye var,” dedi sırtarak.

“Belgeleri kamyonu getirin. Ben de paranızı alayım.”

Clarence minibüsün arka kapısını açıp, içinde Heiland’ın süper kovuklaştırma planları olan plastik kutuyu çıkardı. Pablo’nun peşinden Kenworth’a doğru gidip, kutuyu yolcu koltuğunun üstüne bıraktı. Pablo koltuğun arkasına uzanarak aldığı şişkin zarfı Clarence’e verdi. İri zenci zarfın bir ucunu yırtınca içindeki yüz dolarlık banknotlar görüldü.

“Vay be, ne güzel görünüyor.” Zarfı katlayıp cebine soktu. “Şimdi, lütfen gelip hediyeni aliver, biz de yolumuza gidelim.”

Pablo ona soran gözlerle baktı. Clarence başparmağıyla minibüsü işaret edip Pablo'yu açık duran arka kapısına yönlendirdi. Diğer adam da orada durmuş sırtıyordu.

Pablo minibüsün içine bakınca gözleri öfkeyle parladı. Döşemenin üstünde ağzı ve elleri bağlı halde iki büklüm olmuş Ann Bennett yatıyordu.

Ann'in yüzündeki öfke, gözleri Pablo'nunkilerle buluşup, onu tanıyınca büyük bir şok ifadesine dönüştü. Kolombiyalı teröristi orada göreceği aklının ucundan bile geçmemişti. Korku içinde iyice büzüldü.

Pablo, Clarence'e döndü. "Bunun ne işi var burada?"

"Bizi arayıp, onu almamızı söylediler," dedi Clarence. "Öldürmeyin, dediler, biz de yanımızda getirdik."

Pablo ceketinin altından Glock tabancasını çıkarıp Ann'e doğrulttu.

"Sakin onu minibüsün içinde öldürme," dedi Clarence. "Araç kiralık."

"Pekâlâ."

Pablo döndü ve tabancasını Clarence'in yüzüne dayayıp ateş etti. O yere devrilirken diğer zenci, Pablo'nun üstüne atıldı. Ama Kolombiyalı daha hızlıydı. Hemen dönüp, adamın göğsüne üç el ateş etti. Adam çökerken Pablo'nun yakasına asıldı ve onu dizleri üstüne düşürdü.

Ann çığlığı bastı, ama ağzını örten koli bandıyla sesi kesildi. Pablo bir an ona baktıktan sonra tabancasını kılıfına soktu. Minibüsün içine uzanıp Ann'i dışarıya çıkardı ve kullanılmayan bir saman balyasının üstüne attı. "Korkarım, seni burada öldürmem uygun olmayacak."

Ann'in dehşet içindeki bakışları altında iki cesedi alıp minibüsün arkasına attı ve kapılarını kapadı. Kanla ıslanmış para zarfını Ann'e doğru fırlatıp, "Sakin kımıldama," dedi.

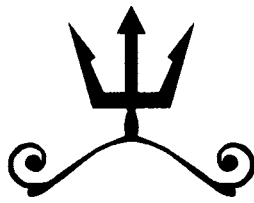
Bir dakika sonra Pablo minibüsü samanlıktan dışarıya sürdü. Kısa bir mesafe gittikten sonra durup, minibüsün yönünü değiştirdi. Pencereleeri açtı, kontak anahtarı dışında bütün anahtarları aldıktan sonra büyük, düz bir taş parçası aramak için etrafa bakındı. Böyle bir taş bulunca bunu gaz pedalının üstüne dayadı. Dışarıya çıktı, açık pencereden uzanıp motoru çalıştırdı. Devir yükselmeden vitesi sürüşe geçirip hemen yana atladı.

Arka tekerlekler etrafa toprak saçarken minibüs yola fırladı. Daha yirmi metre gidemeden yoldan çıkıp bir hendeğin içine girdi. Hızı sayesinde hendeğin üstüne çıktı ve o hızla gölete daldı.

Tek başına yüzmekte olan bir kaz ciyak ciyak sesler çıkarırken araç yeşil sulara dalmaktaydı. Birkaç saniye içinde minibüsün içi suyla doldu ve geride giderek küçülen hava kabarcıkları bırakarak göletin dibine battı.

Pablo sahnenin sonunu beklemeden samanlığa koştu. Para zarfını alıp kamyonun kabinine attıktan sonra Ann'in yanına geldi. Tek kelime etmeden onu kamyona taşıdı ve ön koltukların önündeki boşluğa yatırdı.

"Bari biraz rahat et," dedi motoru çalıştırıp vitesine alırken. "Önümüzde uzun bir yolculuk var."

36

HELİKOPTER AĞAÇLARIN TEPESİNDE HIZLA UÇUP, PİST boyunca koltuklarında oturan seçkin davetlileri şaşırtmak için hangarların üstünde alçalıyordu. Bu askeri bir helikopterdi, gövdesi keskin açılarla tasarlanmış, radarlara neredeyse hiç yakalanmamasını sağlayan emici bir maddeyle kaplanmıştı. Beş pervane kanatlı özel kompozit ana motoru ve kuyruk kısmı gizlenme özelliğini artırdığı gibi sesi de önemli ölçüde azaltmaktaydı. Amerika'daki savunma dergilerinden gelen bir havacılık uzmanı bu helikoptere bir bakışta onun Stealth Hawk, yani Hayalet Şahin sınıfı bir araç olduğunu anlardı. Bunlar ABD ordusunun modifiye edilmiş UH-80 Kara Şahin sınıfındandı ve Usame Bin Ladin'i yakalamak için kullanılmıştı. Ne ki, şu anda havada olan helikopter tamamen Çin'de yapılmıştı.

Uçak Pekin'in güneyindeki Yangcun Hava Üssü üzerinde birkaç tur daha attıktan sonra yere indi. Generallerden ve savunma yetkililerinden oluşan kalabalık ayağa kalkıp, ülkenin en son teknolojik zaferini alkışladı. Bu tezahürat bir parti yetkilisinin kürsüye çıkıp, Çin'in büyüklüğü konusunda bayılıcı bir konuşmaya başlamasıyla son buldu.

Edward Bolcke göğsü madalyalarla dolu çekik gözlü bir adamı doğru uzanıp, "Muhteşem bir uçak, General Jintai," dedi.

"Evet, öyle," dedi Jintai. "Üstelik bunu yaparken senin yardımına gerek bile duymadık."

Bolcke bu işnelemeyi sırtarak savuşturdu. Az önce Pablo'nun Maryland'dan verdiği haberi duymuş, özgüveni tavan yapmıştı.

İzleyiciler birkaç tane daha ömür törpüsü nutuk dinledikten sonra açık büfe hazırlanmış bir hangara davet edildiler. Bolcke Çin'in Askeri Komisyonu ikinci başkanı olan generalin ardı sıra yürürken Halkın Kurtuluşu Ordusu yetkilileriyle de kaynaşmayı ihmal etmedi. Jintai bir general arkadaşına Hong-Kong'daki yeni görev yeriyle ilgili birkaç soru sorduktan sonra Bolcke'ye döndü.

"Ev sahibi olarak görevlerim burada bitiyor," dedi Avusturyalıya. "Biraz iş konuşalım mı?"

"Uygun görürseniz," dedi Bolcke.

Jintai kalabalık toplulukta bir süre göz gezdirdikten sonra Heineken birası için gözlüklü bir adamı gözüne kestirdi. Tao Liang, Devlet Güvenlik Bakanlığı'nda bir şubenin müdürüydü; bu kurum Çin'in istihbarat ve istihbarata karşı koyma faaliyetlerinden sorumluydu. Tao o sırada Bayan Obo'dan gelen saha ajanı Zhou Xing'le konuşmaktaydı. Zhou bir yandan dinlerken, diğer yandan oradaki davetlileri inceliyordu. Köylü yüzlü adam belli etmeden Tao'yu uyarıp, Jintai'nin onlardan tarafa doğru geldiğini söyledi.

"Tao, nihayet seni bulabildim," dedi general. "Gelsen iyi olur, eski dostumuz Edward Bolcke'yle birlikte değerlendirmemiz gereken bir iş teklifi var."

"Eski dostumuz Bolcke," dedi Tao buz gibi bir sesle. "Evet, ben de onun son tekliflerini duymak isterim."

Zhou peşlerinde, adamlar hangarın karşı tarafındaki küçük bir özel ofise gittiler. Burada onlar için hazırlanmış portatif bir

ıçki büfesiyle bir tepsi Çin mantısı vardı. Jintai kendine bir kadeh viski alıp toplantı masasına oturdu.

“Baylar, bu son atılımınız için lütfen, tebriklerimi kabul edin,” dedi Bolcke. “Çin’in koruyucuları için çok güzel bir gün. Küçük bir adım olsa da...”

Attığı taşın sindirilmesi için bir an sustu. “Oysa ben size ülke savunmanızın yarınları için devrim sayılacak bir teklif yapacağım.”

“Rusların ve Amerikalıların ordularını hadım edeceğini mi söyleyeceksin?” dedi Jintai kıkırdarak.

“Bir bakıma öyle de sayılabilir.”

“Sen bir madenci ve basit bir hırsızısın, Bolcke. Neden bahsediyorsun?”

Bolcke gözlerini kısıp generale baktı. “Evet, ben madenciyim. Altın, gümüş ve... nadir toprak elementleri gibi minerallerin değerini iyi bilirim.”

“Nadir toprak elementlerinin değerini biz de biliyoruz,” dedi Tao. “Bu nedenle seni simsar olarak açık pazarda edinimler yapman için kullanıp, fiyatları istediğimiz gibi kontrol ediyoruz.”

“Nadir toprak elementleri üretiminin Çin’in tekelinde olduğunu herkes biliyor,” dedi Bolcke. “Ama bu tekel ülkeniz dışındaki iki büyük madenin etkinliğiyle tehlikeye girdi. Amerikalılar kısa bir süre önce Mountain Pass Madeni’ni yeniden açtılar; Avustralyalılar da Mount Weld işletmesini büyütme aşamasındalar.”

Jintai göğsünü kabarttı. “Piyasaya her zaman biz hâkim olacağız.”

“Belki. Ama artık piyasayı siz kontrol edemeyeceksiniz.”

Bolcke evrak çantasından büyük bir fotoğraf çıkardı. Bu, çöldeki bir açık maden işletmesinde kül olmuş binaların havadan çekilmiş resmiydi.

“Bu resim Mountain Pass’daki Amerikan tesisinin enkazı,” dedi Bolcke. “Geçen hafta işleme operasyonları bir yangınla imha

oldu. İki yıl boyunca bir gram bile nadir toprak elementi ürete-
meyecekler.”

“Bu yangın hakkında bir şey biliyor musun?” diye sordu Tao.

Dudakları kibirli bir ifadeyle kıvrılan Bolcke sessizce ona baktı. Masanın üstüne ikinci fotoğrafı koydu. Bu çölde kurulmuş bir açık maden işletmesiydi.

“Bu da batı Avustralya’daki Mount Weld Madeni. Sahibi, benim de hissedarı olduğum Hobart Madencilik Şirketi.”

“Bildiğim kadarıyla Avustralyalılar tesisi modernize etmek için üretimi geçici olarak durdurmuşlardı.”

“Bilginiz doğru.”

“Bütün bunlar çok ilginç,” dedi Jintai. “Ama bizimle ne alakası var?”

Bolcke derin bir nefes alıp generale baktı. “Yapacağınız iki hamleyle alakalı. Birincisi, Mount Weld’deki Avustralya madeni-
nin tamamını satın almam için bana beş yüz milyon dolar sağla-
yacaksınız. İkincisi, derhal Çin’in nadir toprak elementleri ihraca-
tına yasak koyacaksınız.”

Odada kısa süren sessizlik Jintai’nin kıkır kıkır gülmesiyle bozuldu. “İstediğin başka bir şey var mı?” dedi kadehini doldur-
mak için ayağa kalkarken. “Hong-Kong valiliği falan?”

Tao’nun ilgisini çekmişti; Bolcke’ye baktı. “Bu iki şeyi neden yapacağımızı söyler misin?”

“Ekonomi ve güvenlik,” dedi Bolcke. “Birlikte nadir toprak elementleri piyasasının bütün kontrolünü elimizde tutabiliriz. Bildiğiniz gibi, dünyadaki diğer üretimin –Hindistan, Brezilya ve Güney Afrika üretiminin– çoğunun satışına ben aracılık ediyorum ve fiyatları yumuşatarak size satıyorum. Siz ihracat yasa-
ğı koymadan önce ben bu kaynaklardan temin için uzun vadeli sözleşmeler yapabilirim ve böylece bütün ürünü siz stok edebi-
lirsiniz. Mount Weld’e gelince, eğer satın almam için beni finanse ederseniz, borcumu size cevheri vererek öderim, siz de bunu iste-

diğınız alıcıya çok büyük kârlarla satabilirsiniz. Amerikalılar da devreden çıktığı için Çin bütün dünyadaki nadir toprak elementi piyasasını kontrol edebilir.”

“Zaten piyasanın büyük bir kısmı kontrolümüz altında,” dedi Jintai.

“Doğru, ama bu şekilde *tamamını* kontrol edebilirsiniz. Mountain Pass’taki yangın kazayla çıkmadı. Benim sayemde oldu.”

“Hem mineral hem de Amerikan savunma teknolojisi alanlarında çok değerli bir ortağımız oldun,” dedi Tao. “O halde fiyatlar fırlayacak ve biz de minerallerin satışından büyük kazançlar sağlayacağız ve...”

“Hayır,” dedi Bolcke. “Bundan daha iyisi de olabilir. Piyasanın tüm kontrolü sizde olunca, dünyada nadir toprak elementi kullanan bütün şirketleri üretimlerini ve teknolojilerini Çin’e vermek zorunda bırakabilirsiniz. Her akıllı telefon, her dizüstü bilgisayar, her rüzgâr türbini, her uzay uydusu sizin olacak. Ve her işin anahtarı teknoloji. Bugün her yeni teknolojiye nadir toprak elementi kullanılıyor; bu da sizi geleceğin tüketici ürünlerinde ve daha da önemlisi, savunma silahlarındaki bütün gelişmelerde hâkim konumuna yerleştirir.”

Dönüp Jintai’ye baktı. “Başkasınınkini kopya etmektense, en gelişmiş saldırı helikopterini kendiniz yapmak istemez misiniz?”

General başını sallayarak bunu doğruladı.

Bolcke devam etti. “Çin Batı teknolojiyle yakalamaca oynamak yerine bu alanda öncülük edecek. Nadir toprak elementlerinin tümünü kontrol edince Batı’nın pek çok askeri gelişmesini durdurmuş olacaksınız. Amerikan füzelerinin, lazerlerinin, radarlarının –gemi tahrik sistemlerinin bile– yeni jenerasyonları nadir toprak elementlerine dayanıyor. Bunun arzını tıkayarak aranızdaki teknoloji farkını ortadan kaldırmış olacaksınız. Çin, Batı’nın savunma teknolojilerini taklit edeceğine, onlar sizinkini taklit edecekler.” Bolcke masadaki fotoğrafları tekrar çantasına

soktu. "Dediğim gibi, bu iş ekonomi ve güvenlikle ilgili. Bu ikisi el ele gider ve siz her iki alanda da hâkim durumda olabilirsiniz."

Bu yorumlar uzun zamandan beri Halkın Kurtuluşu Ordusu'nun silahlarının yetersizliğini dile getiren Jintai'yi çok etkilemişti. "Belki de harekete geçmenin zamanı gelmiştir," dedi Tao'ya.

"Belki de," dedi Tao. "Ama bu bizim Batılı ticaret ortaklarımızla aramızı bozmaz mı?"

"Mümkündür," dedi Bolcke. "Ama ne yapabilirler ki? Kendi titrek ekonomilerini ayakta tutabilmek için sizinle ortak olmaktan ve gelişmelerini sizinle paylaşmaktan başka seçenekleri olmayacak."

Tao pahalı bir çakmakla sigarasını yaktı. "Bütün bu işlerden sizin çıkarınız ne olacak, Bay Bolcke?"

"Sizin bu hamleleriniz benim mineral simsarlığımdan elde ettiğim kazancı yükseltecek. Ayrıca, Mount Weld üretiminin bir kısmını yüksek bir kârla dost ticaret ortaklarıma satmama da izin vereceğinizi umuyorum." Bolcke onlara madeninden çıkaracağı nadir toprak elementlerini karaborsada satma niyeti olduğunu ve bu madeni belirttiği fiyattan iki yüz milyon dolar daha ucuza alacağını söylemedi.

Tao başını salladı. "Bu konuyu politbüroda öncelikli olarak görüşeceğiz."

"Teşekkür ederim. İki taraf için de kazançlı olacak bir anlaşmaya varacağımız ümidiyle, sizlere sunacağım bir teklifim daha var. Bugüne kadar ABD güvenlik firmamdan birkaç askeri teknolojiyi size aktarabildim, siz de karşılığını cömertçe ödediniz."

"Evet," dedi Jintai. "Kalabalık kontrolü düzeneklerini Batı eyaletlerindeki bazı ayaklanmaları bastırmada kullandık bile."

"Gemilerimden ikisine monte ettiğim modifiye olmuş üniteler öldürücü düzeyde etkili olabiliyor. İlilenirsiniz bu bilgiyi de sizinle paylaşabilirim. Ama size şu anda teklif edeceğim şey yanında bu teknoloji önemsiz kalır."

Bolcke masanın üstüne iki fotoğraf daha koydu.

“Bu bir ressamın elinden çıkmış *Sea Arrow* resmi. *Sea Arrow* dünyadaki en gelişmiş hayalet denizaltısı olacak.”

Jintai soran gözlerle bakarken, Tao bunu tanıdığını göstermek için başını salladı.

“*Sea Arrow* karmaşık bir tahrik sistemiyle bir süper kovuklaştırma sistemi kullanarak olağanüstü bir süratle hareket edecek.” Bolcke ikinci resmi işaret etti. “Bununla Amerikan Deniz Kuvvetleri’nin su altı filosu sizinkinin üç nesil önüne geçecek.”

Jintai’nin yüzü kızardı. “Zaten hep bizden üç adım önde gidiyorlar.”

“Ama bu defa öyle olmayacak,” dedi Bolcke köpekbalığı sırtıyla. “Bir saat önce, gelecek hafta *Sea Arrow*’a monte edilmesi planlanan motoru ele geçirdim. Ayrıca, denizaltının süper kovuklaştırma sistemi planları ve çizimlerinin tek kopyası da bende.”

Bolcke şişinerek masaya doğru eğildi. “Amerikalılar bu motoru yeniden yapmak için mutlaka nadir toprak elementi kullanmak zorundalar. Ve süper kovuklaştırma planları olmadan denizaltıları hiçbir işe yaramaz.”

Çinli yetkililer fazla iştahlı görünmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. “Bunları bizimle paylaşmak mı istiyorsunuz?” diye sordu Tao sahte bir kayıtsızlıkla.

“Kaynaklarımdan edindiğim bilgiye göre Amerikalılar *Sea Arrow*’u geliştirmek için bir milyar dolardan fazla harcamışlar. Eğer konuştuğumuz diğer konularda da anlaşırsak, size bu motoru ve planları elli milyon dolar fazlasına satarım.”

Tao gözünü bile kırpmadı. “Ne zaman teslim edebilirsiniz?”

“Motor ve planlar beş gün sonra gemiyle Panama’ya gelecek. Size orada teslim edebilirim.”

“Cazip bir teklif,” dedi Tao. “Hak ettiği özenle ele alacağız.”

“Çok iyi.” Bolcke fotoğrafları toplayıp saatine baktı. “Kor-karım, bir an önce Sydney uçağına yetişmem gerekiyor. Mount

Weld'i satın almak için ön görüşmeleri başlatmıştım; bu nedenle cevabınızı dört gözle bekleyeceğim."

"Mümkün olduğunca çabuk olacağız," dedi Jintai.

General kapıya kadar eşlik etmesi için yaverini çağırırken odadaki herkes ayağa kalkıp Bolcke'yle el sıkıştı. Daha sonra Jintai kendisine ve Tao'ya viski doldurdu.

"E, Tao, Avusturyalı dostumuz baştan çıkarıcı bir teklif yaptı. Ekonomimiz güçlü olduğu için zorlanmadan piyasaya baskı yapabiliriz. Ve bu arada ülkemizin gelecek yüzyılda bile güvenliğini garanti edecek bir teknolojik atılımı neden yapmayalım?"

"Genel sekreterin hoşuna gitmeyecek bazı tepkiler olabilir," dedi Tao. "Ama bence de riski göze almaya değer."

"Sence vereceğimiz krediye ve nakit ödemelere karşı çıkar mı?"

"Ona *Sea Arrow* teknolojisinin değerini anlattığım zaman, kabul edecektir. Bugüne kadar o programa ajanlarımızı sızdırmak istedik, ama işe yaramadı. Bolcke'nin harcanan parayla ilgili tahmininden şüphe etmiyorum. Hatta maliyet onun tahmin ettiğinden de yüksek olabilir." Tao viski kadehine bakarak düşündü. "Bunu ele geçirmek için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

Jintai gülümsedi. "O halde, anlaştık. Genel sekreter karşısında ikimiz de bu teklifi destekleyeceğiz."

"Ne var ki, Avusturyalı dostumuzla ilgili bir sorun var," dedi Tao o ana kadar sessizce oturmuş olan Zhou'ya dönerek. "Lütfen, öğrendiklerini generale anlatır mısın?"

Zhou genzini temizledi. "Generalim, Bayan Obo madenimizdeki nadir toprak elementleri hırsızlığını soruşturmak üzere görevlendirildim. Orada organize bir suç örgütünün sistemli olarak ezilmiş cevheri çalıp Tianjin'e naklettiğini öğrendim. Teslimatlarını takip edince çalınan ürünün *Graz* adlı bir şilebe yüklendiğini gördüm." Zhou susup, devam etmesi için Tao'nun işaretini bekledi.

“Bu ismin bana bir şey hatırlatması mı gerekiyor?” diye sordu Jintai.

“Graz şilebi,” dedi Tao. “Bolcke’nin nakliyat şirketine ait bir gemi.”

“Yani Bolcke bizim nadir toprak elementlerimizi mi alıyor?”

“Evet,” dedi Tao. “Yıllar önce bu madene danışman olarak getirilmişti; bu da ona hırsızlık çetesini kurma fırsatı verdi. Ama iş bundan da kötü.” Başıyla Zhou’ya işaret verdi.

“Bu şilebin güzergâhını izlemek için liman kayıtlarını inceledim,” dedi Zhou. “Tianjin’den Şanghay’a, oradan da Hong-Kong’a gitti. Burada Ticaret Bakanlığımızın açık pazardan satın almış olduğu otuz ton bastnaziti sattılar. Satışta Bolcke’nin şirketi Habsburg Endüstri aracılık yaptı.”

“Bolcke bize kendi nadir toprak mineralimizi mi satıyor?” Jintai neredeyse koltuğundan düşecekti.

Zhou başının sallayarak doğruladı.

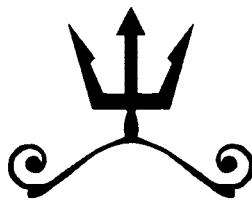
“Açgözlü domuz!” General derin bir nefes aldıktan sonra Tao’ya döndü. “Şimdi ne yapacağız?”

Tao kül tablasında sigarasını özenle söndürdükten sonra Jintai’nin gözlerine baktı.

“Ne pahasına olursa olsun, Amerikan teknolojisini ele geçirmeliyiz. Bu iş için Zhou’yu Panama’ya göndeririz.”

“Ya nadir toprak elementleri? İhracat yasağını çıkarıp, maden satışını finanse edecek miyiz?”

“İhracat yasağını koyalım. Maden finansmanına gelince...” Yüzünde hınzır bir ifade belirdi. “Bay Bolcke’ye öyle bir ödeme yapacağız ki, aklı duracak.”

HONOLULU ULUSLARARASI HAVAALANI'NDAN PITT VE Giordino çıkarlarken havada çiçek aromasıyla karışmış uçak benzini kokusu vardı. Pırıl pırıl güneş ve hafif bir tropik rüzgâr Washington'dan buraya on iki saatlik uçak yolculuğunun yorunluğunu azaltmıştı. Pearl Harbor'a gitmek için Giordino'nun durdurduğu taksiye bindiler.

İki yanı palmiye ağaçlarıyla süslü caddeler Pitt'e geçmiş günlerin anılarını hatırlattı. NUMA'daki ilk yıllarında Hawaiî Adaları'nda bir hayli zaman geçirmişti. Summer Moran adındaki güzel kadına burada âşık olmuştu. Her ne kadar onu son defa sağ olarak gördüğünden beri onlarca yıl geçmiş olsa da, zarif yüzü ve ışıltılı gözleri zihninde hep canlı kalmıştı. İki yetişkin çocuğunun ölmüş anneleri adanın diğer tarafındaki okyanus manzaralı bir mezarlıkta yatmaktaydı.

Deniz Kuvvetleri Üssü'ne vardıklarında Pitt silkinip, anılarından sıyrıldı. Ziyaretçi kapısında onları bekleyen genç teğmen nazikçe çantalarını alıp bir Jeep'e yerleştirdi. Limana doğru ilerledikten sonra düz kenarlı, ince ve yuvarlak üst yapısı olan bir teknenin yanında durdular.

"Bu nedir?" dedi Giordino. "Steroid almış bir araba vapuru mu?"

"Benzetmen çok uçuk değil," dedi Pitt. "Bir Avustralya şirketi tarafından inşa edilen *Fortitude*'un tasarımı yüksek hızlı bir araba vapurunu temel almış."

"Katamaran gövde mi?" dedi Giordino. Geminin yuvarlak pruvasının dikey ikiz gövdeyle desteklendiğini fark etmişti.

"Evet ve alüminyumdan yapılmış. *Fortitude*'un tahrik gücü su jetiyle sağlanıyor. Askeri Deniz Ulaştırma Komutanlığı'na bağlı, amacı birlikleri ve donanımları hızla nakletmek. Deniz Kuvvetleri bunlardan oluşan küçük bir filo inşa ediyor."

Jeep'ten çantalarını alırlarken, üstünde iş üniforması olan bir adam yanlarına geldi. "Bay Pitt?"

"Evet, ben Pitt'im."

"Sahil Güvenlik Komutanlığı'ndan Yüzbaşı Aaron Plugrad." Adam elini uzatıp çelik gibi parmaklarıyla Pitt'in elini sıktı. "Adamlarım *Fortitude*'a yerleştiler. Hemen hareket edebileceğimiz söylendi."

"Ekibin kaç kişiden oluşuyor, yüzbaşı?"

"Sekiz. Korsanlara karşı çarpışma deneyimli, iyi eğitilmiş bir takıma komuta ediyorum. Eğer bir kaçırma girişimi olursa, buna imkân vermeyiz."

Plugrad ve adamları adı pek duyulmamış bir komutanlık olan Sahil Güvenlik Dağıtılabilir Operasyonlar Grubu'na bağlıydılar. Temelde SAT komandosu olan bu adamlar terörle mücadele, yüksek riskler altında gemilere intikal ve patlayıcı tespiti konularında özel eğitim almışlardı.

"Size bir sorum var, efendim," dedi Plugrad. "NUMA'dan, içinde bir düzine üst kalite koruyucu giysi olan bir sandık aldık. Nedenini sormadan bu sandığı gemiye yükledik."

"O giysiler adamlarınız için," dedi Pitt. "*Adelaide*'ye çıktığımız zaman her adamın üstünde bu giysilerden olsun. Bize yapı-

lacak muhtemel bir saldırıda tıpkı Kara Kuvvetleri'nin kalabalık kontrolü için geliştirdiği düzeneğe benzeyen, güçlendirilmiş bir mikrodalga sisteminin kullanılacağını düşünüyoruz."

"Bu sistemin yabancıları değilim," ded Plugrad. "Gerekli önlemleri alacağız."

Pitt ve Giordino gemiye bindikten sonra onları *Fortitude*'un kaptanı olan Jarret adında saçları erken ağarmış bir deniz yarbayı karşıladı. Yarbay onları köprü üstüne götürüp öngördükleri rotayı navigasyon ekranında gösterdi.

"*Adelaide*'yle şu noktada buluşacağız," dedi Jarret, Hawaii Adaları'nın güneydoğusunda bir alanı işaret ederek. "Oahu'dan yaklaşık iki bin kilometre ötede. *Adelaide*'ye yaklaşıncaya onun rotasına gireceğiz. Yirmi dört saatten önce onu yakalayabiliriz."

"Yirmi dört saat mi?" Giordino başını iki yana salladı. "Bu gemide jet motorlarınız mı var?"

"Hayır, sadece dört tane turbo dizel motor var. İyi günümüzde, saatte kırk beş not yapabiliriz. Yükümüz hafif olduğu için bu hızla seyredebileceğiz."

"Neden o kadar acele edip, temiz deniz havasından mahrum oluyoruz ki?"

"*Fortitude*'un tasarım amacı bu. Bir tabur askeri Atlantik'in karşı ucuna iki günde nakledebiliyoruz." Jarret yanındaki kronografa bir göz attı. "Şimdi, eğer bir itirazınız yoksa yola koyulacağız."

Fortitude'un dizelleri homurtular çıkararak çalışmaya başladı. Halatlar alındı ve yüz on metre uzunluğundaki gemi Pearl Harbor'un dar girişinden manevra yaparak güneydoğu yönüne döndü. Waikiki ve Diamond Head'i geçtikten sonra hızını artırdı. Tuğla biçimindeki gemi sivri katamaran gövdesiyle kısa zamanda hızını yükseltebiliyordu. Deniz sakin olduğu için Jarret tam hızla ilerlemekteydi. Pitt navigasyon ekranına bakınca geminin kırk nota eriştiğini gördü.

Birkaç saat sonra son Hawaii adası da gözden kayboldu ve gemi uçsuz bucaksız Pasifik'in içine daldı. Pitt ve Giordino güvertede Plugrad ve adamlarının yanına indiler ve neyle karşılaşabilecekleri, gemiye nasıl çıkacakları ve hangi önlemleri almaları gerektiği konularında fikir alışverişi yaptılar. Geminin kocaman yemek salonunda akşam yemeği yedikten sonra herkes uyumak üzere kamarasına çekildi.

Ertesi sabah Pitt, Giordino'yla birlikte ambarı gözden geçirirken *Fortitude*'un motorlarının yavaşladığını fark etti. Birlikte köprü üstüne çıktıklarında *Adelaide*'nin iki kilometre önlerinde bulunduğunu gördüler.

Bu iki yüz metre uzunluğunda, yeşil gövdesi, yaldız renginde üst yapısı olan bir kuru yük gemisiydi. Kurumla kaplı bacası ve paslı palamar lombarı, epey seyir yapmış olduğunu gösteriyordu, ama bunun dışında iyi bakım görmüş olduğu belliydi. Beş ambarı da tepeleme dolu olduğu halde dalgaları kolayca yarararak ilerliyordu.

"Kaptanı bizi gördü ve sizi gemiye kabul edecek," diye bildirdi Jarret.

"Bu kadar çabuk yetiştiğin için, sağ ol, kaptan," dedi Pitt. "Harika bir gemin var."

"Burada biraz takılamaz mısınız?" diye sordu Giordino kaptana. "*Adelaide*'de içecek bir şey bulamazsam, sizden bira ikmali isteyebilirim."

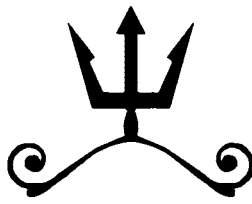
"Üzgünüm, ama otuz altı saat içinde ülkede olmam gerekiyor." Jarret ikisiyle el sıkıştı. "Sizi gemiye götürmesi için işkampavyayı hazırlattım. İyi şanslar ve iyi seyirler."

Pitt ve Giordino güverteye indiklerinde Plugrad ekibiyle hazır beklemekteydi. Üstü kapalı bir işkampavyaya binip şilebe gittiler. *Adelaide*'nin yan tarafından onlar için bir merdiven sarkıtılmıştı. Plugrad'ın adamları taşıdıkları silahlara ve otuz kiloluk paketlerine aldırmadan bir çırpıda merdiveni tırmandılar. Pitt

merdivene çıkarken işkampavya serdümenine el salladı. Giordjino da onun ardından geldi.

Üstlerine bol gelen tulumları ve siyah çizmeleri olan iki tayfa onları güvertede karşıladı. "Kamaralarınız bu tarafta," dedi tayfalardan biri kış taraftaki üst güverteyi işaret ederek. "Kaptan yirmi dakika sonra yemek salonunda sizinle buluşacak."

İki tayfa onları kış tarafına doğru götürürlerken geminin motorları devir yükseltti ve koca şilep hızlanmaya başladı. Üst güvertenin ikinci katındaki kamaralarına giderlerken Giordino dönüp, kuzeydoğuya doğru hızla ilerleyen *Fortitude*'a baktı ve aniden canı fena halde bira çekti.

38

ADELAIDE'NİN KAPTANI HİÇ DE PITT'İN BEKLEDİĞİ GİBİ BİR tip değildi. Çoğu zaman büyük ticari gemilere komuta eden tecrübeli ve ağırbaşlı kaptanların tersine bu adam genç, sıska ve asabi görünüşlüydü. Yemek salonuna girdikten sonra Pitt, Giordino ve Plugrad'a soğuk bir bakış atıp, onlarla el sıkıştı ve masalarına oturdu.

"Adım Gomez. Gemimin kaçırılacağını tahmin ettiğinizi söylediler." Bu bilgi onu endişelendirmemiş gibi görünüyordu.

"Pasifik'te buna benzer birçok vaka oldu," dedi Pitt. "Bu gemilerin hepsi, sizin gibi nadir toprak elementleri taşımaktaydı."

"Size yanlış bilgi verilmiş," dedi Gomez. "Gemimde sadece manganез cevheri var."

"Manganез mi?" dedi Giordino. "Perth'ten monazit yüklemediniz mi?"

"Perth'ten geliyoruz, ama yükümüz manganез."

"Şirket merkeziniz öyle demiyor ama," dedi Pitt.

Gomez başını iki yana salladı. "Art niyetsiz bir yanlışlık. Elektronik manifesto, şirketin başka bir gemisiyle karıştırmış olmalı. Böyle şeyler oluyor. Sizi getiren gemiyi arayıp sizi almalarını bildireyim."

"Bu mümkün olmayacak," dedi Pitt. "*Fortitude*'nin uymak zorunda olduğu başka bir programı var."

"Ayrıca," dedi Giordino. "Yanlış bilgi edinen sadece biz olmayabiliriz."

"Doğru," dedi Plugrad. "Adamlarımı çektikten sonra bir sorun yaşadığınızı öğrenmek istemem. Long Beach'e varana kadar gemide kalmamız emredildi, biz de bu plana uyacağız."

"Nasıl isterseniz," dedi Gomez huzursuzluğunu gizlemeden. "Lütfen, ana güverteden ve ikinci kat kamaralarından başka bir yere geçmeyin."

"Al ve ben nöbetleşe köprü üstünde bulunacağız ve başka bir gemiyle karşılaşsak yüzbaşıyla irtibat sağlayacağız."

Gomez, Pitt'in sesindeki kararlılığı fark etti. "Nasıl isterseniz. Ama köprü üstünde silahlı kimse olmayacak." Gomez masadan kalktı. "Görevime dönmem gerekiyor. Gemime hoş geldiniz. Eminim, sessiz ve sıradan bir yolculuğun tadını çıkaracaksınız."

Gomez gittikten sonra Giordino, Pitt ve Plugrad'a baktı ve başını iki yana salladı. "E, ne diyorsunuz bu işe? Nadir toprak elementi yok ve yolculuk boyunca katlanmak zorunda olduğumuz gıcık bir kaptan var."

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok artık," dedi Pitt. "Ve eğer bir yanlışlık olmuşsa, sessiz ve sıradan bir seyir de kötü bir sonuç sayılmaz."

Ne var ki, *Adelaide*'ye ayak bastığı anda Pitt'in alarm sistemi devreye girmişti. Mürettebatta ve kaptanda bir anormallik vardı. Ticari gemilerde defalarca yolculuk yapmış olduğu için değişik kültürlerden gelen tayfaların tavırlarına ve konukların fazlalık gibi görölmelerine yabancı değildi. Ama koşullar bu durumu ayrı bir yere koymaktaydı. Muhtemel bir ölümcül tehlikeyle karşı karşıyayken gemi mürettebatı kendi güvenlikleri için fazladan bir desteği memnuniyetle karşılamalıydı, hiç değilse merak etmeleri gerekirdi. Oysa Pitt ve adamları gemiye ayak bastıklarından

beri ayak bağı gibi görülmüşlerdi. Tayfalar onların her hareketini takip ediyor, sıradan bir diyaloga girmekten bile kaçınıyorlardı.

Köprü üstündeyken Pitt ve Giordino bir kenara itiliyor, sorukları herhangi bir soru cevaplanmıyordu. Gomez onları neredeyse görmezlikten geliyor, vardiyası olmadığı zamanlarda yemeğini Pitt'le birlikte yemeyip, kamarasına gidiyordu.

Gemideki ikinci gecelerinde Pitt köprü üstünde dururken, her zamanki gibi oradaki varlığı yok sayılmaktaydı. Gece yarısı, vardiyasının bitmesine az bir zaman kala tayfalardan biri Gomez'in yanına geldi, göz ucuyla Pitt'e bakarak Gomez'e bir şeyler fısıldadı.

Pitt radar ekranına bakınca önlerinde, aynı yönde seyreden bir gemi görüntüsü gördü. Geminin OTS kaydını görmek için ekrana yaklaştı. Otomatik Tanıtlama Sistemi, üç yüz tonu aşan bütün gemilerden talep edilen, uydu-güdümlü bir programdı ve bu gemilerin süratleri, güzergâhları ve kimlik bilgileri veriliyordu. Ama ekranda gözüken bu geminin OTS bilgileri yoktu.

"OTS bilgileri gösterilmemiş," dedi Pitt kaptana. "Bu bana şüpheli bir durum gibi geldi."

"Bazen sinyal kaybolabiliyor," dedi Gomez. "Ya da askeri bir gemidir. Hiçbir anlamı yok."

Kaptan serdümenin yanına gidip kulağına bir şeyler söyledikten sonra köprünün karşı ucuna geçti. Pitt ona aldırmadan *Adelaide*'nin süratini ve rotasını izlemeye devam etti. Esrarengiz gemi hızını birkaç not düşürdükten sonra ekrandan kaybolunca pek şaşırmadı.

Sessiz bir gerilimle dolu kırk dakika geçtikten sonra Giordino nöbeti devralmak için köprü üstüne geldi. "Bu gece de keyifli bir seyir mi yapıyoruz?"

"Keyiften ölmek üzereyim."

Pitt ayrılmadan önce Giordino'ya ekranda gözüken gemi hakkında bilgi verdi. Vardiyası biten serdümenin yerini de bir başkası aldı, ama Gomez orada kalmaya devam etti. Pitt tam köprüden çıka-

cakken radar ekranına bir kez daha baktı. Gözüne bir şey çarpınca duraksadı ve sayıları inceledi. Rotayla ilgiliydi. Gemi doğu-kuzey-doğu rotasını aniden değiştirip, doğu-güneydoğu yönüne geçmişti.

“Güneydoğuya mı gidiyoruz?” diye sordu Pitt.

“Bu enlemde çok kuvvetli bir akıntı var,” dedi Gomez. “Hızımızı korumak için birkaç gün bunun altından seyredeceğiz, sonra yönümüzü tekrar Long Beach’e çevireceğiz.”

Pitt’in hatırladığı kadarıyla kuzey ekvator akıntısı onların bulunduğu konumun bir hayli güneyinden geçerdı, ama tartışmaya girmedı. Giordino’ya dönüp, külyutmaz bir bakış attıktan sonra, “Gıdıp yatayım bari,” dedi. “Bir sonraki vardiyada görüşürüz.”

Pitt nihayet köprü üstünden çıkıp, merdivenden indi. Kamarasına gitmek yerine, biraz temiz hava almak için ana güverteye geldi. O sırada telaşlı bir halde oraya çıkan Plugrad’la karşılaştı. Yüzbaşı endişeli görünüyordu.

“Erken kalkmışsın,” dedi Pitt.

“Nöbete gelmeyen iki adamımı bulmaya çalışıyorum. Onları köprü üstünde görmediniz, değil mi?”

“Hayır. Yemek salonuna bak. Herhalde uyanık kalmak için kahve almaya gitmişlerdir.”

Plugrad bir şeyler homurdanıp, yemek salonuna doğru yöneldi.

Köprü üstünde geçirdiği huzursuz birkaç saatten sonra Pitt hafif bir rüzgârın okşadığı güvertede temiz havanın tadını çıkarıyordu. Bacaklarını açmak için açık güverte boyunca yürüyüp pruvaya kadar gitti ve küpeştenin üstünden ileriye baktı. Ufukta solgun bir ışık belirdi; *Adelaide* dalgalarla inip kalkarken ışık bir kaybolup bir görünüyordu. Esrarengiz gemi hâlâ oradaydı; hem radarla hem çıplak gözle görülebilecek mesafedeydi.

Pitt birkaç dakika bunu seyrettikten sonra diğer geminin konumunu devamlı koruduğuna karar verdi ve güverte kamarasına doğru yürüdü. Ön ambarın yanından geçerken yere saçılmış şeyler gördü. Yükleme sırasında manganez ambar kapağının etrafı-

na dökülmüştü. Eğilip yumruk büyüklüğünde bir parçayı aldı ve ışığın altında tutup inceledi. Bu parça gümüş rengiyle Şili'de *Tasmanian Star*'da bulunduğu monazitin aynısıydı.

Gomez manganez konusunda yalan söylemişti, ama neden? Ve mürettebat neden bu kadar tuhaf davranıyordu? Ve önlerinde seyreden o gemi neydi? O anda Pitt'in içine bir kurt düştü.

Plugrad. Plugrad'ı uyarmalıydı.

Pitt kış tarafa doğru gideceği sırada güverte kamarasından birkaç kişinin çıktığını görüp, durdu ve en yakındaki ambar kapısının yanına eğilip gizlendi. İki adam aralarındaki üçüncü bir adamı sürüklüyorlardı. Güverteyi yanlamasına kat ederlerken parlak bir ışığın altından geçtiler. O bir saniye içinde Pitt yürümekte olan iki tayfanın silahlı olduğunu gördü. Sürükledikleri baygın adamsa, alnında kan lekesi olan Plugrad'dan başkası değildi.

Adamlar Plugrad'ı güverte kamarasının iskele tarafına götürdüler, burada bir kapının kilidini açıp, onu içeriye attılar. Onlar gözden kaybolduktan sonra Pitt kış tarafa, üst güvertenin ters yönüne doğru koştu. Basamakları ikişer ikişer çıkarak Sahil Güvenlik takımının kaldığı ikinci kat kamaralarına ulaştı.

İlk kapıyı tıkladıp açtı, içeride kimse yoktu. İkinci kamarayı da boş bulunca endişesi arttı. Üçüncü ve dördüncü kamaralar da boştu. Pitt dördüncü kamaradan çıkarken koridorda fısıltılar işitti. Tekrar kamaraya girip kapının ardına gizlendi.

Kapı aralığından iki silahlı tayfanın sessizce koridordan gelip, Pitt'in bulunduğu kapının önünde durduklarını gördü. Adamlar silahlarını hazırladılar, birisi kapıyı açtı ve ikisi birden içeriye daldılar. İçeride kimse olmadığını görünce tekrar koridora dönüp, İspanyolca bir şeyler konuştular. Biri merdivene doğru giderken, diğeri orada kaldı. Adam yavaşça koridorun sonuna gidip, sessizce Giordino'nun kamarasına girdi. Orada da kimseyi bulamayınca, diğer kamaralara bakmaya başladı.

Silahlı adam gizlendiği yere yaklaşırken Pitt soluğunu tuttu. Adam içeriye adımını atarken önce tüfeğinin namlusu görüldü. Pitt bir saniye bekledikten sonra yerinden fırladı. Bütün gücüyle kapıyı iterek adamı duvara çarptı. Hâlâ elinde tuttuğu maden parçasıyla kafasının yanına sert bir darbe indirdi. Adam silahının tetiğini bulamadan bayılıp, yere serildi.

Pitt onu kamaranın içine çekip, ikinci adamdan ses gelmesini bekledi. Bir şey duymayınca, adamın AK-47 tüfeğini alıp koridora çıktı ve kapıyı kapadı. Plugrad'ı kurtarmak için aşağıya inmeye hazırlanırken bir silah sesi işitti.

Ses yukarıdan gelmişti. Köprü üstünden geldiyse, tek anlamı vardı: Giordino.

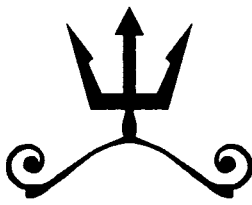
Pitt yönünü değiştirip sessizce basamakları tırmandı. Köprüye gelince durup kapının etrafına baktı. Gece seyri için lambalar loşlaştırılmıştı ve birkaç ekranın soluk ışığından başka aydınlatma yoktu. Önündeki bir konsol içerisini tam olarak görmesine engel oluyordu, ama görüldüğü kadarıyla bir terslik yoktu. Belki de silah sesi başka yerden gelmişti. İçeride sadece serdümeni görünce sessizce içeriye girdi.

"Bay Pitt," dedi tanıdık bir ses; Gomez'in sesiydi. "Arkadaşınız için geleceğinizi tahmin etmiştim." Kaptan çömeldiği yerden kalktı, elinde bir tabanca vardı. Tabanca Pitt'e değil, yere doğru çevriliydi. Pitt bir adım yaklaşıncı Gomez'in tabancasını Giordino'ya doğrultmuş olduğunu gördü. Yerde yatan Giordino bacağına tutuyordu.

"Silahını bırak," dedi Gomez. "Yoksa ikiniz de ölürsünüz."

Pitt göz ucuyla bir hareketlenme fark etti. Daha önce görmüş olduğu silahlı tayfa başka bir konsolun ardında duruyordu ve AK-47'sini Pitt'in sırtına doğrultmuştu.

Pitt önce yaralı arkadaşına, sonra Gomez'e baktı. Öfkeden çatlayacak halde, silahını yere bıraktı.

39

BAŞKAN YANMAMIŞ BİR PUROYU PARMAKLARI ARASINDA yuvarlıyordu. “Neden?” diye sordu sinirli bir sesle. “Neden Çinliler aniden nadir toprak elementleri ihracatını durdurdular ki?”

Oval Ofis’i gergin bir sessizlik kapladı.

“Bir ihtimal, koz olarak kullanmak isteyebilirler,” dedi Dışişleri Bakanı. “İran’la ticaret yapmalarına veya yuanı dalgalanmaya bırakmayışlarına karşı sert tutumumuz üzerine ellerinde bir kozla masaya oturmak isteyebilirler.”

“Sana böyle mi söylendi?”

“Hayır, Dışişleri Bakanlığı sadece bunun stratejik bir zorunluluk olduğunu bildirdi.”

“Tabii,” dedi Başkan Yardımcısı Sandecker. “Ekonomimizi torpillemek için bir zorunluluk.” Kendisi de puro düşkünü olduğu için başkanın elindekine gıptayla bakıyordu.

“Çok cesurca bir hamle,” dedi Dışişleri Bakanı. “Bu konuda uzlaşmak için bir yaklaşım beklerdim, ama Çinliler sürpriz yapmayı seviyorlar.”

Başkan ulusal güvenlik danışmanı olan Dietrich adındaki siyah saçlı kadına döndü. "Bize nasıl bir hasar verecek?"

"Nadir toprak elementleri ithalatımızın yüzde doksanı Çin'den geliyor," dedi Dietrich. "Ticari bakımdan, başta elektronik ve alternatif enerji alanları olmak üzere pek çok sanayinin belini kıracak. Ülkedeki hemen hemen bütün yüksek teknoloji endüstrisi fena halde etkilenecektir."

"Sadece yükselen fiyatlardan mı söz ediyoruz?" diye sordu Tom Cerny.

"Fiyatların fırlaması sadece başlangıç olacak. Geçici bir çözüm bulunana kadar ürünlerde arz yetersizliği başlayacak veya sadece alım gücü olmayacak. Her iki durumda da, talep buhar olacak, bunun sonucunda da istihdam darbe yiyecek. Ekonomiyi çok vahim bir durgunluğa götürebilir."

"Başka nadir toprak elementi kaynakları yok mu?" diye sordu başkan. "Kaliforniya'da bir madenimiz olduğunu biliyorum. Umarım, bana bütün kaynaklara sadece Çinlilerin sahip olduğunu söylemezsiniz."

"Mountain Pass Madeni birkaç yıl önce devreye girdi ve tam üretimi artırmaya başlamışken kısa bir süre önce çıkan yangınla madenin bütün özütleme tesisi imha oldu. İki yıllık bir süre için kapatıldı. Bu ülkemizdeki tek kaynağımızdı."

"Yangın nedeni soruşturuldu mu?" diye sordu Sandecker.

"Önce kaza sonucu olduğu düşünülüyordu, ama şimdi maden sahipleri kundaklamadan şüphelenerek FBI'ın devreye girmesini istediler."

"Peki, nadir toprak elementleri kaynağı olabilecek başka ülkeler yok mu?"

"Çin dışındaki ülkelerden çok küçük miktarlarda ithalatımız var," diye karşılık verdi Dietrich. "Bunların başında Avustralya geliyordu, daha küçük miktarlarda da Rusya, Hindistan ve Ma-

lezya vardı. Ama korkarım, burada da bir sorun var. Avustralya'daki en önemli üretici büyüme programına gireceği için madenini geçici olarak kapadığını beyan etti."

Başkan purosunu bir kül tablasına bıraktı. "Yani, ekonomimiz çökme tehlikesindeyken, elimiz kolumuz bağlı kalacağız, öyle mi?"

Dietrich çaresizce başını salladı. "Korkarım, tedarik konusunda hemen hemen hiçbir kontrolümüz yok."

"Ve bu daha işin sadece bir kısmı," dedi Sandecker. "Bu maddelerin kıtlığı en önemli savunma teknolojilerimize ağır bir darbe vuruyor."

"Başkan yardımcısı haklı," dedi Dietrich.

"Hasar nerede?"

"En ağır darbeyi Deniz Kuvvetleri yiyor," dedi Dietrich. "Zumwalt sınıfı muhriplerle yeni hayalet kruvazörlerin tahrik sistemleri tamamen nadir toprak elementlerine bağlı olduğu için bu programlar duracak. Hava Kuvvetleri'nden bir rapor bekliyorum, ama daha önce söylediklerine göre yeni savaş jetleriyle birkaç uydu geliştirme programı sekteye uğrayacakmış."

"Milyarlarca dolarlık bütçeleri olan programlardan söz ediyoruz," dedi Cerny.

"Bana öyle geliyor ki," dedi başkan. "Çinliler askeri gücümüzü yetiştirebilmek için tekellerini istismar ediyorlar."

Odadaki herkes başını sallayarak ona hak verdiğini belli etti.

"Çinlilere bu ihracat yasağının kabul edilemez olduğunu söylersek ne olur?"

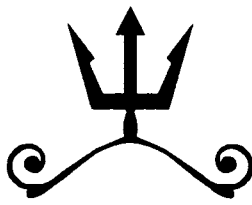
Dışişleri bakanı koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, efendim. Çin yönetimi tehditlere boyun eğmez. Eğer ticari bir savaşa girecek olursak, en büyük zararı biz görürüz. Ve eğer bizim tahvil bonolarımızı satın almayı bırakırlarsa, başımıza daha büyük sorunlar çıkar."

“O halde, en etin koşullarda olduğumuz bir dönemde ekonomimizin pike yapma tehlikesiyle karşı karşıyayız,” dedi başkan. “Bu yetmiyormuş gibi, yeni sınıf muhriplerimizin, savaş jetlerimizin ve casus uydularımızın üretimi gecikerek askeri gücümüz yara alıyor.”

“Bir kaybımız daha var,” dedi Sandecker. Başkanın yanına gelip, kulağına fısıldadı. “*Sea Arrow*.”

Başkan başını salladı. “Tabii, bir de o var.”

Başkan kalkıp masasının yanındaki pencereye gitti ve birkaç dakika boyunca dışarıya baktı. Tekrar yüzünü odadakilere döndüğünde alçak sesle ve yenik bir ifadeyle konuştu. “Çinlilerin ne istediklerini öğrenin ve her neyse, onu verin.”

SEA ARROW MOTORUNUN KAÇIRILMASI DERHAL ÜLKE çapında bir arama seferberliğinin başlamasına yol açtı. Washington'un kuzeyine güneyine açılan bütün anacaddelerde ve otoyollarda barikatlar kuruldu. Analistlerin motorun ülke dışına çıkarılabileceğini tahmin ettikleri bütün havaalanlarına ve Doğu Sahili limanlarına FBI ekipleri gönderildi. Hatta Kanada sınırına bile fazladan güvenlik ekipleri gönderildi.

Ne ki, çalınan motor bu yerlerden hiçbirinde bulunamayacaktı. Saman yüklü bir kamyonun içinde, belli başlı havaalanlarından ve limanlarından uzağa, doğudaki Appalachia kırsalına doğru götürülmüştü. Kentucky, Lexington'a girerlerken Pablo yavaşladı; yanından geçen polis araçlarını temkinli gözlerle seyreliyordu.

Ann kabinin arkasına oturtulmuş, bir bileği koltuk demirine kelepçelenmişti. Dar koltukta biraz olsun bacaklarını uzatabiliyordu, ama pencereden dışarıya bakması için çok zor bir açıda uzanması gerekiyordu. Yolculuk boyunca hiç konuşmamışlardı. İlk başta art arda sorduğu sorulara Pablo kulak tıkayınca, Ann de enerjisini ekonomik kullanmaya karar verip sustu. Tahmin-

lerinde yanılmıyorsa, Pablo'nun *Sea Arrow* planlarını almasıyla kamyon kasasındaki büyük cihaz birbirleriyle bağlantılıydı. Bu cihaz denizaltının yeni tahrik motoru olmalıydı.

Pablo zamanı iyi değerlendirdiği için memnundu; yedi saatte altı yüz elli kilometre yol almıştı. Bir yan yola girip, Ann'e bacaklarını gerebilmesi için izin verdi. Daha sonra Lexington'daki bir kamyon durağına gelip, tesise uzak bir benzin pompasının önünde park etti. Depoyu doldurduktan sonra kabin kapısını açıp Ann'e baktı.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi Ann. "ok acıktım."

"Hemen dönerim." Pablo kapıyı kapatıp kilitledi.

Ann onun benzin pompaları yanından geçip, binaya girişini izledi. Park yerinde yardım isteyebileceği birileri var mı, diye bakındı. Gecenin bir yarısı olduğu için pek kimse yoktu; yakında sadece tek bir kişi gördü. On beş metre ötede sakallı bir kamyon şoförü aracının n camını yıkamaktaydı.

Ann el salladı, var gücüyle ğlıklar attı. Fakat kabinin boyalı camları içinde görülmesi imkânsızdı ve rölantide çalışan motorun gürültüsü de ğlıklarını bastırıyordu. Kamyonun kornasına uzandı, fakat bir türlü parmakları erişemedi. Sakallı şoför Ann'in imdat haykırışlarını duymadan kamyonuna binip oradan ayrıldı.

Silah olarak kullanabileceği bir şey var mı diye kamyonun iini aradı. Ama bir harita ve dizüstü bilgisayarı dışında hiçbir şey yoktu.

Ann uzanıp, serbest eliyle bilgisayarı aldı, kapağını açıp, çalıştırdı. Ekran aydınlanırken pencereden dışarıya bir göz attı. Pablo dkkndaydı ve bir şeyler satın alıyordu. Yardım ağrısı yapabilmesi için Ann'in çok az zamanı vardı; tabii, kamyon durağında Wi-Fi varsa...

Ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir zamandan sonra ekranda bir ikon belirdi ve Lexington Benzin İstasyonu ve Lokantası iletişim ağına girmek ister misiniz, diye soruldu.

“Evet!” Ann hevesle ikonuyu tıkladı. Birkaç saniye sonra internet sayfası açıldı.

Ne ki, pencereden bakıp, Pablo’nun dükkândan çıktığını görünce, sevinci kısa ömürlü oldu. Ne yapacağını düşünürken nabzı deli gibi atıyordu. E-posta hesabına veya NCIS web sitesine bir mesaj bırakabileceği kadar zamanı yoktu. Çaresizlik içinde aklına delice bir fikir geldi. Hızla dört harf tuşladı ve karşılık bekledi. Yeni bir ekran açılınca hemen sayfanın altına indi ve bir sorgu bağlantısı buldu. Bunu tıkladıktan sonra süratle bir mesaj tuşlayıp, dışarıya baktı. Pablo üç metre ötedeydi.

Parmakları klavye üstünde uçar gibi dolaştıktan sonra “gönder” tuşunu tıkladığı anda kapının tıkrıdığını işitti. Bilgisayarı kapatıp, ön koltuğa attığı anda Pablo kapıyı açtı.

Pablo sürücü koltuğuna otururken Ann’in kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyor, yüzünün fena halde kızardığını hissediyordu. Pablo dönüp, ona tuhaf bir bakış attıktan sonra ellerini kaldırdı.

“Salamlı ve peynirli mi, ton balıklı mı?” İki elinde paketlenmiş sandviçler vardı.

“Ton balıklı, lütfen.” Ann soluk verip sandviçi almak için elini uzattı.

Pablo tekrar otoyola çıktı; bir yandan da sandviçini yiyordu. Mola vermek onu biraz rahatlatmıştı; neden sonra başını çevirip Ann’e baktı. “Sen bana âşıksın,” dedi sırtarak.

“Ne?”

“Evet, bana mutlaka âşık olmalısın. Yoksa neden ikide bir karşıma çıkasın ki?”

“Bu yolculuğa gelmeyi ben istemedim,” dedi Ann. “Lütfen, bırak, gideyim.”

Pablo bir kahkaha attı. “Serbest bırakamayacağım kadar akıllısın... ve öldürülemez kadar da güzelsin.”

Ann’in midesi ağzına geldi, ama konuşmayı kesmek istemedi. “Taşıdığımız şey *Sea Arrow*’un motoru mu?”

“Olabilir.”

“Bunu çalmana yardım eden adamları neden öldürdün?”

“Kullanma ömürleri bitmişti ve gerektiğinden fazla şey biliyorlardı. Sanırım, bu kadar sorgulama yeter artık.” Pablo radyoyu açıp, bir müzik kanalı bulduktan sonra sesini iyice açtı.

Batı Kentucky’nin tepelerini aşarken kabinin içi avaz avaz country müziği ile çınliyordu. Dört saat sonra Paducah’a vardılar. Pablo şehir dışındaki bir benzin istasyonunda park edip bir telefon görüşmesi yaptı. Birkaç dakika sonra her yanı dövmelerle kaplı bir adamın kullandığı paslı bir kamyonet geldi ve nehir kenarına varana kadar onlara eşlik etti. Ahşap iskelede nakliye konteynerleriyle yüklü bir römork ve bir mavna bağlıydı. Pablo kamyonu her yanı karartılmış mavnanın hizasında park etti.

Gece yarısını epey geçtiği için tesis tamamen sessizdi. Pablo treyleri kamyondan söktükten sonra kamyonu bitişikteki park yerine götürdü. Döndüğü zaman dövmeli adam treylere çelik halatları bağlamış, bir vinçle bunu mavnaya taşımaktaydı. Pablo mavnanın içine girip treyleri güvertede bağladıktan sonra kamyon kabinindeki Ann’in yanına geldi.

Pablo onun ellerini önden kelepçelerken Ann uyuyormuş gibi yaptı. O sırada ilk kez kelepçelerde bir sensör düzeneği olduğunu fark etti. Pablo onu kamyondan çıkarıp iskeleye doğru yürüttü.

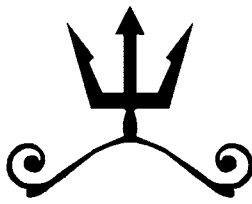
Sağ tarafındaki kıyı boyunca Paducah’ın ışıkları görünüyor, karanlık Ohio Nehri şekerlenmiş bir şurup gibi ağır ağır akıyordu. Pablo onu römorka doğru sürüklerken kolunu sımsıkı tutmuştu. Bu tekne nehir boyunca çekeceği mavnanın kış tarafına bağlıydı. Römorka binmek için suyun üstünden uzatılmış ince bir borda iskelesinden geçilmesi gerekiyordu. Ann geçmeden önce duraksayınca Pablo onu hafifçe itti.

Ann’i korkutan şey borda iskelesinden geçmek değil, daha sonra neler olacaktıydı. Önce bir kamyona zincirlenmiş, sonra bir

römorka, daha sonra kim bilir ne olacaktı. Her nereye götürüyorlarsa, asıl korkması gereken şey kelepçeleri çıkarıldıktan sonrasıydı. Bu korku onu harekete geçirdi.

Pablo onu bir kez daha dürtünce zihnen kendini hazırladı ve derin bir nefes aldı. Tökezleme numarası yapıp iki adım attı ve dizlerini büktü. Sonra öne fırlayıp küpeştenin üstünden aşağıya atladı.

Pablo onu tutmak için uzandıysa da eli sadece Ann'in ayak bileğini sıyrabildi. Ann kollarını öne uzatıp, nehre balıklama atladıktan sonra karanlık ve çamurlu suda hemen gözden kayboluverdi.

41

ADELAIDE'NİN YEDEK MALZEME AMBARI KARANLIK, ŞEYTANIN rahat edebileceği kadar sıcak, fırın gibi bir yerdi. Sürgülü kapı açıldığında Giordino'yla birlikte içeriye itildikleri sırada Pitt'in burnuna çürümüş balık ve ter kokusu geldi. Köprü üstünden buraya gelene kadar yaralı Giordino'ya omuz vermiş, içeriye itildikleri zaman da düşerlerken onun altında kalmamak için özen göstermişti. Ambarın içinde bir branda görünce Giordino'yu bunun üstüne yatırdı. O anda kapı dışarıdan kapanıp kilitlendi.

"Aranızda bir sıhhiyeci var mı?" dedi Pitt bir köşede büzülmüş oturan Sahil Güvenlik ekibine bakarak.

Genç bir asker kalkıp Pitt'in yanına geldi.

"Adın Simpson'dı, değil mi?" dedi Pitt.

"Evet, efendim. Yardım edebilirim." Hemen Giordino'nun başına eğilip sağ bacağıının altında yayılan kan birikintisine baktı. "Kurşun yarası mı?"

"Evet," dedi Pitt. Giordino'nun yırtık pantolonundan bir parça kopardı. "Çok kan kaybetti."

Simpson Giordino'nun bacağındaki kurşun yarasını belirledikten sonra avucuyla baskı yaptı. "Bana sargı için bir şey lazım."

Pitt gömleğini çıkarıp kollarını söktü ve bunları uzun şeritler halinde yırttı. Simpson aralarından birinin uzattığı bir şişe suyu yarayı temizlemek için kullandı. Şeritlerden birini katlayıp tampon yaptıktan sonra kalan şeritlerle bunu bağladı.

Giordino gözlerini açıp başını kaldırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bira almaya," diye yanıtladı Pitt. "Biraz uyu şimdi, biralar soğuduğu zaman seni uyandırırım."

Giordino ona çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra hemen uyuyakaldı.

Simpson brandanın bir kısmıyla onun üstünü örttükten sonra Pitt'e döndü. "Talihi varmış. İki yara gördüm; yani kurşun delip öbür taraftan çıkmış. Büyük ihtimalle kemiğe isabet etmemiş. Ama uyluk atardamarını yırttığı için kanama fazla olmuş. Bu kadar kan kaybından sonra şoka girebilir, bu nedenle gözümüzü üstünden ayırmayalım."

"Çetin cevizdir," dedi Pitt.

"Şimdilik durumu iyi. En büyük sorun bu pis yerde yarasının mikrop kapma tehlikesi."

Pitt loş ışık altında Simpson'ın yanak kemiğindeki morluğu gördü. "Sana ne oldu?"

"Nöbeti devralmaya giderken üstüme atıldılar. Hıyarın teki zincirle vurdu. Ama bazı arkadaşlara göre daha şanslıydım."

Pitt tepedeki titrek bir ampulün aydınlattığı odanın içinde bakındı. Sahil Güvenlik ekibi hemen yanında bulunurken *Adelaide*'nin gerçek mürettebatından oluşan bir grup da odanın arka tarafına yayılmıştı. Bir kenara yerleştirilip brandayla örtülmüş iki ceset vardı; o korkunç kokunun kaynağı bunlardı.

"Kaptanla başka bir adam," diye açıkladı Simpson. "Biz gelmeden önce saldırı sırasında öldürülmüşler."

Pitt üzüntüyle başın sallayıp, dikkatini Sahil Güvenlik ekibine çevirdi. Hepsi yara bere içindeydi. Plugrad adamlarının

arasında oturmuş, başını duvara dayamıştı. Boş gözlerle önüne bakıyordu.

“Plugrad nasıl?”

“Yüzbaşı kafasına çok sert bir darbe almış,” dedi Simpson. “Beyin sarsıntısı dışında fazla bir şeyi yok.”

Pitt diğer grubun yanına gitti. Bitkin görünüyorlardı, ama yaralı değildiler. Geniş omuzlu, bıyıklı bir adam ayağa kalkıp kendini tanıttı.

“İkinci kaptan Frank Livingston,” dedi tipik bir Avustralyalı aksanıyla. “Yoldaşınızın durumu nasıl?”

“Bacağında kurşun yarası var. Çok kan kaybetti, ama sıhhiyeciler iyi olacağını söylüyor.”

“Yardım edemediğimiz için üzgünüm. Bizim baş lostromomuz aynı zamanda sıhhiye görevlimizdi; şimdi orada, kaptanın yanında yatıyor.” Brandayla örtülü cesetleri işaret etti.

“Gemiyi nasıl ele geçirdiler?”

“Üç gece önce çok hızlı bir şilep yanımıza gelip, burnumuzun dibine kadar sokularak serdümenin yüreğini ağzına getirdi. Tel-siz çağrılarımıza cevap vermediler; bunun üzerine kaptanla baş lostromo güverteye çıktılar. Öbür geminin tam ortasında radar düzeneği gibi bir şeyle ateş açıldı ve ikisi de öldürdü.” Adamın yüzü buruştu, ağzı büzüldü. “Hayatımda böyle bir şey görmedim. Sanki diri diri pişirilmiş gibi oldular. Bunun ardından şilepten silahlı bir grup adam gemimize çıktı. Yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. O andan itibaren de buraya tıkılmış durumdayız.”

“Bu sahneye yetişemediğimiz için üzgünüm,” dedi Pitt. “Sanırım, bizim geleceğimizi haber aldılar ve size erken saldırdılar.”

Livingston’un gözleri intikam arzusuyla parladı. “Kim bu adamlar?”

Pitt başını iki yana salladı. “Nadir toprak elementleriyle yüklü birçok kuru yük gemisini kaçırarak bir örgüt olduğunu sanıyoruz.”

"Bizim yükümüz de monazit denen bir madde," dedi Livingston. "Herhalde bunun için saldırdılar. Nereye gittiğimiz konusunda bir fikriniz var mı?"

Pitt kimsenin kulak misafiri olmadığını görmek için bakındı. "Genellikle yük transferini denizde yaptıklarını, sonra da gemileri batırdıklarını düşünüyoruz. En az iki şilep bu denizlerde batırıldı."

Livingston başını salladı, ama yüzünde batan bir gemide boğulmayı kabullenmiş bir adamın ifadesi yoktu. "Bay Pitt, kaçırılan diğer iki şilebin büyüklüğünü biliyor musunuz?"

"Çok büyük değildiler. En çok on bin tonluk, yaşlı kuru yük gemileriydi. Neden sordunuz?"

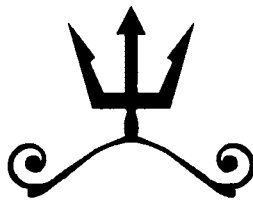
"*Adelaide* kırk bin tondur. Buraya tıklmadan önce bize saldıran şilebe baktım. Bizimkine kıyasla çok ufak kalır; bizim yükümüzün ancak yarısını taşıyabilir."

"Bütün yükünüz monazit mi?"

"Her bir gramına kadar. Hayır, efendim, *Adelaide*'yi batıracaklarını hiç sanmam. En azından, şimdilik. Taşıdığımız şeyin değeri çok fazla."

Pitt etrafında serilmiş bitkin ve yaralı adamlara bir baktı.

"Bay Livingston, umarım söyledikleriniz doğrudur."

42

ANN'İN PANİKLEMESİ İÇİN BİRKAÇ SANİYE YETTİ. Suya düzgün bir dalış yapmış, elleri öne uzatılmış halde Ohio Nehri'nin dibini bulmuştu. Su tahmininden daha ılıktı. Yeterli derinliğe vardıktan sonra gövdesini kamburlaştırıp elleriyle kulaç atmaya çalıştı. Fakat bilekleri kelepçeyle bağlı olduğu için bunu yapamadı.

O an boğulacağı korkusuyla paniğe kapıldı.

"Sakin. Sakin. Sakin," diye kendi kendine telkin etti.

Nabızı deli gibi atarken çırpınmamak için kendini zorladı ve birkaç saniyeliğine kendini akıntıya bıraktı. Sinirleri yatıştıktan sonra bağlı elleriyle suyu kepçelemeye başladı ve köpekleme yüzerek su yüzüne çıkmaya çalıştı. Ne var ki, karanlık suda artık yüzeyin hangi yönde olduğunu kestiremiyordu.

Bunu öğrenmesi çok sürmedi; omzu mavnanın alt kısmını sıyırınca hemen kendini öteye itti. Birkaç saniye bekledikten sonra da yükselip, başını serin gece havasına çıkardı.

Akıntı kuvvetliydi; Ann bir anda mavnadan ve römorktan uzaklaşmaya başlamıştı. Başını çevirip baktığında Pablo'nun is-

kele boyunca koşarak suyu taradığını gördü. O sırada su üstünde Ann'in başını görünce Glock tabancasını kılıfından çıkardı.

Ann hemen derin bir nefes alıp, suyun altına girdi. Ona ateş edip etmediğini kestiremedi, ama hedef olmanın da bir anlamı yoktu.

Bu defa su altında daha kolay ilerliyordu. Nefesini bir dakika kadar tutup suyu kepçeleyerek yüzdü. Başını tekrar çıkardığı zaman mavnadan yüz metre uzaklaşmıştı, iskeleden bakan birisi onu göremezdi. Ama Pablo'yu da göremiyordu.

Dikkatini nehrin ilerisine yöneltti; kıyıya çıkıp, yardım isteyebileceği bir yer arıyordu. Fakat iskele şehrin dışındaydı ve nehrin ona yakın kıyısı karanlık ve boştu. Karşı kıyının biraz ötesinde Illinois'in küçük kasabası Metropolis'in ışıkları göründü.

Emniyette olduğunu hisseden Ann bu ışıklara doğru yüzme-ye başladı. Akıntıya karşı bir süre mücadele ettikten sonra bu kasabaya varma çabasının boşuna olacağını anladı. Nehrin genişliği bir kilometreden fazlaydı ve karşı kıyıya varamadan akıntı onu öteye sürükleyecekti.

Bilekleri bağlı olarak yüzme yorgunluğunu artırınca, sırtüstü döndü ve kendini bıraktı. Göge bakarken uzakta bir çift kırmızı ışık gördü. Işıklar yanıp sönerken dikkatle baktı; bu uçakları uyarma ışıklarıydı. Bu kısa süreli aydınlıkta bu ışıkların iki yüksek bacayaleştirilmiş olduğunu anladı. Gördüğü şey herhalde nehir kıyısındaki bir elektrik santrali olmalıydı.

Metropolis ışıklarını geçerken tekrar kıyıya doğru ilerlemeye çalıştı. Nehir kenarı iki kilometre boyunca kapkaranlıktı. Ann üşümeye başlamıştı ve kendini çok yalnız hissediyordu. Buna rağmen kırmızı ışıklara doğru yüzmeye devam etti. Bacaların altında santrali çevreleyen parlak ışıklar vardı ve bunlar kıyıdan bir hayli uzaktaydı. O sırada kıyıda küçük bir koy olduğunu gördü.

Koyun ağızına yaklaşınca bacaklarını daha büyük bir hevesle çırpmaya başladı. Nehrin akıntısı onu kıyıdan uzaklaştıracak gibiydi, ama o var gücüyle mücadele edip, koyun sakin sularına erişebildi. Koy santrale doğru beş yüz metre kadar giriyordu; burada kömürle yanan buhar kazanlarına su sağlanmaktaydı.

Akıntıya karşı son savaşımdan sonra bitkin düşen Ann, en yakınındaki kıyıya doğru ilerledi. Çamur üstünde birkaç dakika dinlendikten sonra taşıtların ulaşması için hazırlanmış bir bankete tırmandı.

Islak kıyafeti içinde titriyordu; santrale doğru yürürken burnuna yanmış kömür kokusu geldi. Biraz daha yaklaşınca tesisin etrafında park etmiş birkaç araç gördü. Demek ki, tesiste gece vardiyası vardı. Sol tarafında ışıldayan far ışıklarını görünce, tepesinde turuncu bir lambanın yandığı beyaz bir kamyonetin hareket ettiğini gördü. Ann adımlarını hızlandırıp, sürücünün kendisini görmesi için kollarını havaya kaldırdı.

Kamyonet hızını artırıp bankete doğru döndü. Dar yolda hızla gelip toprak sıçratarak Ann'in tam önünde durdu. Ann kelepçeli bileklerini kaldırıp açık olan sürücü penceresine yaklaştı. "Lütfen, bana yardım edin."

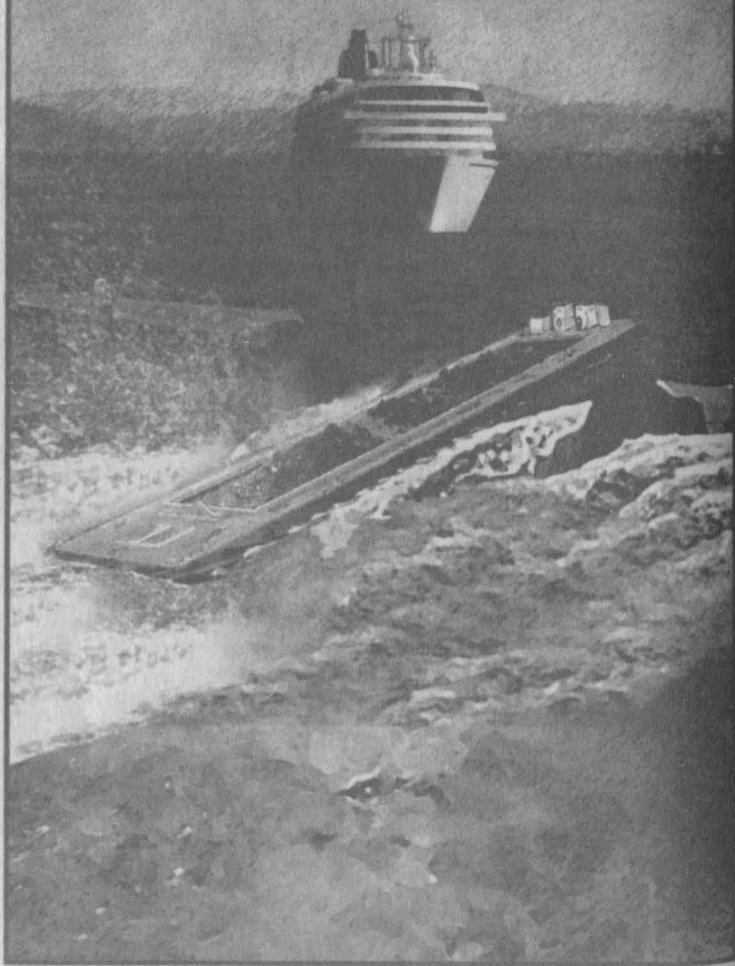
Pablo pencereden başını uzatıp, onun kelepçelerine ayarlanmış portatif bir GPS ünitesini ve Glock tabancasını gösterince Ann'in soluğu kesildi.

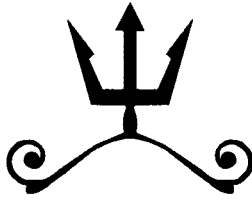
"Hayır, canım," dedi Pablo sadistçe. "Sen bana yardım edeceksin."

3. BÖLÜM

PANAMA'DAN KAÇIŞ

Miraflores Barajı

43

SUMMER PITT BAŞINI KUÇAĞINDAKİ NOT PANOSUNDAN kaldırıp denizaltının lombozundan dışarıya baktı. Karanlık-tan başka bir şey göremeyince kendini bir dolabın içine tıklımış gibi hissetti. “Biraz dış aydınlatma olabilir mi?” diye sordu.

Pilot koltuğundaki erkek ikiz kardeşi bir düğmeye basınca led lambaları yandı ve kömür karası suyun içini biraz aydınlattı. Ama akrilik camın yanından süzülerek geçen parçacıklar dışın-da hâlâ görülecek pek bir şey yoktu. Fakat hiç değilse bu sayede Summer dibe iniş hızlarını görebiliyordu.

“Hâlâ karanlıktan korkuyor musun?” diye sordu erkek kar-deşi.

Summer sedef gibi parlak teni ve kızıl saçlarıyla annesine çekmişken, Dirk Pitt Jr. babasına benziyordu. Onun gibi uzun boyluydu, aynı siyah saçları ve sıırım gibi vücudu vardı. Hatta gülümseyişi bile babasıninkî gibiydi.

“Bu kadar derin yerdeyken göremediğin şeyden zarar gel-mez,” dedi Summer. Başının üstündeki bir ekranda derinlik gös-tergesine baktı. “Elli metre sonra dibe varıyoruz.”

Altlarındaki deniz tabanına giderek yaklaşırken Dirk inişlerini yavaşlatmak için safra tanklarını ayarladı. O anda bulundukları derinlik olan yüz metreden bakınca deniz tabanı ceviz renginde görünüyordu ve etrafta küçük balıklardan ve küçük kabuklu hayvanlardan başka bir şey yoktu.

“Fay hattı sıfır-altı-beş derecede olsa gerek,” dedi Summer.

Dirk denizaltının elektronik motorlarını devreye sokup aracı kuzeydoğu yönüne sürdü. Dümenin boyunduruk yekesinde kuvvetli bir dip akıntısının onları yana savurmakta olduğunu hissedebiliyordu. “Agulhas Akıntısı bugün tam havasındaymış. Bizi Avustralya’ya götürmek istiyor.”

Kuvvetli Agulhas Akıntısı, Afrika’nın doğu sahilinden güneye doğru akardı. Dirk ve Summer’ın dalmakta olduğu Madagaskar’ın güney ucunda Doğu Madagaskar Akıntısı ve Hint Okyanusu’ndan gelen akıntılarla birleşip, tehlikeli girdaplar oluşturunurdu.

“İnişimiz sırasında epey bir mesafe sürüklenmiş olabiliriz,” dedi Summer. “Ama rotamızı koruyabilirsek hâlâ fay hattı üstünden geçebiliriz.” Burnunu cama dayayıp, gözleriyle altlarında dalgalanan deniz tabanını taradı. Birkaç dakika sonra zeminde hafif fakat belirgin bir çıkıntı gördü. “İşte aradığımız yükselti bu.”

Dirk denizaltıyı biraz yükseltip, çıkıntının üç metre üstünde durdurdu. “Video için hazırız.”

Summer denizaltının kızaklarına monte edilmiş iki harici kamerayı çalıştırdıktan sonra ekrana gelen görüntüyü kontrol etti. “Kamera çalışıyor,” dedi. “Fay hattına inebiliriz.”

Dirk deniz tabanındaki çıkıntıyı takip ederek ilerledi. Depremlerin tsunamileri nasıl oluşturduğunu daha iyi öngörebilmek için Madagaskar açıklarındaki aktif bir fay hattını ışın demetli bir sonar sistemiyle gözlemleyen bir NUMA araştırma gemisiyle birlikte çalışıyorlardı. Denizaltının videosu gemideki jeologlara alan hakkında temel referans bilgileri sağlayacaktı. Denizaltı daha sonra tekrar geri gönderilecek, sismik etkinliği kaydeden küçük sensörleri tabana gömecekti.

Yeteneklerin disiplinler arası bir karışımını gerektiren bu proje iki kardeşe de cazip gelmişti. Dirk gemi mühendisliği okumuş, Summer ise oşinografi uzmanı olmuştu; iki kardeş de babaları gibi deniz tutkunuydular. Birkaç yıl önce babalarının yanına, NUMA'ya katılmışlardı, fakat çok geçmeden dünyanın çeşitli bölgelerine gidip, denizle ilgili bilinmezleri araştırma fırsatı çıkınca ikisi de çok sevinmişti. Kısa bir süre önce bir proje için babalarıyla birlikte Kıbrıs'a gitmişler ve orada İsa'ya atfedilen bir tarihi eser hazinesini ortaya çıkarmışlardı.

"Deniz tabanı çıkıntısının sekizinci kilometresini geçiyoruz, hiç sonu gelmeyecek gibi görünüyor," dedi Dirk iki saat sonra. Akıntıya karşı hiç ara vermeden direnmek etkisini göstermeye başlamıştı. Dirk kol kaslarının fena halde gerildiğini hissediyordu.

"Şimdiden sıkılmaya başlamadın, değil mi?" dedi Summer.

Dirk altlarında hiçbir değişiklik göstermeden uzayıp giden kahverengi zemine baktı. "Birisi yakınımıza bir beyaz köpekbalığı veya dev bir ahtapot bıraksa, hiç itirazım olmazdı."

Zemindeki çıkıntıyı bir saat daha izledikten sonra Dirk batarya rezervleri için endişelenmeye başladı.

"Akıntıya karşı direnmek motorları çok zorladı. Bence birazdan bu işi sonlandıralım."

Summer ne kadar mesafe kat ettiklerine baktı. "Bir altı yüz metre daha gitmeye ne dersin? Böylece tam on iki bin metre bitmiş olur."

"Tamam."

Son metreleri de aştıktan sonra Dirk denizaltıyı durdurdu; Summer da videoyu kapadı. Dirk yükselmek için safra tanklarını boşaltırken Summer ön pencereden dışarısını işaret etti.

"Şuradaki şey bir gemi enkazı mı?"

Dirk dış lambalarının menzili dışında zor seçilen bir nesne gördü. "Olabilir." Savra pompasını bırakıp aracı öne sürdü.

Gördükleri devasa siyah kütle giderek bir gemi gövdesinin belirgin biçimini aldı. Biraz daha yaklaşıncaya hiç hasar görmemiş

gibi görünen ve tabana diklemesine oturmuş gemi ortaya çıktı. Deniz tabanının bir metre üzerinden geminin tam ortasına yanaştılar. Denizaltının ışıkları altında geminin kırmızı boyalı gövdesi bütün ayrıntılarıyla görülebiliyordu.

“Kısa bir süre önce batmış olmalı,” dedi Dirk. Denizaltıyı gövdenin yanına, küpeştesinin üstüne getirdi. Ön güvertede üstü açık üç tane büyük ambar kapağı vardı. Dirk aracı pruvaya doğru sürüp, içi sadece suyla dolu yük ambarlarının üstünden geçirdi. Sivri pruvasını inceledikleri zaman hiçbir hasar izi görmediler. Geri dönüp sancak küpeştesine ve arkadaki üst güvertesine baktıktan sonra köprü üstüne doğru yükseldiler. Sağlam durumdaki pencerelerinden bomboş kumanda bölümünün içini incelediler.

“Göründüğü kadarıyla dümenin bütün elektronik bağlantıları kesilmiş,” dedi Dirk. “Bu da onun bilerek batırıldığını gösterir.”

“Birisi Londra’daki Lloyd Sigorta Şirketi’ni aramalı,” dedi Summer. “Bu kadar sağlam durumda bir gemi enkazı görmemişim. Çok yakında batmış olmalı.”

“Üstündeki yosun durumuna bakılacak olursa, en fazla birkaç ay geçmiş.”

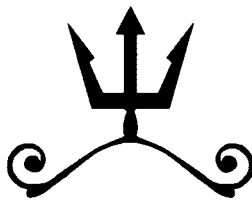
“Gayet güzel bir şilebi kim batırmak ister ki?”

“Kim bilir. Belki de onarım için yedekleniyordu, hava bozunca battı.” Dirk batarya durumuna baktı. “Hemen yüzeye çıksak iyi olur, ama önce geminin adını öğrenmeye çalışalım.”

Dirk denizaltıyı geminin kış tarafına yaklaştırıp kış küpeştesinin yanında alçaldı. Küpeştenin üstünde rengi çoktan kaybolmuş bir bayrak duruyordu. Gemiden altı metre uzaklaşınca ışıkları adını aydınlatсын diye aracı aynalığa doğru çevirdi.

“Şu işe bak,” dedi Dirk. “Gerçekten de batırılmış.”

Geminin ve ana limanının adlarının yazılı olması gereken yerde paslı bir boşluk vardı. Birisi kasten adının bulunduğu boyayı kazımış ve gemiyi kimliksiz bir şekilde ıssız derinliklere hapsetmişti.

44

DENİZALTI SU ÜSTÜNE ÇIKIP SUMMER TELSİZLE HABER verdiğinde NUMA araştırma gemisi *Alexandria* yedi kilometre ötedeydi. Denizaltı akıntıyla sürüklenirken Dirk ve Summer dalgalı denizde bir görünüp bir kaybolan Madagaskar'ın güneyindeki kahverengi tozlarla kaplı sahilini inceleyerek vakit geçirdiler.

Bütün NUMA gemileri gibi turkuvaz renkli olan *Alexandria* güneş altında ısıldayarak onların bulunduğu yere geldi. Kalın bıyıklı, kas yığını bir adam denizaltının kış güverteye çekilmesi işini yönlendirdi. Jack Dahlgren aracın kış tarafındaki kapağını açıp, Dirk ve Summer'ı temiz havayla buluşturdu. "İyi yüzdünüz mü?"

"Hem de nasıl," dedi Summer elindeki portatif sabit disk sürecüsünü göstererek. "Tabandaki fay kırığının çok güzel görüntülerini aldık, bu sayede sensörleri yerleştireceğimiz ideal yerleri belirleyebileceğiz." Dahlgren'in yanından geçip, deniz tabanı görüntülerini birlikte incelemek amacıyla geminin deniz jeologunu bulmaya gitti.

"O halde, yeni dalış için hemen hazırlanmam gerekiyor," dedi Dahlgren surat asarak.

Dirk elini onun omzuna koydu. "Korkarım, öyle, dostum."

Dirk ağır batarya paketlerinin denizaltından çıkarılıp, yenilerinin konulmasında Dahlgren'e yardım etti. Onlar kış güvertesinde çalışırken sahilden gelen büyük bir devriye botu yanlarına yaklaştı ve *Alexandria*'nın etrafında dolanmaya başladı. Üstü açık köprüde bulunan iki sivil kıyafetli adam asık yüzlerle araştırma gemisini incelediler. *Alexandria* oradan ayrılınca devriye botu da tekrar sahile döndü.

"Bu adamlar neyin peşinde acaba?" dedi Dahlgren.

"Devlet görevlilerine benzemiyorlardı," dedi Dirk uzaklaşan bota bakarak. "Buradaki sahilin çöl gibi bomboş olduğunu sanıyordum."

"Siz su altındayken küçük bir şilep geldi. Sahile doğru gittiğine göre yakınlarda bir yerde bir liman olsa gerek."

Summer'ı geminin laboratuvarlarından biriyle tekrar dibe sarkıtmadan önce yeni bataryalar yerleştirildi ve dalış öncesi güvenlik kontrolleri yapıldı. Summer pille çalışan minik yer sensörleriyle dolu bir sandık hazırlamıştı. Bu algılayıcılar fay hattındaki titreşimleri ve hareketleri kaydedecekti. Her biri paslanmaz çelik kutular içindeydi ve tepelerinde turuncu renkli bir işaret bayrağı vardı.

"Çok iyi yerde inceleme yaptık," dedi Summer. "Şimdi yapmak istediğimiz şey oraya dönüp aynı hat üstünde beş yüz metre arayla zemine on tane sensör gömmek." Dahlgren'e baktı. "Bizi aynı başlangıç noktamıza indirebilir misin?"

"Sorduğu şeye bak! Hadi, şimdi denizaltıma binip, koltuklarınıza çöreklenin, yoksa sizi bu halde suya atarım." Hızla laboratuvarından çıkıp, kaptanla konuşmak için köprü üstüne gitti.

"Neden bu kadar kızdı ki?" diye sordu Summer.

"Ona bulduğumuz gemi enkazından bahsetmek hatasını yaptım," dedi Dirk. "Bunu kendi denizaltısında o yokken bulduğumuz için çok kızdı."

Summer başını iki yana salladı. "Erkek çocukların oyuncak merakı işte." Summer sensörleri alıp, denizaltının önüne monte edilmiş bir kafes sepetin içine taşıdı. Bu işi bitirdikten sonra aracın içine bindi ve Dirk'le birlikte dalış öncesi kontrol listesini gözden geçirdiler.

Birkaç dakika sonra Dahlgren gelip, başını kaportadan içeriye soktu. "Hazırsanız, başlayabiliriz."

"Hazırız," dedi Dirk. "Döndüğümüz zaman birkaç kutu soğutulmuş olsun."

"Tabii, ama içinde bira olmayabilir. Başka bir şey istiyor musunuz?"

"Evet. Son beş yıl içinde Madagaskar'ın güneyindeki gemi batıklarıyla ilgili kayıtları araştırabilir misin?"

"Tamam. İyi seyirler."

Dahlgren kaportayı kapadıktan sonra denizaltıyı geminin kış üstünde havaya kaldırdı. Köprü üstünden telsizle tasarlanmış nokta üstünde olduklarını öğrendikten sonra denizaltıyı indirmeye başladı. Borda kancaları çekildikten sonra Dirk'e safra tanklarını doldurma onayı verildi; az sonra sarı denizaltı dalgaların altında kayboldu.

Birkaç dakika sonra deniz tabanı görününce Dirk aracı daha önceki kuzeydoğu rotasına yönlendirdi. Bu defa artık tanıdıkları yükseltiye varmaları için elli metre ilerlemeleri yetti.

"Bravo Jack'e," dedi Summer. "Akıntıları çok iyi hesaplamış."

"İlk sensörü yerleştirelim mi?" diye sordu Dirk.

Summer kaba kompas hesabıyla bulundukları konuma baktı. "Aslında, ilk sensör için otuz metre daha doğuya gitsek daha iyi olur."

Dirk gerekli ayarlamayı yaptı. Denizaltıyı deniz tabanının düz bir kısmında, yükseltinin bitişiğine indirdi ve bulutlar halinde yerden kalkan tortulun çökmesi için pervanelerini susturdu. Bundan sonrası Summer'ın işiydi: bir çift eklemlili robot kolunu

devreye soktu, biriyle deniz tabanında dikey bir çukur kazdı, diğeriyle de sepetten aldığı bir sensörü bu çukura yerleştirdi. Bunu sıkıştırdıktan sonra sadece turuncu bayrağı dışarıda kalacak şekilde üstünü örttü.

“Çabuk bitirdin,” dedi Dirk. Pervaneleri çalıştırıp son hızla ilerledi.

“Yetişmen gereken bir yer mi var?” diye sordu Summer.

“Bu işi bitirince gemi batığına bir daha bakarız, diyordum.”

Summer gülümsedi. O da aynı şeyi düşünmüş, batığı filme almak için yedek bir video sabit disk getirmişti.

Fay kırığı boyunca ilerleyip, diğer dokuz sensörü de on kilometrelik hat üstünde yerleştirdiler. Sonuncusu da gömüldükten sonra Dirk batığa yöneldi. Çok geçmeden devasa gemi önlerine çıktı. “Bıraktığımız yerde duruyor.”

“Bu defa videoya alacağım,” dedi Summer ön kameraları çalıştırarak.

Gemiye yaklaşırken doğruca ana güverteyi hedefleyen Dirk denizaltıyı yukarıya çıkardı. Kameraların geminin genişliğini ve üstü açık ambarlarını, hangi ambar kapaklarının eksik olduğunu çekebilmesi için bir küpeşteden diğerine ilerledi. Geminin tanıtlanabilmesi için çaba gösteriyordu; denizaltıyı ve kameralarını arka üst güverteleri üstünde dolaştırdı. Geminin tasarımı da yaşı ve yapıldığı tersane hakkında ipucu olabilirdi.

Üst güvertenin önünden yükselip kış kısmındaki bacasının üstünde dolandı. Ticari gemilerde şirketin bandırası ve logosu burada bulunurdu, ama bu geminin bacası siyaha boyanmıştı.

“Hiç is lekesi olmayışı tuhaf,” dedi Summer. “Çok yeni boyanmış olmalı.”

“Kimliğini gizlemek için bir önlem daha.”

“Biraz daha içeriye sokulsana,” dedi Summer öne eğilip, bacanın yüzeyini dikkatle inceleyerek.

Dirk biraz daha yaklaşınca Summer robot kollardan birini bacaya doğru uzattı. Temas sağlanınca, pençesini yüzeyin üstünde sürüp, bir karış uzunluğunda boya kazıdı.

“Lütfen, imzanı atmaya kalkma,” dedi Dirk. “Sabahın ikisinde Lloyd müfettişinin kapımda bitmesini istemiyorum.”

“Altında ne var diye bakıyorum.”

Boya soyuldukça, iç kısmında bir kat toprak boya ortaya çıktı.

“Baca aslında sarıymış, ya da üstünde sarı bir şerit varmış,” dedi Summer.

“İşte bir ipucu daha.”

Otuz dakika daha batığın filmini çekip, uzunluğunu, güverte konfigürasyonunu ve kimliğini belirleyebilecek başka ayrıntıları kaydettiler.

“Bataryalar çığlık atmaya başladı,” dedi Summer.

“Sanırım, öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendik,” dedi Dirk. “Hem hava karardıktan sonra yüzeye çıkarsak, Jack çok bozulur.”

Dirk safra tanklarını boşaltınca kontrollü bir şekilde yükselmeye başladılar. Birkaç dakika sonra su üstüne çıktıklarında batıdan gelen bir rüzgârla deniz dalgalanmaktaydı. Ufukta güneş bir bulut kümesi altına girmişti ve kararmaya başlayan gökyüzünü pembe ve turuncu ışınlarıyla süslüyordu. Dalgalar denizaltının akrilik camını yalarken Dirk bir teknenin yaklaşmakta olduğunu gördü. Bu Dahlgren’in daha önce gördüğü devriye botuydu.

“Galiba bizi bekleyen birileri var.” Bot doğruca onlara yönelip hızını artırdı. “Bizi alması için *Alexandria*’yı arasak iyi olacak.”

“Sanırım onları gördüm,” dedi Summer. “Hâlâ bizden birkaç kilometre uzaktalar.”

Summer telsiz düğmesine uzanırken, dondu kaldı. “Dirk, ne yapıyorsun?”

Kardeşi tüm dikkatini endişe verici bir süratle yaklaşan devriye botuna vermişti. Çelik gövdeli gemi otuz metreden daha az

bir mesafedeydi; çok önceden yavaşlaması veya dümen kırması gerekirken, öyle yapmamıştı.

“Niyeti bize çarpmak!” diye bağırdı Summer.

Dirk hemen pervaneleri çalıştırdı, ama denizaltı saatte üç notluk hızıyla bir denizkaplumbağasını bile geçemezdi. Devriye botunun önünden çekilmek imkânsızdı ve dalmak için de yeterli zaman yoktu. Dirk yapabileceği tek şeyi yaparak denizaltıyı doğruca yaklaşan bota doğru çevirdi.

Summer onun çıldırmış olduğunu düşünerek, çarpışma için kendini hazırladı. Dirk’ün gözleri bota kilitlenmiş halde sanki intihar eder gibi geminin sivri pruvasına doğru gidiyordu. Gemi tam üstlerine gelene kadar bekledikten sonra manevra kolunu çevirip, sancak tarafındaki pervaneleri tornistan etti.

Denizaltı sanki bir bataklık içindeymiş gibi tepki gösterdi. Dirk bir an için çok geç kalmış olduğundan korktu. Fakat denizaltı bir an duraksadıktan sonra sancak tarafına dönünce botun pruvası yanından kayarak geçti.

Dirk’ün umduğu gibi, devriye botunun serdümeni rotasına kilitlenmişti ve son saniyedeki manevraya zamanında tepki gösterememişti. Devriye botu bu sayede denizaltıya hafif bir darbeyle dokunmuş oldu.

Bu temas arka pervanelerden birini gürültülü bir şekilde ezince denizaltı sarsıldı. Kısa bir süre için güç kaynağı aksayınca denizaltının elektrik sistemleri kapandı. Dirk telaş içinde pervaneleri tekrar çalıştırırken pencereden devriye botuna baktı. Üstünde yeşil kamuflaj üniforması olan bir adam elindeki tüfeği denizaltıya doğrultmuştu. Ama ateş etmedi; sadece tehdit saçan bir ifadeyle sırttı.

Summer galiz bir küfür sallamamak için kendini zor tuttu. “Kıl payıyla kurtulduk.” Tekrar telsize döndü. “Dalabilir miyiz?”

“Gayret ediyorum.” Dirk safra tanklarını doldurmaya çarpışmadan önce başlamıştı, ama elektrik kesildikten sonra pompaları

tekrar aktive etmek zorunda kalmıştı. Devriye botunun dönüp tekrar saldırmamasından önce sadece birkaç saniyeleri vardı.

“Telsiz hâlâ çalışmıyor,” dedi Summer koltuğunun arkasındaki şalteri devreye sokarak. Bu işe yaramayınca pencereden dışarıya baktı. Safra tankları dolmuş, denizaltıyı dalgaların altına çekmeye başlamıştı.

“Devriye botu döndü, neredeyse tepemizde,” dedi Summer telaşsız bir sesle.

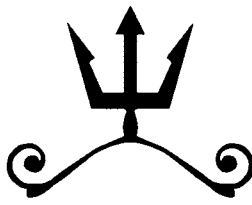
Koltuğuna oturup emniyet kemerini bağladı.

“Hadi... in artık.” Dirk gaz kolunu sonuna kadar itti, ama pervanelerinin yarısı devre dışı kalmışken, iniş hızını artıramadı.

Devriye botunun motor gürültüsünü işitebiliyorlardı... derken gemi tam tepelerinde bitti. Denizaltı bir metre kadar su altına inebilmişti, fakat devriye botunun serdümeni bu defa iyi nişan almıştı. Sivri pruvası denizaltının üstünden geçti, ama alt kısmı hedefe tam isabetti.

Çarpma ile birlikte akrilik camlar çatladı ve safra tankları yerlerinden koptu. Denizaltı geminin altında bir süre batıp çıktıktan sonra kenara savruldu.

Bir süre sonra da ölümcül burgular çizerek deniz tabanına doğru inmeye başladı.

45

BASINCIN GİDEREK ARTTIĞI DERİNLİKLERE BATARKEN denizaltı öfkeli bir yabandomuzunun iniltilerini çıkarıyordu. Burun üstü deniz tabanına çakılırken yerden bulut halinde tortul çıkardı. Çok geçmeden bu çökelti yere inince aracın feci hali ortaya çıktı.

Dirk kendini bir çamaşır makinesi içinde yolculuk yapmış gibi hissediyordu. Safra tankları ezilen denizaltı batarken sayılamayacak kadar çok takla atmıştı. Bu çalkalanma sırasında ekranlardan biri yerinden sökülmüş ve Dirk'ün kafasına çarpmıştı. Eli ni alnının üstüne götürünce uzunca bir yarık oluştuğunu anladı. Bu yarık ve birkaç beresi dışında yarası yoktu ve hayatta olduğu için şükreliyordu.

Devriye botuyla çarpışma sonucu en büyük hasar denizaltının arka kısmında olmuş, pervaneler, batarya bölmesi ve oksijen tüpleri ezilmişti. Sayısız çatlağa rağmen akrilik cam hâlâ kırılmamış ve onları hemen boğulmaktan kurtarmıştı. En az on noktadan ince su sızıntısı vardı fakat denizaltının içi hâlâ havayla doluydu.

“İyi misin?” diye sordu Dirk karanlıkta göremediği kız kardeşine. Kalem fenerini almak için konsola uzandı, ama fener yerinden düşmüştü.

“Evet,” dedi Summer titrek bir sesle. “Sanırım.”

Dirk emniyet kemerini çözünce bir karış derinliğindeki soğuk suyun içine düştü. Araç ters yüz olduğu için her şeyin yeri farklıydı. Her bir yandan tıslama sesleri geliyordu. Dirk bu seslerin küçük çatlaklardan sızan su mu, yoksa kalan oksijen tüplerinden birinden mi geldiğini kestiremedi. Koltuğunun arkasından uzanıp, bir fenerin daha olduğu bir malzeme dolabına erişmeye çalıştı.

Karanlık, soğuk ve devamlı olarak su alan denizaltının içinde çoğu insan paniğe kapılırdı, fakat Dirk kendini tuhaf bir şekilde sakin hissediyordu. Bu serinkanlılığını biraz da bu gibi acil durumlara karşı görmüş olduğu eğitime borçluydu. Ama bir de tabii, kendine özgü karakterine.

Bir yıl önce Kudüs'teki bir terörist saldırısında sevdiği kadını kaybetmiş, bu olay onu değiştirmişti. O günden beri sevinç duygusu ona uzak kalmış, dünyaya daha soğuk ve kuşkucu bakar olmuştu. Daha da ötesi, ölüm kavramı artık hiç korkmadığı bir yol arkadaşı halini almıştı.

“Kaportayı açabilmek için kabinin suyla dolmasını beklemek zorundayız,” dedi telaşsız bir sesle. “Dalgıç tüpleri bizi su üstüne çıkarır.”

Malzeme dolabını bulup küçük bir el feneri çıkardı. Işığı açıp kız kardeşine doğru tuttu.

Summer'ın yüzünü görür görmez ciddi bir terslik olduğunu anladı. Kızın gözleri acı ve korkuyla büyümüş, dudakları büzülmüştü. Emniyet kemerini çözüp ayağa kalkmak istedi, ama sadece kötü bir açıyla iki büküm olabildi.

Dirk ışığı onun koltuğun altına sıkışmış olan sağ bacağına tuttu. Ayak bileğinin hemen üstünde pantolonu kanlıydı. "Buradan çıkacağız."

Summer kımıldamaya çalıştı, acıyla gözlerini yumup bacağını çekti, fakat işe yaramadı. "Ayağım sıkışmış," dedi. "Oynatamıyorum."

Dirk daha yakından bakmak için yere eğildi. Çarpışma sonucu oksijen tüplerinden biri düşüp alttaki döşeme tahtasını ezmişti. Böylece takviyeli çelik plakalarından biri kıvrılıp Summer'ın ayak bileğini koltuğun gövdesine sıkıştırmıştı.

Dirk kıvrılan plakayı incelemek için eğildiğinde su seviyesi Summer'ın baldırını geçmişti. "Öne çekebiliyor musun?"

Summer bunu denedikten sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

Dirk onun öbür tarafına geçti. "Koltuğu itmeye çalışacağım."

Sırtını akrilik cama dayayıp ayaklarını koltuk gövdesine yerleştirdi ve iki bacağıyla birden itti. Gövdesi kötü bir açıda olduğu için gücünün pek azını kullanabiliyordu. Koltuk hafifçe sallandı, ama Summer'ın bacağını kurtarabileceği kadar açılmadı. Dirk başka açılardan da denediyse de, koltuğu yerinden oynatamadı.

"Yeterli manivela gücü yok," dedi Dirk.

"Sorun değil," dedi Summer sakın bir sesle; kardeşini daha fazla telaşlandırmamak için kendi korkusunu gizlemeye çalışıyordu. "Su yükseliyor. Dalgıç tüplerini alsan iyi olur."

Su seviyesi Summer'ın beline kadar yükselmişti. Sızıntı yapan çatlakların sayısı arttıkça, kabin daha çabuk dolmaya başlamıştı. Dirk bacaklarını buz gibi soğuk suya soktukten sonra denizaltının arka kısmına geçti. Kaportanın yanında acil tahliye gereçlerinin bulunduğu bir raf vardı. Dirk buradan regülatörleri ve maskeleri takılmış iki dalgıç tüpü aldı.

Tüplerden birini Summer'a verip, diğerini omzuna astı. Sonra alet kutusunun içini karıştırmaya başladı. İçinde sadece küçük elektrik onarımları için tasarlanmış cıvata anahtarları ve kerpetenler olduğunu görünce küfrü bastı. Bulabildiği en büyük alet olan perçin çekicini ve el testeresi bıçağını aldı. Testere bıçağı ona Aaron Ralston'u hatırlattı. Bu cesur dağ bisikletçisi Moab yakınlarında bir kayanın altında sıkışıp kalınca, kurtulmak için kendi kolunu kesmişti. Bu testereyle Summer'ın bacağını kesmek onun hayatını kurtarmak için son çare olabilirdi.

Summer onun aletlerle geldiğini görünce. "Aklına bir şey mi geldi?" diye sordu.

"Koltuk çerçevesini yarmaya çalışacağım, o zaman aradan sıyrılabilirsin." Testereyi görmediğini umarak el fenerini ona verdi.

"Tamam," dedi Summer soğuk su göğüs hizasına geldiği için titreyerek.

Dirk maskesini ve regülatörünü başına geçirip suyun altına girdi. Çekicin elciğini Summer'ın bileğinin yanındaki boşluğa yerleştirdi, yeterince kaldıraç gücü olmayacağını anladı. Buna rağmen vücudunun bütün ağırlığıyla çekicin elciğine bastırdı. Çerçeve sallandı, ama ne eğildi ne de büküldü. Birkaç deneme daha başarısızlıkla sonuçlandı. Ağır plakaları zorlayabilmek için daha fazla kuvvete gerek vardı, ama böyle bir gereç yoktu. Çaresizlik içinde çekici alıp çerçeveye vurmaya başladı; ancak küçük bir çentik açabilmişti.

Başını tekrar su üstüne çıkardığında su seviyesinin Summer'ın çenesine kadar yükselmiş olduğunu gördü. O da maskesini takmıştı; yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesiyle el fenerini Dirk'e uzattı. Dirk ışığı giriş kaportasına doğrulttu. Kabinin tamamen suyla dolması an meselesiydi. Feneri gezdirirken pilot camı ötesinde bir nesne fark etti. O sırada Summer onun kolunu tutup, konuşmak için başını sudan çıkardı.

“Beni bırak, git.”

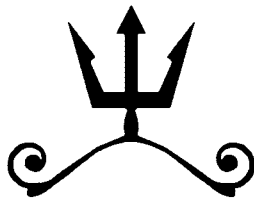
Sesinde öfke veya panik değil, sadece bir teslimiyet ifadesi vardı. Dirk’ün her yolu denediğini biliyordu. İkiz kardeşler olarak çoğu kardeşler arasında olmayan bir bağ paylaşmışlardı. Birbirlerine olan güvenleri tamdı. Gerektiğinde Dirk’ün onu kurtarmak için kendi hayatını feda edeceğini bilirdi. Summer hiç değilse kardeşinin kurtulabileceği için şükrediyordu.

Dirk onun gözlerine bakıp, başını iki yana salladı.

“O halde, kes,” diye bağırdı Summer. “Şimdi!” Testereyi daha ilk anda görmüştü. Cebinden çıkardığı bir mendili turnike yapmak için baldırının altına bağladı. Dirk kardeşinin cesaretine hayranlık duyuyordu.

Dirk cevap vermek için onun başını tekrar sudan çıkarmasını bekledi. “Henüz buna gerek görmüyorum,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Burada bekle beni.”

Summer ne olduğunu anlayamadan Dirk kaportayı açtı, onu karanlıkta kapana kısılmış halde bırakıp denizaltıdan dışarıya yüzdü.

46

SUMMER O GÜNE KADAR HİÇ BU KADAR KORKTUĞUNU hatırlamıyordu. Okyanusun derinliğinde, karanlık kabinin içinde tek başına kalmıştı ve kalbi fırlayacakmış gibi atıyordu. Denizaltının içi tamamen suyla dolunca Dirk kaportayı açmış, su geçirmez el feneriyle birlikte yüzerek çıkmıştı. Summer hem korkudan hem soğuktan kontrolsüz bir şekilde titriyordu ve parmaklarıyla kulakları uyuşmuştu.

Ama en kötüsü sessizlikti. Ters dönmüş koltuğunda büzülmüş haldeyken tek duyduğu şey kalbinin atışıyla, soluğunun regülatörde çıkan hırıltılı sesiydi. Korkularını sıraladığında en başı soluması alıyordu. Bulunduğu derinlikte havayı tüketmesi, yüze ye yakın bir yerdekinden çok daha fazlaydı. Tüp ona belki birkaç dakika daha hava sağlayabilirdi. Ama ya tam doldurulmamışsa? Kafasının içinde şeytani bir ses aldığı her nefesin son nefesi olduğunu söylüyordu.

Gözlerini kapatıp sakinleşmeye, nefes alışları arasındaki süreyi uzatarak belli bir ritimle soluk almaya çalıştı. Nabzının yavaşladığını hissedince gözlerini açtı, ama kendini yine her tarafını saran karanlık içinde buldu. Hiçbir zaman klostrofobi sorunu

olmamıştı, ama kendini çok küçük ve karanlık bir dolaba tıkılmış gibi hissetmekten alamıyordu.

Kardeşi acaba fikrini değiştirip, doğruca su üstüne mi yüzdü, diye düşünürken pilot penceresi dışında bir ışıltı gördü. Işık biraz daha yaklaşıncı, bunun el feneri olduğunu anladı. Summer'a saatler gibi uzun gelmişti, ama geçen süre sadece birkaç dakikaydı.

Bir saniye sonra Dirk kaportadan içeriye süzölürken Summer onun ucunda piriñ bir top olan, bir buçuk metrelik bir çelik direk taşıdığını gördü: Bu batık geminin kesilmiş bayrak direğiydi. Denizaltı dibe batarken batığın yanına çakılmıştı. Dirk'ün biraz önce pilot penceresinden gördüğü şey buydu.

Dirk direği koltuk çerçevesiyle Summer'ın ayağını sıkıştıran gövdesi arasına yerleştirdi. Diğer ucunu tutup, bir olimpiyat kürekçisi gibi asıldı. Koltuğu destekleyen metal hemen bükölünce Summer'ın ayağı serbest kaldı. Dirk'e sarıldıktan sonra başparmağını kaldırarak, "çıkalım" işareti verdi.

Dirk feneri açık kaportaya tuttuktan sonra kardeşini o tarafa doğru itti. Yaklaşık yüz metre derinlikte tehlikeli sayılacak bir süre geçirmişlerdi ve oyalanacak zamanları olmadığını ikisi de biliyordu.

Summer dışarıya çıkınca onu bekledi, sonra kol kola girip, birlikte yüzeye doğru çıkmaya başladılar. Bacaklarını yavaş ve ölçölü bir tempoda çırpıyorlardı; yükselen hava kabarcıkları da onlar için bir hızölçer olmuştu. Hızla yükselmeleri, vurgun yemek anlamına gelirdi; Dirk hava kabarcıklarının gerisinde kalmaya özen gösterdi.

Çıkışın sonu gelmeyecekmiş gibi görünüyordu. Summer bu zorlu hareketler sayesinde ısındığına memnundu, ama akli karışmış, gerçekten yükseliyorlar mı, yoksa daha da derine mi iniyorlar diye kuşkuya düşmüştü. Soğuktan olmalı, diye düşündü; soğuk sadece kollarını ve bacaklarını değil, zihnini de uyuştur-

muştı. Soğuk ve karanlıktan hiç etkilenmeden, bir robot gibi hareket eden Dirk'ü sımsıkı tuttu.

Elli metre çıktıktan sonra yüzeydeki ışıklar derinlere inmeye, sular biraz daha aydınlanmaya başladı. Kırkıncı metrede sıcaklığın hızla değiştiği bir tabakaya vardıklarında su fark edilir derecede ısındı. Otuzuncu metrede Dirk'ün havası tükendi.

Dirk buna şaşırmadı, çünkü batığa yüzerek gidip gelme eforu sonucu kendi havasının Summer'inkinden daha çabuk biteceğini biliyordu. Summer'a işaret vermek için elini boğazına götürdükten sonra kendi tüpünü ve regülatörünü attı. Kardeşi kendi regülatörünü ona uzattı ve sırayla nefes alarak yüzeye doğru bacıklarını çırpmayı hızlandırdılar.

Dirk başını kaldırıp bakınca başlarından epey yukarıda bir aydınlık gördü. Artık Summer'ın havası bitse de, yüzeye ulaşabileceklerdi. Ama şimdi başka bir sorunla karşı karşıyalardı.

Derinlerde yüksek basınca maruz kalmak vücut dokusunda küçük nitrojen kabarcıklarının oluşmasına yol açar. Eğer basıncı azar azar düşürerek bu kabarcıklar dağıtılmazsa, bunlar vücutta yerleşerek çok ıstırap veren ve bazen ölümcül olan vurguna yol açar.

Dirk deniz tabanında yaklaşık on beş dakika geçirmiş olduklarını tahmin etti. Deniz Kuvvetleri'nin Dalgıç Talimatnamesi böyle durumlarda basıncın düşürülmesi için birkaç defa durup beklenilmesini öngörür, ama onların böyle bir lüksü yoktu. Dirk'ün yirmi metre olduğunu sandığı noktaya varınca orada durup beklediler. Suyun doğal kaldırma gücü ve akıntıya karşı konumlarını korumak kolay olmuyordu, ama Dirk gözlerini yüzeyden ayırmadan, bulundukları yerde kalmaları için çaba gösterdi.

Bir on dakika daha tüpü kullandıktan sonra Summer regülatörü tükürüp attı ve parmağıyla yukarısını işaret etti. Bir yandan soluk verirken hızla yüzeye doğru çıktılar.

Başları su üstüne çıktığında deniz dalgalıydı ve dalgaların tepeleri beyaz köpüklüydü. Güneş batmış, gökyüzü kararmıştı. Bu koşullar altında geçen bir geminin, hatta onları arayan geminin bile onları görmesi imkânsız gibiydi. Ne ki, Summer'ın aklındaki ilk şey bu değildi.

Derin bir nefes aldıktan sonra Dirk'e döndü. "Bayrak direği, ha?"

"O koşullar altında daha iyisi yoktu. Ayağın nasıl?"

"Ayağım iyi, ama bileğimde fena bir kramp var." Kardeşine endişeli bir ifadeyle baktı. "Gerekli basınç düşürme süresinden çok önce çıktık, değil mi?"

Dirk başını salladı. "Evet, süre dolmadan çıktık. Herhangi bir yerinde karıncalanma hissediyor musun?"

"Herhangi bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım."

"Bu geceyi *Alexandria*'nın basınç düşürme odasında geçirebiliriz."

Nihayet batı yönünde ve bir hayli uzaktaki NUMA gemisini gördüler. Kuzeydeki Madagaskar kıyısı daha yakındaydı.

"*Alexandria*'ya ulaşmak için akıntıya karşı yüzmemiz gerekir," dedi Dirk. "Bu da imkânsız gibi bir şey."

"Büyük ihtimalle bulunduğumuz yeri tarayarak geçtiler ve sonarla denizaltıyı bulmak için geri gidiyorlar. Tekrar bu tarafa gelene kadar akıntı bizi Avustralya'ya sürükler."

"O halde, sahile gideceğiz," dedi Dirk. "Yüzmeye hazır mısın?"

"Başka seçeneğim var mı?"

Summer sahile bir kez baktıktan sonra yüzünü suya soktu ve kulaç atmaya başladı. İkisi de çok iyi yüzücüydüler ve formdaydılar. Normal koşullar altında sahile kadar olan mesafeyi yüzmek biraz yorucu da olsa, kolayca başarabilecekleri bir şeydi. Ama denizaltıdan kurtulma mücadelesinin gerginliği uzun süre soğuk suya maruz kalmayla birleşince, bu iş bir ölüm kalım sava-

şına döndü. Çok geçmeden ikisi de bitkin düştü. Summer kollarının ve bacaklarının bu kadar kısa zamanda kurşun gibi oluşuna şaşırdı.

Çalkantılı deniz de işlerini zorlaştırıyordu. Dalgalar yüzlerine çarpıp ağızlarını tuzlu suyla dolduruyordu. Sahile doğru attıkları her kulaç onları doğuya doğru, *Alexandria*'dan uzağa götürmekteydi.

On dakikada bir dinlenmek için durarak yüzmeye devam ettiler. Dirk arada bir fener ışığıyla NUMA gemisine sinyal vermeye çalışıyordu. Üçüncü molaları sırasında fener elinden kaydı ve suyun dibini boyladı. Artık gemi daha da uzakta kalmış, ufukta bir görünüp bir kaybolan bir ışık halini almıştı.

Dirk kardeşine döndü. "Ha gayret, iki kilometreden az kaldı."

Summer kollarını ve bacaklarını zorlamaya çalıştı. Sol bacağında şiddetli bir sancı hissetti, derken bu sancı bacağındaki bütün duyusuyla birlikte kayboldu. Giderek daha sık mola vermeye başladı. Dirk onun tükenmeye başladığını görebiliyordu.

"Şimdi Hawaii'de olduğumuzu farz et," dedi Dirk. "Waiki'ye kadar seninle yarışalım."

Summer son bir gayretle, "Tamam," diyebildi. Süratle azalan aydınlıkta bile Dirk kardeşinin gözlerinin donuklaştığını seçebiliyordu.

Kardeşinin tulumundan tuttu ve kendi gücü de kalmadığı halde, tek koluyla kulaç atarak onu çekmeye başladı. Soğuk kemiklerine kadar işlemişti, ikisinin de dişleri takırdıyordu.

Summer'ın vücudu artık hareketsiz kalmıştı. Dirk hipotermi'nin başladığını görebiliyordu. Bir an önce sudan çıkmaları şarttı.

Kendisi soluk almakta zorlandığı halde Summer'la konuşmayı sürdürdü, ona cesaret verip, cevap alamadığı sorular sordu. Kardeşini sırtüstü çevirdi ve yakasından tutup çekmeye başladı. Artık Dirk için mola vermek yoktu.

Her bir kulaç canını yakıyor, kasları her an iflas edecek gibi hissediyordu, ama duyduğu acıyı bloke edip suyu pençelemeye devam etti. Dalgaların kıyıya vurma seslerini duyabiliyordu. Bu sesler ona cesaret verdi ve kalan tüm gücünü kullandı.

O anda bir dalga başlarının üstünden geçerek ikisinin de tuzlu suyu yutmasına neden oldu. Summer öksüre tıksıra genzine kaçan suyu tükürmeye çalışırken başka bir dalga altında kaldılar. O sırada ayakları yere değdi. Nihayet sahile varmışlardı.

Dirk arkasından gelen dalgaların da gücüyle sendeleyerek kumsala çıktı; kardeşini de suyun erişemediği bir yere çektikten sonra kendini kumların üstüne bıraktı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Dirk soluk soluğa.

“Ü-ü-şüyorum.”

Hâlâ konuşabiliyor oluşu iyiye işaretti, ama bir an önce onu kurutması gerekiyordu. Geceydi ve havanın hâlâ ılık olması onlar için çok önemliydi.

Dirk bacaklarında yeterli gücü bulunca ayağa kalktı ve etrafa bakındı. Güney Madagaskar sahil şeridinin çorak bir kısmına çıkmışlardı. Burası meskûn olmayan Cape Sainte Marie Parkı alanı içinde bir yerdi. Yardım isteyebileceği en yakın yerin ne kadar uzakta olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama zaten bunu arayacak kadar gücü kalmamıştı.

Deniz tarafına baktı, fakat görebildiği tek şey boş, karanlık okyanustu. Kıyı şeridi batıya doğru kıvrım yaptığı için *Alexandria*’nın ışıklarını gizlemişti. Tekrar kara tarafına dönüp, sığınacakları bir yer görme ümidiyle kumsaldan içeriye doğru yürümeye başladı. Ayaklarının altındaki ince kumlar sertleşiyordu; daha ileride kayalıklar ve tepeler vardı. Ne ki, sığınacakları hiçbir yer görünmüyordu.

Tekrar Summer’ın olduğu yere doğru yürürken kumsalın ucunda çıkıntı yapan bir kum tepeciğinde ayağı tökezledi. Bu tepecik dört metre uzunluğundaydı ve kara tarafında bir oyuk

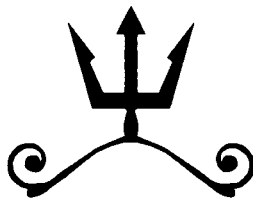
vardı. Denizden esen rüzgâra karşı bulabileceği en iyi sığınma yeri burasıydı. Kumların üstünde bulabildiği kadar deniz çayırı toplayıp, bunlarla oyuğun içini döşedi. Summer'ı buraya getirdi ve otlardan yaptığı yatağa yatırdı.

Otlar Summer'ın teninin kuruması için iyi gelmişti. Dirk bir miktar daha toplamak için tekrar kumsala döndü. Bulabildiği az miktarda deniz çayırını alıp tekrar Summer'ın yanına geldi. Otları yatağa eklemekten önce Summer'ı kurulamak için kullandı. Ayağa kalktığı anda tepeciğın ucundaki bir kum kümesini devirince içindeki rengi solmuş kumaş şeridi ortaya çıktı.

Dirk gördüğü şey üstünde düşünmedi; tulumunu çıkarıp teni kuruyana kadar çıplak vücuduyla okyanus rüzgârı karşısında durdu. Sonra tekrar Summer'ın yanına uzanıp, rüzgâra karşı perde olarak biraz daha korumuş oldu. Kardeşi daha sık mırılda-nır olmuştu, bedeni artık buz gibi değildi. Gece de ılık olduğu için Dirk kardeşinin iyileşeceği konusunda iyimser düşünüyordu.

Onca bedensel mücadele sonunda adamakıllı bitkin düşmüş-tü; gözkapakları kurşun gibiydi. O sırada bir bulutun arkasında-ki yarım ay ortaya çıkıp kumsalı gümüş ışııyla aydınlattı. Dirk başının üstünde kum tepeciğinden çıkıntı yapan nesneyi daha iyi görebiliyordu. Solmuş sarı rengi ve bir dizi siyah harfler vardı. Uyuyakalmadan önce Dirk kendini zorlayıp harflerden bir keli-me çıkardı; tuhaf bir kelimeydi:

Barbarigo.

47

SUMMER KULAĞININ DİBİNDEN GELEN BİR HIŞIRTI SESİYLE uyandı. Güçlkle gözlerini açınca, başının hemen yanında kımldayan iri bir nesne gördü.

“Dirk!” diye bağırdı yanında uyuyan kardeşini dürterek.

Dirk de irkilerek uyandı, sonra Summer’ı korkutan şeyi görünce gülümsedi. Bu nesne iri bir kaplumbağadan başka bir şey değildi. “Kahvaltıda kaplumbağa çorbası içmeyi mi düşünüyorsun?”

Yaşlı sürüngen bu espriden hoşlanmadığını belli eder gibi başını uzatıp Dirk’e baktı. Sonra da önüne dönüp pençelerini kuma gömdü ve kumsala doğru yürüyüşüne devam etti.

Summer kaplumbağanın arkasından bakarken ondan korktuğu için güldü. “Kim böyle saygıdeğer bir yaratığa zarar verebilir ki?”

“Ne kadar acıkmış olduğuna bağlı.” Dirk ayağa kalkıp gündüz gözüyle çevreye göz gezdirdi. Kumsal düzdü ve kumla kaplıydı, kara tarafında yükselen kalker tepelikleri görülüyordu. Bölgeye düşen yıllık yağış miktarı birkaç santimi geçmediği için bitki örtüsü yok denecek kadar azdı.

Summer doğruldu. “*Alexandria*’yı görebiliyor musun?”

Dirk açık denize doğru bakınca sadece beyaz köpüklü dalgaları gördü. NUMA gemisi veya başka bir gemi yoktu. “Galiba onların tahmin edemeyeceği kadar doğuya sürüklendik. Sahilde yeterince uzağa yürüyebilirsek, belki onları görüp el sallayabiliriz.”

Jack Dahlgren ve iki tayfanın projektörlü bir zodyak botla bütün gece sahil şeridini taradıklarını bilmiyorlardı. Kumsalda ikisinin bulunduğu yerin önünden iki defa geçmişlerdi, ama tepeliğin ardına sığındıkları ve onların geçişi sırasında hem uyudukları, hem de okyanusun sesi zodyağın motorunun sesini boğduğu için hiçbir şey duymamışlardı.

“Dirk?”

Dirk kardeşinin sesinden bir terslik olduğunu anladı. “Ne oldu?”

“Sol bacağımı oynatamıyorum.”

Dirk’ün rengi attı; nedenini hemen tahmin etmişti. Bu durum çoğu zaman eklemlerde veya kollarla bacaklarda sancıyla kendini gösterirdi, ama bazen de felçle... Ve bacaklardaki felcin anlamı da bir gaz kabarcığının omuriliğe yerleşmesiydi.

Hemen kardeşinin yanına gidip eğildi. “Emin misin?”

“Evet. Sol bacağımda hiçbir his yok. Ama sağ bacağım iyi gibi.” Korku içinde Dirk’e baktı.

“Sancı nasıl?”

“Aslında çok hafif, ama gemiye gitmek için bana yardım etmen gerekecek.”

Başarılı bir iyileşme için derhal basınç düşürme odasında bir tedavi gerektiğini ikisi de biliyordu. *Alexandria*’da böyle bir oda olduğu için Summer talihliydi, çünkü bu bölgede öyle bir şey bulmak imkânsızdı. Ama eğer gemiye ulaşamazlarsa, ne yararı var, diye geçirdi içinden Dirk.

Dirk kumsaldan yükselen kayalık bir tepeye baktı. "Şu tepeye tırmanacağım. Geminin nerede olduğunu görüp, ne yapacağımıza karar veririm."

"Burada beklerim," dedi Summer.

Dirk koşarak kumsalı kat ettikten sonra tepeye tırmanmaya başladı. Kayalık zemin çoraplı ayaklarını kesiyordu; denizaltıdan çıkarken ayakkabılarını attığı için hayıflandı. Tepe adamakıllı dikti ve üstüne çıkınca bütün sahil şeridini görebildi.

Denize bakar bakmaz *Alexandria*'yı gördü. Uzaktan bir nokta halinde görünüyordu ve büyük ihtimalle batık denizaltının bulunduğu yerde demir atmıştı. Dirk'ün mürettebat tarafından görülebileceği bir yere ulaşması için sahilde sekiz kilometre yürümesi gerekecekti. Kara tarafına bakınca yan yana uzanan çorak tepeler gördü; bunlar Cape Sainte Marie Parkı'nın içinde kalıyordu. Burası vahşi yaşamı koruma alanıydı ve içinde yürüyüş yolları ve kamp alanları dışında işlerine yarayacak bir şey olmazdı.

Gözlerini doğu yönüne çevirince, beş kilometre ötedeki küçük bir koyda bir gemi görüp, şaşırdı. Geminin yanında birkaç bina ve demir atmış bir tarama gemisi görünüyordu. Dirk'ün aklına onlara çarpan devriye botu gelince koya daha dikkatli baktı, ama onu görmedi.

İşe yarayabilecek başka bir şey göremeyince tekrar kumsala döndü.

"Önce iyi haberi mi, kötü haberi mi duymak istersin?" diye sordu kum tepeciğini düz bir tahta parçasıyla kazmaya çalışan Summer'a.

"Her zaman iyimser olduğum için, önce iyi haberi söyle."

"*Alexandria* bizi terk etmemiş. Ama ne yazık ki, hâlâ denizaltında olduğumuzu düşünüyorlar. Bizim battığımız yerde demirlemişler. B planım, kumsalın sekiz kilometre ötesine gidip, oradan onların dikkatini çekmeye çalışmak."

"A planını duymadım."

“Buraya beş kilometre uzaklıkta küçük bir iskele tesisi ve bir şilebin bulunduğu bir koy var.”

“Bir de yassı burunlu bir devriye botu var mı?”

“Devriye botu yok. Oraya bir saatten kısa sürede yürüyüp, *Alexandria*’yı arayabilirim. Göz açıp kapayana kadar seni geminin basınç düşürme odasına sokabiliriz, orada şekerleme yaparsın.”

“O halde, A planı.”

Dirk elini kardeşinin omzuna koydu. “Burada tek başına kalabilecek misin?”

“Bu adam benimle ot yatağımı paylaşmayı düşünmediği takdirde, tabii kalabilirim.” Summer yaşlı kaplumbağayı işaret etti. Koca sürüngen onlar uyandığından beri ancak yirmi metre ilerleyebilmişti.

“Korkma, ben dönene kadar buraya gelemez.”

Dirk dönüp, kumsal boyunca yürümeye başladı. Sabah güneşi kumu ısıtmıştı, bu nedenle okyanus rüzgârının serinlettiği deniz kenarından yürüyordu. Giderek artan sıcakla boğazı kurumuştı ve bir yudum su için dünyaları verecek haldeydi. Vücudundaki su kaybı yorgunluğunu artırıyordu. Fakat Dirk bu düşünceleri aklından kovup, çıplak ayaklarının ve güçsüz kalan bacaklarının izin verdiği ölçüde, hızla yürümeye devam etti.

Dar kumsal şeridi denize çıkıntı yapan dik bir kalker tepesiyle son buldu. Dirk bu tepenin daha alçak olduğu bir yerini bulmak için kara tarafına yürüdü. Bu nispeten kısa yokuşu tırmandıktan sonra yol üç kilometre aşağıdaki koyda bitiyordu. Bulunduğu yerden iskeleye bağlı şilebin beyaz üst güvertesi serap gibi göründü.

Summer’ın durumu Dirk’ü huzursuz ediyordu; bu nedenle adımlarını hızlandırdı. Denizaltıdan kaçalı on iki saat olmuştu, yani kardeşinin tamamen iyileşme ihtimali çok yüksekti; eğer bir an önce basınç düşürme odasına girebilirse... Dirk aklındaki bu kaygılarla kırk dakika daha yürüdükten sonra küçük bir yüksel-

tiye geldi. Tam altında etrafı, gemiyi ve iskele tesisini gizleyen alçak tepelerle çevrili bir gölet vardı.

Yokuşu inerken bu tesisin çıplak binalardan oluştuğunu gördü. Sadece iki bina vardı. Biri kara tarafında yatakhaneye benzeyen bir yapı, diğeri de iskelenin sonundaki bir depoydu. Bu ikisi arasında Dirk'ün ilk bakışta bina sandığı, yüksek bir metal sayvan vardı. Bu sayvanın gölgesi altında birkaç yığın halinde granüler tortular görünüyordu. Dirk önce bunların tuz olduğunu sandı, ama sonra renklerinin gri olduğunu fark etti.

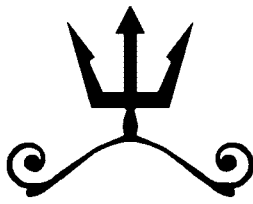
Orta büyüklükte bir kuru yük gemisi olan şilep bunun tam karşısında, iskelenin tamamını kaplamaktaydı. Dirk geminin adını seçemedi, ama bacasındaki beyaz çiçek figürünü gördü. Birkaç adam önyükleyiciler ve bir konveyör bandıyla mineral yığınlarını gemiye yüklüyorlardı.

Yakınındaki jeneratörle birlikte bu ağır donanımın gürültüsü ortalığı kaplamıştı. Dirk'ün tepeden inip, açık depoya doğru gelişini kimse fark etmedi. Dirk içeriye bakınca küçük motoru işleten makinisti gördü.

O sırada gözünün ucuyla gölette başka bir gemi olduğunu fark etti. Şilep iskelenin tamamını kapladığı için ikinci gemi onun arkasında kalmıştı, Dirk tepeden inerken görünmüyordu, ama göledin kıpır kıpır suları onu demir attığı yerden sürüklemişti ve şimdi burun kısmındaki sarı lekeli kazınmış yeriyle pruvası ortaya çıkmıştı. Bu gemi devriye botuydu.

Deponun içinde makinist başını kaldırıncı Dirk'ü gördü. Ona tuhaf bir ifadeyle baktıktan sonra bağırdı. Deponun arka kısmından, iş üniformalı genç bir adam koşarak geldi. Elinde bir AK-47 tüfeği vardı ve bunu Dirk'ün göğsüne doğrultmuştu. Ağzından Dirk'ün anlayamadığı bir dilde kelimeler çıktı, ama ne demek istediği belliydi.

Dirk hayretler içinde tüfekli adama baktıktan sonra avuçlarını açıp, yavaşça kollarını havaya kaldırdı.

48

SUMMER UYUŞAN BACAĞINI DÜŞÜNMEKTENSE AKLINI başka şeylere vermeye çalıştı. Bir süre kumsalda ilerleyen kaplumbağayı seyrettikten sonra özlemle denize baktı. Neden sonra önceki gece tepeciğin arkasında uyurken sırtını dayadığı nesneyi düşündü.

Dirk'ün ortaya çıkmasına neden olduğu kumaş kalın ve kaçıklanmıştı. Gündüz gözüyle bakınca bu tepeciğin, içindeki nesnenin şeklinden oluşan belirgin, uzun bir biçimi olduğunu gördü. Summer bu kumaşı inceleyip elini şablonla yazılmış siyah harflerin üstünde gezdirdi.

Barbarigo. İtalyancaya benziyordu; Summer'ın ilgisini çekmişti. Kürek yerine kullandığı tahta parçasıyla kelimenin üstündeki kumları süpürünce sıkıştırılmış, kauçuk bir rulo ortaya çıktı. Bunun bir zamanlar havayla şişirildiği belliydi. Biraz daha kazıyınca aslında bu şeyin kauçuk bir sal olduğunu gördü. Çok eskiydi, ama üstünde kat kat oluşan deniz kumuyla çok iyi korunmuştu.

Bu rulonun karşı ucunu da kazırken sert ve düz bir nesneye temas etti. Kumları sildikten sonra bunun bir ahşap bank olduğunu gördü; herhalde büyük sal içindeki oturma yerlerinden biri

olmalıydı. Summer biraz daha kazınca salın zemin döşemesi ortaya çıktı. O sırada gözüne küçük bir mavi kurdele çarptı. Bu defa elleriyle kazınca, bunun bir gemici kepi olduğunu gördü. Yavaşça kumdan çekerken birden korkuyla irkildi ve kepi elinden bıraktı.

Kepin altında, sahibinin ona sırtır gibi bakan kurukafası vardı.

DEPONUN İÇİNDE KÜÇÜK bir makine atölyesi, üstü marangozluk gereçleriyle dolu iş tezgâhları, duvar dibinde dizili motor yağı ve mazot bidonlarıyla, homurtular çıkaran bir jeneratör vardı. Kapının yanında küçük bir forklift ve iki arazi aracı park edilmişti. Deponun içi loş bir ışıkla aydınlanmıştı ve bir CD çalardan Afrika'ya özgü nağmelerin gürültülü müziği duyuluyordu.

Dirk'e deponun içindeki oluklu bir sac duvarın önünde durması söylendi. Makinistle silahlı adam kısa bir süre, Dirk'ün Madagaskarca olduğunu sandığı bir dilde konuştuktan sonra makinist bu durumu rapor etmeye karar verdi.

Silahlı adam üstünde sökülmüş bir motor olan iş tezgâhının yanında dururken tüfeğini Dirk'e doğrultmaya devam etti. Çok gençti, on yedi yaşından büyük olamazdı. Saçları uzundu ve kambur bir duruşu vardı. Askeri eğitim görmediği belliydi. Üstünde bir iş üniforması vardı ve elleri yağ lekeleriyle kaplıydı. Dirk onun hem makinist yardımcısı hem de bekçi olarak görevlendirildiğini tahmin etti.

Dirk sakince elini ağzına götürdü ve su içer gibi yaptı. "Su?" dedi hırıltılı bir sesle. "L'eau?"

Silahlı genç Dirk'ü süzdü. Görünürde silahı yoktu, saçları kumla dolu, tulumu toz içindeydi. Ayakkabısı yoktu, ayaklarında

kirli, yırtık çoraplar vardı. Bu koşullar altında çölden gelen bir adam hiç de tehlikeli gibi görünmüyordu.

Silahlı genç de biraz gevşedi, iş tezgâhına dönüp üstündeki sırt çantasından bir matara çıkardı ve Dirk'e doğru attı.

Dirk mataranın tıpasını çıkarıp sudan art arda birkaç yudum içti. Sıcaktı ve tadı kötüydü, ama bir dikişte bütün matarayı boşaltacak kadar susamıştı. Silahlı gence bir gülücük gönderdikten sonra birkaç yudum daha içti.

"Teşekkür ederim," diyerek tıpayı yerine taktı.

Matarayı geri vermek için bir adım öne ilerleyip, uzattı. Silahlı genç kısa bir duraksamadan sonra serbest elini uzattı. Dirk onun parmaklarına değecek kadar yaklaşmasını bekledikten sonra matarayı elinden bıraktı.

Genç adam matarayı yakalamak için öne atıldı, ama parmaklarının'arasından kayıp düşmesine engel olamadı. Tekrar doğrulduğu anda yanağına şiddetli bir sol kroşe indi. İş tezgâhına kadar sendeleyerek geriledi, ama hemen tüfeğini doğrulttu.

Dirk ona ateş etme fırsatı vermedi. Üstüne atıldı, tüfek ikisinin gövdesi arasına sıkıştı. Genç adam dönüp, Dirk'e vurmaya çalıştı, ama gücü yetmedi.

Dirk yüzünün birkaç santim ötesindeki namluya aldırma-dan adamı kendine doğru çekmeye devam etti. Bu arada diğer eliyle iş tezgâhının üstünde bir şeyler arıyordu. Sert bir metal nesne bulunca bunu aldı ve silahlı adamın kafasına indirdi. Üç vuruş sonrasında adam bayılıp, yere serildi.

Dirk elindeki piston kolunu tezgâhın üstüne attıktan sonra kapının yanında duran arazi araçlarına doğru koştu. Her birinin arkasına makine parçalarını taşımada kullanılan treylerler vardı, ama en önemlisi kontak anahtarlarının üstlerinde oluşuydu. Bunlardan birine binip kontağı çevirdi. Tam motor çalıştığı anda kapı eşliğinde üç adam belirdi.

Dirk bitişikteki arazi aracına uzanıp, buji kabloğunu kopardıktan sonra gaza bastı. Küçük araç öne fırlayıp açık kapıya doğru yöneldi. Makinistin yanında bir liman işçisiyle, elindeki tabancayı sallayan, üniformalı bir adam vardı. Dirk gazı kökleyip, aracı doğruca onların üstüne sürdü.

Makinist Dirk'ün sağına, diğer ikisi sol tarafına kaçtılar. Arkasındaki treyler sarsıla sarsıla peşinden gelirken, Dirk dönüp depodan çıktı. Gidonu sola çevirip, iki adamın peşine düştü. Liman işçisi son anda kendini yana atarak kurtuldu, fakat iş üniformalı adam duraksadı. Arazi aracının tamponu bacağıını sıyrarak onu yere düşürdü. Dirk o anda yakıt varillerine çarpmamak için sağa dönünce içi boş treyler savrularak yerdeki adamın üstüne çıktı. Treyler tekerlekleri üstünden geçerken toza bulanana adam acı bir çığlık attı.

Dirk depoyu geçip kumsala çıkmayı ummuştu, ama liman işçisi elinde bir tüfekte binadan çıkınca bunu yapamadı.

Tüfeği almadığı için kendine küfrederken arazi aracını sola çevirip, iskelenin önüne doğru sürdü. Arkasından kurşun yağmurunu gelmesini bekledi, ama öyle olmadı. Çok geçmeden nedeni belli oldu.

Tam önünde konveyör bandında çalışan altı işçi vardı. Liman işçisi arkadaşlarına doğru ateş etmek istememişti. Dirk onunla arasındaki mesafeyi açmak için ilerledi, ama sonunda gidebileceği yer kalmamıştı. Önündeki konveyör iskeleyi enlemesine kapatmıştı; sol yanındaysa gri mineral yığınları vardı.

Karşısındaki adamlar ona bağırırılarken Dirk ölümüne susamış gibi, doğruca konveyöre doğru ilerliyordu. Başka çaresi olmadığının farkındaydı. Konveyöre hızla yaklaşıyordu. İşçiler korunmak için rampanın arkasında kaçarlarken Dirk aracı aniden sola çevirdi.

Aracın budaklı arazi lastikleri kumlu zemin üstünde kayarken Dirk frene asıldı. Dört lastik birden yere yapışınca araç

gemiye yüklenmek üzere yığılmış mineral tepesine doğru atıldı. Ön tekerlekler yığının tabanına çarpınca Dirk neredeyse koltuğundan düşüyordu. Fakat arazi aracı tasarımının hakkını vererek yığının üstüne tırmandı, bir önyükleyicinin ve konveyörün besleyici ucunun yanından geçti. Tepeciğin altı metre yüksekliğine varınca devinimi azaldı; Dirk ön tekerlekleri yavaşça sağa çevirdi. Az kalsın araca takla attıracaktı, fakat treyler çıpa görevi yaparak aracın kendi eksenini etrafında dönmesini sağladı.

Dirk hızla bu tepecikten aşağıya inerken ardında iskeleye çıkış gibi yağın mineral cevheri bıraktı; oradaki işçiler hemen kaçıştılar. Araç son hızla iskeleye çarpınca, havalandı, sonra dört tekeri üstüne düştü. Treyler bu artistik numarayı beceremeyince, bağlı olduğu yerden söküldü ve önce şilebe çarptı, sonra da suya düştü.

Dirk aynı akıbeti paylaşmamak için aracı sola çevirdi. Bir süre kayarak savrulduktan sonra arka tekerleklerden biri bir iskele babasına çarparak aracın doğru yöne dönmesini sağladı. Dirk iskelenin başına doğru hızla ilerledi.

Önünde, iskeleyle yatakhane arasında özgürlük vaat eden çölü görebiliyordu. Ama hızla ilerlerken binanın köşesinden başka bir arazi aracı çıkıverdi. Dirk diğer sürücünün yanından geçerken onun devriye botunda onlara pis pis sırtan silahlı ve yeşil üniformalı adam olduğunu fark etti. Adam Dirk'e önce boş gözlerle baktı, ama sonra onu tanıdı. O sırada Dirk gazı köklemiş, binanın yanından geçmişti.

İskelenin karşısından onlara doğru bağırarak gelen bir yığın insan vardı. Silahlı adam arazi aracını döndürüp Dirk'ün peşine düştü.

Göletin arkasında sivri ve sarp bir tepe vardı, bu yüzden Dirk iskeleye paralel daha alçak bir tepeye çıkmak zorunda kaldı. Arkasından ateş ediliyor, kurşunlar onu sıyrıp geçiyordu. Tepeye zikzaklar çizerek çıkıyor, adamakıllı bir toz bulutu yaratıyordu.

Başını iyice eğip tepeye vardıktan sonra aşağıdakilerin görüş alanından çıktı.

Kumsala doğru dönerken geriye bakınca, peşindeki yeşil üniformalı adamın elli metre arkasından geldiğini gördü.

Dirk az önce bu arazi aracının yanından geçerken sürücünün belindeki tabancasını görmüştü. Bir kez daha silahlı bir adamın karşısında silahsız kalmıştı. Neyse ki, altında bu arazi aracı vardı ve nereye gideceğini biliyordu.

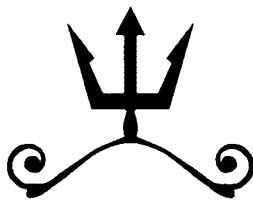
Gerçekten de yeşil üniformalı adamın dolu bir tabancası vardı ve kumsalın düzlüğüne çıktıkları zaman bunu eline aldı. Sağ eliyle gaz verip gidonu kullanırken sol eliyle ateş etmeye başladı. Atışları isabetsizdi.

Omzu üstünden bakıp da tabancayı görünce Dirk yılan gibi kıvrılarak gitmeye başladı. Böylece yerden kaldırdığı kumlarla bir çeşit perdeleme sağlıyordu.

Fakat bu manevraları hız kaybetmesine ve takipçisinin onay yirmi metre kadar daha yaklaşmasına yol açtı. Dirk sol yanındaki bir yükseltiye çıkınca kısa bir an için takipçisi onu göremez oldu. Ama Dirk tekrar yeşil üniformalının görüş alanına girince adam iki el ateş etti. Bunlardan biri ona isabet etti.

Dirk arka lastiklerden birinin patladığını işitti. Patlak lastik zeminde tökezlerken gidonu kontrol etmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Bundan sonrası ümitsiz gibiydi. Yeşil üniformalı ona kolayca yetişip, hemen yanından ateş ederek onu vurabilirdi. Dirk seçeneklerini tarttıktan sonra aracını çevirip ona çarpmaya karar verdi. Ama önündeki kumsalda ayak izlerinin keskin bir dönüşle kara tarafına yöneldiğini gördü. Bunlar onun o gün daha önce bırakmış olduğu izlerdi ve ona muhtemel bir hamle fırsatı gibi göründü. Hayatta kalması için son bir fırsat...

49

KUMLU ZEMİN YERİNİ ARTIK ENGEBELİ BİR ŞEKİLDE YÜKSELEN toz kaplı kayalık bir yüzeye bırakmıştı. Bu yavaşça dikleşen yokuş biraz ileride, Dirk'ün o sabah tırmandığı tepenin bitimindeki derin uçurumu gizliyordu. Dirk bundan yararlanmaya niyetliydi.

Kayalık yüzeyde arazi aracının çıkardığı toz azalmaktaydı, bu da Dirk'ü tehlikeli manevralar yapmaya mecbur edecekti. Oysa ateş hattından sağa sola kaçmak yerine, onun görüşünü perdelemek için tam önünden gidiyordu.

Dirk o sabahki ayak izlerinin yanından geçerken yavaşladı. Bir saniye sonra da uçurumun ağzı belirdi. Silahlı adamın daha fazla yaklaşması için biraz durduktan sonra vites küçültüp, frene asıldı. Arazi aracı budaklı lastikleri üstünde sallandıktan sonra kayanın ucuna doğru patinaj yaptı. Dirk bacağına selenin üstünden atıp, gidonu bıraktı ve yere atladı.

Uçurum kenarına üç metre yaklaşmış olan arazi aracı tekrar devinim kazanarak aşağıya uçtu. Yeşil üniformalının aracı birkaç saniye sonra tam gaz oraya vardı. Önündeki uçurumu fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Hemen fren yaptı ve gidona asıldı, ama işe

yaramadı. Arazi aracı kayarak uçurumun kenarına gitti ve oradan aşağıya uçtu. Yeşil üniformalı havadayken çığlıklar atıyordu.

Dirk bu manzarayı seyredeemedi. Kendisi aracından atladık-tan sonra yere sertçe düşmüş, birkaç takla atmıştı. Ayakları önde uçuruma doğru kayarken, bacakları aşağıya sarktığı anda zorbe-la parmaklarını zemine geçirip, tutunabilmişti. Başı dönüyordu; güçlükle kendini yukarıya çekip sırtüstü uzandı.

Vücudunda sıyrıklar ve bereler vardı, ama kırık kemiği yoktu. Birkaç dakika dinlendikten sonra ayağa kalkıp aşağıya baktı.

Yirmi metre aşağıda burun üstü çakılmış ve akordeon gibi olmuş kendi aracını gördü. Bunun birkaç metre ötesinde, tekerlekleri hâlâ dönen diğer arazi aracı vardı. Dirk önce yeşil üniformalıyı görmedi, ama sonra aracın altından çıkan ve hareketsiz duran bir bacak olduğunu fark etti.

Dirk bacakları gevşeyene kadar temkinli adımlarla uçurum boyunca yürüdü. Geriye dönüp bakınca iskele tarafında bir hareketlilik gördü; bulunduğu yere doğru gelen bir grup adam vardı. Göletin başında da devriye botu denize açılmak üzereydi. Arazi aracının çalınmasını çok ciddiye alıyorlar, dedi içinden.

Sabahki ayak izlerini takip ederek, aşağıya kayabileceği yumuşak eğimli bir yere vardı. Araçların düştüğü yerde, yeşil üniformalının ters çevrilmiş aracına baktı; epey hırpalanmıştı, ama büyük ölçüde sağlam görünüyordu. Dirk ayaklarını kuma sokup omzunu kenarına yerleştirdi ve iterek aracı tekerlekleri üstünde duracak konuma getirdi. Başı ve beli doğal olmayan bir şekilde bükülmüş olan sürücüsünün cesedi kuma yapışmıştı.

Dirk adamın tabancasını cebine atıp araca bindi. Selesi ve gidonu eğrilmiş, çamurlukları kopmuştu, ama transmisyonu sağlam gibiydi. Kontak düğmesine basınca marş motorundan çıkan gıcırıltılı sesleri duydu. Araç ters dönmüş durumdayken benzin yakıt borusundan boşalmıştı. Birkaç denemeden sonra motor

çalıştı ve Dirk çamurluksuz tekerlekleriyle kum sıçratarak yola koyuldu.

Kumsalın uzak ucunda Dirk küçük bir banketin yanında durdu. Bunun tam ortasındaki geniş bir çukurdan başını çıkaran Summer ona el salladı. Summer bu arada kauçuk salın üçte birini topraktan kazarak çıkarmayı başarmıştı.

Dirk motoru rölantide çalışan araçtan inip onun yanına koştu. "İyi misin?"

"Ölü bacağımda dışında iyi sayılırım." Summer onun berelenmiş halini ve daha da fazla hırpalanmış arazi aracını fark etti.

"Büyük bir gürültü duydum. Ne oldu?"

"Bir tanıdıkla aramızda anlaşmazlık çıktı." Dirk parmağıyla arka tarafı gösterdi. "İskeledeki adamlar bize çarpan kişiler. Arazi araçlarından birini ödünç aldığım için çok kızdılar."

Summer onun gözlerindeki telaşlı ifadeyi gördü. "Gitmemiz mi gerekiyor?"

"Bence iyi olur."

Dirk kardeşini kucaklayıp arazi aracına taşıdı.

"Dur bir dakika," dedi Summer. "*Barbarigo*'nun seyir defteri."

Dirk ona soran gözlerle baktı.

"Kuma gömülmüş olan o şey kauçuk bir sal," dedi Summer. "*Barbarigo* adındaki bir gemiye ait. Bankın altında muşambaya sarılı bir defter buldum," dedi tepeciği işaret ederek. "İtalyanca olduğu için okuyamadım, ama bir seyir defterine benziyor."

Dirk kısmen gömülü sala gidip elini içine uzattı. Daha önce nasılsa gözünden kaçmış olan iskeleti görünce dondu kaldı. İskeletin gövdesi muşambaya sarılı defterin bulunduğu bankın yanındaydı. Dirk defteri alıp tekrar araca bindi ve onu Summer'a verdi. "Yazarının hâlâ orada olduğunu söylemedin."

"En az iki ceset var. Bence geminin arkeoloğu bu alanı incelese iyi olur."

Dirk gaz kolunu çevirdi. "Belki başka bir gün."

Kemikleri ve kumsalı geride bırakıp, kayalık bir tepeye tırmandılar. Doruğa vardıkdan sonra karşı kıyı şeridinin tamamını görebiliyorlardı. *Alexandria*'nın dalgalarla sallanan turkuaz gövdesi birkaç kilometre ötedeydi. Dirk göze alabildiği kadar hızlı bir şekilde tepeden aşağıya inerken, Summer'ı düşürmemek için de büyük özen gösteriyordu.

Küçük zodyak botu ilk fark eden Summer oldu. Arazi aracı düz kumsala indikten sonra Dirk hızını artırdı. Zodyak onlardan uzaklaşmaktaydı, ama Dirk kısa sürede aradaki mesafeyi kapadı. Aracın kornasını çalarak zodyaktaki Dahlgren ve NUMA tayfalarının dikkatini çekebildi. Az sonra Dirk aracı denize sokarken, Dahlgren de zodyağı yaklaştırdı.

"Bakıyorum, turistik gezinizde konforunuz eksik değil," dedi Dahlgren. Onları bulmanın sevinci gözlerinden okunabiliyordu.

"İstedüğimizden fazlası var," dedi Dirk.

Dahlgren botu arazi aracının yanında durdurdu.

"Summer'ın sol bacağında his yok," dedi Dirk. "Vurgun olduğunu sanıyoruz."

Dahlgren elinde hâlâ *Barbarigo*'nun seyir defterini tutan Summer'ı kucakladığı gibi şişme bota yerleştirdi.

"*Alexandria*'daki herkes merakla anlatacaklarınızı bekliyor. İçi boş denizaltıyı bulduğumuz zaman çok korktuk. Neyse, basınç düşürme odasında olanları anlatmak için çok vaktiniz olacak."

Dirk de bota çıkarken Dahlgren onun yırtık tulumunu ve yüzündeki bereleri fark etti. "Kızgın bir ayıyla dans etmiş gibi görünüyorsun."

"Kendimi aynen öyle hissediyorum," dedi Dirk.

"O arazi aracını kuru zeminde park etmeyecek misin?"

"Hayır, onu ödünç alırken sahibi biraz sorun çıkardı. Bence bir an önce *Alexandria*'ya gitsek iyi olacak."

Dahlgren motoru çalıştırdı ve botu araştırma gemisine doğru sürdü. Dirk ileriye bakınca devriye botunun da aynı istikamete doğru hızla ilerlediğini gördü. Bir dakika sonra güçlü bir gümbürtü kıptan takma motorun sesini bastırdı ve zodyağın üstünden bir gölge geçti. Dirk başını kaldırıp bakınca alçaktan uçan bir C-130'un tepelerinde dolandığını gördü. Gri boyası üstünde Güney Afrika'nın çok renkli bayrağı vardı. Dahlgren uçağa el salladıktan sonra sesini duyurabilmek için hızını kesti.

"Pretoria'dan istediğimiz arama-kurtarma uçağı. Hiç gelmeyecek sandım. Şimdi, onlara sizin emniyette olduğunuzu bildirmem gerekecek." Dahlgren telsizi alıp Dirk ve Summer'ı bulduklarını haber vermek için *Alexandria'yı* aradı.

Bu mesajın uçağa iletilmesini beklerken Dirk, Dahlgren'in omzuna dokunup, onlara doğru yaklaşan devriye botunu işaret etti. "Tekrar ara ve uçaktakilerden bu herifleri ürkütmelerini iste. Onların bir korsan çetesi olduğunu sandığımızı söyle."

O sırada C-130 uzaklaşmış, ufukta bir nokta haline gelmişti. Sonra döndü ve o nokta büyüdü. Pilot iyice alçalıp dalgaların on beş metre üstünden uçmaya başladı. Devriye botuna kış tarafından yaklaşmış ve mürettebatını şaşırtmıştı. Uçağın 4.200 beygir gücündeki turbo motorları devriye botunu gürültüye boğarken birkaç silahlı adam güverteye fırladı.

Uçak botun yanından geçtikten sonra dönüş yapıp bu kez önünden geldi. Diğerlerinden daha yürekli birkaç adam uçağa doğru silahlarını salladılar, ama kimse ateş etmedi. Bu tehditten hiç çekinmeyen pilot her biri daha alçaktan olmak üzere devriye botunun üstünden üç defa daha geçti. Devriye botu daha fazla üstelemeyip, gönülsüzce sahilin yolunu tuttu. İşi sağlama almak isteyen C-130 pilotu bir saat daha orada oyalandıktan sonra üssüne döndü.

Dirk, Dahlgren'e döndü. "Bana hatırlat da Güney Afrika Hava Kuvvetleri'ne bir kasa bira göndereyim."

“Bu çocuklar işlerini iyi yapıyorlar doğrusu.”

Birkaç dakika sonra *Alexandria*’daydılar. Dirk ve Summer yamulmuş denizaltıyı kış güvertede görünce şaşırdılar.

“Onu sonar yardımıyla bulduk, sonra uzaktan kumandalı araçla yukarıya çıkardık,” dedi Dahlgren. “İçinde sizi bulamayınca da sahili taramaya başladık.”

Gemi mürettebatı iki kardeşi büyük bir sevgiyle karşıladı, fakat Summer herkeste bir gerginlik olduğunu sezmekteydi. Dahlgren de onlardan farklı değildi. Gemi doktoru ikisini de daha önceden yiyecek ve sıhhi gereçlerle donatılmış basınç düşürme odasına götürdü.

Dirk yan çizmek istediye de, doktor bunun gerekli bir önlem olduğunu söyledi ve dediğini yaptırdı. Odanın kaportası kapanmadan önce Dahlgren rahatları yerinde mi, diye başını içeriye sokup baktı.

“Bu bölgede fazla oyalanmasanız iyi olur,” dedi Dirk. “Devriye botu bize çarpmadan önce sismik sensörleri yerleştirmiştik. O haydutlarla sonra uğraşırız.”

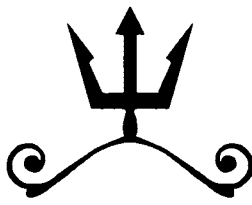
“Kaptan zaten bizi son sürat Durban’a götürüyor,” dedi Dahlgren. Yüzünde gergin ve ciddi bir ifade vardı.

“Neden Durban’a? Buradan Mozambik’e gideceğimizi sanıyordum.”

Arkadan bir yerden doktor, kaportanın kapatılması için seslendi.

“Korkarım, kötü bir haber var,” dedi Dahlgren. “Baban ve Al Pasifik’te kaybolmuşlar.”

Dirk bu sözleri sindiremeden ağır metal kaporta kapandı ve odanın içindekiler tekrar derin deniz basıncına maruz bırakıldılar.

50

PITT O AN KENDİNİ DİRİ DİRİ MEZARA GÖMÜLMÜŞ GİBİ hissediyordu.

Adelaide'deki zindanı her geçen saat ona ve diğer tutsaklara daha boğucu geliyordu. Dışarıda güneşin yükselmesiyle artan sıcaklık bu küçük alanı fırına çevirmekteydi. Bu yetmiyormuş gibi, sıcak hava içerideki adamların ve iki cesedin çıkardığı kokuyu da yoğunlaştırıyordu.

Pitt'in karnı hiç doymuyordu, ama bolca içme suyu verildiği için minnettardı. Düzenli olarak kapı açılıyor ve iki silahlı adam gemi mutfağından getirdikleri ekmekleri ve kuru yiyecekleri ortaya atıyorlardı. O kısa anlarda kapının açılıp içeriye temiz hava gelmesi tutsaklar için harika bir şeydi.

Pitt ve deniz komandoları bir kaçış planı yapmaya çalıştılar, ama seçenekleri yok gibiydi. Depo odasında kapıyı zorlamalarını sağlayacak herhangi bir gereç veya donanım yoktu. Kilitli kapının önünde her an bir nöbetçi bulunduğunu biliyorlardı. Birkaç kez kapı kulpunu veya menteşelerini yoklamışlar, her defasında karşı taraftan tüfek namlusuyla kapıya vurularak uyarılmışlardı.

Yiyecek ve su verilirken kapı açıldığında daima en az iki tüfekli adam orada oluyordu.

Yemeleri için verilen ekmek somunlarının her geçen gün sertleşerek, sonunda granit kıvamını almasından sonra Giordino bunları nöbetçilere saldırmak için silah gibi kullanmalarını önerdi.

Giordino'nun yarası hızla iyileşmiş, nasıl olduysa mikrop kapmamıştı. Üç gün deliksiz uyuduktan sonra, şaşılacak bir enerjiyle uyanmış ve kısıtlı beslenmeye rağmen tekrar gücünü kazanmıştı.

Adamların çoğu tutsaklığı kabullenmişken, birkaç tanesi kontrolü kaybetmişti. *Adelaide*'nin mürettebatı arasında kavgalar çıkıyordu, bir tanesi şuursuz çılgınlık atmaya başlamıştı. Motor devirlerinin düştüğünü fark eden Pitt, güvenli sulara varıldığını anlayarak sevindi.

Pitt hapsedildiği andan itibaren geçen saatleri saymıştı. On altı notluk hızla seyreden *Adelaide* yaklaşık altı bin kilometre kat ederek şimdi Alaska'yla Peru arasında herhangi bir yerde olabiliyordu. Fakat havanın sıcaklığına bakılırsa ekvator civarında olmaları gerekirdi. Pitt güney Meksika veya Orta Amerika açıklarında olduklarını tahmin etti.

Çok geçmeden gemi birkaç kez durup tekrar hareket edince bir limanda olduklarını düşündüler. Gemi tekrar yola koyulup üç saat daha gittikten sonra bu kez bir daha kalkmamak üzere durdu. Az sonra tutsaklar depodan dışarıya çıkarıldılar.

Sıcak ve nemli depo odasından çıkan adamları yine sıcak ve nemli bir güverte bekliyordu. Gemi üç tarafı sık ormanlarla çevrili bir iskeleye kıçtankara bağlanmıştı. Sadece pruvanın ötesinde görülen küçük bir mavilik bu geminin açık denizden gelip, ancak kendisinin sığabileceği dar bir halice girdiğini gösteriyordu.

Sabah aydınlığı hepsinin gözünü kamaştırmıştı, ama Pitt güneş falan göremiyordu.

“Bu adamlar orman içinde olmayı çok seviyor olmalılar,” dedi Giordino parmağıyla göğü işaret ederek.

Pitt gözlerini siper edip bakınca tepelerindeki sayvanı gördü. Çok geçmeden de bunun bütün iskeleyi kamufle eden bir file olduğunu anladı.

“Belki de sadece mahremiyetlerine çok düşkündürler,” dedi Pitt. Gemiye bakınca kuşukları doğrulanmış oldu. Geminin adı değiştirilip, *Labrador* yazılmış, bacası ve küpeştesi yeni bir renge boyanmıştı. Korsanlar hırsızlık ve gizlenme konusunda çok us-taydılar.

Tutsakları gemiden çıkarıp üniformalı ve silahlı bir sıra adamın önüne getirdiler. Bazı adamların yanında bekçi köpekleri vardı. Bu bekleyiş sırasında Pitt ve Giordino tesisi inceleme fırsatı buldular. Donanım olarak iki adet vinç ve bir tane konveyör sistemi vardı. Konveyörün arkasındaki rampaların üstü gri çö-keltillerle kaplıydı. Ham cevher ve işlemden geçen nadir toprak elementleri buraya getiriliyor, buradan götürülüyordu. İskele alanının ötesindeki bitki örtüsü arasında birkaç alçak bina vardı. Pitt bu binaların ayırma ve özütleme işlemlerinin yapıldığı, çalıntı nadir toprak elementlerinin rafine edildiği tesisler olduğunu tahmin etti.

Önce küçük bir motorun çıkardığı pıt pıt sesi duyuldu, sonra bir golf arabası belirdi. İçinde üniformalı ve kalçasındaki kılıfta tabancası olan sarışın, kaslı bir adam vardı. Adamın öbür yanında bir kırbaç duruyordu. Pitt adamın gelişiyile muhafızların gerildiğini fark etti.

“Bu herif aslan terbiyecisi galiba,” dedi Giordino.

“Onun çalıştığı sirkte olmak istemem,” dedi Pitt.

Yönetici Johansson iskeleye gelip tutsakların ardından dışarıya çıkan Gomez’le konuştu. İsveçli gemiyi incelerken çok memnun görünüyordu.

“Gemi tepeleme ezilmiş monazit yüklü,” dedi Gomez. “Tah-
liller sonucu yoğun neodim, seryum ve disprosyum bulunduğu
doğrulandı.”

“Harika. Özütleme tesislerimiz yeni mineralleri bekliyordu.
Yeni tutsakları cevheri boşaltmada kullanacağız.”

“Gemi ne olacak?”

“Filomuza katılacak. Kimliğini tamamen silmek için ne gibi
yeniden yapılandırma gerektiğini belirleyin; gemi boşaltıldıktan
sonra Bolcke’yle karar verimiz.”

Johansson yeni tutsakları incelemek için Gomez’e arkasını
döndü. Adamları tek tek süzerken deniz komandolarına özel bir
ilgiyle baktı.

“Puerta del Inferno’ya hoş geldiniz,” dedi. “Yani Cehennem
Kapısı’na. Artık bana aitsiniz.”

Kolunu açıp iskelenin karşısındaki binaları gösterdi. “Bu bir
cevher rafine merkezidir. Ham cevheri alıp, çok değerli çeşitli mi-
nerallere dönüştürürüz. Siz de bu işlemde çalışacaksınız. Sıkı ça-
lışırsanız, yaşarsınız. Şikâyet etmezseniz, yaşarsınız. Ve kaçmaya
kalkışmazsanız, yaşarsınız.” Bitkin haldeki adamlara baktı. “So-
rusu olan var mı?”

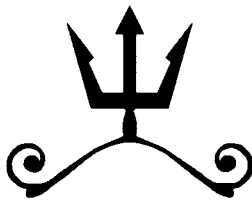
Tutsaklığı sırasında çok zorlanan bir *Adelaide* tayfası genzini
temizledi. “Ne zaman serbest bırakılacağız?”

Johansson gülümseyerek adamın yanına geldi. Sonra sakın
bir şekilde tabancasını çıkardı ve adamı alnından vurdu. Adam
o anda ölüp, denize düşerken ormandaki kuşlar ciyaklayarak ha-
valandılar.

Diğer tutsaklar taş kesilmiş halde bakakaldılar.

Johansson sırttı. “Başka sorusu olan var mı?”

Karşılık gelmeyince tabancasını kılıfına soktu. “Güzel. Bir
daha söyleyeyim: Puerta del Inferno’ya hoş geldiniz. Şimdi he-
men işe koyulalım.”

51

RÖMORKÖR MOTORUNUN HOMURTUSU KESİLİNCE GÖVDESİNE çarpan dalgaların sesi duyulur oldu. Bu gürültünün ve sarsıntının kaybolmasıyla uyanan Ann yattığı yerden kalkıp, gerindi. Kelepçelerinin sıkıntı verdiği bileklerini ovuşturup teknenin sancak tarafındaki bir lombozun yanına gitti.

Hava hâlâ karanlıktı. Nehrin yaklaşık iki kilometre karşısındaki kıyıda ışıklar görüyordu; demek ki, nehrin doğu kıyısındaki iskeleye gelmişlerdi. Ann bu nehrin Mississippi olduğuna emindi. Başlangıç noktaları olan Paducah'tan sonra gidilecek tek yol Ohio'nun Mississippi'yle kesiştiği, Illinois, Cairo yönüydü. Bir gece önce büyük bir şehrin ışıklarını gördüğü zaman acaba burası Memphis mi diye aklından geçirmişti. Yanlarından geçen büyük bir şilebin silüetini seyrederken New Orleans yakınlarında olduğu sonucuna vardı.

Lavaboda yüzüne su çarptıktan sonra silah gibi bir şey bulma ümidiyle küçük kamaranın içine göz atmayı düşündü. Daha önce en az yirmi kere denemiş olduğu ümitsiz bir çabaydı, ama hiç değilse aklını meşgul ediyordu. Daha bu işe başlamadan

kamara kapısının açıldığını işitti. Yüzünde eğlenmiş bir ifade, elinde bir beyzbol sopasıyla Pablo kapı eşiğinde dikilmişti.

“Hadi gel,” dedi. “Tekne değiştiriyoruz.”

Pablo onu römorkörün güvertesine çıkardıktan sonra beyzbol sopasını sırtına dayayıp, dirseklerini arkadan sopaya doladı.

“Bu defa yüzme becerilerini gösteremeyeceksin.” Bir eli beyzbol sopasında, Ann’i tekneden dışarıya çıkardı.

Loş ışıklı iskeleye çıkarken bu baskı Ann’in omuzlarını sızlatıyordu. İskeleye bir vinç treyleri güverteden kaldırırken Pablo onu küçük bir şilebe doğru yürüttü. O yarı karanlıkta Ann geminin adını okuyabildi. *Salzburg*. İskeleye vinç operatöründen başka kimse yoktu, ama şilebin küpeştesinde dizilmiş üniformalı ve silahlı adamlar vardı.

“Lütfen, bırak gideyim,” dedi Ann abartılmış bir korkuyla.

Pablo güldü. “Teslimatımızı yapmadan olmaz. Sonra belki özgürlüğünü kazanabilirsin,” dedi sırtarak.

Şilebin önündeki bir borda iskelesinden güverteye çıktılar. Önlerinde tekerlekli bir platforma monte edilmiş büyük, dikdörtgen bir çanak vardı. Bunun yanındaki bir adam jeneratörler ve bilgisayar ekranlarının monte edildiği bir kontrol merkezindeki kabloları kontrol ediyordu. Onun yanından geçerlerken adam başını kaldırıp bakınca, kısa bir an için Ann’le göz göze geldiler.

Ann ona yalvaran bir ifadeyle baktı.

Yanından geçerlerken adam gülümseyip, “Dikkat edin de ızgara olmayın,” dedi.

Pablo onu arkasından iterek geminin üst güvertesine götürdü; iki kat merdiven çıkıp, mürettebat kamaralarına geldiler. Ann’in yeni kamarası eskisine göre biraz daha büyüktü, fakat yine çok küçük, tek bir lombozu vardı.

“Umarım, kamaranı beğenirsin,” dedi Pablo beyzbol sopasını Ann’in arkasından alarak. “Belki daha sonra birlikte biraz zaman geçirebiliriz.” Kamaradan çıkıp, kapıyı dışarıdan kilitledi.

Ann kendini yatağının üstüne bırakıp öfke içinde gözlerini yere dikti. Pablo'ya korkmuş numarası yapıyordu, ama çoktandır korkusu yerini öfkeye bırakmıştı. Şilebin *Sea Arrow*'un motoru ve planlarıyla birlikte ülkeden ayrıldığı belliydi. Ann günlerce, belki haftalarca bu kamarada tıkılıp kalacaktı. Oturup dövüneceği yerde, bu işin nasıl kotarıldığı konusunda kafa yordu.

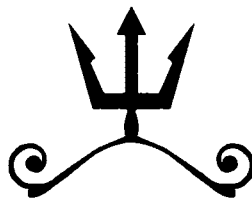
Bu hırsızlıkları tekrar tekrar düşünerek bir tahlil yapmaya çalıştı. *Sea Arrow*'un motorunu ve planlarını ele geçirmek Pablo için çok kolay olmuştu. Mutlaka içeriden yardım görmüş olmalıydı. Onu kaçıran iki adamın daha sonra öldürülmeleri bunu gösteriyordu. Peki, ya kendisi? Onu neden kaçırmışlardı?

Bununla ilgili tek bir sonuca varabiliyordu: Adamların içerideki kaynağını bulmaya çok yaklaşmış olmalıydı. Mühendisleri ve şüpheli olabilecek kişileri tekrar tekrar gözden geçirerek kafa patlattı. Dönüp dolaşıp Tom Cerny'ye geliyordu. Beyaz Saray danışmanı onun soruşturmalarından huylanmış olabilir miydi?

Ann küçük kamara içinde volta atarken köşedeki masada sigara yanıkları olduğunu fark etti. Bu lekeler ona güvertede gördüğü tayfayı ve onun tuhaf uyarısını hatırlattı.

"İzgara olmayın," diye tekrarladı. Bu kelimeler beynini kemirirken birden ne anlama geldiğini anladı.

"Tabii, ya!" dedi daha önce aklına gelmediği için kızarak. "Gerçekten de ızgara olmayın."

52

DIRK VE SUMMER'IN DURBAN'DA BİNDİKLERİ UÇAK NİHAYET Johannesburg üzerinden Washington'a vardığında ikisi de bitkindi. Sabahın erken saatlerinde Reagan Ulusal Havaalanı'na indiler. İkisinin de bacaklarında uzun süre oturmanın tutukluğu vardı, ama Summer'ın basınç farkı yüzünden geçirdiği felç hiçbir iz bırakmamıştı.

Onu kurtaran şey, *Alexandria*'nın basınç düşürme odasına zamanında girmesiydi. NUMA gemisi hızla Madagaskar'dan Durban'a yol alırken Summer ve Dirk yüz otuz metre derinliğin basıncına maruz bırakılmışlardı. Summer'ın bacağındaki felç o anda geçmişti. Geminin sağlık ekibi odadaki basıncı yavaş yavaş düşürerek dokularındaki nitrojen kabarcıklarının dağılmasını sağlamışlardı. Yaklaşık iki gün sonra odadan çıkarıldıklarında Summer çok hafif bir sızı duysa da, kolayca yürüyebiliyordu.

Uçuş yüzünden bu sorun kötüye gidebileceği için gemi doktoru onun yirmi dört saatten önce uçağa binmemesi için ısrar etti. Neyse ki, Durban'a varana kadar bu süre dolmuştu. Basınç odasından çıktıktan sonra gemidekilere deniz altında yaptıkları çalışmayı anlatacak, denizaltındaki hasarı inceleyecek ve mem-

lekete dönüş biletlerini ayırtacak zamanları olmuştı. *Alexandria* iskeleye bağlanır bağlanmaz da hemen Durban'ın King Shaka Uluslararası Havaalanı'na gitmişlerdi.

Reagan'da valizlerini aldıktan sonra bir taksiye binip babalarının hangarına gittiler. Çatı katındaki odalarında banyo yapıp, dinlendiler.

"Ofise gitmek için otomobillerinden birini ödünç alsak, babam kızar mı sence?" diye sordu Summer.

"Her zaman istediğimiz otomobili alabileceğimizi söylemiştir," dedi Dirk. Bir iş tezgâhının yanında duran gümüş-şarap renkli, üstü açık iki kişilik otomobili işaret etti. "Babam Pasifik'e gitmeden önce gönderdiği e-postada bu Packard'ı çalışır hale getirdiğini söylemişti. İstersen onu alalım."

Summer garaj kapısını açarken Dirk de yeterince benzin olup olmadığını kontrol etti. Sonra sürücü koltuğuna oturup, jikleyi çekti, direksiyon simidi üstündeki gaz kolunu ayarladı ve marş düğmesine bastı. Sekiz silindirli motor hemen homurdanarak karşılık verdi. Dirk motorun ısınması için bir süre bekledikten sonra otomobili dışarıya çıkardı ve hangarı kilitleyen Summer'ı bekledi.

Packard'ın sadece iki dar koltuğu vardı. Summer'ın koltuğu Dirk'ünküne göre ön panodan birkaç santim daha gerideydi.

"Hızlı giderken sürücünün rahatça direksiyon kırması ve vites değiştirmesi için daha çok yer açılmış," diye açıkladı Dirk yerdeki vites kolunu işaret ederek.

"Biraz daha bacak uzatacağım yer olduğu için memnunum," dedi Summer.

1930 yılında üretilmiş olan 734 model Packard, fabrikanın sadece birkaç tane tasarladığı ince, konik kuyruklu bir kaportaya ve aerodinamik karosere sahipti. Yanlara monte edilmiş iki yedek lastiği, gümüş rengi gövdesi, şarap rengi çamurlukları ve gövdesi boyunca uzanan bir şeridi vardı. Öndeki Narrow Woodlite far-

ları ve açılı ön camıyla park halindeyken bile hareket ediyormuş izlenimi veriyordu.

Dirk kuzeydeki George Washington Parkway'e giderken Packard'ın otoyol trafiğinde hiç zorlanmadığını gördü. Potomac Nehri kıyısındaki yüksek bir cam yapı olan NUMA merkezine varışları on dakikadan fazla sürmedi. Dirk otomobili yeraltı otoparkında bıraktıktan sonra asansörle en üst kata, Rudi Gunn'ın ofisine çıktılar. Sekreter onları bilgisayar merkezine yönlendirdi, üç kat aşağıya inip Hiram Yaeger'in ileri teknoloji yuvasına geldiler.

Gunn ve Yaeger duvar büyüklüğündeki bir video ekranının başında boş denizi gösteren uydu fotoğraflarını inceliyorlardı. Darmadağınık saçları ve gözlerinin altındaki halkalarla ikisi de günlerden beri uyumamış gibiydiler. Ama Pitt'in çocuklarını görünce iki adam da canlanıverdi. "Döndüğünüze çok sevindik," dedi Gunn. "Denizaltınız kaybolunca çok korkmuştuk."

Summer gülümsedi. "Biz de."

"Bir an Rudi'ye teskin edici ilaç vermeyi bile düşündüm," dedi Yaeger. "Bacağın nasıl, Summer?"

"İyi. Johannesburg'dan gelirken daracık uçak koltuğu canımı vurgundan daha çok yaktı." Konuya girmeden önce masanın üstündeki kahve içilmiş boş fincanlara baktı. "Babamdan ve Al'dan haber var mı?"

İki adamın da yüzleri gerildi. "Ne yazık ki, söyleyebileceğimiz bir şey yok," dedi Gunn. Pitt'in cevher yüklü şilebin korunmasını üstlendiğini anlatırken, Yaeger de ekrana doğu Pasifik'in bir haritasını getirdi.

"Hawaii'nin yaklaşık iki kilometre güneydoğusunda *Adelaide*'ye bindiler," dedi Yaeger. "Sahile yaklaşırlarken Long Beach'e kadar onlara eşlik etmek için Deniz Kuvvetleri'ne ait bir fırkateyn gönderilmişti, ama *Adelaide* ortadan kayboldu."

“Gemiye ait herhangi bir parça bulundu mu?” diye sordu Dirk.

“Hayır,” dedi Gunn. “Hawaii’den çıkardığımız arama-kurtarma ekipleri günlerce denizden ve havadan bölgeyi taradı. Deniz Kuvvetleri bölgeye iki gemi gönderdi, Hava Kuvvetleri uzun menzilli insansız keşif uağını devreye soktu. Hiçbir Şey bulamadılar.”

Dirk ekranın sol ucundan başlayan beyaz, yatay bir çizgi gördü. Bu, Hawaii’den başlayan kırmızı bir çizgiyle kesişiyordu. “Bu *Adelaide*’nin hattı mı?”

“AIS sinyali babanızla deniz komandolarının gemiye intikal etmelerinden kısa süre sonrasına kadar geminin hattını gösteriyordu,” dedi Yaeger. “Derken AIS sinyali kesiliverdi.”

“O halde, gemi battı mı?” diye sordu Summer.

“yle olması gerekmez,” dedi Gunn. “İzleme sistemini kapatmış olabilirler; bu da gemi kaçırıldığı zaman yapılacak ilk iştir.”

“Nereye gitmiş olabileceğini anlamak için son grldğ yerin etrafında büyük daireler çizdik.” Yaeger okyanus haritasının yerine ekrana okyanusu gösteren iki uydu fotoğrafı getirdi. En altta *Adelaide* etiketi olan büyük, yeşil bir Şilebin arşiv fotoğrafı vardı. “Bir yerlerde ortaya çıkmış olabilir diye sahili gösteren uydu fotoğraflarını inceliyoruz.”

“Hiram ne kadar kamusal veya özel keşif uydusu varsa, hepsine erişti. Ne yazık ki, geminin kaybolduğu nokta uyduların kapsama alanına girmeyen geniş bir bölgenin tam ortası oluyor. Biz de mecburen sahil Őeridinde arıyoruz.”

“ncelikle Kuzey, Güney ve Orta Amerika,” dedi Yaeger esnemesini bastırarak. “Bu iş bizi Noel’e kadar meşgul eder.”

“Biz nasıl yardımcı olabiliriz?” diye sordu Summer.

“Elimizde Batı Sahili’ndeki belli başlı limanların son dört günlük uydu görüntüleri var. Bunları paylaştırayım, belki biriniz *Adelaida*’ye benzeyen bir gemi görürsünüz.”

Yaeger iki dizüstü bilgisayarı getirdi ve görüntüleri bunlara yükledi. İki kardeş oturup büyük, yeşil bir yük gemisi bulabilmek için fotoğrafları incelemeye başladılar. Bütün gün çalıştılar, gözleri yanmaya başlayana kadar art arda bütün görüntüleri taradılar. Bazıları adamakıllı silik olmasına rağmen *Adelaida*’nın profiline uyar gibi görünen on bir gemi belirlediklerinde bir ümit doğdu.

“Üç tane Long Beach’te, iki tane Manzanillo’da, dört tane Panama Kanalı’nda, birer tane San Antonio’da, Şili’de ve Kosta Rika, Puerto Caldera’da,” dedi Yaeger.

“Long Beach’teki gemilerin bizimki olabileceğini sanmıyorum,” dedi Dirk. “Tabii, daha önce başka bir limana gidip yük boşaltmadıysalar...”

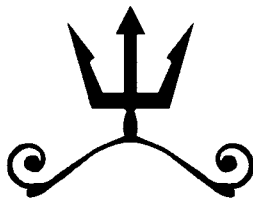
Gunn saatine baktı. “Batıda saat daha erkendir. İsterseniz akşam yemeği için mola verelim. Tekrar toplandığımız zaman buradaki bütün liman yetkililerini ararız. *Adelaida*’nın tesislerine gelip gelmediğini söyleyebilirler.”

“İyi fikir,” dedi Dirk ayağa kalkıp gerinerek. “Uçak yemeklerinden ve kahve içmekten usandım.”

“Bir saniye,” dedi Summer. “Mola vermeden önce Hiram’dan bir iyilik yapmasını isteyeceğim. Sonra da yapacağım teslimat için senin yardımın gerekecek.” İçinde şişelerin tıngırdadığı sırt çantasını aldı.

“Ben çok acıktım. Yolda bir şeyler yiyebilir miyiz?”

“Gideceğimiz yerde çok güzel yemekler yiyeceğini garanti ediyorum,” dedi Summer.

53

PACKARD KÜKREYEREK OTOPARKTAN ÇIKTI VE DIŞARIDA otoparkın kenarında duran beyaz bir minibüsün yanından geçerek akşam trafiği içine daldı. Üstü açık otomobilde Summer'ın saçları tatlı bir meltemle dalgalanırken Georgetown'u geçip, zarif evlerle dolu bir sokağa saptılar. Dirk çok eskiden bir çiftlik evi olan ve sonradan saray gibi müstakil bir malikâneye dönüştürülmüş bir yapının önünde park etti.

Daha zile dokunur dokunmaz kapı uzun gri sakallı ve devasa yapılı bir adam tarafından açıldı. Dirk ve Summer'ı görünce St. Julien Perlmutter'in gözleri sevinçle parladı ve iki kardeşi içeriye buyur etti.

"Az kalsın siz gelmeden yemeğe oturuyordum," dedi.

"Bizi bekliyor muydun?" diye sordu Dirk.

"Elbette. Summer bana Madagaskar serüveninizden de bahsettiği bir e-posta gönderdi. Buraya döner dönmez de yemeğe gelmeniz için ısrar ettim. Sizler hiç birbirinizle konuşmaz mısınız?"

Summer masum bir ifadeyle kardeşine baktıktan sonra Perlmutter'in ardından yürüdü. Kitaplarla dolu bir oturma odasından geçip, üstü yiyeceklerle dolu antika bir kiraz masanın ol-

duğu yemek salonuna girdiler. Perlmutter dünyanın önde gelen deniz tarihçilerinden biriydi, ama aynı zamanda iddialı bir gurmeydi. Summer sırt çantasını açıp, Güney Afrika'dan getirdiği üç şişe şarabı çıkarınca gözleri parladı.

"Bir Vergelegen Chardonnay ve De Toren'den iki adet kırmızı sepaj," Etiketlerini okurken yüzü ışıldıyordu. "Birinci sınıf seçkiler. Oturalım mı?"

Perlmutter kaşla göz arasında bir tirbuşonla şarabı açıp kadehlere servis etti.

"Babanızın burada olmayışına çok üzülüyorum. Umarım güvenli bir limandadır," dedi kadeh kaldırarak.

Pitt'in kayboluşu hakkında konuşurlarken acı biber soslu domuz fileto, kızarmış patates ve fırında kuşkonmaz yediler. Tatlı olarak da kaymak ve konyak soslu taze Gürcistan şeftalisi vardı. Ev sahibinin Fransız aşçısı ve hizmetçisi o gece izinli oldukları için, tekrar masaya oturmadan önce Summer ve Dirk sofranın toplanmasına ve bulaşıkların yıkanmasına yardım ettiler.

"Şarap çok lezzetliydi, Summer, fakat beni daha fazla oyaltma," dedi Perlmutter. "Asıl görmek istediğim şeyin ne olduğunu biliyorsun."

"Hiç sormayacaksın sanıyordum," dedi Summer. Sırt çantasını açıp kumsalda gömülü saldan aldığı ve özenle sarmış olduğu seyir defterini çıkardı. "*Barbarigo*'nun seyir defteri."

"Demek mesele buymuş," dedi Dirk. "Ben de sadece bizi gördüğün için sevindin sanmıştım."

Perlmutter'in kahkahası evin içinde yankılandı. Babalarının çok eski bir arkadaşıydı ve kendini bu ikizlerin sevecen amcaları olarak görürdü.

"Evlat, her zaman başımın üstünde yeriniz vardır." Summer'ın şişelerinden birini daha açıp kadehleri doldurdu. "Ama esaslı bir deniz gizemi şaraptan bile tatlıdır."

Perlmutter paketi alıp muşamba örtüsünü özenle açtı. Deri ciltli defter bir hayli yıpranmıştı, ama ciddi bir hasar yoktu. Yaşça kapağını çevirdi ve elle yazılmış ilk sayfayı okudu.

"*Viaggio di Sommer gibile Barbarigo, Giugno 1943. Capitano di corvetta Umberto de Julio.*" Perlmutter başını kaldırıp Summer'a baktı ve gülümsedi. "Bu bizim denizaltımız işte."

"Denizaltı mı?" diye sordu Dirk.

"Kumsaldaki sal," dedi Summer. "İçinde İkinci Dünya Savaşı'na ait bir İtalyan denizaltısından iki tayfanın iskeletleri vardı."

"*Barbarigo*, Marcello sınıfı, büyük bir denizaltıydı," diye açıkladı Perlmutter. "Savaşın ilk yıllarında altı gemi batırıp, bir uçak düşürerek çok parlak bir başarı kazanmıştı. Fakat daha sonra, 1943'te onu kod adı Aquila olan bir projede görevlendirerek dışlerini söktüler."

"Aquila Latince kartal demektir," dedi Dirk.

Summer şaşırarak kardeşine baktı.

"Astronomi," dedi Dirk. "Kova burcu yakınındaki bir yıldız takımından hatırladım."

"Aslında bu projeye katır adı verseler daha uygun olurdu," dedi Perlmutter. "Almanlar Japonlarla savaş malzemeleri takası yaparlarken çok fazla su üstü gemisi kaybettikleri için endişeliydiler. Bu nedenle en büyük ve nispeten miadını doldurmuş denizaltılarından sekizini nakliye işlerinde kullanmak için İtalyanları ikna ettiler. Azami miktarda yük taşıyabilmesi için bu gemilerin iç donanımları ve silahlarının çoğu çıkarıldı."

"Tehlikeli bir görev almışlar," dedi Dirk.

"Öyleydi. Bunlardan dördü müttefikler tarafından hemen batırıldı, birini kendi personeli batırdı ve diğer üçü de turlarını tamamlayamadan Asya'da ele geçirildi. Ya da en azından tarih kitapları böyle yazıyor." Perlmutter tarihleri inceleyerek sayfaları taramaya başladı.

"Peki, *Barbarigo*'ya ne olmuş?" diye sordu Summer.

"Aquila beş göreviyle 16 Haziran 1943'te Singapur'a cıva, çelik ve alüminyum götürmek üzere Bordeaux'dan yola çıkmış. Birkaç gün sonra telsiz irtibatı kesilmiş; Azor Adaları civarında batırıldığı tahmin ediliyor."

Perlmutter doğruca son sayfaya gitti. "İtalyancam berbattır, ama son giriş tarihinin 12 Kasım 1943 olduğunu görüyorum."

"Yaklaşık beş ay sonrası," dedi Dirk. "Burada bir tutarsızlık var."

"Umarım, bunun cevabı buradadır," dedi Summer yazıcıdan çıkmış sayfaları çantasından çıkararak. "Hiram'dan seyir defterini bilgisayar sisteminde taramasını rica ettim. Bu metni İngilizceye çevirmenin çocuk oyuncağı olduğunu söyledi ve biz gidene kadar da yazıcıdan çıkardı."

Summer sayfaları masaya yayınca Perlmutter ve Dirk aç kurtlar gibi bunların üstüne kapandılar.

"İşte, bakın," dedi Dirk. "Burada yazdığına göre, limandan ayrıldıktan kısa süre sonra Biscayne Körfezi'nde iki uçağın saldırısına uğramışlar, ama onları atlatabilmişler. Telsiz anteni hasar gördüğü için kumanda merkeziyle irtibatları kesilmiş."

Seyir defteri sayesinde *Barbarigo*'nun Ümit Burnu'nu dola-nıp, Hint Okyanusu'nu kat edişini öğrendiler. Denizaltı yükünü Singapur'da boşalttıktan sonra Kuala Lumpur yakınındaki küçük bir Malezya limanına yönelmişti.

"'23 Eylül günü yerlilerin Kızıl Ölüm adını verdiği 130 ton oksitlenmiş maden filizi aldık,' " diye okudu Summer. "'Steiner adındaki bir Alman bilimadamı yükleme işine nezaret ettikten sonra dönüş yolculuğu için bize katıldı.' "

"Birinci zabitin daha sonra yazdığına göre Steiner yolculuğun sonuna kadar bir yığın fizik kitabıyla kamarasına kapanmış," dedi Dirk.

"Kızıl Ölüm mü?" diye mırıldandı Perlmutter. "Acaba bu Edgar Allan Poe'nun vebasası gibi bir şey mi? Bunu bir araştırmam

gerekecek, bu Steiner denen adamı da. Kesinlikle çok ilginç bir kargo almışlar.”

Denizaltının tekrar Hint Okyanusu’na dönüşü sırasındaki haftalarda yapılan girişleri okudular. Dokuz Kasım’da defterdeki elyazısının aceleyle yazıldığı belli oluyordu ve sayfalarda tuzlu su lekeleri vardı.

“İşte burada, Güney Afrika sahilleri açığında sorunları başlamış,” dedi Perlmutter. *Barbarigo*’nun bir gece vakti hava saldırısından kurtulmak için dalmak zorunda kalışlarını anlatan kısmı okudu. Birkaç bombadan kaçabildikleri için mürettebat saldırıdan kurtulduklarına inanırlarken, denizaltının pervanesinin çalışmaz hale geldiğini öğrenmişlerdi.

Perlmutter denizaltının acıklı sonunu okurken Dirk ve Summer sessizce oturup dinlediler. Pervanesi ve sevk gücü olmayan *Barbarigo* başka düşman uçaklarının da çağrılmış olabileceği korkusuyla on iki saat su altında kalır. Öğlen vakti su üstüne çıktıklarında kendilerini bomboş bir denizde güneydoğuya doğru sürüklenirken bulurlar. Nakliye rotaları dışında olmaları ve uzun menzilli telsizleri bulunmadığı için mürettebat Antarktika’ya kadar sürüklenerek öleceklerinden korkmaya başlar. Albay De Julio mürettebata gemiyi terk etmeleri emrini verir; adamlar ön güvertedeki dört cankurtaran salına binerler ve sevgili gemilerine selam durarak oradan ayrılırlar. Gemiyi son terk eden subay *Barbarigo*’yu batıracak olan patlayıcıları kurmadan kaportayı kapattığı için gemi onların gözü önünde batacağı yerde, ufka doğru sürüklenir.

Perlmutter okumayı kesip kuş yuvasını andıran kaşlarını kaldırdı. “Burası çok ilginç.”

“Diğer üç sala ne olmuş?” diye sordu Summer.

“Bu aşamadan itibaren yapılan girişler bölük pörçük,” dedi Perlmutter. “Güney Afrika’ya ulaşmaya çalışmışlar, ama tam kara görüldüğü anda bir fırtına patlamış. Kabaran denizde salları bir-

birlerinden kopmuşlar ve Albay De Julio kendi salındaki insanların diğer üçündekileri bir daha hiç görmediğini yazmış. Fırtına sırasında beş adamı, bütün yiyecek ve içeceklerini, yelkenlerini ve küreklerini kaybetmişler. Sahilden gelen akıntı salı doğuya, kıyıdan açığa doğru sürüklemiş. Bir süre sonra hava iyice ısınmış ve kurumuş. İçecek suları olmayınca iki adam daha ölmüş ve geriye sadece Albay, birinci zabıt ve iki çarkçı kalmış.

“Susuzluktan delirecek hale geldikleri sırada nihayet kara gözükmüş ve elleriyle kürek çekerek kıyıya yaklaşmışlar. Rüzgârın ve dalgaların da yardımıyla salları kumsala ulaşmış,” dedi Perlmutter. “Çıktıkları yer suyun zerresi olmayan, kavurucu bir çölmüş. Deftere girilen son kayıta, diğerleri kımıldayacak halde olmadığı için albayın tek başına su aramaya gittiği yazıyor. Seyir defterinin sonu, ‘Tanrı *Barbarigo*’yu ve mürettebatını korusun’ ifadesiyle bitiyor.”

“Bölgenin çoraklığı sonları olmuş,” dedi Summer bir süre sonra. “Ne acı... neredeyse Güney Afrika’ya sağ salım varmışken, iki bin kilometre ötede Madagaskar’a çıkabilmişler.”

“Onların sonu diğer üç salda bulunanlardan biraz daha iyi olmuş,” dedi Dirk.

Düşüncelere dalmış olan Perlmutter başını sallamakla yetindi. Koltuğundan kalkıp oturma odasına gitti, sonra da kolları arasına sıkıştırdığı kitaplar ve yüzünde meraklı bir ifadeyle döndü. “Tebrikler, Summer. Görüldüğü kadarıyla denizle ilgili, uzun süredir esrarengiz olan iki olayı çözmüş bulunuyorsun.”

“İki mi?” diye sordu Summer.

“Evet, *Barbarigo*’nun akıbeti ve Güney Atlantik Wraith’ının(*) kimliği.”

“Birincisini anladım da,” dedi Dirk. “Bu Wraith neyin nesi?”

Perlmutter ilk kitabı açıp sayfaları karıştırdı. “*Manchester* adındaki ticari geminin seyir defterine 14 Şubat 1946 tarihinde

(*) Wraith: Hayalet

Falkland Adaları açıklarında yapılan giriş. ‘Deniz sakin, güneybatıdan esen rüzgâr üç veya dört şiddetinde. Saat 11.00’de birinci zabıt sancak tarafımızda bir nesne gördüğünü bildirdi. Önce bunun bir balina leşi olduğunu sandık, ama galiba insan yapımı bir deniz aracı.”

Perlmutter o kitabı kapatıp, başka birini açtı. “*Southern Star* şilebi, 3 Nisan 1948, Arjantin, Santa Cruz yakınları. ‘Üç kilometre uzakta tanıtılamayan bir nesne, yelkenli bir araç olması muhtemel. Siyah gövdesi, geminin tam ortasında küçük bir üst güverte si var. Terk edilmiş gibi.’ ”

Perlmutter üçüncü bir kitabı açtı. “Güney Georgia’daki bir balina avcıları merkezindeki bir rapor. 1951 Şubat ayında balina gemisi *Paulita* üç yetişkin gri balina avlamış olarak merkeze döndü. Kaptanın raporunda küçük siyah gövdesi, gemi ortasında küçük bir yelkeni olan bir hayalet gemiyi yüz elli kilometre kuzey yönünde sürüklenirken gördüklerini bildirmiş. Mürettebat buna Atlantik Wraith’ı adını vermiş.”

“Sence *Barbarigo* bu Atlantik Wraith’ı mı?” diye sordu Summer.

“Bu mümkün. Yirmi iki yıllık bir dönem içinde Güney Atlantik’te sürüklenen bir hayalet gemi görenler olmuş. Şu ya da bu nedenden hiç kimse bu gemiye yakından bakamamış, ama herkesin tarifi hemen hemen aynı. Tamamen kapatılmış bir denizaltı boş denizde çok uzun zaman sürüklenabilir.”

“Bu kadar güney enlemlerde denizaltının kumanda kulesi kolayca buz tutabilir,” dedi Dirk. “Ve uzaktan bakılınca bu bir yelken gibi görülebilir.”

“Bu da son görülüşüyle ilgili kayıta doğrulanabilir.” Perlmutter sonuncu kitabı açtı. “1964’te olmuş. Leigh Hunt adındaki bir denizci teknesiyle tek başına dünya turu yaparken sıra dışı bir şey görmüş. Hah, işte burada,” diyerek sayfayı yüksek sesle okumaya başladı.

“ ‘Macellan Boğazı’na yaklaşırken, bu bölge için bile çok şiddetli sayılabilecek müthiş bir fırtınayla karşılaştım. Bütün gücüyle beni Boynuz Burnu civarındaki kayalıklara sürükleyen rüzgârlara ve yedi metrelik dalgalara karşı otuz saat boğuştum. Bu mücadelem sırasında Güney Atlantik Wraith’ı gözüme çarptı. Tamamen buzla örtülü olduğu için önce onu bir buzdağı sandım, ama alt kısımlarındaki siyah, sivri çelik kenarları görünüyordu. Rüzgâr ve dalgaların etkisiyle benim yanımdan hızla geçip, kesinlikle parçalanacağı Tierra del Fuego kıyılarına doğru sürükleniyordu.’ ”

“Vay canına,” dedi Summer.” 1964 yılında hâlâ yüzüyor-
muş.”

“Ama eğer Hunt’ın hesabı doğruysa, belli ki fazla sürmemiş,” dedi Perlmutter.

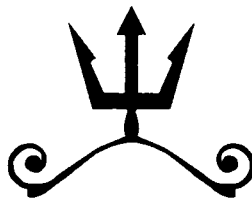
“Hunt hâlâ hayatta mı?” diye sordu Summer. “Belki ondan öğrenebiliriz.”

“Korkarım, birkaç yıl önce denizde kayboldu. Ama seyir defterleri hâlâ ailesinde olabilir.”

Dirk kadehindeki şarabı bitirip, kız kardeşine baktı.

“E, Summer, galiba bizi hâlâ çözülmemiş iki esrarengiz olayla karşı karşıya bırakıyorsun.”

“Evet,” dedi Summer. “*Barbarigo*’nun battığı yer ve ne taşıdığı.”

54

DIRK VE SUMMER, PERLMUTTER'İN EVİNDEN AYRILDIKLARINDA mükemmel bir yemek yemenin ve harika şaraplar içmenin doygunluğunun yanı sıra, *Barbarigo*'nun tuhaf akıbetiyle ilgili merak içindeydiler. Yemek olayı biraz olsun babaları için duydukları endişeyi bastırmıştı, ama Perlmutter'le vedalaştıkları anda yürekleri yine kaygıyla doldu.

“Gidip bakalım, Rudi ve Hiram liman yetkililerinden bir şeyler öğrenebilmişler mi,” dedi Dirk.

“Bence *Adelaide*'nin batıya doğru seyrettiği ihtimalini bir daha düşünsen iyi olur,” dedi Summer.

Caddeye yürürlerken Dirk bir otomobil kapısının kapandığını işitti ve Packard'ın arkasına park etmiş beyaz bir minibüste oturan iki adamı fark etti. Marşa basar basmaz Packard'ın motoru gümbürdedi ve farları yandı. Woodlite farlar gündüz vakti çok şık görünüyordu, fakat karanlıktaki performansları o kadar iyi sayılmazdı. Dirk sokak boyunca yavaşça ilerlerken dikiz aynasından beyaz minibüsün de farlarının yandığını gördü.

Dirk sokağın sonunda sağa döndü ve üç şeritli bir caddede hızını artırdı. Birkaç saniye sonra minibüs de aynı köşeden döndü.

Summer kardeşinin dikiz aynasına odaklandığını görünce dönüp arkaya baktı. "Beni paranoyak sanma, ama aynı minibüs biz binadan ayrılırken NUMA önünde park etmişti."

"Dahası," dedi Dirk. "Bu sabah babamın hangarı önünde de duruyordu." Georgetown semtinden çıkıp O Caddesi'ne döndü ve batıya doğru ilerledi. Minibüs onu belli bir mesafeden izlemeye devam etti.

"Kim bizi takip eder ki?" diye sordu Summer. "Madagaskar'dakilerin adamları mı?"

"Hiç bilemiyorum. Babamla ilgilenen birileri olabilir. Kendilerine soralım mı?"

Bir kavşağa yaklaştıklarında yavaşladı. Biraz ötede Georgetown Üniversite'sinin yaya giriş kapısı vardı. Taşıtların bu kapıdan girişini engellemek için çoğu zaman portatif barikatlar olurdu, ama bir teslimat kamyonunun çıkması için bunlar kaldırılmıştı. Kamyon dışarıya çıkar çıkmaz, Dirk gaza bastı ve açık kapıdan içeriye daldı.

Antika Packard yıldırım gibi içeriye girerken güvenlik görevlisi ağzı açık bakakaldı. Birkaç saniye sonra peşindeki minibüs de aynı hızla kapıya gelince hemen çekilerek ezilmekten kurtuldu. Dirk yolu takip etti ve daire şeklindeki bir meydana geldi. Bunun tam ortasında üniversitenin kurucusu olan John Carroll'ın projektörlerle aydınlatılmış heykeli vardı.

Dirk heykelin arkasına geçip, vitesi bire düşürdü. Kampüse girip meydana doğru dönen minibüsün far ışıklarını görebiliyordu. Dirk kendi farlarını söndürüp gaza bastı. Yaşlı otomobil hızla öne fırlarken, direksiyonu çevirip vitesi ikiye geçirdi.

Minibüs yavaşladığı sırada Packard meydanın etrafından döndü. Kapıdan çıkmak yerine, devam edip, minibüsün arkasına geçti; arkadan çarpmamak için Dirk'ün sert bir fren yapması gerekti. O sırada Summer da farları açıp, takipçilerime oyun bitti anlamında sinyal gönderdi.

Minibüs sürücüsü duraksadı, Packard'ın soluk sarı far ışığını arkasında görene kadar ne olduğunu anlayamamıştı. Herhangi bir çatışma için hazırlıklı değildi, bu nedenle gaza bastı. Lastikleri çığlıklar atan minibüs meydandan çıkıp önünde gördüğü ilk yola girdi. Bu yol kampüsün tam ortasındaki Healy Hall adındaki heybetli bir heykelin olduğu yere açılıyordu.

“Peşini bırakma,” dedi Summer. “Plaka numarasını alamadım.”

Dirk hızını artırdı. 150 beygir gücündeki sekiz silindirli motoruyla Packard zamanının en hızlı otomobiliydi. Trafik olmayan bir otoyolda minibüs onu geçebilirdi, ama bir üniversite kampüsünün dar yollarında bu mümkün değildi.

Minibüs büyük bir taş binanın yanından hızla geçti. Ortalıkta sadece birkaç öğrenci vardı, onlar da minibüsün geldiğini görünce hemen yoldan çekildiler. Bu yol aniden sola dönüp, yandaki bir binaya uzanıyordu, ama orada bir öğrenciyle sohbet eden polis memurunun otomobili yolu kapamıştı.

Dönüş yapamayan minibüs sürücüsü dosdoğru devam etti, önce beton bir kaldırıma, oradan da çimle kaplı bahçeye girdi. Az kalsın ezilecek olan bisikletli bir kız çığıltısı bastı. Packard da birkaç metre arkasından geliyordu. Polis otosunun flaşörleri yandı.

“Galiba tehlikeyi atlattık, ama başımız belaya girdi,” dedi Summer polis otosunun ışıklarını görünce.

Pürüzlü yolda hoplaya zıplaya giderken Dirk direksiyona sımsıkı sarıldı. Minibüs öğrenci yurdu önündeki otoparka girene kadar peşini bırakmadı. Minibüs hızla üstlerine geldiği sırada iki öğrenci yurt binasına gizlice bir bira fıçısı sokmak üzereydiler. Öğrenciler canlarını kurtarmak için fıçıyı yere atıp, kaçtılar.

Alüminyum fıçı otoparkın karşısına doğru yuvarlandı, oradaki duvara çarpıp geri geldi. Hemen arkasında olan Dirk fren yaptıysa da fıçıdan kaçınamadı. Ön tamponu fıçıya çarpıp üstünde bir delik açarken, sağ çamurluğu onu bir yana savurdu. Çalka-

lanmış bira köpüklerini püskürterek patlayınca otomobilin yan tarafına ve içindeki Summer'ın üstüne yağmur gibi yağdı.

"Babam bundan hoşlanmayacak," dedi Dirk.

Summer yüzünü sildi. "Haklısın, hiç hoşlanmayacak. Bu light biraymış."

Minibüs ve Packard otoparkta yarışırken polis otosu da arkalarından gelmekteydi. Minibüs otoparktan çıkınca yol çatal yaptı. Hangi yöne gideceğine karar veremeyen sürücü dümdüz ilerleyerek çakıl kaplı bir yoldan yokuş yukarı çıkmaya başladı. Tepenin altında üniversitenin futbol sahası vardı. Okulun erkek hokey takımı antrenman yapmaktaydı; büyük bir hızla suni çim sahaya giren minibüsü gören oyuncular hemen kaçtılar.

Peşindeki Packard'ı ve polis otosunu gören birkaç oyuncu hokey toplarını minibüse fırlatıp, kaportasında çentikler açtılar. Birkaçı Packard'a da top attı, ama onlara gülümseyerek el sallayan Summer'ı görünce vazgeçtiler.

Sahanın karşı ucundaki açık kapıya yönelen minibüs arayı epeyce açmıştı. Sürücüsü soldaki sokağa saptı ve Kanal Yolu'ndaki üniversite çıkışını gösteren tabelayı izledi. "Ha gayret, onları ekiyoruz," dedi sürücünün yanındaki adam.

Elli metre arkasında Summer da, "Onları gözden kaybetme," diyordu. "Hâlâ plakasını tam olarak okuyamadım."

Dirk de aynı yola girdi, fakat tenis kortuna gitmekte olan öğrencilere çarpmamak için yavaşlamak zorunda kaldı. Arkasındaki polis otosu ona yetişmek üzereydi.

Yol bir kıvrım yaparak kampüs dışındaki bir tepeden aşağıya uzanıyordu. Dirk minibüsün yokuş aşağı hızlandığını görünce arayı kapamak için o da hızlandı. Tepenin altında bir trafik ışığı vardı; buradan Maryland banliyösüne açılan Kanal Yolu'na giriliyordu.

Yeşil ışık yanıyordu, ama Dirk oraya yaklaşıp kadar bunun değişeceğinden korkuyordu. Derken ışık sarıya döndü. Bu durumda minibüsün de duracağını sandı.

Ama minibüs durmadı.

Işık sarıya dönünce, yanındaki adamın da teşvikiyle sürücü gaza bastı. Trafik lambası kırmızıya döndüğünde minibüs hâlâ kavşağa on beş metre mesafedeydi. Belki de tepeden aşağıya deli gibi inen minibüsü gördükleri için, karşı yöndeki trafik mucizevi bir şekilde durup bekledi.

Kavşağa yaklaşık yüz kilometre hızla dalan minibüs önündeki şerit yerine uzaktaki şeride geçmeye çalıştı. Fakat bu manevra için hızı çok fazlaydı ve paniğe kapılan sürücü frene asılarak aracın patinaj yapmasına neden oldu. Ön lastiği bordür taşına çarpana kadar asfalt üstünde kaydı. Lastik patladı, araç kaldırım taşı üstünden geçip, alçak bir istinat duvarına daldı; ön çamurluk yamulurken arka tekerlekler de kaldırım taşı üstünden sıçradı. Birkaç metre kaydktan sonra duvarın üstünden aşp, hemen altta akmakta olan Chesapeake ve Ohio Kanalı'na tepe üstü yuvarlandı.

Dirk otomobilini trafik ışığına gelmeden durdurdu ve arabadan inerek arkasında Summer, yolun karşısına koştu. İstinat duvarına gelince aşağıya baktılar. Kanal minibüsün büyük bir kısmını yutmuştu ve sadece hâlâ dönmekte olan tekerlekleri görünüyordu. Sönmemiş farları da suyun altından soluk bir ışık yayıyordu.

Dirk ceketini ve ayakkabılarını çıkardı. "Onları çıkarmaya çalışacağım," dedi. "Sen de kampüs polisinden yardım iste."

Dirk kanala atlayıp minibüsün yolcu kapısına doğru yüzdü. Neredeyse hiçbir şey görünmediği için açık pencere çerçevesini el yordamıyla bulabildi. Pencere çerçevesinin sadece bir karış olması, düşme sırasında tavanın çöktüğünü gösteriyordu. Bu da içindekiler için kötü bir şeydi.

Elini açık pencereden içeriye sokunca koltuğuna emniyet kemeriyle bağlı, cansız bir gövdeye temas etti. El yordamıyla arayıp kemerin tokasını buldu ve çözdü. Dirk adamı omuzlarından çekerek dar pencereden dışarıya çıkardı.

Dirk soluğu tükenmiş halde yüzeye çıkıp, adamın başını ve gövdesini sudan çıkardı. Kampüs polisinin onlara doğrulttuğu fenerin ışığı adamın yüzünü aydınlatınca Dirk çabasının boşa gittiğini anladı. Yolcu koltuğundaki adamın başı anormal bir açıda bükülüydü; boynu kırılmıştı.

Dirk cesedi kıyıya çektikten sonra polise seslendi. “Bana fenerini versene.”

Polis fenerini ona uzattıktan sonra cesedi çıkarmasına yardım etti. Dirk bir kez daha suya dalıp, minibüsün diğer tarafına gitti. Fener ışığında sürücünün de ölmüş olduğunu gördü; gövdesi ezilen tavanla direksiyon simidi arasında sıkışmıştı. Diğerinin tersine, bu adamın emniyet kemeri bağlı değildi.

Dirk nefesi tükenmek üzeriyken feneri aracın arka tarafına tuttu. Bir rafta dizili elektronik cihazlar vardı. Hemen bunların yanında gizli dinlemeler için kullanılan büyük, akrilik bir parabolik çanak duruyordu.

Minibüsün arka tarafına yüzüp, plakasına baktıktan sonra hızla yüzeye çıktı. Kıyıya vardığında Summer onun çıkmasına yardım etti.

“Diğeri de ölmüş mü?”

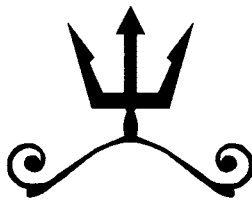
“Evet.”

“Sağlık ekipleri yolda,” dedi polis. Sararmış yüzü ölümlü vakalardaki tecrübesizliğini ele veriyordu. Fakat kendini toplayıp, duruma hâkimmiş gibi bir sesle sordu. “Kim bu insanlar? Ve neden onları takip ediyordunuz?”

“Kim olduklarını bilmiyorum, ama bizden bir şey çaldılar.”

“Paranızı mı? Yoksa mücevher veya elektronik bir şeyi mi?”

“Hayır,” dedi Dirk yerdeki cesede bakarak. “Konuşmalarımızı dinlediler.”

55

DIRK VE SUMMER BİTKİN BİR HALDE NUMA BİLGİSAYAR merkezine geldiklerinde gece yarısı olmuştu. Gunn ve Yaeger hâlâ büyük ekran önünde görüntüleri incelemekteydiler.

“Yemek için bu kadar zaman harcayacağınızı tahmin etmemiştim,” dedi Gunn. Sonra ikisinin de perişan görünümlelerini fark etti. Dirk’ün saçları darmadağın olmuş, kıyafeti ıslaktı, Summer’ın elbisesinde kocaman bir leke vardı ve fena halde bira kokuyordu. “Sizlere ne oldu yahu?”

Summer, Columbia Polis Merkezi’ndeki iki saatlik sorguları dahil, bütün olanları anlattı.

“Peşinizdekilerin kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

“Hayır,” dedi Dirk. “Babamla ilgili bir şey olduğunu sanıyorum.”

“Mümkün,” dedi Gunn. “Özellikle de bu sabah onun hangarından çıktığınızı görmüşlerse. Uzaktan bakılınca babana çok benziyorsun.”

Summer, Yaeger’e bir kâğıt parçası uzattı. “Minibüsün plaka numarası. Polis bize söylemek istemedi, ama belki sen sahibinin kimliğini öğrenebilirsin.”

“Hiç zor değil,” dedi Yaeger.

“*Adelaide* işi nasıl gidiyor?” diye sordu Dirk.

“Pek iyi değil,” dedi Gunn. “Kuzey, Güney ve Orta Amerika’daki belli başlı bütün limanların yetkilileriyle görüştüm. Hiçbirinde geçen hafta *Adelaide*’nin gelişiyile ilgili bir kayıt yok.”

“O halde, iki ihtimal kalıyor,” dedi Dirk. “Yüklerini ya özel bir tesiste boşalttılar ya da başka bir yöne gittiler.” Geminin batmış olması olan üçüncü ihtimali seslendirmede.

“Bu senaryolar üzerinde de durduk,” dedi Yaeger. “Ve geminin batı yönüne gitmiş olacağını sanmıyoruz. Her şeyden önce, yükünü batı Pasifik’teki bir yere götürmek istediğin bir gemiyi doğu Pasifik’te kaçırmak mantıklı değil. İkinci sorun yakıt. Depoları tıka basa dolu olduğu halde bile *Adelaide* yakıt tazelemeden Pasifik’i iki defa kat edemez.”

“Haklısın. Bu da bize onun sahilde yanaşabileceği yaklaşık bin kadar başka yer olabileceğini gösteriyor.”

Gunn ve Yaeger başlarını salladılar. Samanlıkta iğne arıyorlardı. Gunn onlara liman yetkilileriyle yaptığı görüşmelerin ayrıntılarını anlatıp, son gözlem görüntülerini gösterirken Yaeger de bilgisayara bir şeyler tuşladıktan sonra onlara seslendi.

“Sizin minibüs hakkında bir şey buldum,” dedi ekranda Virginia Motorlu Taşıtlar Dairesi’nin kayıt formu belirlediğinde. “Sahibi olarak Tysons Corner, Virginia’daki SecureTek gözükyor.”

Yaeger ekrana başka bir site getirdi. “Eyalet Ticaret Odası’nda bu şirketin kapalı şebekeli bilgisayar sistemlerine veri şifreleme bağları temin ettiği belirtiliyor. Sekiz çalışanı var ve baş müşterisi Amerikan devleti.”

“Böyle bir güvenlik şirketi başkalarını gizlice dinler mi?” dedi Summer.

“Tabii, beyan ettikleri iş alanı paravan değilse,” dedi Dirk.

“Pek öyle görünmüyor,” dedi Yaeger biraz daha araştırdıktan sonra. “Veri çizgisi tesis etmek için Kara ve Deniz Kuvvetleri’yle halen geçerli sözleşmeleri var.”

Tekrar ticaret odaları sitesine dönünce, SecureTek’in tamamı Habsburg Endüstri’ye ait bir yan kuruluş olduğunu okudu. “Özel bir şirket olduğu için verilen bilgi çok sınırlı. Merkezleri Panama’da ve madencilik ve nakliyatla uğraşıyorlarmış.”

Yaeger birkaç yerde daha aradı, ama şirketle ilgili başka bir şey bulamadı. Aylık bir nakliyat dergisinde firmanın şileplerinden biri olan *Graz*’ın Singapur Limanı’nda çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Dirk fotoğrafı görünce ekrana biraz daha yaklaştı. “Hiram, resmi büyütebilir misin?”

Yaeger resmi bütün ekranı kaplayacak kadar büyüttü.

“Ne gördün?” diye sordu Summer.

“Bacasındaki logo.”

Herkes geminin sarı yaldızlı bacasının ortasındaki beyaz çiçeğe baktı.

“Galiba bu Alplere özgü edelvays çiçeği,” dedi Summer. “Geminin Avusturyalı adına uygun düşüyor.”

“Aynı çiçeği Madagaskar’daki şilepte de gördüm,” dedi Dirk.

Oda birden sessizliğe büründü. Biraz sonra Gunn, “Hiram,” dedi. “Bu Habsburg Endüstri’nin ne çeşit madencilikle uğraştığını öğrenebilir misin?”

“Panama’da, Kolombiya sınırı yakınında küçük bir altın madeni işletiyorlar. Şirket ayrıca samaryum, lantan ve disprosyum gibi çok rağbet gören cevherlerin komisyonculuğunu da yapıyor.”

“Nadir toprak elementleri mi?” diye sordu Summer.

“Nadir toprak elementleri,” dedi Gunn. “Habsburg Endüstri birden gözüme çok ilginç görünmeye başladı.”

“Bahse girerim, Madagaskar’daki operasyonları nadir toprak elementlerini çalmakla ilgiliydi,” dedi Dirk. “Denizaltımıza saldırımlarının sebebi de, bizim onların daha önce kaçırıp batır-

miş oldukları mineral yüklü bir geminin civarında çalışıyor ol-
mamızdı.”

“Orada kısa süre önce batırılmış, sağlam görünen bir gemi
bulduk,” dedi Summer. “Görünürde bir hasarı yoktu ve geminin
adı bilhassa silinmişti.”

“Jack Dahlgren biraz araştırdıktan sonra bunun *Norseman*
adında bir kuru yük gemisi olduğuna karar verdi,” dedi Dirk.
“Dört ay önce Malezya’dan aldığı bastnazit naklederken Hint
Okyanusu’nda kaybolmuş. Tahmin edebileceğiniz gibi, bastnazit
içinde yüksek oranda nadir toprak elementleri vardır.”

“Madagaskar’daki Habsburg gemisi de kaçırılmış olabilir
mi?” diye sordu Summer.

Yaeger, Panama bandıralı gemilerin sicillerini araştırdı. “Habs-
burg’un hepsi de kuru yük gemisi olan dört şilebi var. *Graz, Inns-
bruck, Linz ve Salzburg.*”

“Avusturya’yla ne ilgisi var?” diye sordu Dirk.

“Şirketin sahibi Edward Bolcke Avusturya kökenli bir ma-
den mühendisi,” dedi Yaeger. “Bu dört gemiden herhangi birinin
kaybolmasıyla ilgili bir şey bulamadım.”

“Bu da Habsburg’u *Adelaide*’nin kayboluşuyla ilgili muhte-
mel bir zanlı yapıyor,” dedi Summer.

“Bu işin anahtarı, o dört gemi olacak,” dedi Gunn.

Yaeger parmaklarını tuşların üstünde gerdi. “Bakalım, ne
bulabileceğiz.”

Summer herkese kahve getirirken Yaeger de dört gemi hak-
kında bilgi aradı, en son nerede görüldüklerini öğrenmeye çalıştı.
Bir saat sonra olabilecekleri yerlerin olasılıklarını azaltabilmişti.
Ekрана bir harita getirdi; renkli noktalar gemilerin en son uğra-
dıkları limanları gösteriyordu.

“Maviler *Graz*’ı simgeliyor,” dedi Yaeger. “Şu anda Malezya’da
veya civarında olduğu sanılıyor. Son üç hafta içinde Tianjin’de
Şanghay’da ve Hong-Kong’da görülmüş.”

“Bize yaramaz,” dedi Gunn.

“Sarı noktalar *Innsbruck*. Üç hafta önce Panama Kanalı’ndan transit geçmiş ve sekiz gün önce Güney Afrika’da Cape Town’da görülmüş.”

“Bahse girerim, bu bizim Madagaskar’da gördüğümüz gemidir,” dedi Dirk.

“Mümkün. Geriye *Linz* ve *Salzburg* kalıyor. *Linz* on gün önce Jakarta’ya gelmiş ve onarım için hâlâ orada olduğu sanılıyor.”

“O halde, yeşil noktalar da *Salzburg* mu?” diye sordu Summer.

“Evet. Bir ay önce Manila’da görülmüş, dört gün önce de Panama Kanalı’ndan kuzeye gitmiş. Yurtiçi Güvenlik Liman Emniyeti bu geminin daha dün New Orleans iskelesine bağlandığını kaydetmiş.”

Yaeger haritada Panama’dan Manila’ya kadar Pasifik’i kat eden bir çizgi çizdi. Sonra okyanusun doğu kısmındaki bir noktaya kırmızı bir üçgen oturttu. “Bu kırmızı işaret *Adelaide*’nin altı gün önce son bilinen konumu.”

Salzburg’un rotası *Adelaide*’yi gösteren işaretin üç yüz kilometre yakınından geçiyordu.

“Önüne çıkması için rotasından çok fazla sapmasına gerek yokmuş,” dedi Dirk.

“Zamanlama da buna uyuyor,” dedi Gunn. “*Salzburg* kanala varmadan beş altı gün önce o bölgede bulunmuş olabilir. Tam o sırada *Adelaide*’yle bütün irtibat kesilmiş.”

Yaeger daha önce baktığı bir veritabanına döndü. “Panama Kanalı kayıtları transit geçişi geçen cuma günü yaptığını ve kanalın Pasifik havuzuna öğleden sonra saat üçte girdiğini gösteriyor. Belki arşivinde bir videosunu bulabilirim.”

Birkaç dakika sonra ekranda havuzlardan birinin görüntüsünü gösterdi. Siyah beyaz klipte orta boy bir şilep havuzun

suyla dolmasını bekliyordu. Bacasındaki edelvays çiçeği net bir şekilde görülmekteydi.

Dirk ümitle görüntüye baktı. "Geminin yük çizgisine bakın. Suyun epey üstünde duruyor. Ambarları boş olmalı."

"Haklısın," dedi Gunn. "Eğer *Adelaide*'yi kaçırmışsa, yükünü almamış."

Yaeger ekrana *Salzburg*'un bir profilini getirdi. "*Adelaide* ondan otuz beş metre daha uzun. Onu soyup batırmaya kalksalar, yükünün büyük bir kısmını bırakmak zorunda kalırlardı."

"Taşdıkları nadir toprak minerali bunu yapamayacakları kadar değerliydi," dedi Gunn. "Evet, *Adelaide* hâlâ su üstünde olmalı. Onu yükünü boşaltacağı bir yere götürdüklerini sanıyorum."

"Ama nereye?" diye sordu Summer. "Belli başlı bütün limanlara sordun."

"Bizim bilmediğimiz özel bir tesise girmiş olabilir."

"Bir ihtimal daha var," dedi Dirk koltuğundan kalkarak. "Madagaskar'da gördüğümüz batık, *Norseman*. Gövdesine onu tanıtlayacak her şey silinmişti. Ya aynı şeyi *Adelaide*'ye de yaptılarsa ve ona başka bir gemi kimliği verdilerse?"

Yaeger ve Gunn başlarını sallayarak ona hak verdiler. Dirk eşyalarını toplamaya başladı. Kapıya doğru fırlarken Summer ona seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

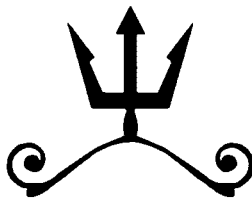
"Panama'ya. Ve sen de benimle geliyorsun."

"Panama'ya mı?"

"Tabii. Eğer *Adelaide*'nin kayboluşunda *Salzburg*'un rolü varsa, o zaman Habsburg Endüstri'de birileri bu konuda bir şeyler biliyor olmalı."

"Olabilir, ama bu şirketle ilgili hiçbir şey, hatta nerede olduklarını bile bilmiyoruz."

"Doğru," dedi Dirk, Hiram ve Yaeger'e ümitli bir ifadeyle bakarak. "Ama oraya gidene kadar öğrenmiş olacağız."

56

KIRBAÇ HER ŞAKLADIĞINDA İŞİTME MESAFESİNDEKİ HERKES düğümlü ucunu tatma korkusuyla irkiliyordu. Johansson arada bir insafa gelip, bunu sadece havada şaklatıyordu, ama çoğu zaman kırbaç gönülsüz işçilerin çıplak tenine vuruyor ve onlardan acı dolu çığlıklar çıkarıyordu.

Bu işçilerden yetmiş kişi kadar vardı; hepsi nadir toprak elementi taşıırken kaçırılan gemilerden getirilen adamlardı. Şimdi nadir toprak minerallerini onlar taşıyorlar, bunları ormanda gizli, çeşitli özütleme merkezlerine götürüyorlardı. Aşırı çalışma ve yetersiz beslenme sonucu adamlar kısa zamanda zombi gibi olmuşlardı. *Adelaide*'den gelen yeni tutsaklar onları paçavralar içinde, boş gözlerle baktıklarını görünce şok oldular.

Pitt ve Giordino onlara bir bakışta hemen oradan kaçmaları gerektiğine karar verdiler.

"Burada sağlanan uzun vadeli sağlık sigortası beni hiç açmadı," diye mırıldandı Giordino *Adelaide*'yi boşaltmak için onları takımlara ayırırlarken.

"Aynı fikirdeyim," dedi Pitt. "Bence başka bir yerde iş arasak daha iyi olacak."

“Bu köpek tasmaları da ne oluyor?”

İşçilerin boyunlarındaki tüp biçimli çelik tasmalar Pitt’in de dikkatini çekmişti. Bunları takan adamlar iskelenin kenarına geldiklerinde çok dikkat ediyorlar, çalışma alanlarının biraz ötesine bile geçmeye korkuyorlardı.

Johansson kırbacını şaklatınca *Adelaide* tutsakları bir açık alana doğru sürüldüler. Bir masa üstünde içi tasmalarla dolu bir sandık vardı; adamların hepsine bunlardan birer tane takıldı ve bir anahtarla kilitlendi. Bu tasma Giordino’nun boğa gibi boynuna zor geçmiş, derisine adeta yapışmıştı.

“Sığır gibi damgalama yok mu?” diye sordu boynuna tasma takan adama. Adam pis pis sırtıtmakla yetindi.

Herkes donandıktan sonra Johansson önlerine geçip volta attı.

“Belki merak ediyorsunuzdur, o boyun bağları bir koruma düzeneğidir. Sizi kaçırmaktan korur.” Bu esprisini sırtarak süsledi. “İskelede bakarsanız, yerde bir çift beyaz çizgi görürsünüz.”

Pitt rengi solmuş, birbirinden bir metre ayrı paralel çizgiler gördü. Bu çizgiler bir ilmik yaparak iskeleden çıkıyor ve ormanın içine doğru uzayıp, gözden kayboluyordu.

“Beyaz çizgiler cevher deposunu, imalathaneyi ve sizin yatakhanelerinizi çevreleyen üç hektarlık bir alanı kapsar. Bu alan sizin küçük yaşam adanızdır. Bu çizgilerin ötesinde elektrik kabloları vardır. Çizgiyi aşmaya kalkarsanız çelik tasmalarınıza elli bin voltluk şok gelir. Yani, ölürsünüz. Örnek vermemi ister misiniz?”

Başka bir kurban görmek istemeyen adamlardan ses çıkmadı. Johansson bir kahkaha attı. “Birbirimizi anladığımıza sevindim. Hadi, şimdi çalışma zamanı.”

Gomez’in adamları iskeledeki konveyörü *Adelaide*’nin ilk ambarına yerleştirdiler ve ezilmiş monaziti boşaltmaya başladılar. Cevher beyaz çizgiler içindeki beton bir zemine dökülüyor

ve kısa zamanda küçük bir dağ gibi yükseliyordu. Bitkin haldeki tutsaklar lastik tekerlekli el arabaları getirdiler ve yeni köleler çalışmaya koyuldular. Plugrad ve Sahil Güvenlik askerleri kürek sallayacaklar, Pitt, Giordino ve diğerleri de daha az zahmetli bir iş olan, el arabalarını yakındaki imalathaneye götürüp, orada boşaltma görevini yapacaklardı.

Ekvator sıcaklığı ve yüksek nem kısa sürede etkisini göstererek adamların gücünü eritiyordu. Terden sıırıslık olan Pitt ve Giordino enerjilerini korumak için mümkün olduğunca yavaş çalışıyorlardı. Ama temponun düşmemesi için ikide bir şaklayan kırbaç sesleri de eksik olmuyordu.

Tepeleme dolu el arabalarını itmek bacağı yaralı Giordino için kolay değildi. Dengesiz hareket ediyor, el arabasını kısa dürtmelerle sürüyordu. Pitt onun arkasından gelirken birden Johansson geldi. Bir saniye sonra kırbaç şakladı ve deri ucu Giordino'nun koluna isabet etti. Kolunda hemen kırmızı bir şerit belirmesine rağmen Giordino sanki sinek ısırması gibi tepki gösterdi, dönüp gülerek Johansson'a baktı.

"Neden senin araban yarı dolu?" diye sordu İsveçli hemen iki muhafız yanında biterken.

Pitt arkadaşının yüzündeki ifadeyi görünce onun Johansson'a saldırmak üzere olduğunu anladı. İki muhafız da oradayken bu eylemi acıklı bir sonla biterdi. Pitt arabasını sürüp Giordino'ya çarparak ona sakın olması işaretini verdi. Giordino, Johansson'a döndü ve baldırındaki kanlı sargı bezini gösterdi.

"Sakat numarası mı yapıyorsun?" dedi Johansson. "Gelecek sefere arabayı tam doldur, yoksa öbür bacağına da aynı şeyi yaparım." Sonra Pitt'e dönüp kırbacını salladı. "Sen de öyle."

Kırbaç Pitt'in bacağına indi. O da Giordino gibi duyduğu acıyı belli etmedi ve sadece Johansson'a nefret dolu bir bakış attı. Bu defa Giordino onu dürttü, sonra iki adam el arabalarını sürerek

oradan uzaklaştılar. Johansson da dikkatini başka bir işçi grubuna çevirdi.

“Sendikama şikâyet edeceğim,” dedi Giordino dişlerinin arasından.

“O kırbacı ne yapacağımı biliyorum,” dedi Pitt.

“Al benden de o kadar.”

El arabalarını imalathanenin önünde boşalttıktan sonra tekrar iskeleye dönerken kampın yerleşim planını kestirmeye çalıştılar. İmalathanenin arkasındaki dört uzun, alçak tavanlı binada özütleme ve ayırma işlemleri yapılıyordu. Bunların ardında, çalışanların arasından zorlukla seçilen iki katlı bina tesis çalışanların ve muhafızların yatakhaneleriydi. Tutsakların kaldığı yer imalathanenin karşısındaydı. Burasının bir ucunda yemek yeme alanı vardı ve etrafı üstünde dikenli tellerin olduğu üç metre yüksekliğindeki bir duvarla çevrilmişti. Beyaz çizgilerin çok ötesinde ve ormanın bir hayli içindeyse tesise elektrik sağlayan bir jeneratör bulunuyordu.

Tutsaklar gün batımına kadar çalıştılar; hepsi bitkinlikten çökecek haldeydi. Pitt boşalan el arabasını geri verirken iskele tarafından acı bir çığlık işitti. Plugrad’ın adamlarından biri kürek sallarken ayağı kaymış ve beyaz çizgiye yakın bir yere düşmüştü. Kenara yuvarlanana kadar bütün vücudu yüksek voltajlı elektrik akımına kapılmıştı. Kalbi deli gibi atarken bütün vücudu sarsıldı, fakat hayatta kalabildi. Diğerlerine de neler olabileceğini göstermiş oluyordu.

Pitt ve Giordino yemek alanına giderlerken yağmur başladı; palmiye yapraklarıyla kaplı çatıdan içeriye su geliyordu. Yemek olarak verilen ekmek ve sulu çorbayı alıp yakındaki bir masaya oturdular. İğne ipliğe dönmüş iki adam onlara katıldı.

“Benim adım Maguire, arkadaşım da Brown,” dedi bir tanesi Kiwi aksanıyla. Toz rengi saç ve sivri bir sakalı vardı. “Eskiden *Gretchen* mürettebatıydık. Sizler de *Labrador*’dan mısınız?”

“Evet. Biz bindiğimiz zaman adı *Adelaide*’ydi.” Pitt kendini ve Giordino’yu tanıttı.

“İlk kez kaçırılan bir geminin buraya getirildiğini görüyorum,” dedi Maguire. “Genellikle yükü denizde çalıp, gemiyi batırırlar. *Gretchen*’e de öyle yaptılar, Tahiti açıklarında. Ne olduğunu bile anlayamadan bizi mikrodalga düzenekleriyle etkisiz hale getirip, geminin kontrolünü ele geçirdiler.”

“Bu düzenek büyük bir çanak üstünde miydi?” diye sordu Pitt.

“Evet. Ne olduğunu biliyor musun?”

“Bunun ordu tarafından kullanılan bir kalabalık kontrolü düzeneğinden türetildiğini düşünüyoruz. Aktif Püskürtme Sistemi, ya da APS.”

“Adı her neyse, çok pis bir şey.”

“Ne kadar zamandan beri buradasınız?” diye sordu Giordino.

“Yaklaşık iki ay. Siz benim burada gördüğüm ikinci ekipsiniz. Zayıf çok yüksek olduğu için sayımız azaldı. Bol bol su içerseniz, hayatta kalırsınız. Hiç değilse bunu esirgemiyorlar.” Taşlaşmış bir ekmek kabuğuyla çorbasından kalanı sıyırdı.

“Cahilliğimizi bağışla,” dedi Pitt. “Ama tam olarak neredeyiz?”

Maguire güldü. “İlk soru hep bu olur. Bulunduğunuz yer Panama’nın sıcak, yağmurlu, iğrenç ormanları. Ama Panama’nın tam olarak neresinde olduğumuzu bilmiyorum.”

“Maguire buradaki muhafızlardan biriyle ahabalık kurdu,” dedi Brown. “Adamlar belli aralarla izne çıkıp, tekneye Colon’a gidiyorlar; yani Atlantik tarafına yakın bir yerde olmalıyız.”

Maguire başını salladı. “Bazılarımız Kanal Bölgesi’nde olduğumuzu düşünüyor, ama kesin olarak bilmek mümkün değil, çünkü bu üç hektarlık eğlence adamızdan dışarıya çıkamıyoruz.

Patron arada bir helikopterle gelip gidiyor; o halde medeniyetten epeyce uzakta olmalıyız.”

“Hiç buradan kaçmayı başaran oldu mu?” diye sordu Giordino. “Gördüğüm kadarıyla tutsakların sayısı muhafızlardan çok fazla.”

İki adam da başlarını iki yana salladılar. “Birkaç kişinin denediğini gördük,” dedi Brown. “Ölüm çizgilerinin ötesine geçebilsen bile peşinden köpeklerle geliyorlar.” O anda Giordino’nun kolundaki kırbaç izini gördü. “Bugün Kırbaçlı Johny seni mi öptü?”

“Ciddi bir öpücük sayılmaz,” dedi Giordino.

“Sapığın tekidir. Mümkün olduğunca ondan uzak durmaya bakın.”

“Buranın en büyük patronu kim?” diye sordu Pitt.

“Edward Blocke adında bir adam. Dahi bir maden mühendisiymiş. Biraz yukarıda kendi malikânesi var.” Maguire iskele tarafını işaret etti. “Bu tesisi nadir toprak elementlerini özütleme ve rafine etmek için kurmuş. Öğrendiğimiz kadarıyla dünya piyasasında en önde gelen oyuncuymuş ve özellikle Çinlilerle çok sıkı fıkıymış. Özütlemeye çalışanlardan biri geçen yıl burada çoğu çalıntı olan, bir milyar dolarlık nadir toprak elementinin işleminden geçtiğini iddia ediyor.”

Giordino bir ıslık çıkardı. “İyi para.”

Pitt’in aklında kaçış yolları vardı. “Bu özütleme tesislerinde herhalde büyük miktarda kimyasal kullanıyorlardır.”

“Umarım bazıları öldürücüdür,” dedi Giordino.

“Evet, ama erişmek mümkün değil,” dedi Maguire. “Bütün ciddi işlemler bize yasak olan binalarda yapılıyor. Biz sadece amelelik yapıyoruz. Gemileri yükleyip, boşaltıyoruz. Yangın çıkarmayı mı umuyordun?”

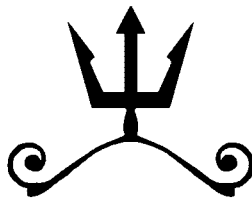
“Ona benzer bir şey.”

“Unut gitsin. Brown’la bu yolu haftalarca düşündük, ama bunu denerken ölen çok fazla insan gördük. Bugünlerde birileri nasıl olsa bu yeri ihbar edecektir. O iş gerçekleşene kadar hayatta kalmaya çalışalım.”

Tepelerindeki lambalar kısa bir an için yanıp söndü.

“Beş dakika sonra ışıklar kapanacak,” dedi Maguire. “Siz de yatacak bir yer bulsanız iyi edersiniz.”

Maguire onları perdeyle örtülü, içi hintkamuşından şiltelerle dolu bir odaya götürdü. Pitt ve Giordino iki tanesini seçip uzandıkları sırada oda diğer adamlarla doldu ve ışıklar kapatıldı. Pitt buhar dolu odanın ve sert şiltenin rahatsızlığına aldırmadan, bu ölüm kampından kaçış yolu düşünmeye çalıştı. Cevabı bulamadan uykuya dalarken, bu fırsatın tahmin ettiğinden çok daha çabuk geleceğini bilmiyordu.

TESİSE İNMEKTE OLAN BİR HELİKOPTERİN GÜMBÜRTÜSÜYLE işçiler donup kaldılar. Johansson'un şaklayan kırbacıyla hepsi işbaşı yaparken, silahlı bir grubun onları kurtarmaya geldiği ümitleri de buhar oluverdi.

Gelen Bolcke'ydi; Avustralya'da Mount Weld Madencilik'i devralmanın son aşamalarını başlatmıştı. Helikopterden çıkıp, onu bekleyen golf otosuna bakmadan iskeleye doğru yürüdü; yanında silahlı iki muhafızı vardı.

Bolcke iskeleye çıktığında Pitt ve Giordino'nun da aralarında bulunduğu bir grup işçi *Adelaide*'nin son ambarındaki cevheri nakletmekle meşguldüler. Bolcke bir süre kölelere kayıtsızca baktıktan sonra kısa bir an için Pitt'le göz göze geldi. Pitt o kısa an içinde Avusturyalının ruhunu okudu. Karşısında sevgisiz, bütün duygulardan, ahlak kavramından, hatta ruhundan soyutlanmış bir adam vardı.

Bolcke gemiyi incelemeye başlamadan önce yığılmış cevhere baktı. Az sonra Gomez gemiden çıkıp, koşarak yanına geldi.

"Gemideki kargo beklediğimiz şey mi?" diye sordu Bolcke.

“Evet, otuz bin ton ezilmiş monazit. Son kısmı da burada yığılı.” Gomez önündeki son yığını işaret etti.

“Ele geçirme sırasında bir sorun çıktı mı?”

“Nakliye şirketi ilave bir güvenlik ekibi gönderdi. Onları kolayca teslim aldık.”

“Birileri saldırıyı bekliyor muymuş?”

“Evet. Neyse ki, biz gemiyi ele geçirdikten sonra geldiler.”

Bolcke’nin yüzünde bir endişe bulutu dolaştı. “O halde gemiyi imha etmemiz gerekecek.”

“Daha denizdeyken kimliğini değiştirdiğimiz için kanaldan hiç sorun çıkmadan geçtik.”

“Riski göze alamam. Çinlilerle çok önemli bir anlaşma yapmak üzereyim. Üç gün bekledikten sonra gemiyi imha edin.”

“Sao Paulo’da bir gemi hurdalığı var, oraya götürebilirim. Çok iyi para veriyorlar.”

Bolcke bir an düşündükten sonra, “Hayır, riske değmez. İçindeki değerli şeyleri aldıktan sonra Atlantik’e götürüp, batırın.”

“Başüstüne, efendim.”

Pitt el arabası doldurulurken cevher yığını yanında oyalanıp, konuşulanları işitmek için kulak kesildi. Bolcke arkasını dönüp kendi malikânesine, Gomez de gemiye dönerlerken arkalarından baktı.

“Adelaide birkaç gün sonra denize açılacak,” dedi Giordino’ya. “Bence onlar iskeleden ayrılırken biz de gemide olmalıyız.”

“Bana uyar. Yeter ki, ızgara olmayalım,” diye karşılık verdi Giordino çelik tasmaını okşayarak.

“Tasmalarımız hakkında bir fikrim var,” dedi Pitt. Çalılarının arasından kırbacını şaklatarak gelen Johansson’u görünce sustu.

“Temponuzu artırın,” diye bağırdı İsveçli. “Geç kalıyorsunuz.”

İşçiler Johansson’la göz göze gelmemeye çalışarak daha hızlı hareket etmeye başladılar. Johansson bir süre iskelede dolan-

dıktan sonra tepeleme dolu bir el arabasını topallayarak süren Giordino'yu gördü. Kırbaç havada şaklayıp Giordino'nun baldırının arkasına indi. "Sen. Çabuk ol!"

Giordino dönüp ona öldürücü bir bakış attıktan sonra parmak kemikleri beyazlaşmış halde, cevher dolu el arabasını boş bir market arabasıymış gibi hızla sürmeye başladı. Johansson bu kuvvet gösterisini keyifle izledikten sonra başka bir işçi grubunu taciz etmek için uzaklaştı.

Pitt de arkadaşının peşinden imalathaneye yöneldi. Yürüdüğü yol iskele boyunca uzanan ikiz beyaz çizgilere paraleldi. Pitt arabasını yavaşlatarak en yakın çizgiye doğru sürdü. Bir metre yakınına geldiğinde tasmaında bir titreşim hissetti. Hızlı bir adım atıp, bir anlığına kendini hareket halindeki arabanın üstüne attı. Titreşim hemen kesildi. Arabayı çevirip tekrar yola sokup ayağıyla iterken kısa bir şok hissetti. Giordino'nun yanına vardığında gülüyordu.

Soğuk balık yahnisinden oluşan öğle yemeği hızla yenildikten sonra iki adam imalathanede görevlendirildiler; burada döner dişliler üstüne yatay olarak yerleştirilmiş büyük, silindir biçimli bilyeli değirmenin bir ucuna ezilmiş cevheri boşaltacaklardı. Silindir döndükçe cevher burada sertleştirilmiş çelik bilyelerle tokuşacaktı. Bilyelerin toz haline getirdiği cevher silindirin diğer ucunda süzülüyordu. Değirmenden çıkan ses, içi bilyelerle dolu aşırı büyük bir çamaşır makinesinden çıkan gürültü gibiydi.

İskeleden getirilen ham cevher binanın açık olan tarafı boyunca yüksek tepeler oluşturacak şekilde yığılmıştı. Kısa bir konveyör cevheri bilyeli değirmenin üstündeki yükseltilmiş platforma taşıyor, burada da bir bacadan düzeneğin içine işçiler tarafından boşaltılıyordu. Muhafızlardan biri cevheri değirmene boşaltması için Pitt'e platforma gitmesini söyledi. Giordino ise başka bir işçiyle birlikte cevheri kürekle konveyöre boşaltacaktı.

Bu iş el arabasıyla cevher taşımaktan daha az yorucuydu. Bilyeli değirmenin cevheri öğütmesi için zaman gerekiyordu ki, bu da sık sık işçilerin dinlenmesi demekti. Bu molalardan birinde Johansson binaya girdi. İsveçli binanın diğer tarafından gelmişti; işçilerin öğütülmüş tozu bir sonraki aşama için topladıkları yerde bir süre oyalandı. Değirmen muhafızı yanına geldi ve onunla üretim hakkında konuştu.

Birkaç dakika sonra Johansson bilyeli değirmenin diğer ucuna doğru yürüdü. İlk kez elleri boştu; kırbacı rulo halinde beline takılıydı. Giordino ve diğer işçinin oturmakta olduğunu görünce yüzü pancar gibi oldu, gözleri öfkeyle büyüdü.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı. “Neden çalışmıyorsunuz?”

“Değirmen doldu,” dedi Giordino dönen silindiri işaret ederek. Diğer işçi ayağa fırladığı halde o hâlâ oturmaktaydı.

“Sana ayağa kalk dedim!”

Giordino kalkmaya çalıştı, ama yaralı bacağı dengesini bozdu ve dizleri büküldü. Kendini doğrultmadan Johansson öne atıldı. Yığınların üstünde duran bir kürek alıp, var gücüyle Giordino’nun yaralı bacağına vurdu.

Küreğin palası Giordino’nun baldırındaki yaranın üstüne isabet etti. Yeniden açılan yaradan kan sızarken yere devrildi.

Platformda duran Pitt böyle olacağını tahmin etmişse de, zamanında tepki gösterememişti. Kendi küreği elinde platformun kenarına koşup, aşağıya atladı. Johansson’u hedeflemişti, ama tam üstüne düşemedi. Buna rağmen İsveçlinin kafasına nişan alarak küreği savurdu.

Kürek adamın başını iskaladıysa da, sert bir şekilde sol omzuna indi. Johansson acıyla irkildikten sonra kendi küreğini Pitt’e savurdu. Pitt bu darbeden kaçınmak için kendini geriye attı, değirmene doğru yuvarlanırken kürek yan tarafına isabet etti.

Johansson kudurmuş bir hayvan gibi hemen Pitt’in yanına koştu ve keskin tarafıyla başını nişanlayarak küreği kaldırdı. Pitt

dönen dişlilerin altında yuvarlanınca kürek hemen başının yanına, yere çarptı. Başka bir darbeyi önlemek için küreği sapından tutup ona doğru uzattı. Johansson vurmaya çalıştı, ama sol kolu daha önce aldığı darbe yüzünden uyuşmuştu ve yeterince gücü yoktu. Taktik değiştirip kürek sapını itti ve Pitt'in üstüne atladı.

İriyari İsveçli Pitt'ten kırk kilo fazla ağırlığıyla üstüne çöktü. Pitt'in soluğu kesilmişti. Johansson küreğin sapını Pitt'in boğazına dayayıp, bütün gücüyle bastırarak onu boğmaya çalıştı.

Pitt kürek sapını itmeye çalıştı, ama yere mihlanmış durumdaydı. Kürek sapı boğazını giderek artan bir baskıyla ezerken başının üzerinde değirmen sisteminin büyük bir dişlisi gözüne çarptı. Pitt kıvrılıp Johansson'u dişliye doğru itmeye, ya da hiç değilse küreği tutan elini gevşetmeye çalıştı.

Yararı olmadı. Johansson tınmadı bile ve bütün gücünü Pitt'i boğmak için kullandı.

Pitt'in başı dönmeye başlamış, boğulacak hale gelmişti. Çaresizlik içinde sağ elini kürek sapından çekip tabancasına erişebilmek için Johansson'un beline uzandı.

Fakat adamın tabancası kalçasının öbür yanında, kılıfı içindeydi. Ama Pitt tabanca yerine beline takılı rulo halindeki kırbacı buldu. Bunu çekip çıkardı, fakat o sırada artık havasızlıktan gözleri bulanmaya başlamıştı.

O anda sert bir tokat gibi bir ses duydu ve kısa bir an için bile olsa, boğazındaki baskı azaldı.

Giordino sürünerek atış mesafesine gelmiş, mineral topaklarını Johansson'a atmaya başlamıştı. Giordino'nun var gücüyle fırlattığı iri bir parça adamın kulağının arkasına isabet etti. İsveçli inleyerek doğruldu ve Giordino'ya baktı; hemen eğilerek başka bir parçayı kafasına yemekten kurtuldu.

Onun dikkati dağılınca Pitt de nefes alabildi ve görüşü netleşti. Bu fırsattan yararlanarak kırbacı Johansson'un boynuna doladı.

Johansson küreği bırakıp Pitt'in kafasına sert bir yumruk indirdi.

Eli kırbacın sapında olduğu için Pitt bu darbeyi savuşturamadı. Yumruk yüzüne inerken kırbacın ucunu halka yapıp hemen üstünde dönmekte olan değirmen dişlisine taktı.

Yumruğun etkisiyle neredeyse bayılacak gibi olmuştu, ama Johansson'un boynunda rulo haline gelen kırbacın gerildiğini ve onu yukarıya çekişini görebildi. Adam kurtulmak için debelenirken büyük dişli bir çark onu döner yüzeyin üstüne taşıdı. Makinenin karşı ucuna doğru çekildiği sırada İsveçlinin boğuk çığlığı yükseldi.

Düzenegin tabanındaki harici dişli, bilyeli değirmenin 800 beygir gücündeki motorunun volanıyla birleşiyordu. Johansson bütün çabalamasına rağmen döner dişlilerin içine çekildi. Metal dişler önce kırbacın derisini, sonra da onun boynunu çiğnemeğe başladı. Çıgıllıklar kesilirken döner dişli ince kırmızı bir çizgi halinde kan püskürttü. Çarkların altında bir kan gölü oluşmuş, ortasında Johansson'un kafası kopmuş cesedi yatmaktaydı.

Pitt ayağa kalktı. Değirmenin öbür ucundaki muhafız ancak olan biteni fark etmiş, ona doğru koşuyordu.

"Bu defa vitesi iyice yükselttin," dedi Giordino duyduğu acıya rağmen gülerek.

"Yardımın için sağ ol," dedi Pitt hemen onun yanına giderek. "İyi misin?"

"Evet, ama bacağım yine kanıyor. Sen beni bırakıp kaç."

O sırada muhafız tabancasını çekerken Pitt'e bağıriyordu.

"Döneceğim," dedi Pitt. Konveyör bandının altına eğildiği sırada binanın içinde silah sesleri yankılanmaya başladı. Giordino muhafızın koşu yoluna birkaç avuç ezilmiş cevher döktü. Gözleri Pitt'te olan muhafız ezilmiş cevher üstünde kayıp yere devrildi.

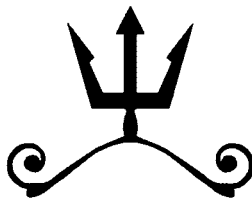
Pitt bu fırsattan yararlanıp konveyörün diğer tarafından fırladı ve binadan dışarıya çıktı.

Köşeyi döndüğü sırada peşinden kurşun yağmuru geliyor-
du. Yakındaki çalıların arasına girdi. Üç hektarlık ada içindeyken
uzun süre gizlenemeyeceğinin farkındaydı. Silah sesleri yakında-
ki muhafızların da dikkatini çekmişti.

Pitt çalılarının arasında ilerleyerek imalathane binasından
uzaklaştı. Peşindeki muhafız binadan çıktığında onu göremedi
ve destek isteyip, bütün alanı taramak zorunda kaldı.

Pitt çalılarının arasından ilerleyerek el arabası yoluna çıktı.
Sonra da güçsüz bacakları elverdiğince iskeleye doğru koşmaya
başladı. Yol iskeledeki cevher yığınının kadar geldi. Plugrad ve
birkaç adamı hâlâ kürek sallamaktaydılar.

Pitt el arabası yolundan ayrılırken soluğunu tuttu; kaçış için
tek bir yolu vardı. Çok geçmeden öleceği fikrini zihninden silip,
adımlarını hızlandırdı.

58

PITT KOŞARAK GELİRKEN ELİNDE DOLU KÜREĞİ OLAN Plugrad onu gördü; Pitt onun arkasındaki bir şeyi işaret ediyordu.

“Bana bunlardan biri lazım,” diye bağırdı Pitt.

Plugrad arkasına bakınca üç tane el arabası gördü. Pitt yaklaşırken ona yol açmak için adamlar kenara çekildiler. Pitt hiç yavaşlamadan yarı dolu bir el arabasına koşup bunu iskeleye doğru sürmeye başladı.

“Beyaz çizgiler!” diye uyardı Plugrad, ama Pitt onu itip bütün gücüyle arabayı iskeleye doğru sürmeye devam etti.

İskelede Plugrad’ın ekibine nezaret etmekle görevli tek bir muhafız vardı; telsizle konuştuğu için Pitt’in arabayı elektrik hattına doğru sürüşüne kadar tepki gösteremedi. Sonra da AK-47 tüfeğini Pitt’e çevirip bir el ateş etti.

Nişan almadan yaptığı atış Pitt’in ayakları dibindeki tozları uçurdu ve onun daha hızlı koşmasına yol açtı. Arabanın ön tekerlekleri birinci beyaz çizgiyi geçince Pitt boynunda bir karıncalanma hissetti. Artık el arabası serbestçe yuvarlanıyordu. Boynundaki sızı artmaya başlarken Pitt sıçrayıp arabanın içine atladı.

Arabanın arka tekerlekleri çizgiyi geçerken küçük bir cevher yığınınına çarptı. Elli bin voltluk elektrik tasmaından geçip onu on anda öldürmesi gerekirdi. Ama elektrik akımı gömülü hattan tasmaya ulaşan bir yol bulmak zorundaydı. Fakat el arabasının kalın lastik tekerlekleri bu akımı iletemedi ve Pitt'in boynundaki sızı kayboldu.

Pitt'in şansına zemin düzdü ve araba yuvarlanmaya devam ederek iskele üstündeki ikinci çizgiyi de geçti. Muhafız bir kez daha ateş açınca Pitt arabanın dibindeki cevher yığınınına gömüldü. Arabanın kenarlarında, başının hemen üstünde kurşun delikleri açıldı ve parçalanen cevher taneleri yüzüne geldi, ama yara almadan kurtuldu.

El arabası iskelenin karşı tarafına yuvarlanıp, su kenarındaki yükseltilmiş ucuna çarptı. Pitt başını kaldırınca tepesinde demir atmış *Adelaide*'yi gördü. Zemberekten fırlar gibi yükselip, arabanın içinden çıktı ve kendini denize attı.

Şaşkınlık içindeki muhafız Pitt gözden kaybolana kadar ateş etmedi. Hemen iskelenin kenarına koştu ve tüfeğini Pitt'in suya dalarken neden olduğu eş merkezli dairelere nişanlayarak, onun yüzeye çıkmasını bekledi.

Pitt'in suya daldığı yer kaya kış kısmından yanaşmış olan *Adelaide*'nin arka tarafına yakındı. Derine dalıp, geminin arka tarafına doğru yüzdü. Bulanık suda birkaç metrelik görüş mesafesi olduğu için geminin büyük, bronz pervanelerine kadar gitmesi zor olmadı.

Usta bir dalgıç olan Pitt suyun altında zorlanmıyordu; nefesini bir dakikadan uzun süre tutabilirdi. Birkaç kulaçla gemiyi geçip, iskeleden uzaklaştı. Daha birkaç kulaç atacak soluğu almışsa da, durup yavaşça ayaklarını cırparak yüzeye çıktı.

Başı su üstüne çıkınca uzak kıyıya doğru yüzdü, sonra derin bir nefes alıp tekrar daldı. Elinden geldiğince hızlı yüzerek gemiye doğru geri gelirken başının üstündeki suya kurşun yağdırıyorlardı.

Pitt su altından hızla geri dönerken muhafız onun yaptığı aldatmacayı yutmuş ateşini kıyıya yöneltmişti. Bir ara gelmekte olan diğer muhafızlara seslenmek için durdu. "Karşı kıyıyı koruyun. Oraya gidiyor."

İki adam koyun baş tarafına gidip Pitt'in orada su yüzeyine çıkmasını beklediler.

Oysa Pitt çoktan *Adelaide*'ye dönmüş, geminin gövdesi boyunca yüzmekteydi. Büyük geminin uzunluğu boyunca su altından yüzmek adamakıllı zor bir işti; Pitt birkaç defa soluk almak için başını dışarıya çıkardı. Pruvanın yardımıyla gizlenip geminin iki yanını inceledi.

Ormandan çıkan köpekli muhafız ekipleri koyun karşı ucuna koşuyorlardı. İskeleyeysen ona ateş eden muhafız, suyu işaret ederek başka bir silahlı adamla konuşmaktaydı. Pitt'in gizlenebileceği fazla bir yer yoktu ve *Adelaide*'nin önündeki konumu hiç güvenli değildi.

Şilebin biraz ötesinde iskeleye bağlı bir personel motoru vardı. Ne ki, bot kalın bir zincirle iskeledeki koçboynuzuna bağlıydı. İki tekne arasında iskeleye çıkan paslı bir merdiven görünce, Pitt'in aklına bir fikir geldi. Su altına dalıp, tek solukta merdivenin alt basamağına yüzdü. Sonra üstüne tırmanıp, kenardan iskeleye baktı ve ona doğru koşan iki muhafız gördü.

Fark edildiğine şaşırarak kendini tekrar suya bıraktı. Tam dalacakken metal üstünde takırdayan çizme seslerini duyup, duraksadı. Başını uzatıp bakınca, muhafızların *Adelaide*'nin borda iskelesinden koşarak geminin kış tarafına gittiklerini gördü. Demek ki, onu görmemişlerdi.

İskele artık boştu. Pitt hemen iskeleye çıkıp eni boyunca koşmaya başladı. Personel motorunun yanında bir depolama ambarı gözüne çarpınca bir kez daha su yoluyla kaçmayı düşündü. Ambarın içinde botu iskeleden çözebileceği gereçler olabilirdi. Ama

oraya görülmeden varabilmesi için çalıların arasından dolanması gerekecekti.

Ormanın kenarına vardıktan sonra küçük bir patikadan geçti. Büyük bir sedir ağacının etrafından dolanırken karşı yönden gelen bir adamla çarpıştı. İki adam da çarpışmanın şiddetiyle yere devrildiler. İlk tepki gösteren Pitt oldu. Hemen ayağa fırladı, sonra adamı tanıyınca durdu.

Bu adam ütülü pantolon ve bir polo gömlek giymiş olan Bolcke'ydi. Avusturyalı ayağa kalkmakta geç kalmıştı, ama hiç vakit kaybetmeden belinden bir telsiz çıkarıp ağzına götürdü. "Johansson, kaçak köle kuzey iskelesi yakınında."

Pitt başını iki yana salladı. "Korkarım, Kamçılı Johnny artık kırbaç şaklatamayacak."

Telsiz çağrısı uzun bir sessizlikle karşılanınca Bolcke gözlerini Pitt'e dikti. Telsizden başka bir ses telaşlı bir İspanyolcayla bir şeyler söyledi. Bolcke buna kulak asmayıp, Pitt'e bakmaya devam etti.

"Olduğun yerde kal," dedi Bolcke.

"Kusura bakma," dedi Pitt. "Ama sadist otelinden çıkış yapıyorum." İskeleden ve Bolcke'nin malikânesinden gelen sesler duydu.

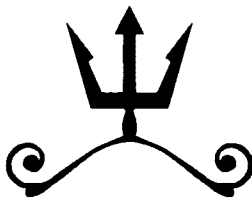
"Senin izini sürüp, vuracağız."

"Hayır, Edward Bolcke," dedi Pitt yaşlı madenciye nefretle bakarak. "Ben senin izini bulup, işini bitireceğim."

Bir muhafız grubu oraya gelmeden hemen önce Pitt dönüp, ormanın içine daldı ve gözden kayboldu. Muhafızlar Bolcke'yi yerde görünce hemen yanına koştular.

"Kaçak köleyi siz mi ihbar ettiniz?" diye sordu muhafızlardan biri.

Bolcke başın sallayıp, Pitt'in kaçtığı yönü işaret ettikten sonra telsizini adama fırlattı. "Bütün muhafızları hemen buraya topla," dedi. "Bir saat içinde o kölenin bana getirilmesini istiyorum. Ölü olarak."

PITT SIK ÇALILIKLAR ARASINDAN HIZLA KOŞARKEN KIRILAN dallardan adamakıllı gürültü çıkmaktaydı. Peşinde kaç kişi olduğunu bilmediği ve hem hızlı hem de sessiz hareket edemediği için temkinli olmayı bırakıp, elinden geldiğince çabuk ilerlemeye çalıştı.

Bir yanında iskele diğer yanında Bolcke'nin malikânesi olan doğal bitki örtüsünün oluşturduğu dar şeritten ayrılmadı. Çalılık daralıp, sol tarafında bir çift beyaz çizgi belirince yön değiştirmek zorunda olduğunu anladı. İçinde birkaç muhafızın bulunduğu bir golf otosu geçerken, yolun kenarından dolanıp, bir eğrelti otunun altına eğildi. Oto gözden kaybolana kadar bekledikten sonra yolun karşısına koşup, karşıdaki çalılıkların arasına daldı.

Yirmi metre kadar ilerledikten sonra durdu. Kayalık bir tepenin altında göl görünüyordu. Pitt o anda Bolcke'nin yerleşkesinin dar bir yarımada üstünde kurulmuş olduğunu anladı. Tek kurtuluş umudu, fark edilmeden yarımadayı uzunlamasına kat edip, onun ötesindeki araziye kaçabilmekti.

Özütleme tesislerinden biri önüne çıkana kadar derin nefesler alarak koştu. Sürünerek bir ucuna giderken binanın etrafın-

da dolanan bir muhafız gördü. Kendini yere atıp, binanın bittiği yere kadar gizlice ilerledikten sonra ormana doğru hızla koştu. Bir maun ağacının dibinde yere çömelip, dinlendi.

Fakat bu dinlenme molası onu şok eden bir ses duymasıyla sona erdi ve tekrar koşmaya başladı. Bu ses onun yönünde koşan köpeklerin havlamalarıydı.

Pitt daha önce muhafızların Doberman ve Alman kurtlarıyla devriye gezdiklerini görmüş, ama bunu aklından çıkarmıştı. Artık yerleşkeden çıktıktan sonra karşısındaki en büyük tehlike bu hayvanlar olacaktı.

Havlama sesleri henüz uzakta olduklarını gösterdiği için Pitt bu yarışa önde başladığını anladı. Takip etmeleri için hayvanlarda özel bir koku örneği olmamasını umuyordu.

Ama iskelede bıraktığı ıslak ayak izleri onu takip etmeleri için köpeklerle yeterince koku bırakmıştı. Muhafızlar köpeklerden ikisini serbest bırakmış, üçünün kayışlarını hâlâ ellerinde tutmaktaydılar.

Pitt ayağa kalkıp koşmaya başladı. Sivri dallar ve sert yapraklar yüzünü sıyrıyordu. Köpeklerin hiç durmadan havlaması duyduğu acıyı aklından çıkarmasını sağladı. Son günlerde ancak hayatta kalabilecek kadar verilen yiyecekler çok erken bitkin düşmesine yol açtı. Fakat akli yerindeydi ve bitkinliğine ve duyduğu acılara aldırmadan irade gücüyle koşmayı sürdürdü.

Ne varki istediği kadar irade gücü olsun, bu takipte köpeklerden hızlı koşması mümkün değildi. Havlama sesleri giderek yaklaşırken Pitt'e istasyona gelmekte olan bir lokomotif gürültüsünü hatırlattı. Durdu, yerden ucu sivri bir değnek aldı ve sol tarafındaki bir açık alanı mücadele yeri olarak seçti. Son hızla gelen iki büyük Doberman çalıların arasından çıkıp üstüne atıldığında, koşacak zamanı kalmamıştı.

Değneği mızrak gibi tutup ilk köpeği karşılamak için çok geç kalmıştı. Bunun yerine değneği kulaklarını ısırmak için uzanan köpeğin başına indirdi. Onu kenara ittiği sırada ikinci köpek arkadan saldırdı. Sivri dişleri boynuna atılırken Pitt başını eğdi.

Pitt boynunun parçalanmasını bekliyordu, ama sadece omzunun tepesinde cılız bir ısırık hissetti sonra köpek hareketsiz kaldı. Pitt onu omzundan aşağıya atarken hayvanın ölmüş olduğunu anladı. Ama birinci köpek toparlanmıştı ve bir kez daha Pitt'in boğazına doğru atıldı. Hayvan daha havadayken Pitt iki tok ses duydu ve köpeğin göğsünde iki kırmızı noktanın belirdiğini gördü. Hayvanın açık ağzı öylece kaldı ve o da diğeri gibi ölüp, yere serildi.

Pitt bunun ilahi bir müdahale olmadığının farkındaydı; nereden kaynaklandığını görmek için hemen o yana döndü. Tepenin hemen üstünde, otların arasında bir kıpırtı görüp, oraya doğru yürüdü. Kısa boylu, sıska bir adam çalılarının ardından ayağa kalkıp, Pitt'e doğru yaklaştı.

Zhou Xing orman kamuflaj elbisesi giymişti; ayaklarında postallar, başında yüzünü gizleyen bir hasır şapka vardı. Elindeki AK-47 tüfeğin susturucusundan dumanlar tütmekteydi. İfadesiz bir yüzle Pitt'e baktıktan sonra onun yanından geçip, köpeklerden birine yaklaştı. "Hemen koyağa koş," dedi aksanlı bir İngilizceyle.

Dobermanlardan birini tasmaından tutup tepenin üstüne sürükledi. Tepenin diğeri yanı sarp bir yamaçla dar bir koyağa iniyordu. Koyağın dibinde etrafı eğreltiotlarıyla çevrili küçük bir dere vardı. Zhou köpeği yamaçtan aşağıya attı. Hayvanın cesedi çalılarının arasında gözden kayboldu.

Pitt biraz soluklandıktan sonra ikinci köpeği tepeye çıkarıp, Zhou'nun yaptığı gibi, yamaçtan aşağıya attı. Sonra da Çinli ajanın peşinden tepenin diğeri yanındaki derme çatma kampına gitti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Pitt kulağı hâlâ diğeri köpeklerin havlama seslerinde.

"İş için, diyelim," dedi Zhou. Bir çotuk üstünde duran dizüstü bilgisayarını kapatıp, sırt çantasına soktu. Fakat ekran kararmadan önce Pitt görüntüleri fark etmişti: Bir dama tahtası üstünde Bolcke'nin yerleşkesinin çeşitli kesimlerini gösteren görüntüler

vardı. Zhou yerleşkedeki faaliyetleri ve muhafızların hareketlerini izlemek için tesis içine minik, kablosuz gözlem kameraları yerleştirmişti.

“Koşmaya devam etmen gerek,” dedi Zhou. Kamp yerini te parlamaya başladı; yatağını rulo yapıp, sivrisinek netini sırt çantasına soktu.

Pitt’in ayakları dibinde ağzı açık ikinci bir sırt çantası duruyordu. İçine bakınca birkaç paket elektronik fünyeyle, kızıl renkli çamur gibi bir maddeden oluşan paketler gördü. Pitt bunları Semtex plastik patlayıcılar olduğunu anlayabilecek kadar su altı tahrip projelerine katılmıştı.

Zhou sırt çantasını kapatmadan önce Pitt’e bir kalıp çikolatayla bir matara verdi. Sonra bir gece önce yatmış olduğu yerdeki ezilmiş otların üstüne yapraklar saçtı. İkinci sırt çantasını yerden alırken ağzının açık olduğunu fark edip, endişeyle Pitt’e baktı.

“Hemen git,” dedi Pitt’e. “On dakikalık mesafedeler.”

“Yerleşkeyi ne zaman havaya uçuracaksın?” diye sordu Pitt.

Zhou yine ifadesiz bir yüzle Pitt’e baktı. Amerikalılar her zaman adı konmamış düşmanlardı. Fakat gizli kameralarında kaçışının büyük bir kısmını izlemiş olduğu bu adama hayran kalmıştı. Her ne kadar Çin’deki çalışma kamplarını görmüşse de Bolcke’nin bu gizli köle operasyonu midesini bulandırmıştı.

“Yirmi iki saat sonra,” dedi Zhou.

“Ya tutsaklar?”

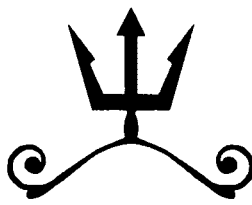
Zhou omuz silkti, sonra da kayıtsız bir şekilde tüfeğini Pitt’e doğrulttu.

“Senin gitme vaktin geldi. Batıya doğru git, ben doğuya gideceğim.” Orman tarafını işaret etti. “Beni takip etme.”

Pitt onun ifadesiz yüzündeki siyah gözlerine bakınca zorbelik fark edilen bir zekâ ve iyilik belirtisi olduğunu gördü.

“Teşekkür ederim,” dedi Pitt.

Zhou başını sallayarak karşılık verdikten sonra çalıların arasında gözden kayboldu.

60

GUNN SON GELİŞMELERİ ÖĞRENMEK İÇİN İÇERİYE girdiğinde Yaeger hâlâ devasa video ekranı önünde duruyordu. Yaeger'in rahat kıyafetinin tersine, Gunn'ın üstünde bir ceket ve kravat vardı.

"Sende ne haberler var?" diye sordu Yaeger.

"Başkan yardımcısı beni toplantıya çağırdı. Pitt ve Giordino'nun aranmasıyla ilgili son durumu öğrenmek isteyecektir."

Yaeger başını iki yana salladı. "Arama-kurtarma operasyonu ilâ devam ediyor, ama boşuna. Dahası, Deniz Kuvvetleri günün sonunda arama çalışmalarını bırakacaklarını bildirdi."

"Adelaide'yle ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

"Somut bir şey yok. INTERPOL'e ve Alaska'yla Şili arasında bütün Sahil Güvenlik birliklerine yapmış olduğumuz başvurular da sonuç vermedi."

"Eğer hâlâ su üstündeyse mutlaka onu birileri görmüş olma-" dedi Gunn. "Dirk ve Summer Panama'ya vardılar mı?"

"Panama City'ye giden bir uçağa yetişmeye çalışıyorlardı." ekranın altındaki saate baktı. "Bu uçağa yetiştiklerini varsayarsak, şu sıralar havaalanına iniyor olmalılar."

Gunn onun bilgisayarına bir göz atınca üstünde Pitt'in adı olan bir e-posta gördü. "Bu nedir, kuzum?"

"Hiçbir şey. Aslında bir şey anladın mı diye ben de sana soracaktım. Birkaç gün önce NUMA web sitesine gönderilen bir e-posta. Halkla ilişkiler ofisindeki bir kız ne cevap vereceğini kestiremediği için bana göndermiş. Herhalde birinin dört yaşındaki çocuğu klavye üstünde oynuyordu."

Yaeger mesajı net bir şekilde okunacağı kadar büyüttü.

Pitt'e: Kaçır wsearr samkmyn lexxann

"Anlamsız bir şeye benziyor," dedi Gunn. "Ama son kelime hariç. Ann adında, Lexington, Kentucky'li birisi tarafından yazılmış olmalı.

"Ben de ancak o kadarını çıkarabildim."

Gunn, onun omzunu sıvazladı. "Gemi hakkında yeni bir şey öğrenirsen hemen beni ara."

"Tamam. Amirale saygılarımı ilet."

Gunn, Washington şehir merkezine gitmek için metroya bindi, Farragut West İstasyonu'nda inip, Sandecker'ın Eisenhower Binası'ndaki ofisine gitmek için üç blok yürüdü. Başkan yardımcısı onu kapıda karşılayıp, eski gemi kerestelerinden yapılmış toplantı masasına götürdükten sonra DARPA Güvenlik Müdürü Dan Fowler ve FBI'nın Elizabeth Meyers adındaki şube müdürüyle tanıştırdı.

Sandecker, Gunn'ın bitkin yüzüne bakınca, Pitt'in kayboluşuyla ilgili ne kadar sıkıntı çektiğini anlayabiliyordu. "Pitt ve Giordino'yla ilgili son durum nedir?"

"Arama-kurtarma ekipleri hâlâ hiçbir şey bulamadılar. Deniz Kuvvetleri bu günün sonunda aramayı bırakacakmış." Gunn onun yüzüne bakıp, tepkisini bekledi.

Beklediği gibi de oldu. Amiralin yüzü kızardı, hızla masasına gidip sekreterini aradı. "Martha. Bana hemen Deniz Kuvvetleri Harekat Dairesi başkanını bağla."

Birkaç saniye sonra daha önce ondan kıdemli olan bir amirali fırçalıyordu. Görüşme bitince ahizeyi sertçe yerine koyup, toplantı masasına döndü. "Deniz Kuvvetleri'nin arama operasyonu üç gün daha sürecek."

"Sağ olun, sayın başkan yardımcısı."

"Bana bahsettiğiniz o gemi ne oldu?" diye sordu Sandecker.

"Salzburg mu?" dedi Gunn. "En son New Orleans'ta olduğu bildirilmişti. Yurtiçi Güvenlik Dairesi hâlâ orada olup olmadığını öğrenmek için yerel liman yetkilileriyle temas halindeler."

"Bağlantı nedir?" diye sordu Fowler.

"Doğrudan bir bağlantı yok," dedi Gunn. "Adelaide içinde Pitt'le birlikte kaybolduğunda Salzburg da o civarlardaydı. Elimizde pek az ipucu olduğu için her ihtimale dört elle sarılıyoruz."

"Sizi çok iyi anlıyorum," dedi Meyers.

"Pardon?" dedi Gunn.

"Rudi," diye açıklamaya başladı Sandecker. "Pitt kaybolmadan önce *Sea Arrow* adındaki bir denizaltı projesiyle ilgili son derece gizli planları geri almamız için çalışıyordu."

"*Sea Arrow* mu? Bu çok yüksek hızlı bir saldırı denizaltısı için sadece bir kavramdan ibaret bir şey değil mi?"

"Kavram olmaktan çıktı. Hiç değilse, şimdiye kadar öyleydi."

"Yanılmıyorsam," dedi Gunn. "Bu iş San Diego açıklarında *Cuttlefish* adındaki teknenin sudan çıkarılmasıyla ilgili bir şey miydi?"

"Aynen öyle," dedi Sandecker. "Ne var ki, işler çok büyük bir ulusal güvenlik felaketi boyutlarına tırmandı. Elizabeth, istersen sen açıkla."

FBI müdürü genzini temizledi. "Sizi uyarayım, bu çok gizli bir bilgidir. Dört gün önce *Sea Arrow* için üretilen geliştirilmiş bir

tahrik motoru, Chesapeake, Maryland'daki Donanma Araştırma Laboratuvarı'ndan nakli sırasında kaçırıldı."

"En son yurtiçi güvenlik alarmı bu nedenle mi verildi?" diye sordu Gunn.

"Evet," dedi Meyers. "FBI günün yirmi dört saati çalışarak ülkedeki bütün havaalanlarını, limanları ve kamyon duraklarını araştırıyor. Bu işe ne kadar büyük bir kaynak ayırdığımızı tahmin edemezsiniz."

"Buna rağmen hiçbir ipucu yok, öyle mi?" dedi Sandecker.

"Çoğu sahte ihbar veya sonuç çıkmayan ipuçlarıydı. En işe yarar bilgimiz, daha sonra kaçırma eyleminde kullanılan eski bir Toyota'yı satın alan Latin kökenli bir adamın tarifi. Bunun dışındâ hâlâ bir ipucu için tırnaklarımızla kazmaya çalışıyoruz."

"Motorun hâlâ ülkede olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Gunn.

"Öyle düşünmek istiyoruz," dedi Meyers sesindeki tereddüdü gizleyemeden.

"Senin burada bulunmanın bir nedeni de bu, Rudi," dedi Sandecker. "FBI mevcut bütün kaynaklarını kullanıyor ve bu iş için NUMA filosunun da yardımını istiyor. Gemileriniz çoğu zaman ücra bölgelerde görev yaptığı için, o bölgelerdeki nakliyatlarla ilgili sıra dışı herhangi bir faaliyete karşı uyanık olmaları isteniyor."

"Aynı talebi Deniz Kuvvetleri Sahil Güvenlik ve bazı önemli liman operatörlerine de ilettik," dedi Meyers.

"Elbette," dedi Gunn. "Hemen bu çağırımı bütün gemilere iletirim."

Sandecker, Fowler'a döndü. "Dan, senin ekleyeceğin bir şey var mı?"

"Hayır, efendim. Sadece, kaçırma olayından hemen önce Ann'in kaybolduğunun teyit edildiğini bildireyim. Biz de, FBI da

onun ya öldürüldüğünü ya da aynı eylemciler tarafından kaçırıldığını sanıyoruz.”

“Ann Bennet mı?” diye sordu Gunn. “Kaçırıldı mı?”

“Evet, aslında daha kötü bir ihtimalden korkuyoruz,” dedi Meyers. “Beş günden beri kayıp.”

Gunn neredeyse koltuğundan düşecekti. Yaeger’in ona gösterdiği karmaşık e-posta aklına geldi. “Ann hayatta ve nerede olduğunu biliyorum. Ya da, birkaç gün önce nerede olduğunu. Lexington, Kentucky.”

“Hâlâ hayatta mı?” diye sordu Fowler.

“Evet. NUMA’ya şifreli bir mesaj geldi. Ya bir uyarıydı ya da yardım istiyorduk. Tam metni anlayamadık, ama görüldüğü kadarıyla *Sea Arrow* motoruyla birlikte o da kaçırılmış.”

Meyers gerildi. “Yerel büroyu hemen işe koşayım.”

Fowler boş gözlerle başkan yardımcısına bakıyordu. “Neden Lexington, Kentucky?”

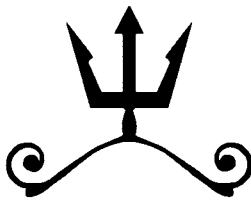
“Belki hırsızlara kolaylık sağlayan yerel bir havaalanı vardır.”

“Belki de oradan geçiş halindeydiler,” dedi Meyers. “Belki oradan Batı Sahili’ne veya Meksika’ya gidiyorlardır.”

“Sanırım, sana iş çıktı, Elizabeth,” dedi Sandecker. “Pekâlâ, hemen işe koyulalım. Yarın aynı saatte durum raporu istiyorum.”

Başkan yardımcısının konukları ayağa kalktılar. Kapıya doğru yürürlerken Meyers, Gunn’ın yanına geldi. “O e-postayı bir an önce görmek isterim.”

“Tabii,” dedi Gunn. Ama içinden, Yaeger’le birlikte o mesajın şifresini çözmeden önce olmaz, diye geçirdi.

61

KAMARA KAPISI BÜYÜK BİR GÜRÜLTÜYLE AÇILDIĞINDA ANN köşedeki bir yazı masası üstüne tünemiş, küçük bir lombozdan denizi seyrediyordu. Yolculuğun büyük bir kısmını burada geçirmişti. Mississippi Deltası'ndan çıkışları sırasında kısa bir süre deniz tutması dışında son derece can sıkıcı bir seyir oluyordu. Heyecan verici tek şey, geminin aşçısı olduğunu sandığı kel kafalı çirkin bir adamın günde iki kez yemek getirmesiydi.

Sancak lombozundan görebildiği kadarıyla güneye doğru gitmekteydiler. Tahminine göre saatte on beş yirmi not arası hızla yol alıyorlardı; buna göre ikinci günde New Orleans'ın yaklaşık bin beş yüz kilometre güneyinde olmalıydılar. Ülkenin güney bölgesi hakkında coğrafyası zayıftı, ama Meksika'nın Yukatan Yarımadası'ndan fazla uzak olamayacaklarını düşündü.

Gemiye bindiklerinden beri Pablo'yu görmemişti, ama şimdi onunla karşılaşmak için kendini hazırladı. Kapı ardına kadar açılınca gelenin o olduğunu anlamıştı. Pablo kamaraya girip kapıyı arkasından kapadı. Daha önceki tavırlarına göre daha rahatlamış bir hali vardı; biraz daha yaklaşınca Ann bunun nedenini anladı. Pablo buram buram ucuz rom kokuyordu.

“Beni özledin mi?” diye sordu köpekbalığı gibi sırtarak.

Ann üstünde tünediği masada iyice gerileyip, dizlerini çenesinin altına çekti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Pablo’nun aklından geçenleri saptırmak için.

“Sıcak ve buharlı bir yere.”

“Kolombiya’ya mı?”

Pablo onun doğru tahmin edişine şaşırarak başını yana eğdi.

“Hayır, ama teslimatımızı yaptıktan sonra belki ikimiz Bogota’ya gidip, romantik bir hafta sonu geçirebiliriz.”

Pablo masanın kenarına iyice yaklaştı.

“Bu teslimat ne zaman olacak?”

“Hep soru soruyorsun.” Ann’in yüzüne bir öpücük kondurmak için uzandı.

Ann ayaklarını onun göğsüne dayayıp, var gücüyle itti. Kocaman adamın geriye tökezleyip, yatağının üstüne düştüğünü görünce kendisi bile şaşırıldı.

Ann titremeye başladı. Reddettiği için onu öldürecek miydi? Ama alkol Pablo’yu yumuşatmıştı; yataktan kalkıp güldü.

“Aslında senin vahşi bir kedi olduğunu anlamıştım,” dedi.

“Ama vahşi kedi gibi kafese sokulmaktan hoşlanmam.” Ann kelepçeli bileklerini kaldırdı. “Önce bunları çıkarsana.”

“Hem vahşi, hem akıllı,” dedi Pablo. “Hayır, şanıırım üstünde sadece onun kalmasına izin vereceğim.” Pablo gözlerini Ann’dan ayırmadan gömlek düğmelerini çözmeye başladı.

Hâlâ masanın üstünde titremekte olan Ann bir an kapıdan kaçmayı denemeyi aklından geçirdi.

Onun ne düşündüğünü sezen Pablo hemen onun yolunu tı kayıp, yavaşça yaklaşmaya başladı.

Ann tam çılgılığı basacakken kamaranın içinde başka bir ses gümbürdedi.

Bu parazit gürültüsü geminin dahili haberleşme sistemine bağlı tavandaki bir hoparlörden geliyordu. Ardından bütün gemide duyulabilecek bir ses geldi. "Senyor Pablo, lütfen, köprü üstüne. Senyor Pablo, lütfen, köprü üstüne."

Pablo başını iki yana sallayıp, nefretle hoparlöre baktı. Şehvetli bakışları hâlâ Ann'in üstünde kızın düğmelerini ilikledi. "Ziyaretime daha sonra devam ederiz." Kapıdan çıkıp arkasından kilitledi.

Ann sadece şimdilik olduğunu bildiği kurtuluşu için sevincinden ağlamaya başladı.

Kamaradan çıkan Pablo köprü üstüne çıkıp, sinirli bir şekilde kaptanın yanına geldi. "Ne var?"

"Uydu telefonundan acil olarak sizi arıyorlar." Başıyla ahizeyi işaret etti.

Pablo alkolün etkisinden silkinip ahizeyi aldı. Konuşma tek taraflıydı. Pablo sonunda, "Tamam, efendim," diyene kadar sessiz kaldı. Sonra kaptana döndü. "Kanala ne kadar uzaklıktayız?"

Kaptan navigasyon ekranına baktı. "Dokuz yüz kilometreden biraz fazla."

Pablo dijital haritaya bakıp, yakındaki kıyı şeridini inceledi.

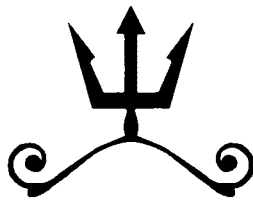
"Derhal Honduras'taki Puerto Cortés'e uğramamız gerekiyor. Bir miktar boya ve yük alacağız."

"Malikâneye mi götürülecek?"

"Hayır, bu gemi için gerekli şeyler."

"Ama *Salzburg*'da zaten asgari sayıda mürettebat var."

"O halde her bir adam ölümüne çalışacak," dedi Pablo. "Yoksa gerçekten ölürlər."

62

PITT, ZHOU'NUN İSTEĞİNİ YERİNE GETİRİP, ORMANIN İÇİNDE batıya doğru yürüdü. Aklından bir ara geri dönüp, Zhou'nur oraya içinde geldiğine emin olduğu tekneyi bulmak geçtiyse de sonunda bu teknenin çok iyi gizlenmiş olacağını düşünüp, vazgeçti. Çalılarını yarararak ilerlerken bu adamın kim olduğunu ve neden Bolcke'nin tesisini imha etmek için gönderildiğini kestirmeye çalışıyordu. Pitt de aynı şeyi istemiyor değildi, ama Zhou'nur amacının insancıl nedenlerden çok nadir toprak elementleri ticaretiyle ilgili olduğunu sanıyordu.

Ondan ayrıldıktan kısa bir süre sonra güneş battı ve orman kararmaya başladı. Pitt alacakaranlıkta ortaya çıkıp, etinden ziyafet çekmek için bulutlar halinde gelen sivrisineklerle boğuşarak ilerlemeye devam etti. Sık ormanın içindeki dünyası tamamen karardığında yol almak iyice zorlaşıyordu. Pitt sık sık sivri dallara çarpıyor, göremediği kütüklere takılıp düşüyordu, ama başka çaresi yoktu.

Köpekler ağır ağır, ama sistemli bir şekilde onu izlemeyi sürdürüyorlardı. Pitt onların Zhou'nun peşine takılacaklarını um-

muştı, ama hâlâ kendi kokusunu takip etmekteydiler. Pitt havlama seslerinden onların birkaç yüz metre geride olduklarını tahmin etti. Hangi yönde olduklarını kestirmek için birkaç dakikada bir durup kulak kesiliyordu.

Etrafı tamamen ormanla çevrili olduğu için yönünü tayin edebileceği bir işaret yoktu. Tek ipucu köpek havlamalarıydı. Fark etmeden geriye, peşindeki sivri dişlere döneceği endişesiyle havlama seslerini hiç kaçırmamaya özen gösteriyordu.

Karanlık basınca orman hayat buldu ve etrafı alışılmadık sesler, tiz çığlıklar ve ulumalar kapladı. Karşısına bir jaguar veya bir timsah çıkabilir kaygısıyla Pitt ucu sivri değneğini hazır etmişti.

Yabani hayvan sesleri sayesinde yorgunluğunu unutabiliyordu. Zhou'nun verdiği su ve çikolata kalıbı olmasaydı çoktan yere serilmişti; bunların sayesinde hâlâ ayakta kalabiliyordu. Bitkinlik içinde attığı her adım acı veriyordu. Sıcığa ve yüksek nemli ortama alışkın olmayışı da çektiği çileyi artırmaktaydı. İçinden oturup dinlenmek gelse de, Giordino'yu ve diğer tutsakları düşünüp, ilerlemeye devam etti.

Koydaki yüzüşünden sonra geçen zamanda üstündeki kıyafet kurumuştu, ama artık terden sıırıslıkla haldeydi. Peşindekileri atlatmasını kolaylaştıracığı için yağmur yağması için dua etti. Ne ki, çoğu zaman sağanaklarıyla bilinen Panama havası şimdi arada bir çiselemenin ötesinde bir şey yağdırmıyordu.

Bir çamur birikintisinde ayağı kaydıktan sonra bir ağaç çotuğuna oturup dinlendi. Karanlık, takipçilerini de yavaşlatmıştı. Uzaktan gelen bir havlama sesi hâlâ onların yeterince önünde olduğunu gösteriyordu, ama çok geçmeden bitki örtüsü arasından takipçilerinin solgun fener ışığını fark etti.

Pitt zorbela ayağa kalkıp, görmediği dalların arasındaki yolu na devam etti. Saatler geçiyordu, ama orman içinde tökezleyerek, takılıp düşerek, bata çıka yaptığı yolculuğun sonu gelmeyecek gibiydi. Köpek sesleri ormanın içindeki diğer sesleri bastırıyordu.

Zombi gibi hareket eden Pitt sık bir bambu korusu içinden geçerken attığı son adımdan sonra boşluk oldu. Dar bir koyağın kenarından kayıp otlarla kaplı bir tepeden aşağıya, küçük bir dereye doğru yuvarlandı. Bir süre orada oturdu; serin su gövdesindeki kesiklerin ve sıyrıkların acısına iyi gelmişti. Tepedeki yıldızlar soluk, fakat önünü aydınlatacak kadar aydınlık veriyordu.

Bu su peşindeki köpekleri atlatmak için bir fırsat verecekti. Zhou'nun matarasını doldurduktan sonra dere içinde yürümeye başladı. Derinliği dizlerini geçmiyordu, ama izini kaybettirmesi için yeterdi. Ara sıra dere yatağında ayağı kaysa da, yıldızların aydınlığında ilerlemesi daha kolaylaşmıştı. Ona kilometrelerce gibi gelen fakat aslında sadece birkaç yüz metre boyunca dereyi takip etti.

Derenin karşı kıyısına çıkıp, kapok ağaçlarının arasına girdi. Alçak bir dal görüp, dinlenmek için bunun üstüne oturdu.

Orman sessizleşmişti, akan derenin sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Peşindeki köpeklerin havlaması kesildiği için, nihayet onları atlattığını düşündü. Sırtını ağacın gövdesine dayayınca bu kaçışın sadece bedensel olarak değil, zihinsel olarak da son derece tüketici olduğunu hissediyordu.

Uyumamak için kendini zorladığı sırada derenin karşı kıyısındaki çalılardan hışırtı sesleri duydu. Omzu üstünden dönüp bakınca, bitki örtüsü içinde sarı bir ışığın parladığını gördü. Karşı kıyıda iri bir köpeğin belirip, yeri kokladığını görünce dondu kaldı.

Pitt kötü talihine küfretti. Dere yatağını takip ederken geri gitmiş, takipçilerine doğru ilerlemişti.

Alman kurdunun hareketlerinde Pitt'i gördüğünü veya kokusunu aldığını gösteren bir belirti yoktu. Hâlâ ağaca yapışmış halde, nefes bile almadan hiç kımıldamadan bekledi. Sarı ışık huzmesinin parlaklığı arttı ve elinde fener olan silahlı bir adam

çalıların arasından çıkıp, köpeğe seslendi. Köpek, eğitimcine dönüp onu izledi, ama önce hırlamayı da ihmal etmedi.

Pitt'in üç metre ötesinde, elektrikli sandalyeye oturtulmuş bir aslaninkine benzer bir kükreme patladı. Pitt neredeyse oturduğu daldan aşağıya düşecekti, fakat silahlı adamın feneri ağacı taramaya başlayınca hareketsiz kaldı. Fener ışığı Pitt'in biraz üstündeki dala tünemiş siyah-kahverengi karşımı tüylü bir yaratığın üstüne vurdu. Bu bir uluyan maymundu; bir kez daha kükredikten sonra ışıktan kaçmak için başka bir dala sıçradı.

Köpek deli gibi havlarken Pitt fener ışığının hemen kenarında donmuş kalmıştı. Işık huzmesi orada biraz dolandıktan sonra Pitt'in üstünde durdu. Pitt daldan aşağıya atlayıp, ağaçların arasına koştu. Bir saniye sonra boşalttığı kapok dalı kurşun yağmuru altında kalmıştı.

Silah seslerinin yankıları da kesildikten sonra orman yine sessizliğe büründü. Derken oradan kaçan binlerce hayvanın çıkışlıkları ortalığı doldurdu. Pitt bitki örtüsü içinde ellerini öne uzatıp, kaçmaya başladı. Gün doğumunun ilk ışıkları göğü aydınlatıyor, koşmasını kolaylaştırıyordu. Pitt de var gücüyle koştu.

Alman kurdu onu takip etmesi için gönderilmişti, ama dere-nin karşısına geçmekte tereddüt edince, Pitt'in arayı açmasını sağladı. Ne ki, köpek sığ bir yer bulup karşı kıyıya geçti ve yine onu izlemeye başladı. Hiç ara vermeden havlayışı sayesinde Pitt onun yaklaştığını anlayabiliyordu. Hayvanın kendisi de bütün gece süren kovalamadan yorgun düşmüşse de, koşmayı sürdürüyordu.

Pitt bir kez daha onu atlatamayacak kadar bitkin haldeydi. Köpekten hızlı koşamayacağını biliyordu, ama onu muhafızdan ayırabilirse, belki bir kurtuluş ümidi olabilirdi. Mesele, köpekle boğuşacak gücünün olup olmadığıydı.

Havlama sesi daha da yaklaşınca artık durup, savaşıma zamanı geldiğine karar verdi. Kaçmaya başladığında sivri uçlu değneğini ağacın yanında bırakmıştı. Yeni bir silah bulmak için yeri

tararken önündeki alçak bir dalı fark etmedi ve takılıp, yüzüstü düştü. Sersemlemiş halde yerde yatarken havlama sesinin çok yakınına geldiğini işitti. Ama bunun yanı sıra yeri sarsacak şiddette metalik bir tangırtı da duyabiliyordu.

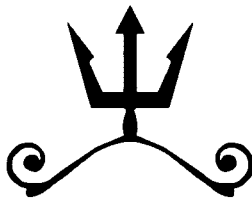
Sadece içgüdüsel davranıp sürünerek ilerledi, ağacın yanından geçti ve küçük bir tepeye tırmandı. O ses giderek kuvvetleniyordu. Acıyla dişlerini sıkıp, tepenin üstünden baktı.

Loş ışıktaki bir tren gördü; on beş metre ötesindeydi. Bunun bir sanrı olabileceği düşüncesinden silkinip ayağa kalktı. Tren gerçekti, üstü açık vagonları nakliye konteynerleriyle dolu halde ormanın içindeki dar bir açıklıktan ilerliyordu.

Pitt düşe kalkan raylara vardığında köpek de onun az önce bulunduğu tepenin üstüne çıkmıştı. Pitt pelteleşmiş bacaklarıyla trene koşarken köpek de yeniden kabarmış öfkesiyle onun ardından seğirtiyordu.

Yarı dolu bir vagon geçerken Pitt buna atlamaya çalıştı. Gövdesi vagonun zeminine çarptı, elleriyle kendini içeriye çekerken köpek saldırdı. Alman kurdu çenelerini onun dışarıda kalan sağ ayağına geçirdi.

Pitt vagonun içine yuvarlanınca ayağını tutan köpek de havada asılı kaldı. Pitt boynunda asılı olan Zhou'nun matarasını çıkarıp köpeğe fırlattı. Matara burnuna isabet edince köpek acı bir çığlık atıp, Pitt'in ayağını bıraktı. Fakat rayların yanındaki çakılların üstüne düşer düşmez toparlandı ve Pitt'in vagonunun peşine düştü. Bir türlü üstüne atlamaya cesaret edemediyse de, yaklaşık yarım kilometre boyunca vagonla birlikte koştu. Tren bir koyağın üstündeki dar bir viyadükten geçerken takibi bırakmak zorunda kaldı. Pitt hüsrana uğradı havlayan köpeğe el salladıktan sonra vagonun içindeki paslı bir konteynerin yanına kıvrıldı, gözlerini kapadı ve hemen uyuyakaldı.

63

YÜK TRENİ SARSILARAK DURUNCA İÇİNDEKİ TEK YOLCUSUNU uyandırmış oldu. Vagonlarından birinde sere serpe yatmakta olan Pitt tek gözünü açtı ve parlak sabah güneşiyle karşılaştı.

Panama Demiryolları treni son durağı olan Balboa Limanı'ndaki bakım istasyonuna varmıştı. Panama Kanalı'nın Pasifik girişi yakınında, Panama City'nin birkaç kilometre güneyinde bulunan Balboa, kanalın karşısına yapılacak nakliyatlar için önemli bir geçiş noktasıydı. Pitt vagonlardan aşağıya atlayınca kendini bir çelik ormanı içinde buldu. Her yanı çeşitli renklerdeki nakliyat konteynerleriyle doluydu. Uzun bir sıra oluşturan vagonlara bakarken rayların üstüne yerleştirilmiş bir gezer vinç gördü. İşçiler konteynerleri boşaltmaya başlıyorlardı.

Pitt bakım istasyonundan çıkmak için rayları takip etti. Yetkililer onu görürlerse, büyük ihtimalle onlardan serseri muamelesi görecekti. İstasyondan çıkıp, paslı bir tel örgünün üstünden aştıktan sonra birbirinden eski depoların bulunduğu bir yere geldi. Biraz ötede, önünde birkaç otomobilin park ettiği küçük bir bina gözüne çarptı. Burası liman işçilerinin uğrak yeri olan salaş bir bardı. Rengi solmuş bir tabelada *El Gato Negro* yazılıydı, altında siyah, şaşı bir kedi resmi vardı.

Pitt loş ışıklı salona girince barın erken müdavimlerinin meraklı bakışlarıyla karşılaştı. Barmene doğru yürüyüp de tezgâhın arkasındaki aynaya bakınca kendi görünüşünden korktu.

Karşısındaki görüntü bir deri bir kemik kalmış, kanlı yüzünde morluklar olan, paçavra halindeki giysileri de aynı derecede kanlı ve kir pas içindeki bir adamı gösteriyordu. Ölüler diyarından dönmüş biri gibiydi.

“El teléfono?” diye sordu Pitt.

Barmen ona Mars’tan gelmiş bir uzaylı gibi baktıktan sonra tuvaletin yanındaki köşede duran telefonu işaret etti. Pitt oraya gidip de ankesörlü bir telefon olduğunu görünce rahatladı. Bu çeşit telefonlar artık Amerika’da bulunmuyordu.

İngilizce konuşan bir santral memuruna eriştikten sonra Washington, D.C.’yi ödemeli aramak istediğini söyledi. Birkaç çalışan sonra telefon açıldı, Pitt’in ‘alo’ demesi üzerine Rudi Gunn’in sevinçle haykıran sesi duyuldu.

“Al ve sen emniyette misiniz?”

“Pek sayılmaz.” Pitt çabucak *Adelaide*’nin kaçırılışını, Panama’daki tesise getirilişlerini ve kendi kaçış hikâyesini anlattı.

“Panama,” dedi Gunn. “*Adelaide*’yi gözden kaçırmamaları için Panama Kanalı yetkililerini defalarca aradık.”

“Denizdeyken geminin adını değiştirdiler. Büyük ihtimalle daha önceden sahte belgeleri de hazırlamışlardı. Bolcke’nin tesisi Kanal Bölgesi’nin ortasında bir yerde. Herhalde kanal havuzlarında adamları vardır.”

“Bolcke mi dedin?”

“Evet, Edward Blocke. Dehşetler kampını yöneten yaşlı bir Avusturyalı maden mühendisi. Nadir toprak elementleri piyasasında önemli bir oyuncu olduğu söyleniyor.”

“Sizin kaçırılmanızla ilgili birkaç ipucumuzdan biriydi,” dedi Gunn. “*Adelaide*’nin kaçırılışı sırasında orada bulunan *Salzburg* adındaki bir geminin sahibi.”

“Büyük ihtimalle Şili’de ortaya çıkmadan önce *Tasmanian Star*’ı tepeleyen gemidir. Belki *Cuttlefish*’e de saldıran oydu. Öldürücü bir mikrodalga düzenekleri olduğunu biliyoruz.”

“Bolcke’nin Madagaskar’da da operasyonları olabilir,” dedi Gunn. “Al ve diğerlerini kurtarmak için Pentagon’u devreye sokacağım. Galiba Panama güvenlik güçleriyle ortak bir askeri operasyon gerekebilir.”

“Dinle, Rudi, zamanımız çok az.” Pitt Çinli ajan Zhou’yla karşılaşmasını ve onun tesisi imha planı olduğunu anlattı. Saati ne baktıktan sonra, “Al ve diğerlerini kurtarmak için beş saatten az zamanımız var,” dedi. “Sonra tesis havaya uçacak.”

“Çok zor, yahu.”

“Sandecker’ı ara ve her yolu denemesini söyle.”

“Elimden geleni yaparım. Sen şimdi neredesin?”

“Kara Kedi adında bir barda; Pasifik tren yolundaki bir terminal yakınında.”

“Orada kal. Bir saat içinde tanıdığın birini oraya göndereceğim.”

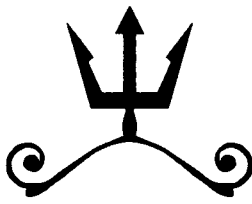
“Sağ ol, Rudi.”

Pitt kaçıışı sırasında biriken yorgunluğun azaldığını ve önündeki zorlu işler için yeniden güç kazandığını hissediyordu. Artık en önemli şey Giordino ve diğerlerini kurtarmaktı. Bar tezgâhına döndüğünde barmen boş bir tüneğe oturmasını işaret etti. Pitt oturduktan sonra onun önüne bir kadeh içkiyle, uzun saplı bir cıvata keskisi koydu.

Pitt elini boynuna götürüp çelik tasmaına dokundu. Onun varlığını unutmuştu. Barmene baktı; göz göze geldikleri zaman barmen başını salladı.

“*Muchas gracias, amigo,*” diyerek teşekkür etti Pitt; kadehi alıp bir dikişte boşalttı. Seco Herrerrano adında çok popüler bir yerel içkiydi ve tatlı bir rom lezzetindeydi. Pitt kadehi tezgâha bırakıp, cıvata kesicisine uzanırken barmene gülümsedi.

“Kara kedinin uğursuzluk getirdiğini kim söylemiş?”

64

“DOĞRU YERDE OLDUĞUMUZA EMİN MİSİN?”

Dirk kız kardeşine ters bir bakış attı. “Buralarda sokak tabelaları hoş karşılanmadığı için, cevabım tabii ki, hayır olacak.”

Dirk tepeleme muzla dolu bir kamyonun etrafından dolandıktan sonra kiralık otomobili tıkalı yol boyunca sürmeye başladı. O sabah Tocumen Uluslararası Havaalanı’na indiklerinden beri Panama City içinde dolanıp durmuşlardı; önce bir otele yerleşmişler, sonra da Habsburg Endüstri’nin merkezine gitmişlerdi. Burası kiralık, vitrinli küçük bir ofisti; kapalı olduğu gibi görüldüğü kadarıyla sık kullanıldığı da yoktu. Bitişigindeki fırın sahibi de bu ofisin çok ender açıldığını doğruladı. Dirk ve Summer tam Panama’ya boşuna gelmiş olduklarını düşünmeye başlarken Gunn’dan gelen telefonla babalarının hayatta olduğunu ve şehrin biraz dışında bulunduğunu öğrendiler.

Balboa semtine hoş geldiniz yazılı bir tabelanın yanından geçerken Dirk doğru yolda olduklarını anladı. Liman tesislerine gittiklerini tahmin ettiği iki kamyonu takip ettikten sonra bir toprak yan yola saptı ve liman giriş kapıları belirene kadar bu yolu izledi.

Üç blok ilerledikten sonra Summer kara kedi resimli tabelayı gördü.

Dirk otomobili park eder etmez Summer hemen dışarıya fırladı ve sevimsiz görünümüne aldırmandan bardan içeriye daldı. Paçavra halindeki kıyafeti içinde barda oturmuş, bir şeyler yiyen babasını neredeyse tanımayacaktı. Pitt de iki çocuğunu birden karşısında görünce aynı derecede şaşırdı.

“Baba, seni hemen bir hastaneye götürelim,” dedi Summer.

Pitt başını iki yana salladı. “Vakit yok. Al ve diğerlerini kurtarmak için Panama askerleriyle işbirliği yapmalıyız.”

Dirk salondaki müşterilere baktı; hepsi de bu ‘uzaydan gelmiş’ Amerikalılara merakla bakıyorlardı. “Baba, istersen bu işi otomobilde konuşalım.”

“Haklısın,” dedi Pitt. Önündeki boş içki kadehine ve tabağa baktı. “Üstünde hiç buranın parasından var mı?”

Dirk cüzdanını açtı. “Bana söylendiğine göre bizim yeşil banknotlar Panama’da en geçerli şeymiş.”

Pitt oğlunun cüzdanından yüz dolarlık bir banknot çekti. Bunu barmene verip elini sıktı.

“Bu benim iki günlük yevmiyemdi,” dedi Dirk bardan çıkarırken.

Pitt oğluna göz kırptı. “Masraf listene eklersin.”

Dirk yola çıkmadan önce bir yol haritası açıp, inceledi.

“Rudi, Bolcke’nin tesislerine girmek için Panamalılarla nasıl bir şey ayarladı?” diye sordu Pitt.

“Rudi saçını başını yoluyor,” dedi Summer. “Buraya gelene kadar bizi tam üç kere aradı. Sen de herhalde biliyorsundur, Manuel Noriega devrildikten sonra Panama’nın mevcut bir ordusu yok. Panama Halk Ordusu içindeki paramiliter gruplar Amerikan ekibiyle bir ortak baskın yapmaya razılar, ama ancak eldeki bilgileri gözden geçirip, taktik bir saldırı için yeterli hazırlık yap-

tıktan sonra... Kimse bir özel görev ekibinin kırk sekiz saat içinde toplanmasını bekleyemez."

Dirk babasına baktı. "Sence Al ve diğerlerinin o kadar zamanları yok mu?"

Pitt onlara Zhou'yla olan karşılaşmasını anlattı. "O bombalar patladıktan sonra Bolcke'nin askerleri büyük ihtimalle bütün tutsakları öldürüp, cesetlerini saklayacaklardır. Tesise destek almadan girebilecek Amerikan askerlerimiz var mı?"

Dirk başını iki yana salladı. "En yakınımızdaki ekip, Güney Bölge Komutanlığı'na bağlı Özel Operasyonlar Ekibi. Onlar hemen alarm durumuna geçirildi, ama hâlâ on saatlik mesafedeler. Rudi'nin söylediğine göre, yakınlarda bulabildiği tek askeri güç, Pasifik'te şu anda kanala doğru yol alan bir donanma gemisiymiş."

Kısa sürede Balbao'ya vardıktan sonra Dirk onları bir tepeye çıkardı ve liman alanıyla kanalı tepeden gören şık bir binanın önünde durdu. Bakımlı bir bahçedeki tabelada PANAMA KANALI YETKİLİ YÖNETİM DAİRESİ yazılıydı.

"Bu daire kanalın ve bitişindeki kanal bölgesinin güvenliğinden sorumlu," dedi Summer. "Rudi çabuk harekete geçebilmemiz için tek ümidimizin onlar olduğunu söylüyor."

Binanın içinde girdiklerinde hem personel hem ziyaretçiler Pitt'in görünümüne ağızları açık bakakaldılar. Bir resepsiyon görevlisi onları kanal güvenlik müdürüne götürdü. İnce bıyıklı, kendinden emin görünen bu adamın adı Madrid'di. Birkaç kez Pitt'e baktıktan sonra kendini tanıttı. "Ziyaretinizin ne kadar acil bir durum için olduğu bana açıklandı. Başkan yardımcınız insanı çok güzel ikna edebiliyor," dedi Sandecker tarafından şahsen arandığı için duyduğu şaşkınlığı gizlemeden.

"Pek çok insanın hayatı söz konusu ve zaman çok az," dedi Pitt.

“Biz konuşurken hemşiremizi çağırayım ve size giyecek bir şeyler getirtelim.”

Madrid onları kendi ofisine götürdü; duvarın birinde kanalin çok büyük bir haritası vardı. Üniformalı bir adam masada oturmuş, hava fotoğraflarını incelemekteydi.

“Sizi Yarbay Alvarez’le tanıştırayım. Saha operasyonlarımızdan sorumludur ve sizin kurtarma operasyonunuzu da o kumanda edecek.”

Onlar da masaya oturduktan sonra Pitt kaçırılma olayını ve Blocke’nin gizli tesisindeki faaliyeti anlattı.

“Habsburg şirketinin transit kayıtlarını inceleyince kanal geçişleriyle ilgili tuhaf bir şey ortaya çıktı,” dedi Madrid.

“Gemileri kanalın bir ucundan giriyor,” dedi Pitt. “Diğer ucundan çıkması günler sonra oluyor.”

“Doğru.”

“Tesise çalıntı veya satın alınmış ham cevheri teslim ediyorlar, sonra da rafine edilmiş ürünü dışarıya naklediyorlar.”

Madrid üzüntülü bir ifadeyle başını salladı. “Ticari gemiler kanaldan geçişleri sırasında çok sıkı kontrol edilirler. Dikkati çekmeden bu geçişleri yapabildiklerine göre ya kılavuzlardan ya da belki bizim havuz personeline yardım görüyorlardır.”

“Ürünleri muazzam servet değerinde,” dedi Pitt. “Yüksek miktarlarda rüşvet verebilirler.”

“Bay Pitt, tesisin nerede olduğunu gösterebilir misiniz?” diye sordu Madrid.

Pitt haritanın önüne gidip kanalın doğu kenarı boyunca uzanan Panama Kanalı Demiryolları hattını gösterdi.

“Tren yolunu şu bölgede bulduğumu ancak tahminen söyleyebilirim.” Panama City’den yaklaşık elli kilometre uzakta, Gatun Gölü açıklarında ıssız bir alanı işaret etti. “Tesis kanalla tren yolu arasında bir yerde olmalı.”

Alvarez bir klasör aldı ve içinden bir paket renkli hava fotoğrafı çıkardı.

“Tahminen şu bölge civarı olmalı.” Her bir fotoğrafı inceleyip, diğerlerine uzattı. Fotoğraflar Gatun Gölü’nü çevreleyen sık ağaçlı ormanları gösteriyordu. Birkaç tanesinde Panama Demiryolları hattının ormandan çıktığı yerler vardı, ama Bolcke’nin tesisiyle ilgili hiçbir görüntü yoktu. Kırk tane fotoğraf incelendikten sonra Madrid’in yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti.

“Bir saniye,” dedi Summer. “Şu son fotoğrafa bakabilir miyim?”

Dirk ona resmi uzattı; Summer bunu başka bir fotoğrafın yanına koydu. “Şu iki resimde ormana bakın.”

Dört adam boyunlarını uzatıp, iki fotoğraf boyunca yeşil bir battaniye gibi akıp giden ormanı gördüler.

Pitt üçüncü bir resmi ortaya sürünceye kadar kimse bir şey söylemedi. “Renk,” dedi Pitt. Renk değişiyor.”

“Aynen öyle,” dedi Summer resimlerden birini göstererek. “Burada ormanın renginin biraz griye dönüştüğü çizgisel bir ek yeri var.”

“Görüyorum,” dedi Madrid.

“Tesisin üstünü örten yapay bitki örtüsü,” dedi Pitt. “Zamanla rengi solmuş ve artık çevresindeki ormanla aynı renkte değil.”

Alvarez birbiriyle ardışık birkaç görüntüyü yan yana koyunca Gatun Gölü’ne uzanan bir yarımada net bir şekilde görüldü. Bir keçeli kalemle rengi atmış alanları işaretleyince büyük bir dikdörtgen ve bitişiğindeki daha küçük kareler ortaya çıktı.

“Büyük dikdörtgen koyu ve iskeleyi gösteriyor,” dedi Pitt. “Girişi kapatan yapay mangrovlar var, bir gemi gireceği veya çıkacağı zaman kenara çekiliyor.”

“Diğer kareler nedir?” diye sordu Summer.

“Yerleşkedeki diğer binalar.” Pitt, Alvarez’in keçeli kalemmini alıp, Bolcke’nin evini, imalathaneyi, kölelerin yatakhanelerini ve

özütleme binalarını işaretledi. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan, tesis-
teki güvenlik kuvvetlerinin durumunu anlattı.

“Kaç tutsak var?” diye sordu Madrid.

“Seksen.”

“İnanılır gibi değil,” dedi Madrid. “Burnumuzun dibinde bir
köle kampı.” Alvarez’e döndü. “Tam yerini anladın mı?”

“Evet, efendim. Tam burada işte.” Harita üzerinde yarımada-
nın yerini belirleyip, üstüne renkli bir raptiye koydu.

“Yetki alanımız içindeymiş. Giriş için öneriniz?”

“Zaman az olduğu için Gatun Gölü’nden gelmek gerekiyor.
Miraflares’teki *Coletta*’yı kumanda gemisi olarak getirebilir, sal-
dırı aracı olarak da üç devriye botumuzu kullanabiliriz.”

Alvarez fotoğraflarda Pitt’in işaret koyduğu yerlere baktı.
“Eğer girişteki barikatı geçebilirsek, botlardan birini koya gönde-
rir, diğer ikisindeki kuvvetler de karaya çıkarlar. Tesiste güvenliği
sağladıktan sonra tutsakları alması için *Coletta*’yı iskeleye gönde-
ririz.”

“Adamlarını ve donanımlarını hemen toparla,” dedi Mad-
rid. “İki saat sonra *Coletta*’da tekrar toplanır, saldırı timine bilgi
veririz.”

“Başüstüne, efendim,” dedi Alvarez; kalkıp, hızla odadan
çıktı.

“Operasyon sırasında *Coletta*’da bana katılırsanız, memnun
olurum,” dedi Madrid, Pitt ve çocuklarına.

“Geliriz,” dedi Pitt. “Geride bırakmak zorunda kaldığım ya-
ralı bir arkadaşım var.”

“Anlıyorum. *Salzburg* konusuna gelince, başkan yardımcını-
zın ricasını yerine getirip, Gatun havuzlarında ek güvenlik ön-
lemleri aldım. Eğer gemi kanaldan geçmek için gelirse, ona he-
men el koyacağız.”

Pitt omuz silkti. “Sanırım, Bolcke’nin gemisine el koyunca
birkaç sorunun daha cevabını öğrenebiliriz.”

Summer babasının olan biten her şeyden haberdar olmadığını anlamıştı. "Baba, Rudi sana arkadaşın Ann Bennett'la ilgili bir şey söylemedi mi?"

Pitt hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Bir hafta kadar önce ortadan kayboldu; Deniz Kuvvetleri Araştırma Laboratuvarı'nın nakliye kamyonundan bir çeşit tahrik motorunun çalındığı zamana denk geliyor. Rudi iki olay arasında bağlantı olduğunu söyledi."

"*Sea Arrow*," diye mırıldandı Pitt.

"Rudi Ann'in de motorla birlikte kaçırıldığını düşünüyor. Ann'in NUMA kanalıyla sana gönderdiği ve Hiram'la Rudi'nin bulduğu şifreli bir e-posta bulmuşlar; Kentucky'de olduğunu bildiriyormuş."

"O halde, hâlâ sağ."

"Rudi de öyle düşünüyor. Onlara motorun bir saman kamyonunda gizlendiğini söylemeye çalışıyormuş. Rudi onların motoru ülke dışına çıkarmak için doğudaki kıyı şeridinden uzak durmaya gayret ettiklerini tahmin ediyor. Ona göre adamlar motoru Mississippi'den nakletmişler; Hiram da Baton Rouge'daki Horace Wilkinson Köprüsü üstündeki video kayıtlarında içinde bir saman kamyonu olan bir mavnanın geçtiğini görmüş."

"Pek sağlam bir ipucu değil gibi," dedi Pitt.

"Bolcke'nin gemisi *Salzburg*'un aynı zamanda New Orleans'ta olduğu ve bir gün sonra ayrıldığı ortaya çıkınca ipucu sağlamlaşıyor."

"*Salzburg*," dedi Pitt. "O halde en başından beri *Sea Arrow*'un çalınması işinde Bolcke'nin parmağı var."

"Peki ama, onu ne yapmayı düşünüyor ki?" diye sordu Summer.

Pitt, Zhou'yla karşılaşmasını ve neden orada bulunduğu sorusuna verdiği cevabı hatırladı.

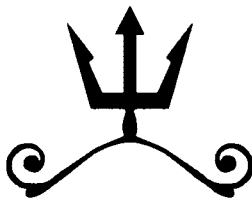
“İş için,” dedi Pitt. “Onu Çinlilere satmayı düşünüyor, belki de nadir toprak elementleri varlıklarıyla ilgili anlaşmalarının bir koşuludur.” Kızına baktı. “*Salzburg*’un New Orleans’tan kaç gün önce ayrıldığını söylemiştin?”

“Yaklaşık dört gün önce.”

“Uydu fotoğrafları geminin Mississippi Delta’sında güneye doğru seyrettiğini gösteriyor,” dedi Dirk.

“Sahil Güvenlik veya Deniz Kuvvetleri neden peşine düşüp onu durdurmadılar?” diye sordu Pitt.

“Durdurmamaları için bir neden vardı,” dedi Dirk. “Gemi ortadan kayboldu.”

65

KANAL YETKİLİ YÖNETİM DAİRESİ'NİN GÖRÜŞ ALANI İÇİNDE demir atmış, paslı bir tahıl nakliyat gemisi vardı. Adı *Santa Rita*'ydı ve her ne kadar Guam devlet kayıtlarında adı geçmese de, Guam bandıralıydı. Orada hiçbir kaydı olmayışı bir yana, bu gemi o güne kadar bir gram bile tahıl taşımamıştı.

Santa Rita aslında Çin Güvenlik Bakanlığı'na ait çok eski bir gemiydi. Tayvan Boğazı'nı kontrol etmek için bir casus gemisi olarak tasarlanmış, daha sonra İran'a füze taşımakta kullanılmıştı. Eskiyince daha az gizli kapaklı görevlere koşulmuştu ve şimdi, Kosta Rika açıklarında Zhou'nun kontrolüne geçtiği sırada Meksika'dan Şanghay'a ilaç taşımaktaydı.

Zhou, Bolcke'nin kampına yaptığı gece baskınından yeni dönmüş, köprü üstünde dinleniyordu. Cep telefonu çaldı. Ekran-daki numarayı görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Zhou," dedi telefona.

"Zhou, ben Edward Bolcke. Randevu planlarımızda küçük bir değişiklik yapacağımızı bildirmek istedim."

"Transferin bir saat içinde yapılacağını sanıyordum."

“Küçük bir güvenlik sorunu oldu, ama telaşa gerek yok. Kargo emniyette. Ama randevuyu altı saat ertelememiz gerekecek.”

Zhou yutkundu. Bolcke’nin yerleşkesindeki patlayıcıları yaklaşık dört saat sonra infilak edecekti. *Sea Arrow*’un motorunu ve planlarını teslim aldıktan sonra patlayacak şekilde ayarlanmıştı. Artık bütün transfer işi risk altındaydı.

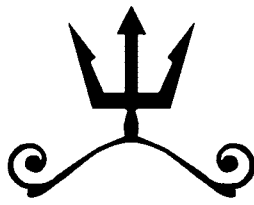
“Bu kabul edilebilir gibi değil,” dedi Zhou sakın bir sesle. “Kesinlikle uymak zorunda olduğum bir çizelgem var.”

“Özür dilerim, ama bu işin ne kadar hassas olduğunu takdir edersin. Gemim Gatun havuzlarına yaklaştı, ama hâlâ önünde geçmesi gereken bir kanal var. İstersen, senin tarafından kanala girebilirsin. Kuzey tarafındaki Miraflores Havuzları’na gidersen transferi Miraflores Gölü’nde yapabiliriz. Bu da teslimat zamanını bir iki saat kadar öne alır. Bir telefonla senin havuzdan hemen geçmeni sağlayabilirim.”

Zhou’nun isteyebileceği en son şey Panama Kanalı’nın ortasında kalakalmaktı. Ama *Sea Arrow*’un sırlarını ele geçirmek için tek fırsat buysa, göze alacaktı. Şansı varsa, Bolcke teknoloji transferini yaparken tesisin yerle bir olduğunu bilmeyebilirdi.

“Pekâlâ,” dedi Zhou. “Kanal geçişim için gerekli ayarlamayı yapın, ben de Miraflores Gölü’ne gideyim. Lütfen, geminizin daha hızlı ilerlemesini isteyin; orada bekliyor olacağız.”

Telefonu kapadıktan sonra köprü penceresinden dışarıya baktı. Kendini bir bıçağın keskin ucunda dans edermiş gibi hissediyordu.

66

LIMON KÖRFEZİ'NDE DEMİRLEMİŞ YAKLAŞIK KIRK KADAR gemi tıpkı bir kovanın başına üşüşmüş arılar gibi görünüyordu. Her biri Atlantik Okyanusu'ndan Panama Kanalı'na girmek için sırasını beklemekteydi. Küçük bir konteyner gemisi geldi ve şileplerden, tankerlerden ve diğer nakliye gemilerinden oluşan uzun sıranın en önüne geçiverdi.

Yüz yıllık Panama Kanalı her zamankinden daha fazla gemiye hizmet veriyordu, ama kapasitesi de dolmak üzereydi. Önemli bir genişleme planlanmış, dünyanın en büyük konteyner gemilerine geçiş sağlayacak büyüklükte iki büyük havuz inşa edilecekti. Kanaldan geçmek her ne kadar pahalı olsa da, alternatif yol olan Ümit Burnu etrafından dolanmak binlerce kilometre fazla yol yapmak anlamına gelirdi.

Konteyner gemisinin yanlarından geçip, sıranın önüne yerleştiğini gören diğer kaptanlar bu ayrıcalık için çok yüksek bir prim ödenmesi gerektiğini biliyorlardı.

Kılavuz botu yanına yaklaşınca konteyner gemisi yavaşladı; Panama Kanalı Yetkili Yönetim Dairesi'nden bir görevli ve kanal kılavuzu gemiye çıktılar. Kaptan onları köprü üstüne çıkardı ve

kanalı geçecek bütün gemilerin uyması gereken kurala göre yönetimi kılavuza bıraktı. Görevli memur geminin tonajını, boyutlarını ve navlunu kontrol etti.

“Manifesto, lütfen,” dedi kaptana.

Memur belgeleri incelerken donanım parçalarından oluşan kısa bir liste olduğunu gördü.

“Bu konteynerlerden çoğu boş mu?” diye sordu.

“Evet, onları Balboa’ya götürüyorum,” dedi kaptan.

“Su kesiminin üstünde seyrettiğinizi fark etmiştim.” Ücretin hesabını çıkarıp, sıranın önüne geçiş için gereken yüksek bedeli ekledi. “Faturanız size gönderilecektir.” Sonra kılavuza döndü. “*Portobelo*’nun işlemi tamam, devam edebilirsiniz.” Köprü üstünden çıkıp, kılavuz teknesine, oradan da sırada bekleyen diğer gemiye gitti.

Kılavuz, *Portobelo*’yu dar ve uzun bir kanaldan geçirip, kanalın Atlantik Okyanusu’na giriş yeri olan Gatun Havuzları’na getirdi. Havuzlar birbirine paralel haldeki üç büyük ardışık hazneden oluşuyordu. Bunlar güney yönüne gidecek olan gemileri, kanalı geçmeleri için deniz seviyesinden yirmi yedi metre yükseğe kaldırmaya yarıyordu.

Panama Kanalı sıvı bir düğün pastası biçiminde inşa edilmişti. En yüksek noktası tam ortasındaki insan yapımı bir rezervuar olan Gatun Gölü’ydü. Göl her iki ucundan üç kademe çağlayarak dökülüyordu. Coğrafi bir tuhaflık sonucu kanalın tatlı suyu kuzey ucundan Atlantik Okyanusu’na, güneydense pasifik Okyanusu’na akmaktaydı. Yükseltilmiş olan göl yerçekimi sayesinde havuzları doldurup boşaltabiliyor veya gidecekleri yöne bağlı olarak gemileri yükseltip, alçaltabiliyordu.

Fakat Panama Kanalı Pasifik tarafındaki havuzların ayrılığı nedeniyle düz bir düğün pastası değildi. Gatun’un Atlantik tarafındaki hazneleri ardışıkken, Pasifik tarafındakiler birbirlerinden ayrıydılar; ortada Pedro Miguel adında tek bir havuz, bir buçuk

kilometre ötesindeyse iki hazneli bir havuz olan Miraflores vardı. Ortalama bir geminin bir okyanustan diğerine geçmesi için sekiz saat süren, yetmiş beş kilometrelik bir yol alması gerekiyordu.

Kılavuz, *Portobelo*'yu Gatun'un ilk haznesine yavaşça yaklaştırdı ve açık durumdaki büyük kapılarının hemen önünde durdurdu. Çelik çekme kablolarına bağlı taşıyıcı halatlar gemiye çıkarılıp bağlandı, diğer uçları katır adı verilen minik lokomotiflere takıldı; bunlar havuzun kenarı boyunca uzanıyordu. Kılavuzun yönetiminde katırlar şilebi yavaşça hazneye çekti ve kış tarafındaki kapılar kapanana kadar gemiyi sabit durumda tuttu. Kapılar kapatıldıktan sonra gemi yaklaşık on metre yükseltilene kadar devasa hazneye su verildi.

Çoğu zaman ortada görülmeyen silahlı muhafızlar alanda devriye geziyor, gemiyi baştan aşağıya inceliyorlardı. Su seviyesi bitişik haznenin hizasına gelince, ön kapılar açıldı ve gemi katırlar tarafından öne çekildi. *Portobelo* son hazneden çıkıp, ilk başladığı noktadan yirmi yedi metre yüksekteki Gatun Gölü'ne girene kadar bu işlem iki kez daha tekrar edildi. Havuzlardan çıkınca kılavuz, serdümene hızı artırmasını emretti.

"Serdümen, bu emri yok say," dedi kaptan. "Bütün motorlar stop etsin."

Kılavuzun yüzü kıpkırmızı oldu. "Kanaldan çıkana kadar bu geminin kumandası bendedir!" Köprü üstünde başka birinin varlığını fark edince öfkesi yatıştı. Dönüp bakınca Pablo'yu gördü ve onun yanına gitti. "Pablo! Ben de tam bu köhne geminin fena halde *Salzburg*'a benzediğini düşünüyordum. Ne zaman konteyner işine girdin?"

"Yaklaşık otuz altı saat önce," dedi Pablo. "Buradan itibaren biz devralıyoruz."

"Tabii, tabii." Kılavuz, Pablo'nun elindeki çantayı fark etmişti. İçinde her zamanki gibi nakit rüşvet parası ve bir şişe Chivas Regal viskisi olurdu.

“Sana fazladan bir binlik var,” dedi Pablo çantayı ona uzatarak. “Bir daha *Salzburg* adı geçmesin.”

“Nasıl istersen. Rıhtımdaki maymunlar seni arıyorlardı, ama sanırım onları atlattın. Bir dahaki geçişinde görüşmek üzere.”

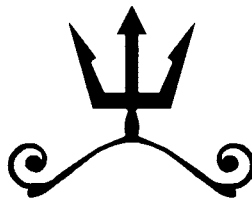
Gemi tayfaları bir kauçuk botu suya indirip kılavuzu kıyıya çıkardılar; adam bir taksiye atlayıp, en yakın bara gitti. Bot gemiye döndükten sonra kimlik değiştirmiş *Salzburg* yola koyuldu.

“Bu adamın güvenilir olduğuna emin misin?” diye sordu kaptan.

Pablo evet anlamında başını salladı. “Viski şişesinin yarısına gelmeden biz transferi bitirmiş oluruz.”

Pablo derin bir nefes aldı. İki gün önce Blocke onu telefonla arayıp, uyardığından beri telsizle her aranişında, her geçen gemiyi gördükçe korkmuştu. Fakat *Salzburg*’un köprüsü ve bacası yeniden boyanıp, *Portobelo*’ya dönüştürülmesi ve yığınla boş konteyner yüklenmesi Gatun Havuzları’ndaki kanal yetkililerini yanıltmıştı. Bunun da bir tek anlamı vardı.

Artık emniyettediler.

67

COLETTA PANAMA KANALI BOYUNCA SON SÜRAT İLERLERKEN hız sınırına tabi ticari gemilerin yanından yıldırım gibi geçiyordu. Kırk metre uzunluğundaki İtalyan yapımı bu devriye gemisinin pruvasında 20 mm.lik toplar vardı.

Subay salonuna doluşmuş olan otuz kadar silahlı komando Alvarez'den son brifingi almaktaydılar. Komandoların hepsi iyi eğitim görmüş, kanalın olası savunması için uluslararası askeri birliklerle pek çok kez ortak manevralara katılmıştı. Pitt onların aşırı hevesli olduğunu gördükten sonra Bolcke'nin askeri gücünü ayrıntılarıyla anlatarak onları uyarmaya çalıştı.

Ne ki, Pitt de kendi sabırsızlığını hissetmekteydi. Duş yapmış, yaraları sarılmış ve ödünç aldığı bir üniformayı giymişti; bir an önce Bolcke'nin tesisine girip, Giordino'yu kurtarmak istiyordu. Ama gündüz aydınlığında yapılacak bir baskın çok tehlikeydi ve her şey onun Zhou'yla yaptığı kısa görüşmeye bağlıydı. Pitt içgüdülerinin onu doğru yönlendirmesi için dua etti.

Alvarez ona kılıfı içinde bir SIG Sauer P228 otomatik tabanca uzattı. "Kullanmasını biliyor musunuz?"

"Evet."

“Mevzilenme noktasına on dakika sonra varmış olacağız. Ben koya giren 1 numaralı bota kumanda edeceğim. İskeleyi emniyete alıp, jeneratörü kapatacağız ve tutsakları serbest bırakacağız. 2 numaralı bot yarımada çıkıp malikâneyi ele geçirecek. Umarım, Bolcke orada olur. 3 numaralı bot yedek olarak bizi takip edecek. Siz 3 numaralı botta olabilirsiniz, ama sizden sadece gözlemci olarak bulunmanızı rica ediyorum.”

“Gerektiği zaman yardım ederim. İyi şanslar, Alvarez.”

Pitt oğluyla kızını aradı, ama boşalan subay salonunda yoktular. Devriye gemisinin motorlarının yavaşladığını işitince o da diğerleri gibi güverteye çıktı.

Coletta kanalın transit geçiş yolunu izlemiş, Gatun Gölü ortasındaki büyük Barro Colorado Adası’nın doğu kıyısı etrafından dolanmıştı. Kanalın dar geçiş yolunda gemilerin sık yerlere takılmaması için ışıklar yerleştirilmişti. Nispeten hafif olan Coletta için böyle bir endişe yoktu, yaklaşmakta olan bir konteyner gemisinin rotasında hızla ilerliyordu. İki kilometre kadar doğu yönüne gittikten sonra yoğun bitki örtüsüyle kaplı dar bir kara parçasına yaklaştı.

Kızgın güneş altında ilerlerken her birinde on komando bulunan üç şişme bot suya indirildi. Pitt hasır şapkaları yüzlerini örten iki silahsız komandonun yanına sıkışırken kendi bulunduğu botta fazladan yolcu olduğunu anladı.

“Bu yaşlı adama biraz yer açar mısınız?” dedi Pitt.

Dirk başını kaldırıp babasına baktı. “Biz de yardım etmek istedik.”

“Gemide kalmanızı yeğlerdim.” Pitt tabancasını kılıfından çıkarıp, oğluna verdi. “Kız kardeşini kolla.”

“Hiç merak etme,” dedi hemen yanındaki Summer.

Komandolardan biri kıçtan takma motoru çalıştırıp, şişme botu önden giden iki saldırı ekibinin peşinden sürdü. Birinci bot koya girmek için sola dönerken, diğer ikisi sağa dönerek küçük bir kayalığa yöneldi. Botlar suya indirileli beş dakika olmamıştı ki, bütün saldırı planı altüst oluverdi.

Üstünde sensörler ve video kameralar olan bir dizi şamandıra onların gelişini saptamıştı. Yerleşkede alarm sesleri yükselirken Bolcke'nin güvenlik güçleri harekete geçti. Bunlardan çoğu tutsakları emniyete aldıktan sonra iskeleye doluştular, diğerleriyse Blocke'nin malikânesinin çatısında konuşlandılar.

Alvarez ve adamlarının bulunduğu 1 numaralı bot isabet aldı. Sahte mangrovlu bataklığın yanından geçip iskeleye yaklaşırken sahilden gelen yaylım ateşiyle karşılaştılar. Alvarez ve adamları ateşe karşılık verdiler ve etkili oldular, ama çok geçmeden üstlerine roket güdümlü el bombaları yağmaya başladı. Bunlardan biri bota isabet edip kış aynasına düştü ve orada patladı. Botun kış tarafı paramparça olurken iki adam o anda öldü, diğerleri suya düştüler.

Bolcke'nin malikâne çatısı üstünden yaylım ateşi başlamadan önce 2 ve 3 numaralı botlar birkaç saniye zaman kazanmışlardı. Kıyıya en yakın olan 2 numaralı bot manevra yapıp ateşe karşılık verene kadar epey isabet aldı ve birkaç komando öldü. Serdümen botu karaya çıkarmayı başardı, fakat orada komandoların siper alabileceği alçak bir banketten başka bir şey yoktu. Çatıdakiler onlara hareket imkânı vermiyorlardı.

"Sağ tarafa git!" diye bağırdı Pitt kendi botunun serdümenine; hemen önlerinde hararetli bir çatışma vardı.

2 numaralı botun çaresizliğini öngördüğü için serdümene sağ tarafa kaçıp, çatıdan görülemeyecekleri bir yerden kıyıya çıkmalarını söylemişti. Telaş içindeki serdümen bu komuta uyarak dümeni sağa çevirdi. Neredeyse hiç isabet almadan kıyıya varacakken buradaki ekip lideri Jorge adındaki iriyarı adam ateşe karşılık verdi. Ne var ki, çatıdakiler dikkatlerini bu bota çevirince Jorge karnına iki kurşun yedi.

Pitt daha önce hiç gerçek bir çatışmaya girmemiş olan diğer komandoların yüzlerindeki korkuyu görebiliyordu. Hemen öne çıktı.

"2 numaralı bottakileri devreye sokabilmemiz için çatıdan gelen ateşi susturmamız lazım. Peşimden malikâneye gelin."

Botun altı zemine değer değmez Pitt hemen dışarıya atladı ve ormanın içine koştu. Onun cesaretinden etkilenen komandolar da peşinden koştular.

“Ben burada kalıp, Jorge’yle ilgileneceğim,” dedi Summer ilk yardım çantasını açarken kardeşine. “Sen babama yardım et.”

Dirk başını sallayıp, tabancasının emniyet kilidini açtı ve o da bottan atladı. Çok geçmeden ormanın içine dalmış olan diğerlerine yetişti. Evi çeviren bir açık alana geldikleri zaman Pitt onları durdurdu. Bulundukları yerden çatıda onların çalılıkların arasından çıkmasını bekleyen adamlar görülebiliyordu.

Pitt malikânenin yapısını incelerken, yan tarafta çatıya çıkan bir dış merdiven olduğunu fark etti. Yanında siper almış genç komandoya döndü. “El bomban var mı?”

“Sadece duman bombası var.”

“Hepsini ver bana.”

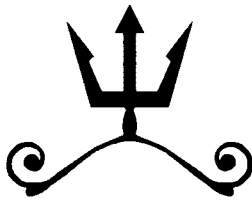
Dört duman bombası aldıktan sonra Pitt komandoları uygun yerlere yerleştirdi.

“Ben işaret verdiğimde çatıyı yaylım ateşine tutup, beni koruyun. Merdivene vardığım zaman duman bombalarını yukarıya fırlatacağım. Hemen davranın ve çatıyı ele geçirin.”

Pitt sürünerek binaya yaklaştıktan sonra, “Şimdi!” diye bağırdı. Ormanın içi çatıdaki adamları hedef alan yaylım ateşinin kulakları sağır edici gürültüsüyle doldu. Muhafızlar siper alırlarken Pitt koşmaya başladı. Fakat çatıdakiler hemen toparlanıp, karşı ateşe başladılar. Pitt eve doğru koşarken, malikâne verandasının çatıdaki adamların görüşünü engellediğini fark etti ve evin giriş kapısına yöneldi. Veranda basamaklarına yaklaştığı anda ön kapı ardına kadar açıldı ve iki muhafız dışarıya fırladı. Arkalarında Bolcke vardı. Bu üçlü ilk basamaklara vardıkları anda üç metre ötedeki Pitt’i görüp, donakaldılar.

Bolcke’nin gözleri şaşkınlık içinde parladı, ardından geri plandaki silah seslerini bastıracak bir şiddetle bağırdı.

“Öldürün onu!”

68

BOLCKE'NİN MUHAFIZLARI ATEŞE HAZIR VAZİYETTE tüfeklerini Pitt'e doğrulttular. Fakat Pitt onlardan bir adım öndeydi. Duman bombalarından birinin pimini çekip, basamakların üstüne attı. Bomba taş zemin üstünde kayıp, Bolcke'nin ayakları dibinde durdu.

Muhafızlar tüfeklerini bırakıp Bolcke'yi tuttular ve onu tırabzanın üstünden öbür tarafa attılar. Bir muhafız onun ardından atladı, ama diğeri duraksadı. Bombadan bir tıslama sesi çıktığını duymuş, duman püskürdüğünü görmüştü. Bunun bir patlayıcı olmadığını anlayınca bir tekmede basamaklardan öteye attı; bahçeyi gri bir bulut kaplayıverdi. Sonra dönüp, birkaç metre ötesinde savunmasız halde duran Pitt'e baktı.

Muhafız tüfeğini kaldırıp, Pitt'e nişan aldı. Ama daha tetiğe basamadan göğsünde iki kırmızı nokta belirdi ve topukları üstünde sendeledi. Bir süre ayakta debelendikten sonra basamaklardan aşağıya yuvarlandı.

Pitt dönüp bakınca bahçede iki eliyle SIG Sauer'ini doğrultmuş olan oğlunu gördü. Onu hedef alan bir kurşun yağmuru başlayınca Dirk hemen evin yan tarafına koştu.

“Destek için sağ ol,” dedi Pitt.

Dirk gülümsedi. “Duman hiçbir zaman kurşunun yerini tutmaz.”

Pitt veranda basamaklarını işaret etti. “Bolcke.”

Dirk ve Pitt hemen verandanın karşı ucuna koştular, ama Blocke ve diğer muhafız ormanın içinde gözden kaybolmuşlardı. Onlar da geri dönüp evin yan tarafındaki merdivene koştular. Pitt kalan duman bombalarını fırlatınca çatıyı yoğun bir duman bulutu kapladı. Aşağıdan gelen ateş kesildi ve 3 numaralı botun komandoları ormandan çıkıp, koşarak merdiveni tırmandılar. Birkaç saniye sonra 2 numaralı bottaki komandolar da gizlendikleri yerden çıkıp saldırıya katıldılar. İki grup birleşince, duman dağılana kadar kısa sürede muhafızları alt ettiler.

Malikâne sessizliğe bürünmüştü, ama iskele tarafından hâlâ arada bir silah sesleri duyuluyordu.

“Alvarez’den haber var mı?” diye sordu Pitt komandolar çatıda toplandıktan sonra.

“Cevap alamadım,” dedi 2 numaralı botun lideri. “İskeleye gitsek iyi olacak.”

“Gelin, yolu göstereyim,” dedi Pitt.

Komandolar merdivenden aşağıya indiler. Küçük bir grup evin içini emniyete alırken diğerleri Pitt’i takip edip, Bolcke’nin kullandığı patikadan ilerlediler. İskeleye vardıklarında burada altı tane muhafız suya doğru ateş etmekteydiler. Onlara *Adelaide*’nin pruvastaki iki silahlı tayfa da katılmıştı.

Komandolar hemen ateş açıp, korunmasız olan birkaçını devirdiler. Diğer iskele muhafızları gizlenmek için ormana kaçtılar. Fakat gemideki tayfalar konumlarını koruyup, ateşe karşılık verdiler. Bu çatışma bir süre devam ettikten sonra daha iyi eğitilmiş olan komandolar iki tayfayı vurdular.

Silah sesleri arasında Pitt bir motor gürültüsü işitti. İçinde Bolcke’nin olduğu küçük bir personel motorunun koyun ağzına doğru ilerlediğini gördü.

Pitt bir kauçuk ağacı dibine çömelmiş, tüfeğini doldurmakta olan 2 numaralı bot liderine döndü. "Bolcke küçük bir botla kaçıyor. *Coletta*'yı ara ve Madrid'e onu yakalamalarını söyle."

Komando tüfeğine bir şarjör yerleştirdikten sonra telsizinin verici düğmesine bastı ve destek gemisini aradı.

Çağrı geldiğinde Madrid bir dürbünle yaklaşmakta olan küçük bir konteyner gemisini izlemekteydi. Dönüp, koydan çıkmak üzere olan Bolcke'nin personel botunu görünce devriye gemisini o tarafa yönlendirdi. "Topçular, yaklaşan bota bir uyarı atışı için hazır olun," dedi. "Ateş!"

20 mm.lik top ateş edince personel botunun önünde bir su sütunu yükseldi. Bot hız kesti, ama hâlâ *Coletta*'nın pruvasına doğru ilerlemeye devam etti. Bütün dikkatini Bolcke'yi durdurmaya veren Madrid kış tarafından yaklaşmakta olan konteyner gemisini göz ardı etmişti.

"Topçular, botun motorunu hedef alın. Ateş!"

Topçu nişan aldı, fakat ateş edemeden yere devrildi ve sanki bir arı sürüsünün saldırısına uğramış gibi kollarını sallayarak çırpınmaya başladı. Çılgıklar atarak küpeşteye koştu ve canını kurtarmak ister gibi kendini göl sularına attı.

Köprü üstünde Madrid bir anda derisinin alev alev yandığını hissetti. Çırpınarak dümenden uzaklaştı ve geminin kontrolünü kaybetti. Acı içinde inlerken konteyner gemisinin doğruca üstüne gelmekte olduğunu gördü.

Gemi düşük hızla *Coletta*'ya çarptı ve muazzam gövdesiyle devriye botunun pruvasını eziverdi. *Coletta* geri savruldu ve içi su dolmaya başladı. Birkaç saniye içinde kış kısmı yükseldi ve tekne sulara gömüldü.

Kendi teknesi konteyner gemisinin yanına bağlanırken Bolcke devriye botunun batışını seyretti. Muhafızı peşinde, indirilen merdiveni bir çırpıda tırmandıktan sonra hemen köprü üstüne gitti. Soluk soluğa dümene doğru yürüdü. Pablo oradaydı; gemi-

nin pruvasındaki Aktif Püskürtme Sistemi'nin marifetine hayran kalmıştı.

"Galiba tam zamanında gelmişiz," dedi Pablo.

"Tesise... tesise saldırdılar," dedi Bolcke.

"Kim saldırdı?"

"Tutsaklardan biri. Dün kaçmıştı."

"Kanal Dairesi'nden olmalılar. Onların devriye botuna benzettim. Eminim sahilde Johansson onların icabına bakar."

"Hayır. Johansson öldürüldü. Kaçan adam tarafından."

"Anlaşmadan haberleri olabilir mi?"

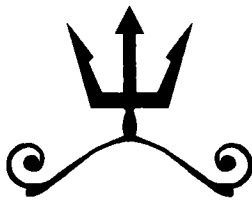
Bolcke başını iki yana salladı.

"Beş milyon dolarla bir sürü tesis satın alabilirsiniz," dedi Pablo.

"Planlar ve motor gemide mi?" Bolcke, *Salzburg*'un görünümündeki değişime baktı.

"Evet."

Pablo ona doğum gününde hediye bekleyen bir çocukmuş gibi bakıyordu. "O halde, ödememizi bir dakika bile geciktirmek için bir neden göremiyorum." Gemiye kanalın ana geçiş yoluna girme talimatını verdi. *Salzburg* hızla yol almaya başladı.

69

KANAL KOMANDOLARI ALVAREZ’İ VE KOYUN İÇİNDE savrulmuş veya iskele kolonlarına tutunmuş adamlarını sudan çıkardılar. Operasyon lideri sudan çıkmış sıçan gibi görünüyordu, fakat ekibinin yarısını kaybetmiş olmanın çöküntüsünden silkinip, geri kalan adamlarının kumandasını ele aldı.

İskelenin karşı ucunda, ormana kadar uzanan bir patikayı işaret etti. “Tutsaklar orada mı?”

“Evet,” dedi Pitt. “O patika imalathaneye çıkıyor. Tutsakların binası hemen onun ötesinde.”

Alvarez adamlarını iki gruba ayırıp, öndeki ekibin başında yürümeye başladı; Pitt ve Dirk de onun arkasındaydılar. Bir pusu ihtimaline karşı temkinliydiler, ama muhafızlar ortalıkta görünmüyorlardı. Yüksek çatılı, yanları açık olan imalathaneye yaklaştıkça patika genişlemekteydi. Alvarez yan girişe bakmaları için üç adamını gönderdi, ama adamlar oraya varamadılar.

Binanın her kapısından ve penceresinden ateş açılmıştı. Bolcke’nin geride kalan on iki muhafızı son bir savunma ve karşı saldırı yapmak için imalathanede toplanmıştı. Aniden başlattıkları yaylım ateşiyle Alvarez’in ekibinin yarısı öldü.

Alvarez'in kendisi de bacağından vurulmuştu; Pitt onu emniyetli bir yere çekti. Operasyon lideri hemen onların yan tarafından gelmekte olan yedek kuvvetlerini çağırdı. Yoğun bir ateşle karşılık verirlerken yaralı adamlarını korunabilecekleri ormanın içine çekti; çatışmada iki taraf da üstünlük sağlayamıyordu. Alvarez destek istemek için *Coletta'yı* aradı, ama karşılık olarak sadece parazit sesi geliyordu. "Cevap vermiyorlar," dedi Pitt'e. "Destek olmazsa, geri çekilmek zorunda kalacağız."

"Tutsakları almadan olmaz," dedi Pitt. Baygın bir yaralı komandonun tüfeğini aldı. "Onları oyalamaya devam et. Biz de binanın etrafından dolanmaya çalışacağız." Başıyla Dirk'ü gösterdi.

İki adam imalathanenin bir hayli açığından geçip ormana daldılar. Pitt bir ilmik şeklinde dolandıktan sonra geriye, binaya doğru ilerledi. Yaşlı bir sedir ağacının ardından imalathanenin arka tarafını ve bunun biraz ötesindeki tutsak yatakhanesini görüyorlardı.

Yatakhane geniş bir açık alanın tam ortasıdaydı ve imalathanedeki muhafızların görüş alanı içindeydi. Pitt yatakhane kapısından silahlı çatışmayı seyreden birkaç tutsak gördü.

Bulundukları yerle kapı arasında duran bir el arabası olduğunu fark etti. "O el arabasına koşacağım. Eğer fark edilmeden erişebilirim, kapıya kadar gidebilirim."

Dirk bulundukları yerle imalathane arasındaki mesafeye baktı. "Seni buradan koruyabilmem için mesafe çok uzun. Ben de seninle geliyorum."

Pitt itiraz edemeden Dirk el arabasına doğru koşmaya başladı. Pitt de peşinden koştu, ama güçsüz kalmış bacaklarıyla ona yetişemedi.

İmalathanenin ikinci katındaki bir muhafız onları gördü. Dirk el arabasının arkasına gizlenirken kurşunlar hemen yanındaki toprağı paralıyordu. Birkaç adım gerisindeki Pitt de siper alabilmek için balıklama yere atladı ve oğlunun üstüne doğru yuvarlandı.

Dirk tabancasını çıkarıp iki el ateş etti, ama bu sadece binadaki başka muhafızların da dikkatini çekmeye yaradı. Birkaç yerden gelen ateşle el arabasının metal kenarlarından çınlamalar yükseliyordu.

“Umduğum gibi gizli kalamadık,” dedi Pitt.

“Binanın her tarafında silahlı adamlar var herhalde.” Dirk başını kenardan çıkarıp iki el daha ateş ettikten sonra hemen eğildi. “İkinci katta roket güdümlü el bombası olan biri var.”

Pitt el arabasının kenarından başını uzatıp açık pencereye doğru art arda ateş etti. Mermiler pencerenin çerçevesini doğrayıp, camı parçaladı. Tam geri çekilecekken gölgelerin içinden omzunda yeşil bir düzenek olan bir muhafız gördü. Roket güdümlü el bombasıyla yapılacak isabetli bir ateş, ikisini de buharlaştırebilirdi.

Tüfeğini el arabasının üstüne çıkardı, tam ateş edecekken müthiş bir patlama sesi duydu. Tutsak yatakhanesinin arkasındaki binadan simsiyah bir bulut yükselirken ateş sesleri kesildi.

Pitt saatine bakıp, gülümsedi. Zhou devreye girmişti. “On dakika geç kaldın,” diye mırıldandı.

Bir saniye sonra bütün imalathane ateş topu haline geldi. Bunu altı binanın daha infilak etmesi izledi. Özütleme binası dahil diğer bütün binalar yerle bir olmuştu. Bolcke’nin tesisi sistemli bir şekilde imha olurken bütün orman dumana boğulmuştu. Zhou sadece tutsak yatakhanesini, Bolcke’nin malikânesini ve çatışma sırasında büzülüp kalmış araştırma görevlilerinin bulunduğu personel binasına dokunmamıştı.

İmalathaneden fırlayan parçalar yağmur gibi üstlerine yağarken Pitt ve oğlu el arabasının arkasında siper aldılar. İnfilak sonucu bilyeli değirmen yerinden sökülüp bir yan duvardan dışarı fırlamış, ormana doğru yuvarlanıyordu. İçerideki muhafızların çoğu hemen ölmüştü, fakat birkaç tanesi yara almadan

pencereden dışarıya atladılar. Kanal komandoları onları anında mihladılar.

Pitt ve oğlu hemen tutsak yatakhanesine koştular. Pitt ateş edip kilidi parçaladıktan sonra bir tekmede kapıyı açtı. İçerideki tutsaklar hemen kendilerini dışarıya attılar.

“Sizi görmek ne güzel,” dedi Plugrad, Pitt’in yanına gelerek.

Maguire ve diğerleri de gelip onun elini sıktılar. Pitt kala-balığın içine daldı, bir yandan tutsakları sayıyor, bir yandan da endişe içinde arkadaşını arıyordu. Sonuncu adamı da gördükten sonra bir kişinin eksik olduğunu fark etti. Giordino.

Pitt yemek ve yatma yerlerine gitti, kimse yoktu. Tekrar ka-pıya dönerken açık mutfakta iki parmaklık arasına gerilmiş bir hamak gördü. Giordino bunun üstünde hareketsiz yatıyordu. Pitt yanına sokulup endişeyle arkadaşına baktı. Derken Giordino’nun gırtlğından tanıdık bir horlama sesi çıktı.

Pitt ağzı kulaklarında, “Kalk artık, uyuyan güzel,” dedi.

Giordino tek gözünü açtı. “Ne çabuk döndün.”

“Beni özleyeceğini biliyordum.”

Giordino esneyerek doğruldu. “Havai fişek gösterisi güzeldi. Bolcke’yi yakaladınız mı?”

“Hayır, şamata başladığı anda kaçtı.” Giordino’ya hemen ya-nındaki bir sopayı koltuk değneğı niyetine uzattı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Ulusal seksek şampiyonasına katılacak gibi.” Giordino tek bacağı üstünde sekip, koltuk değneğini koltuk altına yerleştirdi. Yaralı bacağı o kadar kalın sarılmıştı ki, ilk bakışta bir ağaç çotu-ğunu andırıyordu. Pitt kapıya gidene kadar ona yardım etti; diğer tutsaklar ayrılmaya korktukları için orada duruyorlardı.

Dumanlar tüten imalathanenin yanından koşan bir koman-do Pitt’in yanına geldi. “Beni Alvarez gönderdi. Bütün tutsaklar bunlar mı?”

“Evet, hepsi burada.”

“O patlamalar nereden çıktı?”

“Daha önce yerleştirilmişti. Postu kurtarmamızı sağladı.”

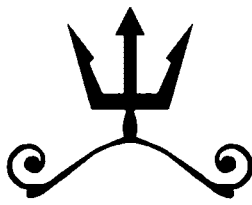
“Gerçekten öyle,” dedi adam. “Alvarez herkesi iskeleye getirmenizi istiyor. İlgilenmemiz gereken çok sayıda yaralı var.” Dönüp, geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Pitt tutsakları yerleşkeden çıkarırken Giordino kolunu tutup, göğü işaret etti.

“Birisi biz olmadan mı gidiyor?”

Pitt başını kaldırıp bakınca iskele tarafından yükselen siyah dumanları gördü; büyük bir dizel motordan çıkıyordu.

“*Adelaide*,” dedi Pitt. Savaş henüz bitmiş değildi.

70

PITT, "AL, ONLARI İSKELEYE GÖTÜR," DIYE BAĞIRDI. "DIRK, SEN benimle gel."

Alvarez tutsakları serbest bırakma telaşı içinde *Adelaide*'yi emniyete alması için birini göndermeyi unutmuş, köprü üstünde saklanmış olan Gomez saldırı başladığı anda geminin motorlarını çalıştırmıştı. Bolcke'nin kaçtığını gördükten ve ormandaki patlamaları işittikten sonra orada oylanması için bir neden kalmamıştı.

Pitt ve Dirk ormandan çıktıkları anda *Adelaide*'nin hâlâ iskelede olduğunu gördüler. Kıç halatı çıkarılmıştı; Pitt, Gomez'in halatı gemiye çektiğini ve hemen üst güverteye koştuğunu gördü. Geminin ön kısmında bir tayfa borina halatını çıkarmaya gidiyordu.

Pitt ve oğlu koşmaya devam ettiler. Öndeki borda iskelesi hâlâ yerindeydi, yani hâlâ gemiye çıkmaları için veya borina halatını tutmaları için bir fırsat vardı. Tayfa halatı iskele babasından çıkarınca bu ihtimal de buhar oldu. Adam sonra koyun giriş tarafına baktı. *Adelaide*'nin ısınmakta olan motorlarının uğultusu ara-

sında bir kıçtan takma motor sesi duyuluyordu. Pitt ve Dirk geminin uzunluğu boyunca koşarlarken sesin kaynağını gördüler.

Bu 3 numaralı şişme botu kullanan Summer'dı. Yanında, botun dibinde yatmakta olan perişan durumda dört beş adam vardı.

İskeledeki tayfa bir an ona baktıktan sonra borina halatını bir tekmede suya attı. Bot iskeleye yaklaşırken tabancasını kılıfından çıkarıp, Summer'a nişan aldı.

Art arda patlayan silahlardan çıkan altı kurşun tayfanın sırtını parladı. Bu atışlardan en az ikisi Dirk'ün SIG Sauer'inden, diğerleri Pitt'in tüfeğinden çıkmıştı. Tayfa onlara dönüp tabancasını rasgele ateşledikten sonra ölerək yere devrildi.

Bir saniye sonra bir sürtünme sesiyle şiddetli bir çarpma gürültüsü duyuldu.

"Gemi kalkıyor!" diye bağırdı Dirk.

Gomez motorlara hız verip iskeleden ayrılmaya başladı. Gürültü iskele kenarından kayarak geminin gövdesine çarpan iskele bordasından gelmişti. İskele bordasının bir ucu güverteye monte edildiği yerden sallanıyordu.

Gemi ayrılırken Summer şişme botu iskele boyunca sürdü. "Bir konteyner ortaya çıkıp *Coletta*'ya çarptı," diye bağırdı Pitt ve Dirk'e. Konteyner gemisi uzaklaşırken botla oraya gidip, kurtulanları toplamıştı. "Eminim, Bolcke'yi almışlardır. Bu gemi *Salzburg* olabilir."

Pitt'in aklına çeşitli ihtimaller üşüştü. Summer haklıysa, *Sea Arrow*'un planları ve motoru gemide olurdu. Muhtemelen Ann de oradaydı. Bu gemi kanaldan kaçmadan durdurulmalıydı.

Adelaide'nin arkasından bakarken çocuklarına talimat verdi. "Dirk, iskelenin en sonuna koş. Summer motoru durdurma, yanına geliyorum."

Tüfeğin kayışını sırtından geçirdikten sonra balıklama suya daldı. Suya girdiği yer şişme botun bir metre yanındaydı, ama o

gemiye doğru kulaç atmaya başladı. Hareket halindeki gemiye yetişmesi mümkün değildi, ama Pitt'in başka bir hedefi vardı: frengi deliğinden sarkan borina halatı hâlâ su üstündeydi. Kalın halatı tuttu ve ucundaki ağır ilmik eline gelene kadar avucunda kaydırdı. İlmiğe bağlı bir ip vardı; Pitt bunu şişme bottaki adamlardan birine attı.

"Geminin yanından ayrılma," diye bağırdı Summer'a ve şişme botun kenarına tutundu.

Bitkin haldeki Madrid, Pitt'in bota çıkmasına yardım ettikten sonra birlikte kalın borina halatını içeriye çektiler. Pitt kızına botu geminin önüne geçirmesini söylemişti. Kıydaysa Dirk iskelelenin ucuna, son bir babanın bulunduğu yere koşmuştu. Şişme botu gören Gomez onların neyi hedeflediğini anlayınca gemiyi koyun karşı tarafına doğru yöneltti.

Adelaide'nin uzaklaştığını gören Dirk, kız kardeşine çabuk olması için haykırdı. Pitt ve Madrid'in kolları ağır halatı çekmekten güçsüz kalmıştı. Summer iskeleye yanaşınca motoru susturdu; Dirk karın üstü yatıp elini uzattı. Pitt borina halatının ucundaki ilmiği fırlattı, Dirk son anda bunu yakalayabildi. Bütün gücünü kullanarak ilmiği zorbela iskele babasının üstünden geçirdi.

"Kopabilir, geri çekil," diye uyardı Pitt.

Dirk ayağa kalkıp iskelenin başına doğru koşarken, Summer da şişme botu çevirip, aynı yönde ilerledi. Birden şişme bot yön değiştirip *Adelaide*'ye doğru hızlanmaya başladı. Dirk kardeşinin bunu neden yaptığını hemen anladı. Summer botu hâlâ havada sallanmakta olan iskele bordası hizasında sürerken Pitt atlayıp, bunun ucundan tuttu ve kendini yukarıya çekerek tırmanıp gemiye çıktı.

Borina halatı iyice gerilmiş halde gemiyi olduğu yerde tutuyordu. Pervaneleri hâlâ dönerken kış tarafı sancak yönünde sallanmaya başladı. İskele babası geminin hareketine engel olmak için dayanırken bağlantı yerinde adamakıllı zorlanıyordu.

Bu çekişme sürerken Summer botu iskele merdivenine getirdi; Dirk bottaki Madrid'in ve diğer yaralıların çıkmalarına yardım etti. Son olarak Jorge de iskeleye çıktıktan sonra Dirk şişme bota atladı. "Beni gemiye götür. Babama yardım edeceğim."

Summer motoru gazladı ve Dirk'ün iskele bordasına atlama-sı için *Adelaide*'nin kenarına yanaştı.

"Dikkatli ol," diye bağırdı Summer.

"Tamam. Sen o halattan uzak dur."

Summer tekrar iskeleye giderken gergin halattan bir tıngırtı sesi yükseldi. Gomez dümeni çevirmiş, halatı koparmak için motorlara tam hız vermişti. Mutlaka kopacaktı ve nihayet koptu da...

Borina halatının ilmiği iskele babasından koptu ve *Adelaide*'ye doğru bir kamçı gibi savruldu. Halat geminin gövdesine çarparken iskele bordasına tutunmuş olan Dirk son anda başını eğerek canını kurtardı. Artık boşta kalan halat üstüne yığılırken kendini yukarıya çekip, gemiye çıktı.

Artık hiçbir yere bağlı olmayan gemi hızla koydan çıkmaktaydı. Dirk babasını görebilmek için güvertede bakındı, ama pruvadaki iki silahlı tayfanın cesedi dışında gemi boş gibi görünüyordu. Arka üst güvertedeki köprü üstüne baktıktan sonra hızla o yöne koşmaya başladı. Yan kapıya varmış, ilk basamakları çıkarken yukarıdan silah sesleri geldi.

Dirk hızla basamakları çıkarken silahlı çatışma yarım dakika kadar sürdü. Dördüncü kata vardığında sesler kesildi. Dirk temkinli adımlarla köprü katına geldi. Elinde tabancasıyla köprü üstüne girdi.

Daha iki adım atamadan ensesinde sıcak bir namlu hissetti. Ne yapacağını bilemez haldeyken namlu ensesinden çekildi.

"Gemiye çıkma izni verdiğimi hatırlamıyorum."

Dirk dönüp de elinde tüfekle duran babasını görünce rahat bir nefes aldı.

"Bu köhne geminin kaptanı olduğunu bilmiyordum," dedi Dirk.

"Gördüğün gibi, artık öyleyim," dedi Pitt köprü üstünü işaret ederek.

Odanın içi savaş alanı gibiydi. Pencereleler kırılmış, radar ve navigasyon ekranları parçalanmıştı. İmha olmuş elektronik cihazlardan çıkan duman havayı ekşimik bir kokuyla doldurmuştu. Gomez'in kanlar içindeki cesedi bir köşede yatmaktaydı.

"Ona bir fırsat verdim, ama kullanmadı."

Dirk başını salladı, sonra kumandasız geminin kırık ön camından dışarıya baktı. *Adelaide* koydan dışarıya çıkmak üzereydi, ama yolu üstünde kayalardan ve mangrovlardan oluşan bir duvar vardı.

"Önümüzde kayalar var!" diye haykırdı Dirk hemen dümene sarılarak.

"Onlar gerçek değil," dedi Pitt. "Koyu gizlemek için yapılmış dekor."

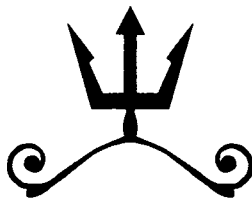
Birkaç saniye sonra gemi bu dekorun içine daldı. Herhangi bir çarpışma sesi çıkmadı. *Adelaide* önünde hiçbir şey yokmuş gibi yoluna devam etti. Yan pencereden bakan Dirk ters dönmüş bir köpük kayanın suyun üstünde kayarak uzaklaştığını gördü.

Koydan çıkan *Adelaide* Gatun Gölü'nün açık sularına girmişti. Büyük bir vinç gemisi kuzeye doğru kanalı geçerken iki tanker ve bir konteyner gemisi güneye doğru seyrediyordu. Pitt dümen başına geçip gemiye tam hız veren talimatı tuşladı.

"Diğerlerini almak için dönmeyecek miyiz?" diye sordu Dirk.

Pitt kanalın karşı ucunda gözden kaybolmak üzere olan konteyner gemisine baktı.

"Hayır," dedi. "Yakalamamız gereken bir gemi var."

71

BOLCKE KÖPRÜ ÜSTÜNDEKİ ARKA PENCEREDEN DIŞARIYA bakıyordu. Gizli tesisinden yükselen siyah dumanlar bütün ufku kaplamıştı. Tesisinin o kaçan tutsak, ön merdivenine duman bombası atan adam tarafından imha edildiğini biliyordu.

Ama Pablo haklıydı. *Sea Arrow*'un teknolojisini satınca elde edeceği para yeni bir nadir toprak elementi özütleme tesisi açması için yeter de artardı bile. Madagaskar'da bir alanda ön çalışma yapmıştı zaten. Ne ki, mineral piyasasında çok kritik bir zamandayken aylarca ticari faaliyette bulunamayacaktı. Yemin etti: Kolombiya'ya sağ salim ayak basar basmaz Pablo'yu o tutsağın peşine salacak, kellesini tepsi içinde getirmesini isteyecekti.

Salzburg, Gatun Gölü'nün Gamboa Reach adındaki dar bir uzantısına girerken ön tarafa döndü. "Havuza ne kadar kaldı?"

Pablo ona döndü. "Pedro Miguel'e on sekiz kilometre var." Bolcke'nin yüzündeki endişeyi fark etti. "Telsizle haber verdim. Havuzun transit şefi bizi bekliyor. Sorun çıkmayacak."

Köprü telsizinde bir tanker kılavuzunun gölden geçen başka bir gemiye yağdırdığı küfürler duyuluyordu. Bolcke ve Pablo

buna kulak asmadılar ve alt güvertede, konteynerler arasındaki kamyon kasasında gizli *Sea Arrow* motoruna baktılar.

Üç kilometre arkalarındaki tanker kılavuzu hâlâ önüne geçen büyük kuru yük gemisine sövmekteydi. “Kanalın bu kısmında azami hız sekiz nottur, salak herif,” diye bağırdı telsizde.

Adelaide’nin köprü üstünde Pitt adamın söylediği tek bir şeyi bile işitemiyordu, çünkü geminin telsizi Gomez’le girdiği silahlı çatışma sırasında parçalanmıştı. Navigasyon cihazları da imha olduğu için ne süratle gittiğini de bilmiyordu. Ama o anda sekiz nottan daha hızlı seyrettiğinden şüphesi yoktu.

Bütün kargosu ve yakıtının çoğu boşalmış durumdaki *Adelaide* kolayca hız yapabiliyordu. Pitt geminin kapasitesini sonuna kadar zorlayarak hızını yirmi nota çıkardı. Az sonra tankeri ve öfkeli kılavuzunu geride bırakmış, gözünü önündeki gemiye dikmişti. Bu büyük bir Hollanda Panamax tankeri idi ve neredeyse üç yüz metre uzunluğundaydı.

Kanalın bu kısmı daha da daralırken Pitt, Hollanda gemisini geçmek için sol tarafına yanaştı. *Adelaide* tankerle aynı hizaya geldiği anda karşı yönden gelen bir konteyner gemisi belirdi.

Dirk tankeri geçmek için gereken mesafeyi hesapladıktan sonra başını iki yana salladı. “O konteyner gemisinden önce tankeri geçmemiz imkânsız”

Babasının hız kesip, geçecek yer olana kadar tankerin arkasına gireceğini düşünüyordu. Ama Pitt dümen başında gayet sakin. Yavaşlamaya hiç niyeti yoktu.

Dirk babasına sırtarak baktı ve başını iki yana salladı. “O konteyner gemisindekiler pek memnun kalmayacaklar.”

Karşıdan gelmekte olan geminin kılavuzu *Adelaide*’yi görmüş ve geride kalması için telsizle öfkeli çağrılar yapmaktaydı. Ne ki, telaş dozu giderek artan bu çağrılara karşılık gelmedi ve iki gemi birbirlerine doğru ilerlemeye devam etti.

Pitt tankerin büyük bir kısmını geride bırakmıştı, ama devasa uzunluğu onu tamamen geçmesini imkânsız kılıyordu. İlerideyse tanker ve konteyner gemisinin pruvaları aynı hizaya gelmişti ve artık kimse için kaçış yoktu. Pitt kanalın bu kısmının üç geminin yan yana geçebileceği kadar geniş olduğunu tahmin ediyordu, fakat derinliğinin yeterli olup olmadığını bilmiyordu. Kendisi kanalın tam ortasında, en derin olacağı bir yerdeyken çok da umursadığı yoktu.

Tanker kılavuzu gemisini yavaşlatmak için elinden geleni yapıp, dümeni kanalın sağ yönüne çevirdi. Ama en derin su kesimi onda olduğu için kıyıya daha fazla yaklaşmak istemedi. Artık her şey konteyner gemisinin kılavuzuna kalmıştı.

Pitt de çözüme katkıda bulunmak için tankere alabildiğine yaklaştı; öyle ki, bir gemiden diğerine kolayca atlanabilirdi. Ama yine de görüldüğü kadarıyla çarpışma kaçınılmaz gibiydi.

Konteyner gemisi karşı yönden yaklaşırken Pitt ve oğlu olası sarsıntı için bir yere tutundular. Pruvası onlara doğru yaklaşırken tepeleme konteynerle dolu gemi bütün görüş alanlarını kapamıştı. Fakat kılavuzu akıllıca davranıp, kıyıda karaya oturmasının çarpışmaya göre daha emniyetli olacağına karar verdi ve Pitt'e yol açmak için gemisini kenara yöneltti.

Gemiler bir metreden az bir aralıkla birbirlerinin yanından geçerken konteyner gemisinin gövdesi zemini kazıdı ve pervaneler çamuru çalkalamaya başladı. İki geminin köprüleri yan yana gelince kılavuz ve güverte zabıtları salyalar saçarak küfrü bastılar. Pitt gülümseyerek onlara el salladı.

"Bu yüzden kaptan ehliyetine el koymak isteyecekler," dedi Dirk.

"Ehliyetimin olmadığını öğrendikleri zaman ne kadar kızacaklarını düşünsene," dedi Pitt.

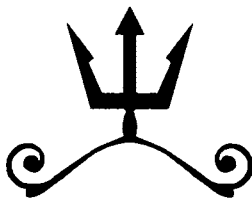
Kanal ileride kıvrılıp daraldığı için Salzburğun bir bölümü görünmez olmuştu. Köprü üstünde Bolcke ve Pablo telsizdeki

son öfke patlamalarını duyduktan sonra dikkat kesilmişlerdi. Konteyner gemisi *Adelaide*'nin yanından geçerken kış tarafında yazılı adını okumuş, telsizde tehditlerini bu ismi kullanarak yapmaya başlamıştı. "*Labrador*," diye bağırdı. "Colón'daki yetkililere şikâyetle bulunacağım."

Geminin adını duyunca Bolcke taş kesti. "*Labrador*. Bu iskelemizdeki kaçırılan gemiye verilen isim." Bir dürbün alıp arka pencereye koştu. Evet, hiç şüphe yoktu; bir kilometre arkalarında Hollanda tankerinin yanından geçen kuru yük gemisi *Adelaide*'ydi.

Yüzü sarardı. "Peşimizden geliyorlar," dedi Pablo'ya.

Pablo telaşlanmadan navigasyon ekranına baktı. "İlerideki havuzlara güvenle geçebilmemiz lazım. Geçemezsek," dedi gözlerinde buz gibi bir ifadeyle. "Peşimizden geldiklerine pişman ederiz."

72

İKİ GEMİ KANALIN EN TEHLİKELİ YERİ OLAN GAILLARD Dilimi'ne girmişlerdi. On beş kilometre uzunluğundaki bu dilim kanalı inşa eden mühendisler için en zorlu aşama olmuştu. Muazzam bir hafriyat çalışmasıyla bazı yerlerinde seksen beş metre derinliği olan hendekler kazılmış, bunun için çok hassas buharlı ekskavatörler ve işçiler kullanılmıştı. Kimi kazalar ve heyelanlar sonucu, ama çoğu sarıhumma ve zatürre sonucu binlerce işçi hayatını kaybetmişti.

1914 yılında kanala su boşaltıldığı zaman bu işin neye mal olduğu unutulmuştu. Dışarıdan bakınca dilimin sakin görünüşü çok yanıltıcıydı; aldatıcı akıntıları bu dar geçitte seyretmeyi son derece çetin bir iş haline getiriyordu.

Pitt büyük gemiler için altı not hız sınırı olduğunu gösteren uyarı tabelasına aldırmadan dilime yıldırım gibi girdi. Arada bir geminin arkası sağa sola savrulunca akıntının etkilerini hissediyordu. Buna rağmen hızını kesmedi. *Salzburg*'la arasındaki mesafeyi yarım kilometreye indirmişti.

Her ne kadar Pablo kaptana hızı artırmasını emretmişse de, *Salzburg*'un hızını artırması epey zaman aldı. Pablo geriye bakıp,

Adelaide'nin çok daha süratli olduğunu görünce, kaçmaktansa saldırıya geçme zamanı geldiğine karar verdi.

Pitt, *Salzburg*'un ön güvertesinde birkaç adamın toplandığını görünce dümeni Dirk'e verdi.

"Daha önce hiç bu büyüklükte bir gemi kullanmadım," dedi Dirk.

"Hiç zor değil," dedi Pitt. "Yeter ki, kıyıdan uzak tut. Şimdi dönerim."

Salzburg'a yaklaştıkları sırada Pitt gemi pruvasında üç adamın büyük bir radar çanağına benzer bir şeyi taşıdıklarını gördü. Adamlar bu çanağı konteynerlerin arasından yuvarlayıp, yüzü geriye, *Adelaide*'ye dönecek şekilde yerleştirdiler.

Birkaç dakika sonra Pitt tekrar köprü üstündeydi. Dirk babasını yansıtıcı, gümüş renkli bir tehlikeli madde koruyucusu kıyafet içinde görünce şaşırdı. "Kovboy kıyafetine ne oldu?"

"Bunları gemiye gelirken korunmak için getirmiştik," dedi Pitt. "Bolcke'nin gemilerinde Aktif Püskürtme Sistemi denen ve kalabalık kontrolleri için kullanılan bir mikrodalga düzeneği var, ama onlarınki öldürmeye ayarlı. Büyük ihtimalle *Salzburg*'da bunlardan bir tane vardır."

Dirk eliyle ön tarafı gösterdi. "Yani pruvalarındaki şu çanak mı?"

Pitt, APS'nin doğruca onlara çevrilmiş olduğunu görünce diğer elbiseyi Dirk'e uzattı. "Bunu hemen giy."

Dirk koruyucu elbiseyi giyerken sırtında bir yanma hissetti. "Çalıştırmaya başlamış olmalılar," dedi çabucak fermuarı kapatarak.

Pitt de aynı yanma hissini yüzünde hissederken elbisenin yüzünü de örten kapüşonunu indirdi ve dümene geçti.

"Duvarın arkasında kal," dedi oğluna.

Dümeni sancak tarafına kırdığı anda göğsünde ve kollarında yanma hissetti. Parçalanmış köprü penceresi önündeyken düze-

neğin tam ateş hattında bulunuyordu. Üstündeki koruyucu giysi bir miktar koruma sağlıyordu, ama hiç etkilenmiyor değildi.

Salzburg'un önüne yerleştirilmiş olan sistem *Adelaide*'yi vura-bilmek için iskele tarafından ateş etmek zorundaydı. Bu ışınlar-dan kaçınabilmek için Pitt'in kanalın uzak sağ tarafına geçmesi ve öndeki geminin arkasından sokulması gerekiyordu. Birkaç da-kika sonra bu planı uyguladı.

Bolcke, *Adelaide*'nin aniden rota değiştirdiğini gördü. "Kıyıya doğru gidiyor. Sanırım, onu hakladın."

"Düzenek operatörü köprü üstüne tam isabet sağladığını bil-diriyor," diye karşılık verdi Pablo.

Derken *Adelaide*'nin rotasını düzelttiğini gördüler. Hâlâ hız üstünlüğü olduğu için *Salzburg*'un kış tarafına yaklaşıyordu.

"Galiba bize çarpmaya çalışacaklar," dedi Bolcke.

Pablo navigasyon ekranına bakınca az sonra Pedro Migu-el'deki ilk havuz setine yaklaşacaklarını gördü. "Havuzlar gö-rünmeden onlardan kurtulmalıyız." Kaptana bir şeyler söyledik-ten sonra köprüden ayrıldı.

Bolcke olduğu yerde kalıp arka pencereden takipçi gemiyi izlemeye devam etti.

Pitt önündeki gemiyle arasındaki mesafeyi koruyordu. *Salz-burg*'un yanına sokulup, onu kıyıya doğru itmeyi ummuştu, ama iskele küpeştesindeki APS'yi görünce bu planı suya düştü. Yeni bir hamle düşünürken *Salzburg* aniden yan döndü.

Pablo'nun talimatı üzerine kaptan, *Salzburg*'u iskele yönüne döndürmüştü. APS operatörleri hemen ışını *Adelaide*'nin köprü üstüne nişanladılar. Pitt derisinde yine o tanıdık yanma hissini duydu, ama asıl tüylerini diken diken eden şey, düzeneğin ya-nında gördüğü silahtı. Küpeştede Pablo ve yanındaki adamın omuzlarında roketatarlar vardı. Bir saniye sonra ikisi de silahla-rını ateşlediler.

“Köprüden kaç!” diye bağırdı Pitt el bombaları onlara doğru uçarken.

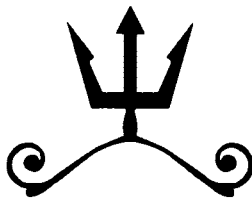
Kaçacak zamanı olmadığı için son anda dümeni iskele yönüne çevirip, kendini yere attı.

Dirk de bir yan merdivene doğru atladı.

İlk bomba köprü altına, *Adelaide*’nin üst güvertesinin çelik yüzeyine çarpıp güverteye düştü ve kimseye zarar vermeden bir ambar kapağının üstünde patladı.

İkinci atış Pablo’dan geldi ve isabetli oldu. Bomba Pitt’in hemen başının üstündeki parçalanmış pencereden içeriye girdi. Tavandan sekerek arka bölme duvarına çarptı ve orada patladı. İnfilakla bütün üst güverte sarsıldı, köprü üstü alevli bir dumana boğuldu.

Salzburg’un güvertesinde bu manzarayı izleyen Pablo gülümsedi. Bu cehennemden kimse sağ çıkamazdı.

73

İKİ ŞEY PITT'İN HAYATINI KURTARDI. BİRİNCİSİ, EL BOMBASININ yerde sıçradıktan sonra arka duvar bölmesinde sekip, bir kumanda panelinin önünde patlamasıydı. Şarapnel patlayıp, etrafa saçıldı ve panele isabet etti. Pitt püsküren çelik parçacıklarına hedef olmamıştı.

Onu kurtaran ikici şeyse, üstündeki koruyucu giysiydi. Bu kıyafet onu patlamayla birlikte parlayan ve bütün köprü üstünü kaplayan alevden korumuştur. Bir hayli sersemlemişti ve solumakta zorlanıyordu, ama Dirk onu oradan çıkarmak için geldiğinde ayağa kalkabildi.

“İyi misin?” diye sordu Dirk.

Kulakları hâlâ çınlayan Pitt zorbela konuşabildi. “Evet, kovboy kıyafetim sayesinde.” Sendeleyerek pencereye yürüdü. “Artık ona iyice yaklaşmış olmamız lazım.” Kendi sesini duymak için bağırarak zorunda kalıyordu.

Tam o anda pruvanın tarafından şiddetli bir çarpma sesi duyuldu. Gemi sarsılarak dururken Pitt ve Dirk düşmemek için bölme duvarına tutundular.

Pitt kendini yere atmadan önce dümeni iskele yönüne kırınca *Adelaide* yan dönmüş *Salzburg*'la çarpışma rotasına girmişti. Dar kanalda sıkışmış olan *Salzburg*, *Adelaide*'nin yanından geçmeyi umarak, başlamış olduğu U dönüşüne devam etmiş, ama Pitt'in hamlesi buna engel olmuştu.

Bolcke hayretler içinde köprüsü kömür olmuş, görünmez bir el tarafından yönetilen *Adelaide*'nin onlara doğru gelişini izledi. *Salzburg* iskele dönüşünün yarısını tamamlayamadan *Adelaide*'nin pruvası ona tam ortasından çarptı ve yedi metre kadar içine girdi. *Salzburg* tam dolu olsaydı, kaburgasına binen bu baskı onu ikiye ayırabilirdi. Yine de çarpma sonucu bütün kenarlarındaki plakalar büküldü ve iç kısımlarına su dolmaya başladı.

Güvertede dizili kargo konteynerleri devrilen bloklar gibi saçılıyordu. Birkaç tanesi sancak tarafındaki küpeşteyi ezip, kanala yuvarlandı. İskele tarafında içi boş iki konteyner APS'nin üstüne devrilip, çanağı ve iki operatörünü yamyassı etti. Başka bir konteyner yuvarlanarak Pablo'yla birlikte roketatar kullanan adamın bacağına ezip onu yere mıhladı. Adam inleyerek Pablo'dan yardım istedi, ama yapabileceği bir şey olmadığı için Pablo onu orada bırakıp gitti.

İki gemi de ölümcül hasar almıştı, ama *Salzburg*'un daha kötü durumda olduğu belliydi. Gemi hızla iskele tarafına yatmaya başlarken başka konteynerler kenardan yuvarlanarak suya düştü. Kanal suları ana güvertesine dolarken batışı hızlandı.

Pablo koşarak köprüye çıktığında Bolcke zombi gibi olanları seyretmekteydi. Pablo onun yanından geçip kilitli bir dolaba gitti ve bir tekmede kapısını açtı. Dolapta, içinde Heinland'ın *Sea Arrow* planları olan plastik kutu vardı. "Kaptan nerede?" diye sordu. "Gemiden çıkmamız lazım."

"Baş çarkçıya bakmaya gitti."

"Kaybedecek zamanımız yok, hemen bota gitmemiz gerekiyor." Kutuyu alıp, köprüden çıktı.

Bolcke bir adım gerisinden onu takip ediyordu. Ana güverteye çıkınca, Bolcke'nin personel botunun asılı olduğu, artık yüksekte kalan sancak küpeştesine koştular. Pablo kutuyu botun içine atıp, "İçine bin," dedi. "Botu suya indirip, sonra içine atlayacağım."

Bolcke ona söyleneni yaptı. Pablo vinç kontrolüne gidip botu indirmeye başladığında Bolcke onu durdurdu.

"Şuraya bak, diğer gemiye..."

Adelaide'nin üst güvertesi altında gümüş renkli koruyucu giysileri içinde iki adam belirdi. Birinin kıyafeti siyah kuruma bulanmıştı. Pablo diğer adamın elindeki tabancayı gördü.

"Onları nasıl oyalayacağımı biliyorum," dedi. Personel botunu sertçe suya indirdikten sonra borina halatını çözdü; Bolcke de vinç kablosunu salıverdi. Pablo yatakhane kısmına koşup, Ann'in kamara kapısını açtı.

Ann ilk kez onu gördüğüne memnun oldu. Her ne kadar olup biteni bilmiyorsa da, geminin batmakta olduğunu anlamıştı ve kamarasında boğulacağından korkuyordu.

"Gidiyoruz!" dedi Pablo bilekleri arasındaki kelepçeden tutup, onu koridora çekerek.

Ana güverteye çıktıklarında *Adelaide*'nin bütün cüssesiyle *Salzburg*'a yapışmış olduğunu gören Ann şok oldu. Bu durum *Salzburg*'un dik bir açıyla yan yatmasını engellemiyordu.

Pablo onu ayak bilekleri hizasındaki su içinde çekerek iskele küpeştesine götürdü. Yana kaymış ve yanındaki küpeşteyi ezmiş tek bir konteynerin önüne gelince durdu. Bu konteyner diğerleri arasından kolayca seçilebiliyordu. Pablo cebinden anahtarını çıkarıp Ann'in kelepçelerinden birini açtı.

Pablo onu konteynere doğru çekerken Anna gevşeyip, teslim olmuş numarası yaptı. Sonra bir adım atıp Pablo'ya bir diz attı, ama kasığına isabet ettiremedi.

Pablo elinin tersiyle ona şiddetli bir tokat atıp, konteynere yapıştırdı. Sonra bileğindeki kelepçeyi konteynerin tabanındaki bir ilmiğe geçirip, kilitledi. "İşler istediğim gibi gitmedi, üzgünüm," dedi. "Arkadaşlarına el sallamayla ihmal etme."

Dönüp güvertede yürürken arkasındaki konteynerde bir çınlama sesi duyup, hemen eğildi. Adımlarını hızlandırıp, arkasına bakınca *Adelaide*'nin küpeştesinde bir adamın ona ateş ettiğini gördü. Pablo konteynerler arasında koşarak kaybolana kadar iki el daha ateş edildi.

Dirk hedefi gözden kaybolduğu için öfkeyle bakarken babası yanına geldi. İkisi de artık onları ter içinde bırakan koruyucu giysileri çıkarmışlardı.

"Şu konteynere bağlanmış bir kadın var," dedi Dirk. Onu bağlayan adama ateş ettim, ama ıskaladım."

Pitt bir konteynerin tabanına bağlanmış kısa sarı saçlı bir kadın gördü. "Bu Ann."

Salzburg'un kritik durumunu görünce Ann'i buldukları için duydukları sevinç çok sürmedi. Gemi hızla batıyordu. *Adelaide*'nin açtığı yarık batmadan önce onun alabora olacağını gösteriyordu.

"Ona ulaşmaya çalışalım," dedi Pitt ve *Adelaide*'nin pruasına koşmaya başladı. Bütün ön kısmı ezilip yamyassı olmuştu, fakat hâlâ *Salzburg*'a kilitlenmiş haldeydi. Batmakta olan konteyner gemisinin bükülmüş plakalarından inlemeye benzer sesler çıkıyordu.

Pitt parçalanmış çeliklerin arasından geçip *Salzburg*'un güvertesine atladı ve etrafa saçılmış konteynerlerin arasından sıyrılarak Ann'in olduğu yere ulaştı.

Ann onu görünce gözlerine inanamadı. "Burada ne işin var senin?"

Pitt sıırttı. "Bensiz deniz yolculuğu yapacağımı duydum."

Ann buna gülemeyecek kadar korku içindeydi. "Beni çöze-
bilecek misin?"

Pitt daha yakından bakmak için yaklaştı. Ann'in eli altta kal-
mış vaziyette, oturuyordu. Su dirsekleri hizasına kadar yüksel-
mişti. O anda konteyner çatırdadı ve onu da sürükleyerek iskele
küpeştesine doğru kaydı.

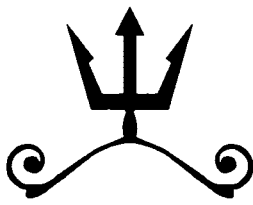
"Kelepçe mi?" diye sordu Pitt.

"Evet."

Dirk de geldi ve birlikte Ann'i oradan çıkarabilecekleri bir
şey aradılar. Geminin bir yerinde alet edevat olmalıydı, ama bunu
arayacak zaman yoktu. Geminin yarısı su altına inmişti. Kontey-
ner de aynı durumdaydı.

"Her an yana devrilebilir," diye fısıldadı Dirk. "Onu nasıl çı-
karabileceğimizi bilemiyorum."

Pitt başını sallayıp, bir an *Adelaide*'ye baktı. "Haklısın," dedi
gözlerinde bir parıltı belirterek. "O halde ikisini birden kurtarma-
mız gerekecek."

74

ADELAIDE'NİN DE TIPKI ŞİLİ'DEKİ TASMANIAN STAR GİBİ kargo yüklemek ve boşaltmak için kendi konveyörü vardı. *Adelaide*'nin sistemi sancak tarafında, tam Pitt'in durduğu yerin üstündeydi.

Pitt geminin paralanmış pruvasına çıkıp, konveyörün hemen yanındaki kontrol kabinine koştu. Çarpışma geminin yardımcı güç kaynağına hasar vermemişti ve Pitt hidrolik kontrolleri denediği zaman alt güvertedeki jeneratör homurdanmaya başladı. Konveyör her bir ambar kapağı üstünden kayarak geçebilen bir kayıştan oluşuyordu. Güvertenin karşı ucuna yerleştirilmiş vinçler ambardaki cevheri çekip, konveyöre yüklüyorlardı.

Pitt kayışı çalıştırıp 1 numaralı ambara doğru sürdü. Konveyörü nasıl yöneteceğini kestirene kadar kontrollerle denemeler yaptıktan sonra bunu *Salzburg*'a, Ann'in konteynerine doğru yönlendirdi. Ayrı bir dikey kontrol sayesinde kayışın karşı ucunu alçaltarak bunu tırabzanın altına indirdi.

Ann'in konteyneri yanında durmakta olan Dirk babasına biraz daha yaklaşması için işaret verirken *Salzburg*'un dip kısmından kükremeyi andıran bir gürültü çıktı. Gemi batmaya baş-

larken her yandaki konteynerler yerlerinden kaydı. Yavaş yavaş iskele tarafındaki güverte kanala doğru batarken, sancak tarafı yükseldi ve konteynerleri kanala yuvarladı.

Pitt kayışın ucunu gidebildiği kadar ileriye ve aşağıya doğru ittikten sonra çalıştırdı. Başını kaldırıp bakınca görebildiği tek şey, konteynerlerinden oluşan bir dağın suya dökülüştüğüydü. Kıç tarafta kaptan ve birkaç tayfanın canlarını kurtarmak için suya atladıklarını gördü.

Gemi dönerken bütün donanımları, malzemeleri ve geride kalan kargosu yuvarlanmaktaydı. Aniden gemi *Adelaide*'den sıyrılıp, alabora oldu. Ters dönmüş *Salzburg* birkaç dakika su üstünde kaldıktan sonra kanal sularının altına kayıverdi.

Adelaide'nin konveyör kayışı su hizası altına düşünce Pitt başaramadığını sandı. Ama kayış batmadı, yüzeyin hemen altında ortaya çıktı. Bir saniye sonra bunu bir konteyner izledi. Pitt kenardan uzanıp bakınca Ann ve Dirk'in konteynerin dibine tutunduklarını gördü.

Kayış konteyneri tırabzan küpeştesinin üstüne çekerken Pitt konveyörü durdurdu.

"İyi düşündün," dedi Dirk. "Gerçi, suya dalmamız hesapta yoktu, ama..." Önce Dirk sonra Ann güverteye ayak bastılar.

Pitt, "İyi misin?" diye sordu Ann'e.

"Kolum kopacak sandım, ama evet, iyiyim." Saçlarındaki suları silkeledi.

"Bana tabancayı versene," dedi Pitt oğluna.

Dirk SIG Sauer'i belinden çıkarıp, babasına uzattı. Pitt silahı sallayıp, üstündeki suları silkeledikten sonra namluyu Ann'in kelepçesine doğrulttu. Tek atışla kelepçe zincirini koparınca Ann'in konteynerden kurtulmasını sağladı.

"Bunu daha önce denerdim, ama seni bulduğumuzda suyun epey altındaydın."

“Ama o zaman bu heyecanı yaşayamazdım,” dedi Ann günlerden beri ilk kez gülerek. Ayağa kalkıp, *Salzburg*’un içinde kaybolduğu kanala baktı. “*Sea Arrow* motoru gemideydi.”

“Artık onu alamazlar,” dedi Pitt.

“Ama planlar hâlâ onlarda,” dedi Ann. “Gemideyken gördüm, Pablo’daydı.”

Pitt başını salladı. Ann’i kurtarmaya çalışırken onu Bolcke’yle birlikte botla kaçarlarken görmüştü. “Gidebilecekleri tek bir yer var.” *Adelaide*’nin köprü üstündeki haritaya baktığı zaman bir sonraki havuzun kısa bir mesafe ötede olduğunu görmüştü.

O arada Dirk güvertenin karşı tarafında muşambayla örtülü bir şişme bota gitmişti. Birkaç dakika sonra Pitt ve Ann içindeyken vinçle bunu suya indirdi. Daha sonra suya atlayıp, bota yüzdü; Pitt onun çıkmasına yardım etti. Pitt kıçtan takma motoru çalıştırınca kanalda yol almaya başladılar.

Kanal, Gold Hill adı verilen ve kıta ayrımını belirleyen küçük bir kayalığı geçerken kıvrım yapıyordu. Burası hafriyatın en derin kısmıydı. Bu noktadan sonra kanal düzleşiyor, üç kilometre ötedeki Pedro Miguel Havuzları görünüyordu. Bolcke ve Pablo onlardan önce havuza varmışlar, *Salzburg* için kapıları açılmış olan kuzey haznesine girmişlerdi.

Pablo botu iki hazneyi ayıran orta adaya yanaştırdı. Botun ön ve arka kısmına tonoz halatlarının bağlanması için iki kanal işçisine yardım ettikten sonra Bolcke’yi botta bırakıp, iskeleye çıktı. İşçiler botu haznenin uzak ucuna doğru çektikten sonra halatları çözdüler. Daha büyük tekneler için kullanılan lokomotiflere gerek görmemişlerdi.

Pablo çok katlı beyaz bir bina olan kontrol merkezine yürüdü. Haznelere su doldurulması buradan yönetiliyordu.

Elinde not panosu olan asık suratlı kontrol şefi Pablo’nun yanına geldi. “Bu yüz otuz metrelik kuru yük gemisi değil ki.”

“Gemi kaza geçirdi, hemen buradan geçmemiz gerekiyor. Bunu kayıtlara geçirmezsen, Bay Bolcke her zamanki ücretin üç katını ödeyecek.”

“Bottaki adam o mu?”

“Evet.”

“Onu epeydir görmemiştim.” Kalçasından bir telsiz cihazı çıkarıp kontrol merkezini aradı. Bir dakika sonra haznenin devasa kapıları kapanmaya başladı. Az sonra haznedeki sular çekilecek ve kanalın bir sonraki kısmı için botu aşağıya indirecekti.

“On dakika içinde sizi buradan çıkarırız,” dedi şef.

Pablo kapanmakta olan kapılara baktı. İçinde üç kişi olan bir şişme bot hızla oraya yaklaşıyordu. İki adam ve kısa sarı saçlı bir kadın vardı. Ann Bennett.

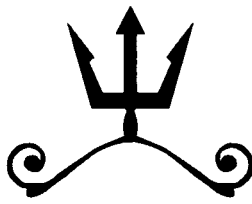
“Bir dakika,” dedi ve şişme botu işaret etti. “O üç kişi gemimize saldırıp batırdılar. Onlara terörist muamelesi yap ve en az bir saat burada oyal.”

Adam yaklaşan şişme bota baktı. “Hiç de teröriste benzemiyorlar.”

“Sana fazladan bir on bin dolar çalışır.”

Şefin yüzü ışıldadı. “Belki yanılmış olabilirim,” dedi. “Bay Bolcke’ye saygılarımı ilet.”

Karşılık olarak sadece bota doğru hızla yürüyen Kolombiya-lının sırtını gördü.

75

KUZEY HAZNESİNİN KAPILARI O AN BOLCKE'NİN BOTU için kapanırken, güney kapıları diğer yöne gidecek olan büyük bir şilep için açılmaktaydı. Pitt şişme botu şilebin etrafından dolaştırıp hazneye girdi. Doğruca kontrol merkezine yönelerek botu iskeleye yanaştırdı. Kontrol şefi yanında iki silahlı muhafızla orada durmaktaydı. Karşı haznedeki su seviyesi bir metre kadar alçaldığı için personel botu görüş alanından çıkmıştı.

Dirk elinde borina halatıyla iskeleye atlayıp botu çekerken Ann de çıktı. Dirk şefe döndü.

"İçinde iki adam olan o personel botu." Eliyle diğer haznedeki botu işaret etti. "Onların geçmesine engel olmalısınız."

"Korkarım engel olmam gerekenler sizlersiniz," dedi şef. "Muhafızlar, bu insanları tutuklayın."

Pitt kontrol merkezinin diğer tarafına bakınca iskele boyunca yürüyen Pablo'yu gördü. Dirk ve Ann'in muhafızlar tarafından yakalandığını görünce şişme botun motorunu gazladı. Dirk halatı bırakınca küçük bot hazneye doğru hızla ilerledi.

Kontrol merkezinden ön kapılara yüz elli metrelik bir mesafe vardı ve Pablo şişme botun yaklaştığını işittiğinde yolun

sonuna varmak üzereydi. Elinde tabancasıyla Pitt'i görünce şok oldu.

Silahsız olan Pablo dönüp, kontrol merkezi muhafızlarına baktı. Adamlar Dirk ve Ann'i tutuklamakla meşguldüler ve Pitt'i kovalamak için bir çaba göstermediler. Parayla satın alınan sadakatleri buraya kadardı.

Personel botu hâlâ Pablo'nun birkaç metre ötesindeydi, fakat Pitt onun yolunu kesti. Pablo bir bakım personelinin bir lokomotif rayını onardığını görmüştü; adam hasarlı bir ray parçasını yerde bırakmıştı. Eğilip, bu iki metrelik ince çelik çubuğu yerden aldı.

Pitt, Pablo'nun durduğu yeri geçtikten sonra şişme botu iskele yönüne çevirdi. Bottan iskeleye atlayıp, tabancasını ona doğrulturken onun elindeki bu silahı görmemişti.

Pitt'in yorgun düştüğü için refleksi yavaşlamıştı; Pablo ray parçasını savurduğunda tepki göstermekte geç kaldı. Nişan alıp tetiği çekti, ama ray parçası eline indi ve tabancayı suya düşürdü. Silah ateş aldı ama kurşun havaya gitti.

Pablo yeni bir vuruş için gerilerken Pitt iki büklüm oldu, ama yine de kaburgalarına inen darbeye engel olamadı. Pablo tekrar saldırırken ayakta kalmaya çalışarak kendini geri çekti.

Pablo rayı bir orak gibi savururken havada ısıklıklar çıkarıyordu. "Burada ölmek için çok yol kat ettin."

"O yol daha bitmedi," dedi Pitt.

Savrulan raydan kaçınırken, neredeyse kapılara ve personel botunun bağlandığı yere kadar gelmişti. Hazne hızla boşalıyordu ve personel botu neredeyse yedi metre aşağıda kalmıştı. Pitt bota şöyle bir baktı ve atlaması için çok uzakta olduğuna karar verdi.

Pitt'in savunmasız halini gören Pablo öldürücü darbe için yaklaşmış, daha da büyük bir güçle rayı salladı.

Pitt rayın ağırlığının Pablo'nun hareketini yavaşlattığını görünce atak yapmaya karar verdi. Pablo rayı kamçı gibi savurur-

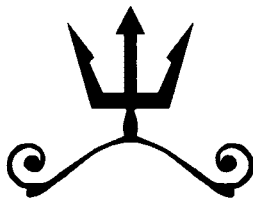
ken önce geri adım attı, ama geri kaçmak yerine ayağını yere dayayıp öne fırladı.

Pitt ona koç gibi saldırırken Pablo kendini savunmak için rayı göğsüne çekti. Pitt onu az da olsa kontrolsüz yakalamıştı; adam yana doğru sendeledi. Pitt bastırmayı sürdürürken rayı da yakaladı ve var gücüyle onu itti.

Pablo'nun dengesini bulmak için geri adım atmaktan başka seçeneği yoktu. Ama o sırada yana doğru iskele yönüne dönmüştü ve ayağını basacağı yerde sadece hava vardı. İskelenin kenarından suya yuvarlanırken Pitt'i de beraber çekti.

Kontrol merkezi önünde Dirk ve Ann muhafızların silahları üstlerine dönük halde bu kavgayı seyrediyorlardı. Dirk iki adamın hazneye düştüklerini gördü ve yüzeye çıkmalarını bekledi. Düştükleri yerde su kıpırtısız hale geldikten sonra saniyeleri saymaya başladı ve ürperdi.

Bir dakikayı geçtiği halde iki adam da yüzeye çıkmamışlardı.

76

HAVUZ HAZNESİNE YUVARLANMANIN EN AĞIR BEDELİNİ Pablo ödemekteydi; Pitt onu suyun içinde itince sırtüstü zemine çakılmıştı. İskelenin yüksekliğinden düşünce sanki betona düşmüş gibi oldu. Sırtı fena halde acıdığı gibi, içindeki hava boşaldı, vücudu kasıldı ve hareket edemedi.

Suya düşerken kontrolü Pitt ele almıştı. Ayaklarını çırparak hasmını derinlere doğru itti. Deneyimli bir dalgıç olduğu için su altında Pablo'dan daha çok dayanabileceğini biliyordu; bu nedenle rayı onun göğsüne bastırarak onu mümkün olduğunca dibe itti.

Dikkati hasmında olduğu için Pitt anafor yapan suyun çekimini fark etmemişti. Kulaklarında basıncı hissedince şaşırdı, ama bunu gidermek için hemen çenesini sağa sola sallamaya başladı.

Çarpmanın şokundan sıyrılmaya başlayan Pablo içgüdüyle göğsündeki çelik raydan kurtulmaya çalıştı. Fakat Pitt sımsıkı tuttuğu rayı bastırarak Pablo'yu dibe itmeye devam ediyordu. Nihayet Pablo'nun aklı başına gelince havaya ihtiyacı olduğunu fark etti. Pitt'den kaçmak için yana çekilip, ayaklarını çırpmaya başladı.

Ama tuhaf bir şey oldu. Yüzeye doğru yükseleceği yerde görünmez bir güç tarafından dibe doğru çekiliyordu. Morali bozuldu, geri uzanıp çelik rayı tuttu ve deli gibi çırpındı.

Rayı öbür ucundan tutmakta olan Pitt çırpınmayı bırakmıştı, fakat kulaklarında duyduğu bir sancı dibe doğru çekildiklerini gösteriyordu.

İki adamın havuz haznesine düştükleri yer zemindeki drenaj kuyularından birinin tam üstüydü. Kuyulardaki musluklar açılınca su yanal bir kanala, oradan da duvarın içine inşa edilmiş daha büyük bir menfeze çekiliyordu. Çapı altı metre olan bu büyük boru Miraflores Gölü'ne boşalmaktaydı.

Yüzeye yakın yerde çekilen suyun anaforu zor fark edilebilirdi. Ama dipte, kurtuluş imkânı vermeyen bir girdap haline gelmişti. Pablo gibi, Pitt de bir an için rayı bırakıp yüzeye çıkmaya çalıştı, ama suyun çekim kuvveti onu bırakmıyordu. O türbülans sırasında vücudu Pablo'yu sıyrırken Pitt bir kez daha raya tutundu ve gövdesini zemine paralel hale getirdi.

Suyun emişi daha da hızlanmış, onları büyük bir güçle kuyunun bir metrelik ağzına çekiyordu. Pablo bu çekime direnmeye çalıştıysa da, bacakları ve gövdesi borunun içine giriverdi. Ray da aynı yolu izleyecekken Pitt son anda bunu yana çevirmeyi başardı. Ray daire biçimindeki beton kuyunun tepesinde takıldı ve buna tutunan iki adamın da orada kalmasını sağladı. Suyun çekimi o kadar güçlüydü ki, ray neredeyse ikisinin de ellerinden kurtulacaktı.

Pitt de dengesini kaybedince onun da bacakları kuyuya doğru çekildi. Bunu gövdesi izledi ve kendini Pablo'yla yan yana çelik raya tutunurken buldu; binlerce galon su üstlerinden akıyordu. Artık ikisi de birbiriyle boğuşmayı bırakmış, can derdine düşmüştü.

Suyun dibine inmeleri sadece yarım dakika sürmüştü, ama verdikleri mücadele iki adamı da soluksuz bırakmıştı. Pablo daha

ilk andan beri nefesini korumaya çalışmıştı, ama artık çok zorlanmaya başlıyordu. Nabızı fırlamıştı, başı ağrıyordu. Boğularak ölme korkusu aklına saplandığı için paniğe kapıldı.

Birkaç santimetre yanındaki Pitt, Pablo'nun gözlerinin büyüdüğünü ve yüzünün titrediğini görebiliyordu.

Çaresizliği mantığına üstün gelen Pablo içgüdüüne teslim oldu. Rayı bırakıp kulaç atarak, bacaklarını çırparak yüzeye doğru yüzmeye çalıştı.

Ama bu mümkün değildi.

Yüzeye çıkmak yerine hızla Pitt'in yanından aşağıya kayıp, kuyunun derinliklerinde kayboldu.

Pablo'nun pes edişi Pitt'in kararlılığını arttırdı. Tüm dikkatini rayı tutan ellerine verip, beynindeki zonklamayı ve soluk almak için duyduğu müthiş dürtüyü düşünmemeye çalıştı. Havuzların çok çabuk doldurulup boşaltıldıklarını biliyordu. Hazneye düştüklerinden beri su seviyesi yedi metreden fazla alçalmıştı. Pitt boşaltmanın az sonra biteceğine emindi.

Parmakları uyuştğu sırada altında şiddetli bir gümbürtü işitti. Bir an için suyun daha da güçlü çektiğini hissetti. Bunun nedeni drenaj kuyuları içindeki muslukların kapanmak için dönmeydi. Ardından bir ses daha duydu ve suyun öldürücü çekimi kesildi.

Pitt önce inanmakta zorlandıysa da, az sonra kendini yukarı doğru yükselirken buldu. Rayı bırakıp bacaklarını çırpı, içinde kalan havayı uzun uzun ve yavaşça vererek yüzeye çıkmaya başladı. Hâlâ bir on metre vardı, ama çok geçmeden başı su üstüne çıktı ve nemli havayı büyük bir açlıkla ciğerlerine çekti.

Kendini toparlamaya çalışırken iskeleden bağırان insanların ve çok yakınındaki bir motorun sesini işitti. Havuz kapıları açılmıştı ve Bolcke motoruyla hazneden çıkmak üzereydi. Halatları atmakta olan iki kanal işçisi suyun içindeki Pitt'i görünce muhafızlardan birine seslendiler.

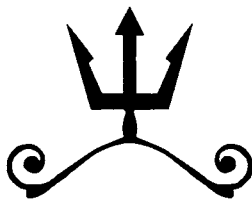
Bolcke de Pitt'i görmüştü; halatları boş verip motoru gazladı. Personel botu hızla öne fırlarken kış halatı suda sürüklenmeye başladı.

Pitt çabuk tepki gösterip birkaç kulaçta sudaki halatın ucunu yakaladı. Halat gerildi ve onu suda sürüklemeye başladı. Oraya gelen muhafız durması için Bolcke'ye bağırdı, ama Bolcke bu isteği geri çevirip, hızını artırdı.

Pitt kolları yuvalarından kopacak gibi hissediyordu, ama halatı bırakmadı.

Havuzdan çıkan Bolcke geri dönüp bakınca, peşindeki Pitt'i görüp küfrü bastı. Botun dümenini bırakıp kış halatını bağlı olduğu yerden çıkardı.

Halat suya düşünce, Bolcke bu amansız takipçiden kurtulmuş oldu.

77

“RUDI, HEMEN BURAYA GELSEN İYİ OLUR.”

“Tamam Hiram, geliyorum.” Gunn telefonu kapatıp hızla ofisinden çıktı. Asansörü beklemedi ve merdivenden koşarak inerek birkaç saniye içinde NUMA bilgisayar merkezine vardı.

Yaeger devasa video ekranı önünde oturmaktaydı. Ekranda dar bir alana yavaşça girmekte olan bir şilep görünüyordu.

“Ne gördün?” diye sordu Gunn ekrana bakarak.

“Panama Kanalı. Burası Pedro Miguel Havuzları; Kanal İdaresi’nin canlı video çekimi. Dirk ve Ann’den baskınla ilgili haber beklerken onların kameralarını denetliyordum.”

“Evet, ben de onlardan haber bekliyordum.”

“Şuna bir baksana. Birkaç dakika önce kaydettim.”

Yaeger birkaç tuşa basıp aynı sahnenin daha önceki çekimini ekrana getirdi. Küçük bir botun haznelerden birine girişi görünüyordu. Birkaç dakika sonra bir şişme bot buna paralel olan havuza girdi ve kontrol merkezi yanında durdu.

Gunn şişme bottan çıkan insanlara baktı. “Bunlar Dirk ve Ann’e benziyor.”

“Peki, bu Ann,” dedi Yaeger. “Onu daha önce hiç görmediğim için kim olduğunu çıkaramamıştım. Ama Dirk’ü tanıdım.”

Daha sonra gelişen olayları, Pitt’in Pablo’yla boğuşmasını, sonra da suyun içinde havuzdan dışarıya sürüklenişini birlikte izlediler. İkisi de hayretler içinde kalmıştı.

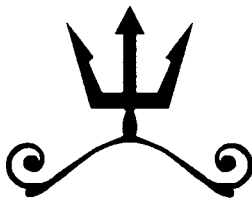
“O bottaki Bolcke olabilir mi?” diye sordu Yaeger.

“Evet,” dedi Gunn. “Planlar hâlâ onda olmalı, yoksa Pitt peşine düşmezdi.”

“Ne yapacağız?”

Gunn şaşkın bir halde başını iki yana salladı.

“Sandecker,” dedi sonunda. “Hemen Sandecker’ı arayalım.”

78

KISA SÜREN SU KIZAĞI DENEYİMİNDEN SONRA GEVŞEYEN halat Pitt'in elinde kaldı. Soluklanırken hızla gölün karşı tarafına giden Bolcke'nin arkasından baktı.

Pitt, Miraflores Gölü'nde sadece kısa bir mesafe açılmış durumdaydı. Birkaç metre ötesindeki kıyıda bağlı bir tekne gördü. Pitt birkaç kulaçta bunun yanına vardı. Bu tekne kanal yetkililerinin büyük gemilerin manevrasına yardımcı olmak için kullandıkları bir römorktu.

Pitt tekneye çıkıp halatları çözdükten sonra dümen köşküne gitti. Motoru çalıştırdı ve havuz işlemlerine yardım eden tekne personeline aldırmadan kıyıdan açıldı. Tam hızla gölde ilerlerken suda yüzen iri bir nesnenin yanından geçti. Bu, drenaj kuyularına sürüklenen Pablo'nun ezilmiş ve paralanmış cesediydi.

Römork, personel botu kadar süratli değildi, ama olması da gerekmiyordu. Miraflores Gölü küçüktü, uzunluğu bir buçuk kilometre kadardı. Bolcke görüş alanından çıkamıyordu ve eğer bu botla kaçmak istiyorsa bir dizi havuzdan daha geçmek zorunda kalacaktı. Onu yedi yüz metre geriden takip eden Pitt, çok geçmeden Bolcke'nin böyle düşünmediğini anladı.

Personel botu gölde duran büyük bir şilebin yanına yanaştı ve borda iskelesinin indirilmesini bekledi. Asyalı yüz hatları olan iki silahlı adam iskeleyi indirip, botu yana çektiler. Bolcke onlardan birine içinde *Sea Arrow* planları olan plastik kutuyu verdikten sonra bottan çıktı.

Şilebe kış tarafından yaklaşmakta olan Pitt siyah gövdeli geminin adının *Santa Rita* olduğunu gördü. Guam bandıralıydı. Adamlar borda iskelesinin yarısına vardıklarında Pitt de hızla gemiye yanaştı.

Dümen köşkünde Pitt'i gören Bolcke ona hayalet görmüş gibi baktıktan sonra silahlı adamlara telaşla bir şeyler söyledi.

Kutuyu taşıyan adam hızla yukarı çıkarken ikinci silahlı adam durup, tüfeğini doğrulttu. Temkinli bir gözle römorka baktıktan sonra uyarı amaçlı kısa düşen bir atış yaptı. Sonra da namluyu dümen köşkündeki Pitt'e çevirdi. Pitt bu uyarıyı dikkate alarak römorku şilepten ayırıp oradan uzaklaştı.

Bolcke güverteye çıkınca Zhou onu karşıladı. "Hoş geldin," dedi yarım gülümsemeyle.

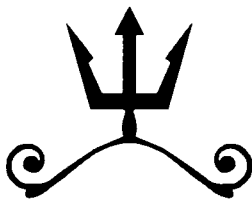
Basamakları tırmandıktan sonra nefes nefese kalan Bolcke gözleri fincan gibi olmuş halde ona baktı. "Gemime çarpıp batırıldılar, tesisime saldırıp imha ettiler. Motoru kaybettik ve yardımcım Pablo öldürüldü. Ama ben süper kovuklaştırma planlarıyla kaçmayı başardım. Bu planlar motordan daha değerlidir."

Zhou Avusturyalının yüzüne baktı; tesisin imhasıyla ilgili suçlanmadığına sevinmişti. Ama planları olsa da, *Sea Arrow* motorunun kaybı ciddi bir fiyaskoydu. "Bu durum anlaşılmamızı değiştiriyor."

"Elbette. Ama bunu sonra konuşabiliriz. Bir an önce Miraflores Havuzları'ndan çıkmamız lazım."

Zhou başını salladı. "Geçiş için sırada biz varız. Römorktaki o adam kimdi?"

Bolcke uzaklaşmakta olan römorka baktı. "Baş belasının teki. Artık bizi durduramaz."

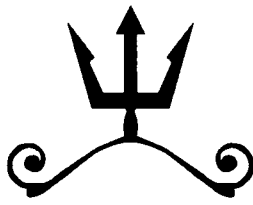
79

ADI PITT OLAN BAŞ BELASI SANTA RITA'DAN UZAKLAŞMIŞ, gemiyi nasıl durduracağını ve planları nasıl geri alabileceğini düşünüyordu. Römorkta tek başınayken fazla seçeneği yoktu. Gölün ön kısımlarını incelerken uzak ucunda ince bir su kanalının ayrıldığını gördü. Güney yönündeki bir çatal dar bir baraja ve boşaltma kanalına açılıyordu; gölün su seviyesi buradan ayarlanmaktaydı. Kuzeydeyse adı yine Miraflores olan ikiz havuzlar vardı. Buradaki haznelerden birisi az önce büyük beyaz bir yolcu gemisinin geçmesi için kapılarını açmıştı.

Pitt havuzlarda her şeyin biteceğini biliyordu. Tıpkı Pedro Miguel'de olduğu gibi, Miraflores'te de Bolcke'nin rüşvetle beslediği görevliler olduğuna emindi. Şilebin havuzlarda durdurulması için yapacağı başvuru *Santa Rita* güvenli bir şekilde denize açılana kadar onun da Dirk ve Ann gibi tutuklanmasıyla sonuçlanırdı. Başka bir yol bulmak zorundaydı.

Kıyı boyunca yavaşça ilerlerken baraj yakınında demir atmış, içi çamur dolu eski bir mavna gördü. Devam edip havuzların etrafında dolandı, tanıdık gibi gelen yolcu gemisinin yanından geçti. Geminin kış güvertesinde yazılı adını görmek için biraz geriledi, sonra aklına bir fikir gelince gülümsedi.

"Harika," diye mırıldandı. "Tek kelimeyle harika."

80

“KAPTAN, İSKELE YÖNÜNDEKİ BİR RÖMORK SİZİ TELSİZLE arıyor.”

Köprü üstündeki Kaptan Franco güverte zabitanın verdiği ahizeyi aldı.

“Burası *Sea Splendour*, ben Kaptan Franco.”

“Günaydın, kaptan. Ben Dirk Pitt.” Pitt başını dümen evinden çıkarıp yolcu gemisine doğru el salladı.

“Dostum Pitt!” dedi kaptan. “Dünya küçük. Burada ne yapıyorsun? Yoksa Kanal İdaresi’nde mi çalışmaya başladın?”

“Pek sayılmaz. Biraz zor bir durumdayım ve yardımına ihtiyacım var.”

“Elbette. Gemimi ve kariyerimi sana borçluyum. Senin için ne yapabilirim?” Birkaç dakika konuştuktan sonra asık bir yüzle ahizeyi yerine koydu. Dümeni kullanan kanal kılavuzunun yanına gitti.

“Roberto,” dedi kaptan zoraki bir gülümsemeyle. “Acıkmış olmalısın. Mutfağa gidip bir şeyler atıştırmana. Pedro Miguel’deki havuzlara gelince sana haber veririm.”

Bir gece önce romu fazla kaçırdığı için akşamdan kalma olan kır saçlı kılavuz bu teklife balıklama atladı. "Sağ ol, kaptan. Göl boyunca kanal yeterince geniş, herhangi bir sorun çıkmaz," deyip köprüden ayrıldı.

Birinci zabıt Franco'ya baktı. "Olur şey değil, kaptan. Ne yapıyorsunuz?"

Franco dümen başına geçti ve pencereden dışarıya dalgın gözlerle baktı. "Valparaiso'da bitmiş olması gereken kariyerimi tamamlıyorum," dedi ve geminin geri dönmesi talimatını verdi.

Pitt römorku yolcu gemisinden uzaklaştırıp kıyı şeridine doğru yöneldi. Hedefi kanalda süregelen dip tarama işlemlerinde kullanılan mavnaydı. Tekne Pasifik'te bir yere boşaltacağı çamurla doluydu.

Pitt mavnaya yanaşıp, römorku bunun küpeştesine bağladı ve pruvasına gitti. Borina halatı buradaydı; bunu zorbela koçboy-nuzundan çıkarıp bir yana attı ve tekrar römorka koşup, motoru çalıştırdı.

Mavnaya paralel olacak şekilde döndükten sonra onu derin sulara doğru itti. Mavna ana kanala doğru sürüklenirken Pitt gerileyip yeni bir pozisyon aldı ve mavnayı havuzlara doğru itmeye başladı.

Santa Rita birkaç yüz metre ilerideki havuzların önünde kapının açılması için beklemekteydi. Pitt omzu üzerinden geriye bakınca *Sea Splendour*'un tornistan yaparak hızla ters döndüğünü gördü.

Pitt, Şili'de kurtarmış olduğu bu gemiyi gördüğü zaman onu havuz girişini bloke etmekte kullanabileceğini düşünmüştü. Fakat *Santa Rita* daha önceden orada yerini almış ve yolcu gemisinin yolunu tıkamasına imkân bırakmamıştı. Pitt'in yedek planı daha da sıra dışıydı, hatta çılgınca sayılabilirdi. *Santa Rita*'nın havuzlara girişine engel olamazsa, o zaman çıkışını durduracaktı.

Miraflones Gölü'nün sınırları içinde bunu yapabilmenin bir tek yolu vardı.

Mavnayı iterek havuzlara doğru yönelttikten sonra güney yönüne dönerek su kanalındaki çatala girdi. Römork ve mavnaya artık havuzlara gitmek yerine, bitişikteki baraja doğru ilerliyorlardı. Pitt yanı başında bitiveren devasa yolcu gemisinin gölgesini fark etti.

"*Sea Splendour*, biz hazırız," dedi telsizdeki ses.

"Anlaşıldı, *Sea Splendour*. Sizi yönelteceğim."

Römorku mavnadan ayırdıktan sonra kendi yerine yolcu gemisinin yerleşmesini sağladı. Yüksek pruvası mavnanın arkasına dayanan yolcu gemisi onu itmeye başladı.

"Çok iyi görünüyor, *Sea Splendour*," dedi Pitt. "Tam gaz bastırın."

Pruvası mavnaya dayanmış olan yolcu gemisi kısa bir an tam hız verdi. Bu kısa süren uygulama mavnanın hızla ilerlemesine yetti.

Pitt onlarla aynı hızı korumaya çalışırken baraja yüz metre kadar yaklaşmış olduklarını gördü. "Tornistan yapın," dedi Pitt telsizle. "Teşekkürler, *Sea Splendour*, bundan sonrasını ben hallederim."

"İyi şanslar, Bay Pitt," dedi Franco.

Yolcu gemisi geri giderken Pitt römorku tam hızla sürüp mavnanın arkasına geçti.

Tepeleme yüklü olan mavnaya zaten son hızla giden bir yük treni gibiydi; römork sadece onun ivmesini sabit tutuyordu. Mavnaya beton barajın ortasına doğru ilerlerken Pitt römorkun pruvasını onun arkasından ayırmadı. Mavnaya hızla boşaltma kanalının ortasına ulaştı.

Pitt çarpma için kendini hazırlamıştı, ama beklediğinden daha şiddetli oldu. Mavnanın düz pruvası metalik bir gürültü çıkararak boşaltma kanalına çarptı ve öylece kalakaldı. Römork

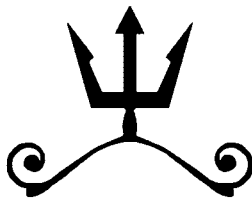
mavnanın k   tarafından sekince Pitt yere d     . Tekrar kalkıp, römorku geri döndürürken, 1914 yılından beri hizmet veren bir barajı yıkamadığını d           . Yüz yıllık boşaltma kanalına sadece bir mavna sıkı  tırdığıyla kalmıştı.

Derken alt kısımlardan bir gümbürtü geldi. Mavna su kesiminin birkaç metre altında barajın   n yüzünde bir çatlak a  mı  tı. G  l suyunun basıncı bu gedi  e bastırınca çatlak büyüyordu. Ani bir bükülme ve patlama sesiyle baraj duvarının on beş metrelik bir kesimi parçalandı ve bütün barajın     mesine yol açtı.

Pitt mavnanın   ne kayıp, kenardan aşağıya uçuşunu ve on metre aşağıdaki kanala d          de    t içinde seyretti. Kuvvetle akan suyun çekimi römorku da sürüklemek üzereyken hemen oradan uzaklaştı. *Sea Splendour* zaten bir hayli uzaklaşmış, Kapitan Franco gemisini Pedro Miguel yakınlarına, gölün en derin kısmına g  t  rm     .

Pitt dikkatini *Santa Rita*'ya çevirdi.   ilep hâlâ havuzların önünde, Pasifik'e çıkmak için bekliyordu.

Pitt römorku parçalanmış barajdan uzaklaştırırken kuzey hazne kapılarının yavaşça a  ıldığını gördü. Elinden geleni yapmıştı. Artık bundan sonrası zaman ve fizik kurallarına kalıyordu.

81

PITT'İN NE YAPMAYA ÇALIŞTIĞINI İLK FARK EDEN BOLCKE oldu. *Santa Rita*'nın köprü üstünde mavnanın taklalar atarak barajdaki gedikten yuvarlandığını gördükten sonra Zhou'ya döndü. "Bizi burada kısıtırmak için su seviyesini alçaltmaya çalışıyor. Havuzlara hemen girmemiz lazım."

Zhou bir şey söylemedi. Havuz kapılarının kontrolü onda değildi; bir saniye sonra kapılar sanki komut almış gibi açılıverince şaşırdı. Halatları iskeledeki küçük lokomotiflere bağlı olan Çin şilebi hazneye girdi.

Havuzlardan sık sık geçen biri olan Bolcke bu işte bir terslik olduğunu hemen anladı. Şilebin ana güvertesi iskelenin üstünden bir hayli alttaydı. Hazne suyu boşaltılana kadar bunun böyle olmaması gerekirdi. O anda bile su seviyesi normal durumundan birkaç metre daha alçaktı.

Hemen geminin telsizine koşup, vericiye haykırdı. "Transit Merkezi, burası *Santa Rita*. Kapıları arkamızdan derhal kapatın. Tekrar ediyorum, arkamızdan kapıları kapatın."

Miraflores Havuzu'ndaki kontrol merkezinde Bolcke'nin bu çağrısına kulak asan olmadı. Personel, boşaltma kanalına neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Birisi o alanda *Sea Splendour*'la

bir römork görmüştü, ama baraj çökene kadar kimse bir şey fark etmemişti. Havuzun güvenlik kuvvetleri hemen harekete geçirildi ve barajın her iki yanını araştırmaları için tekneler gönderildi.

Pitt havuzlara yaklaşırken siyah-beyaz bir sürat motoru yolunu kesti.

Güvenlik görevlileri ona seslenmeden önce Pitt römorku durdurup, onlara bağırdı. “Küçük bir gemi kontrolünü kaybetti ve barajı yarıp geçti. Üstünde bir dolu insan vardı. Hayatta kalanları aramanız lazım. Ben yardım istemek için havuzlara gidiyorum.”

Güvenlikçilerin şefi Pitt’in masalına inandı ve araştırma yapmak için sürat motorunun bölgeye gitmesi talimatını verdi. Pitt’in bir Kanal İdaresi römorkunda ne işi olduğu sorusu daha sonra aklına gelecekti.

Pitt ilerlerken karşı uçtan güney haznesine girmekte olan gri bir gemi gördü. *Santa Rita*’nın peşinden kuzey haznesine giderken dar gölün tahmin ettiğinden daha hızla boşalmakta olduğunu fark etti. Göl suyunu haznelere taşıyan büyük bir boru yüzeyden bakınca giderek daha kolay görünür olmuştu.

Pitt *Santa Rita*’nın hazne kapısının hâlâ açık olduğunu görünce sevindi ve römorku içeriye soktu. Buraya girince suyun ne kadar çok gerilediği iyice belli oluyordu. *Santa Rita* haznenin alt kısmındaydı ve ana güvertesi iskeleden yedi metre aşağıda kalmıştı.

Ama bu yeterli değildi. *Santa Rita* Pasifik çıkışındaydı ve hazneden geçebilmesi için derinliğin dokuz metreye indirilmesi gerekiyordu. Onun devam etmesine engel olmak için seviyenin bundan daha aşağıya indirilmesi lazımdı.

“Transit Merkezi’nden Römork 16’ya, lütfen, ne amaçla burada olduğunuzu bildirin,” dedi telsizden gelen bir ses.

Pitt ahizeyi aldı. “Transit Merkezi, burası güvenlik. Kuzey haznesi kapılarında hasar var mı, diye kontrol ediyorum.”

Bolcke’nin devreye girmesi çok sürmedi. “Transit Merkezi, römork kaptanı bir sahtekârdır. Barajdaki hasardan o sorumludur. Onu derhal tutuklayın.”

Pitt oynadığı oyunun sona erdiğini anlayınca telsizi kapattı. Artık yapabileceği tek şey römorkla kapıların açılmasını engellemekti; bu işin sonu hayatına mal olabilirdi. İleride, *Santa Rita*'nın güvertesinde bir grup silahlı adam kenarlarda ve kış küpeşte-sinde mevki aldılar. Pitt'in görüş alanına girmeyen bir yerde bir grup Kanal İdaresi güvenlik görevlisi kontrol merkezinden çıkmış, römorka doğru koşmaktaydı.

Yüz metre ileride Miraflores Barajı'nın son parçaları da çökerek muazzam miktarda su salıverdi. Gölün kıyı şeridi boyunca su adamakıllı çekilmiş, geride çamurlu bir zemin bırakmıştı. Kalan suyun çekimi giderek kuvvetleniyordu; Pitt gazı kesince römorkun geriye doğru sürüklendiğini hissetti. Kapılardan bir anlığına çıkınca dış su kanalını tamamen görebildi. Pitt hazneye girdiğinden beri su seviyesi yaklaşık dört metre daha inmiş, daha da inmeye devam ediyordu.

Kapıların kapanmaya başladığını görünce bir kez daha hızlandı. Havuz operatörü artık römorkun güvenliğini düşünmüyordu; onun varlığına rağmen kapıların kapanmasını emretti. Pitt bir an kapıları bloke etmeyi düşündüyse de, altı yüz tonluk kapıların küçük römorku kolayca ezebileceğini anladı. *Santa Rita*'ya bir kez daha bakınca, artık bunun önemli olmadığını gördü.

Pitt kapanan kapıların yanından gazlayıp, *Santa Rita*'ya yaklaştı ve pruva güvertesi önünde durdu. Römorku gemiye dayadığı anda silahlı adamlar tüfeklerini Pitt'e doğrulttular. Pitt ellerini havaya kaldırıp küpeştenin üzerinden geçerek gemiye çıktı. Adamlardan biri AK-47'nin namlusunu boğazına dayayıp, Mandarin dilinde onu tehdit etti.

Pitt zoraki bir sırtımayla ona baktı ve, "Patronunuz nerede?" diye sordu.

Tercüman beklemesine gerek kalmadı. Pitt'in gemiye yanaştığını gören Bolcke ve Zhou bir saniye sonra orada bitivermişlerdi. Ormandaki karşılaşmalarından sonra Pitt'i bir daha görmek Zhou'yu şaşırtmıştı ve meraklı gözlerle ona bakıyordu. Bolcke'nin gözlerindeyse nefret ve öfke vardı.

“Sanırım, sende ÷lkeme ait olan bir Şey var,” dedi Pitt.

“Sen çıldırdın mı?” diye bağırdı Bolcke.

“Hiç de değil. Oyun bitti, Bolcke. Kaybettin. Planları ver bana.”

“Budala. Az sonra havuzdan çıkmış olacağız, hem de senin cesedini çiğneyerek.”

“Bir yere gitmiyorsun,” dedi Pitt. “Gemin zemine oturdu, menfezde bu hazneyi dolduracak kadar su kalmadı.”

Kontrol merkezindeki havuz operatörü de aynı sonuca varmıştı. *Santa Rita*’nın içinde bulunduğu haznedeki su seviyesi bir sonraki hazneden çok daha aőaęıdaydı. Karşı taraftaki seviyeyle aynı hizada olmadan çıkış kapıları açılmazdı.

“Gatun Gölü’nden su salıverecekler, biz de yolumuza devam edeceğiz,” dedi Bolcke.

“Planlarla birlikte değil.”

“Öldür onu, Zhou,” dedi Bolcke Çinli ajana dönerek. “Onu hemen öldür.”

Zhou durum muhakemesi yapıyordu.

“Bu adama beleş yolculuk yaptıracağını beklemiyordum,” dedi Pitt. “Sanırım, tesisini kimin havaya uçurduğunu ona söylememiőşindir. Galiba ikinizin konuşması gereken bir iki Şey var.”

Bolcke’nin yüzünde bir kuşku bulutu dolaştı. “Yalan,” dedi. “Yalan söylüyor.” Ne var ki, gözlerinde, dünyasının çöktüğünü anlamanın verdiği çaresizlik okunuyordu. Artık bu adamı susturmaktan başka yapabileceği bir Şey yoktu.

Yanındaki silahlı adama dönüp elindeki AK-47’yi kaptı. Namluyu Pitt’e doğrulttu, parmağı tetiği ararken bir silah patladı. Bolcke’nin Őakaęında kırmızı bir yuvarlak belirdi, öfke dolu gözleri geri yuvarlandı ve tüfeği elinden düşürerek yere devrildi.

Pitt dönüp bakınca Zhou’nun elinde namlusundan duman tüten Çin yapımı bir 9 mm.lik tabanca gördü. Zhou yavaőa dönüp namluyu Pitt’in göğsüne doğrulttu. “Ya Bolcke’nin dediğini yapıp, seni burada öldürürsem?”

Pitt gözünün ucuyla bir gölge gördükten sonra Çinli ajana hınzır bir ifadeyle gülümsedi. "O zaman bir saniye farkla sen de ölürsün."

Zhou üst tarafta bir hareketlenmeyi görmekten ziyade işitti. Başını kaldırıp bakınca hazne iskelesinde bir düzine silahlı adamın M4 tüfeklerini kendisine ve personeline doğrultmuş olduklarını gördü. Bunlar bitişik havuzdaki *Spruance* muhribinden gelen Deniz Kuvvetleri askerleriydi.

Zhou'nun yüzünde telaş belirtisi yoktu. "Bu durum ülkelerimiz arasında tatsız sonuçlar yaratabilir."

"Öyle mi?" dedi Pitt. "Guam bandıralı bir gemide silahlı Çinli isyancılar katil bir esir tüccarını kurtarmaya çalışırken yakalanıyorlar. Evet, sanırım haklısın. Hiç değilse birimizin ülkesinde çok tatsız sonuç yaratır."

"Peki, planları geri verirsek?" dedi Zhou.

"O zaman el sıkışırız ve herkes kendi yoluna gider."

Zhou aniden avantajlı duruma geçen Pitt'in yeşil gözlerine baktı. Dönüp silahlı adamlarından birine bir şey söyledi. Adam silahını indirip köprü üstüne gitti. Bir dakika sonra içinde *Sea Arrow* planları olan kutuyla geri geldi ve bunu gönülsüzce Pitt'e uzattı.

Kutuyu alan Pitt yan küpeşteye yürüdükten sonra durdu. Zhou'nun yanına dönüp elini uzattı. Zhou kısa bir an duraksadıktan sonra onun elini tutup güçlü bir şekilde sıktı.

"Hayatımı kurtardığın için sağ ol," dedi Pitt. "Hem de iki kere."

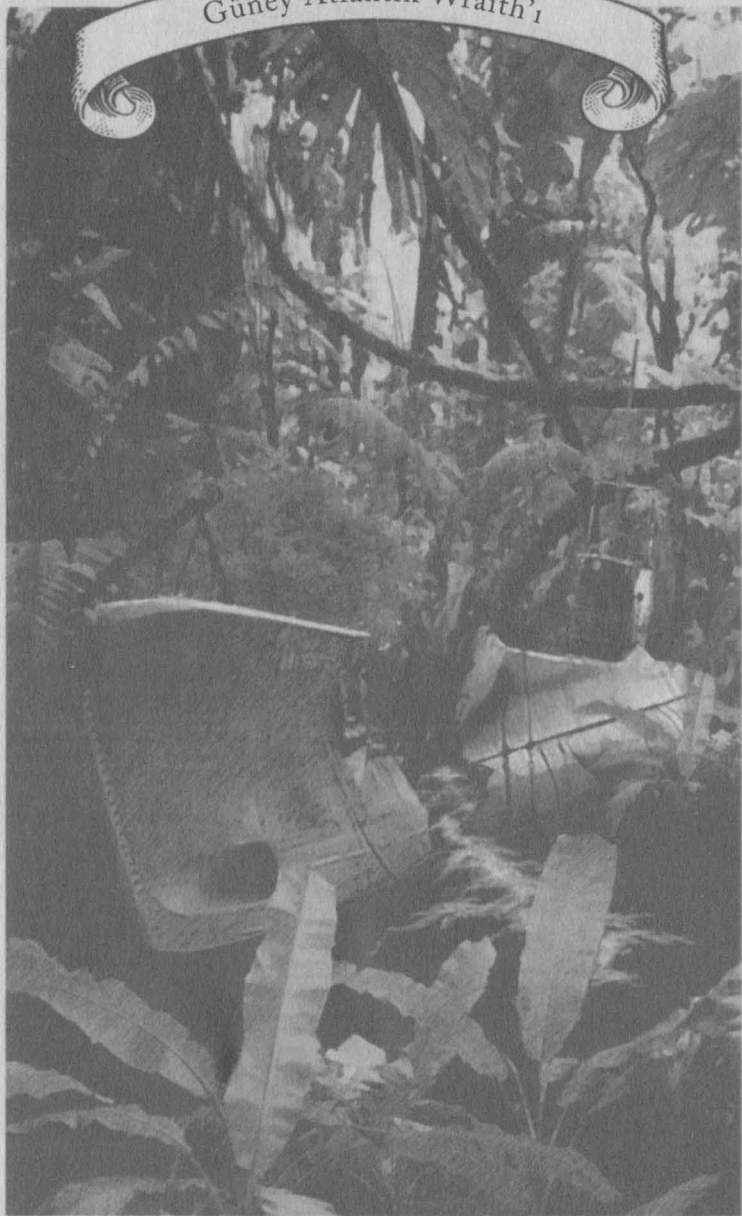
Zhou başını salladı. "Birincisi için ileride pişman olabilirim," dedi buruk bir gülümsemeyle.

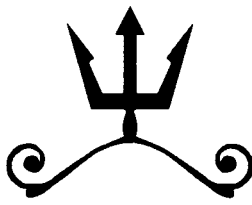
Pitt küpeşteye döndü ve kutuyu sımsıkı tutarak haznenin kenarındaki merdiveni tırmandı. Tepeye çıkınca iskelenin karşı-sındaki denizci askerlere teşekkür anlamında el salladı, ardından Kanal İdaresi güvenlikçileri tarafından tutuklandı.

SON SÖZ

KIZIL ÖLÜM

Güney Atlantik Wraith'ı

82

“GALİBA BİR MİSAFİRİMİZ VAR, PATRON.”

Bir şemsiye altındaki şezlonga uzanmış olan Al Giordino ayağıyla soğutucunun kapağını açıp, içine boş bir bira kutusu attı. Kapağı kapadıktan sonra bandajlı bacağını soğutucunun üstüne yerleştirdi ve yaklaşan sürat motoruna baktı. Her ne kadar üstünde bir Hawaii gömleği ve şortla plaj kıyafeti içindeyse de, aslında Panama Kanalı’nın ortasındaki bir mavnadaydı.

“Umarım bu da Kanal İdaresi’nden gelen bir temsilci değildir.” Pitt de güvertede idi ve dalış donanımlarını kontrol ediyordu.

“Aslında bu galiba bizim Washington’daki adamımız.”

Sürat motoru mavnaya yanaştıktan sonra Rudi Gunn güverteye çıktı. Omzunda seyahat çantası, haki şort ve mavi bir gömlek giymiş olan Gunn terden sıırıslam olmuştu. “Selam, kanal teröristleri,” dedi ve eski dostlarıyla kucaklaştı. “Kimse bana burasının ağustos ayındaki Washington’dan daha berbat olacağını söylememişti.”

“O kadar kötü değil,” dedi Giordino soğutucudan ona da soğuk bir bira çıkararak. “Buradaki timsahlar daha küçük.”

“Bizi görmek için onca yol gelmek zorunda değildin,” dedi Pitt.

“İnan bana, şehirden ayrıldığım için o kadar memnunum ki... Barajın tahribatı ve her yerde batan gemilerle müthiş bir halkla ilişkiler faciası yarattın.”

Gunn kanal yakasında zemine oturmuş büyük bir yeşil gemiye baktı. Eğrilmiş pruvası etrafında bir grup işçi gerekli onarımları yapıp onu su kanalında yüzer halde getirmeye çalışıyordu. “Bu *Adeliade* mi?”

“Evet,” dedi Pitt. “Biz de şu anda *Salzburg*’un üstünde park etmiş bulunuyoruz.”

Gunn başını iki yana salladı. “Panamalılar yaygarayı kopardılar. Barajın onarımı, *Salzburg*’un sudan çıkarılması ve kaybedilen trafik akışını tazmin etmek için Sam Amca adamakıllı yüklü bir çek yazmak zorunda kalacak.”

“Az kalsın neyi kaybedeceğimizi düşünürsek, yine ucuza kaptık.”

“Aynı fikirdeyim. Sandecker’ın ağzı kulaklarında, başkan da son derece minnettar. Ne var ki, güvenlik nedenleriyle neyi kaybetmekten korktuğumuzu açıklayamaz. Panamalıların pervasız Amerikan serüvenciliği diye nitelendirdiği olay için ağır eleştiriler alıyor.”

Giordino soğutucudan bir bira daha çıkarıp kapağını açtı. “Pervasız Amerikan serüvenciliği, ha? Bak, buna içerim işte.”

“Tabii,” dedi Gunn. “Eğer *Sea Arrow* motorunu geri götürebilsek başkan çok daha fazla sevinecek.”

“Biz burada konuşurken en iyi ekibim bunun için çalışıyor,” dedi Pitt.

Gunn kanalın diğer yönüne bakınca kısa bir mesafe ötede gri bir Deniz Kuvvetleri muhribi gördü.

“*Spruance*,” dedi Pitt. “Güvenliğimizi sağlamak ve eğer şansımız varsa, motoru yukarı çekmek için burada. Onu buraya tam

zamanında gönderdin. Eğer silahlı askerler ortaya çıkmısaydı, şimdi ben burada olmayacaktım.”

“Hiram’la birlikte kanalın video sisteminde olayların seyrini izledik. *Spruance* zaten kanaldan geçiş için o tarafa geliyordu, biz de onun geçişini hızlandırdık. Ya da, Başkan Yardımcısı Sandecker öyle yaptı, demem gerekir.”

Gunn kenardan suya bakınca aşağıdaki dalgıçların çıkardığı hava kabarcıklarını gördü. “Yolcu gemisinin akıbeti ne oldu?”

“*Sea Splendour* mu? Kaptanı kendisi için artık her şeyin bittiğini sanıyordu, ama tuhaf bir şey oldu. İtalyan medyası Bolcke’nin durdurulmasında ve köle kampının ortaya çıkarılmasına oynadığı rol için onu kahraman ilan etti. Gemi şirketi bütün hasarlar için bizim devletimizin tazminat ödeyeceğini öğrendikten sonra ona bir madalya verip, terfi ettirdiler. O sırada köprüde bulunan kanal kılavuzu o kadar şanslı değildi, işini kaybetti. Ama duyduğum kadarıyla Kaptan Franco ona gemi şirketinde bir iş bulmuş.”

Gunn gülümsedi. “Belki bana da yeni bir iş bulabilir.”

Alttaki hava kabarcıkları büyüdü ve az sonra iki dalgıç yüze-ye çıktı. Dirk ve Summer dalma merdivenine yüzerlerken Gunn onları tanıdı.

“Selam, Rudi,” dedi Dirk. “Bizimle dalar mısın? Su ılık.”

“Hayır, sağ ol.” Gunn yan gözle bulanık suya baktı. “Motor göründü mü?”

“Hiçbir hasar görmemiş. Onu hâlâ kamyon kasasında bağlı olduğu yerde bulduk,” dedi Summer. “Nasıl olduysa diğer konteynerler ve *Salzburg* ona dokunmamış.”

“Kamyon kasası adamakıllı yamulmuştu, ama motorun kendisinde bir hasar görmedim,” dedi Dirk. “*Spruance* onu kolayca yukarıya çekebilir.”

Gunn rahat bir soluk aldı. “Bu harika bir haber. NUMA artık yeni bir baraj için para ödemek zorunda kalmayacak,” dedi yan gözle Pitt’e bakarak.

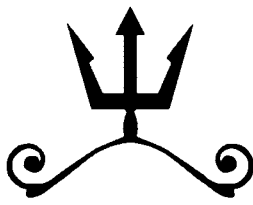
“Bizim uzmanlık alanımız değil,” dedi Pitt gülerek. “Kanal İdaresi Salzburg’un saplandığı yerden çıkarılmasına nezaret etmemiz için izin verdi; demek ki, bir süre daha buradaki sıcak havanın tadını çıkaracağız.”

Gunn gömleğinin koluyla alnındaki teri sildi. “Beni sayma. Ama olan bitenin raporunu yazmama yardım etmeleri için Dirk ve Summer’ı götürmek istiyorum.” Gunn seyahat çantasını aldı. “Aklıma gelmişken, yanımda ikinize vermem istenen bir paket var.”

Çantanın i ini karıştırdıktan sonra ince bir kutu çıkarıp, Summer’a uzattı. Summer kutuyu açıp i inden deri kaplı bir defterin ili iğinde, elyazısıyla yazılmış bir mektup çıkardı.

O mektubu hızla okurken Dirk kutuya ve iade adresine baktı. “Perlmutter’dan. St. Julien ne diyormuş?”

“Rudi’yle birlikte Washington’a d nmeyeceğimizi söylüyor,” dedi Summer babasına ikna edici bir bakış atarak. “Bunun yerine Tierra del Fuego’ya gidiyoruz.”

83

ALEXANDRIA'NIN GÜNEYİNDE BULUNAN MOUNT VERNON Apatikası çok az işitilen otoyol trafiğinin uğultusuna rağmen bir sükûnet tablosu gibiydi. Nehir kenarı boyunca uzanan bu yolda sabah koşucuları ve bisikletçiler iş gününe başlamadan önce egzersizlerini yapmaktaydılar.

Dan Fowler beş kilometrelik koşusunun son aşamasında hayali bitiş çizgisini geçip, yavaşladı ve yürüyüş temposuna geçti. Az ilerideki bir çeşmeden su içmeye başladı.

"Günaydın, Dan. Koşun nasıl geçti?"

Fowler boğulacak gibi oldu, ağızındaki su çenesinden aşağıya akmaya başladı. Bu tanıdık bir sestti. Yaşadığı şok yüzünden belliydi. Karşısında her zamanki ciddi iş kıyafeti içinde, Ann Bennett vardı.

"Ann... nasılsın?" diye geveledi.

"İyiyim."

"Nerelerdeydin? Hepimiz meraktan öldük."

"Kısa bir yolculuk yapmak zorunda kaldım."

"Ama kimseye haber vermedin. Seni aramak için polislerden yardım istedik. Her şey yolunda mı?"

“Evet. Beklenmedik kişisel bir sorun çıktı.”

Fowler etrafa bir göz attı. Birkaç koşucu ve patlak lastiğini onaran bir bisikletçiden başka kimse yoktu. “Yalnız mısın? Senin tehlikede olmandan korkuyordum.”

“İyiyim. Sadece seninle özel bir konuşma yapmak istedim.”

“Elbette.” Fowler, Potomac Nehri yakınındaki ağaçlıkta yalnız kalabilecekleri bir yer gördü. “Biraz yürüyelim mi?” Nazikçe Ann’in koluna girip onu yönlendirdi.

“Burada değilken vakayla ilgili düşünecek bir hayli zamanım oldu,” dedi Ann.

“Herhalde son gelişmelerden haberdar değilsindir,” dedi Fowler onu sınamak için. “Birisi Groton’a nakledilirken *Sea Arrow*’un tahrik motorunu kaçırdı.”

“Evet, bundan haberim oldu. Herhangi bir zanlı var mı?”

“Hayır, FBI araştırmasında duvara tosladı.”

“Hiç şaşırmadım. Söylesene Dan, bu APS sistemi hakkında ne biliyorsun?”

“APS mi? Bu Kara Kuvvetleri’nin tezgâhlanmış olduğu bir çeşit kalabalık kontrol düzeneği değil mi? Aslında bununla ilgili pek bir şey bilmiyorum.”

“Tezgâhlama ifadesi çok yakıştı.” Ann bu düzeneği New Orleans’ta ilk gördüğü günü düşündü. “Bana Kara Kuvvetleri Araştırma Laboratuvarı’nda çalıştığını söylememiş miydin?”

“Evet, kısa bir süreliğine oradaydım. Neden sordun?”

“Onların personel müdürüne göre, Aktif Püskürtme Sistemi programının güvenlik müdürü senmişsin. Bu mevkideyken düzeneğin bütün planları elinin altında olmalıydı. Belki bilmek istersin, bu teknoloji sadece Kara Kuvvetleri’nin tekelinde değil. Dahası, Edward Bolcke’nin gemilerinden birinde böyle bir cihaz var.”

“Ne ima etmeye çalışıyorsun, Ann?”

“Dan, ne zamandan beri Bolcke’nin adamısın?”

Ağaçlık alana gelmek üzereydiler. Fowler gülümsedi. "Bu çok uçuk bir iddia. Beyaz Saray'daki Tom Cerny'nin muhtemel casus olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ann, gerçekten de eğer yüzmeyi bilmiyorsan, suya atlamamalısın."

Ann bu hakareti duymazlıktan geldi. "Cerny dikkatleri dağıtmak için iyi bir adaydı. Onun güvenlik soruşturması raporlarını okuyana kadar ben de buna inanıyordum. Senin iddialarına rağmen, onun dışarıya sızdırılmış askeri teknolojilerle hiçbir ilgisi olmamış. Ayrıca yirmi yıldan beri de Orta Amerika'ya hiç gitmemiş. Cerny temiz."

Ağaçlık alana girene kadar Fowler bir şey söylemedi.

"Oysa," diye devam etti Ann. "Senin SecureTek adlı taşeron güvenlik şirketinin kurucu ortaklarından biri olduğunu yeni öğrendim. Bu şirket daha sonra Edward Bolcke'ye satılmış."

"İyice koptun artık."

"Öyle mi? Bolcke'nin şirketinden Washington'daki bir bankaya, senin hesap numarana yapılan ödemeye ne diyorsun?" Ann artık blöf yapmaya başlamıştı, ama biraz araştırıldığında bunun kanıtlanacağına emindi.

Fowler onu ağaçların sıklaştığı yere doğru yönelterek yürümeye devam etti. Uzun bir sessizlikten sonra, "Diyelim ki, haklısın," dedi. "Ne olacak?"

"Casusluktan yargılanacaksın ve hayatının geri kalanını hapisanede geçireceksin."

Kimsenin görmeyeceği bir yere geldikleri anda Fowler Ann'in üstüne çullandı, boğazına sarılıp onu büyük bir meşe ağacına mıhladı.

"Hayır," dedi Fowler. "Bu iş burada bitecek."

Ann sırtı duvara dayalı, hareketsiz bakarken Fowler cebinden büyük bir mendil çıkarıp bunu yuvarlayarak inceltti. Ann'i boğmak için bunu boynuna doladı.

Ann onu itmeye çalıştı, fakat Fowler ondan güçlüydü. Bacaklarını yere dayamış, bütün kuvvetiyle Ann'i ağaca bastırıyordu. Ann'in başı dönmeye başladı ve soluksuz kaldı. O sırada Fowler'ın arkasından hırıltılı bir ses duyuldu.

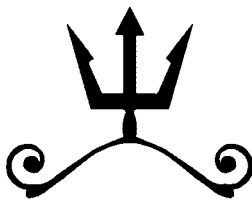
"Bırak onu!"

"Fowler dönüp bakınca koşucu kıyafetli iki adamı ve başına doğrultmuş Glock tabancalarını gördü.

Daha önce bisiklet lastiğini tamir ederken gördüğü adam elinde bir H&K makineli tabancayla oraya geldi. "FBI," diye bağırdı "Seni tutukluyoruz."

Fowler ellerini Ann'in boğazından çekti, mendili yere düştü. FBI ajanlarından biri onu tutup kenara çekti, diğeri ellerini arkasından kelepçeledi.

Onu orada bekleyen araca doğru çekerlerken Ann yanına gelip gözlerinin içine baktı. "Dan, inan bana, yüzme biliyorum."

84

TIERRA DEL FUEGO DENİZİ HARİKA KÖPÜKLÜ DALGALARIYLA ünlüydü. Batıdan esen kuvvetli rüzgârların beslediği devasa dalgalar, buna eşlik eden kuvvetli akıntılar ve arada bir güney kutbundan kopup, sürüklenen buzdağları yüzlerce yıldan beri pek çok gemiyi Boynuz Burnu civarındaki dondurucu sulara gömmüştü.

Bu cümbüşün içinde küçük bir balıkçı teknesi içindekileri hoplata zıplata yol almaktaydı. Tekne beş metrelik bir dalganın tepesinden kayarak inerken dümen evindeki Summer konsolun kenarına sımsıkı tutundu. “Daha büyük bir tekne bulamadın mı?” diye sordu.

Dirk gülümseyerek başını iki yana salladı. Yakınlardaki Arjantin kasabası Ushuaia’da istendiği anda bir deniz aracı bulmak kolay değildi. Bu balıkçı teknesini kiralayabildiğine şükreliyordu. Ushuaia’dan Beagle Kanalı’na kadar olan seyir sakin geçmişti, ama uçsuz bucaksız okyanusa çıktıklarında her şey değişti.

“Tam önümüzde Isla Nueva Adası var,” dedi tıknaz, beyaz saçlı bir adam olan kaptan.

Summer dümen evi penceresinden bakınca iki kilometre ilerideki yeşil tepeleri gördü. "İssız bir yer ama manzarası çok güzel. Büyüklüğü ne kadardır?"

"İki ucu arası on iki kilometre," dedi Dirk. "Bütün çevresini dört veya beş saatte tarayabiliriz."

"Sonu evinden bayağı uzakta olmuş."

Sözünü ettiği şey *Barbarigo*'ydu. Önceden planlanmamış olan bu aramaya onları Perlmutter'in onlara Panama'dayken gönderdiği paket yönlendiriyordu. Paketin içinde denizci Leigh Hunt'un dünya turu sırasında tuttuğu kayıtlarla dolu deri kaplı seyir defterini bulmuşlardı. Summer'ın Madagaskar'da keşfettiği şeyle ilgisi kabilen Perlmutter araştırıp, Hunt'ın ailesine ulaşmış, Hunt'ın çocuklarından biri evlerinin tavan arasında bu seyir defterini bulmuştu. Hunt seyir defterinde Güney Atlantik Wraith'ını, ya da Hayaleti'ni gördüğü yeri ayrıntılı olarak kaydetmişti.

Tekne dalgalarla savrulurken Summer defteri alıp Hunt'un kayıtlarını bir daha gözden geçirdi. "Hayalet'i Nueva'ya doğru sürüklenirken gördüğünde, kendisi Nueva ve Lennox adalarının kuzeyine doğru seyrediyormuş. Demek ki, muhtemelen adanın batı kıyısına doğru sürükleniyordu."

Balıkçı teknesi Nueva'nın yüzeyi siyah, yüksek uçurumlarla kaplı doğu kıyısına yaklaşıyordu. Kayalık kıyıya vuran dalgalar etrafa beyaz köpükler saçıyordu.

"Umarım adanın diğer tarafında sahil daha sakindir," dedi Dirk. "Eğer *Barbarigo* buralarda bir yerde kayalara çarptıysa, onu bu gelişimizde bulamayız."

Dirk kaptandan tekneyi kıyıya mümkün olduğunca yakın sürmesini istedi; adayı saat yönünün tersine seyrederek incelemeye başladılar. Aramanın amacı, eğer *Barbarigo* karaya oturmuşsa, bununla ilgili görülebilir bir iz bulmaktı. Eğer bulamazlarsa, daha sonra bir NUMA araştırma gemisi gelecek ve civardaki sular sonarla taranacaktı.

Yaeger'in göndermiş olduğu düzinelerce uydu görüntüsü-nü inceleyip, *Barbarigo*'nun kalıntısı olabilecek birkaç tane kıyısal anomali belirlemişlerdi. Bunu öğrenmenin tek yoluysa, öfkeli dalgalara rağmen o bölgeyi didik didik aramaktı.

Kule gibi yükselen kayalıkların önünden geçip, adanın ku-zey tarafına ulaştılar. Uydu fotoğraflarında işaretlenen iki nokta-nın denizaltıya sadece biraz benzeyen kaya formasyonları oldu-đu anlaşıldı.

Batı tarafına doğru giderlerken sahildeki arazi düzleşti ve tır-tıllı kayalıklarla kumsallar göründü.

"Üçüncü alana yaklaşıyoruz," dedi Dirk bir uydu fotoğrafını teknenin navigasyon ekranıyla karşılaştırarak.

Summer sallanan teknede elindeki dürbünü dengede tutma-ya çalışarak etrafı taramaktaydı. "Sahilin tam karşısında olduğu-muz zaman bana söyleyin."

"Şu sıralarda olacağız," dedi Dirk.

Summer sahili incelerken çıkıntı yapan iki kayalık arasında çakıl kaplı bir kumsal gördü. Tam üstü pürüzsüz bir nesne gözü-ne çarpmışken yandan gelen büyük bir dalganın şiddetiyle sav-ruldu. "Biraz daha yaklaşalım."

Summer o nesneyi bir kez daha aramaya başladı ve kayalara dayanmış pürüzsüz, yuvarlak şeyi bir kez daha gördü.

"Pek büyük bir şey değil, ama orada bir nesne var." Dürbünü kardeşine verdi. "Sen de baksana."

"Evet, bu insan yapımı bir şey." Dirk dürbünü indirip kız kardeşine baktı. "Gidip ne olduğunu görelim."

Kaptan dalgalardan korunabileceği küçük bir koy bulabil-mek için bir kilometre daha yol almak zorunda kaldı. Küçük bir kauçuk bot çıkardılar, Dirk ve Summer küreklere asılıp kıyıya geldiler. Tam botu kumsala çekerlerken ani bir sağanak boşaldı ve ikisi de sıırıslıklam oldu.

"Son defa bir adadayken böyle bir yağmur için neler vermez-dim," dedi Dirk.

Şiddetli rüzgâr ve yağmur altında yürümeye başladılar. Bu olumsuz koşullara rağmen Summer, Güney Amerika'nın ucundaki bu adanın vahşi güzelliğine hayran kalmıştı. Fakat sağanak yağmurla birlikte sahilin arazi yapısı da tekdüze olmuştu. Yarım saat yürüdükleri halde o anomaliyi nerde gördüklerini çıkaramıyorlardı.

Su kenarında durup çevredeki kayaları inceleyen Summer neden sonra kumsalın uzak ucunda bu nesneyi gördü. Paslı, kıvrımlı çelik bir yapı iki metre uzunluğundaydı ve kayaların içine tıkılmış gibiydi.

"Bu bir denizaltı kaptan köşkünün parçası olabilir," dedi Dirk.

Summer ona hak verircesine başını salladıktan sonra denize baktı. "Muhtemelen açıktaki şu kayalıklara çarptı ve oralarda bir yerde battı. Ya da tekrar açık denize doğru sürüklendi."

"Hayır," dedi Dirk şaşkınlığı sesinden yansıyarak. "Bence yanlış yönde arayıp durduk." Summer'ın kolunu tutup, adanın iç kısımlarını işaret etti. Summer'ın görebildiği tek şey çakıl kaplı kumsaldı. Bunun ötesindeyse, kayalık bir tepenin dibinde çalılarla kaplı bir çukur vardı. Bütün dikkatiyle çukura baktı, ve ağzı açık kalakaldı.

Adanın yirmi metre kadar iç kısmında, çalılarının arasından kaptan köşkünün geri kalanı görünüyordu.

Çalılarının bulunduğu yere yürüyünce denizaltının bitki örtüsü arasında gizlenmiş gövdesini gördüler. Geminin dörtte üçü gömülü haldeydi, fakat Dirk kış kısmından yaklaşmış olduklarını anlayabiliyordu. Bir zamanlar pervanesinin olduğu yerde şimdi sadece yamulmuş bir şaft vardı. Gövde boyunca yürüyüp, açıkta kalan ve terk edilmiş bir şatoyu andıran kaptan köşküne geldiler. Summer cebinden siyah-beyaz bir fotoğraf çıkarıp, karşısındaki paslanmış çelik gövdeyle karşılaştırdı. Tıpatıp aynıysydı.

Summer gülümseyerek kardeşine baktı. "Bu *Barbarigo*."

Birlikte çarpılmış, bükülmüş kaptan köşküne çıkıp oradan bitki örtüsü altındaki denizaltının tamamına baktılar.

“Nasıl buraya kadar gelmiş?” diye sordu Summer.

“Herhalde aşırı büyük bir dalga onu savurmuştur. Boynuz Burnu civarı böyle dalgalarıyla ünlüdür. Bütün bir denizaltıyı buraya kadar savurduğuna göre gerçek bir canavar olmalı.”

Summer geminin pruvasına baktı. “Sence kargosu hâlâ içinde midir?”

Bu büyük ödüllü soru olduğu gibi, aynı zamanda onların Tierra de Fuego’ya gelme nedeniydi. Perlmutter sadece denizcinin seyir defterini bulmakla kalmamıştı. *Barbarigo*’nun son seyriyle ilgili esrar perdesini de aralamıştı.

Her şey Alman bilim adamı Oswald Steiner’in Malezya’da denizaltıya binmesiyle başlıyordu. Permutter’in ortaya çıkardığı şey, saygın bir fizikçi olan Steiner’in elektromanyetik alanında ki araştırmalarıyla ünlü olmasıydı. Nazilerin baskısıyla askeri araştırmalara başlayan Steiner onların atom bombası programına gönülsüzce katıldıktan sonra kendi gizli projesine odaklanmıştı: Manyetik raylı top.

Steiner’in geliştirdiği teori şöyleydi: Aşırı hızla fırlatılan bir roket yetmiş beş kilometreye kadar erişebilir ve Almanların Normandiya’dan İngiltere’yi bombalamasını sağlayabilirdi. Bu sistemin işlemesi için dünyadaki en kuvvetli mıknatıslara gerek vardı ve bunlar da tek bir kaynaktan elde edilebiliyordu. Nadir toprak elementleri.

1942 yılında özütlemesi ve rafine edilmesi çok zor olan nadir toprak elementlerine çok az talep vardı. Almanya’da ve işgal ettiği yerlerde bu minerallerden pek yoktu, ama Steiner bütün ihtiyacını karşılayacak bir kaynak bulmuştu. Japonya’nın kontrolünde olan Malezya’daki küçük bir lal taşı madeninde yan ürün olarak samarskit çıkarılmaktaydı. Samarskitte yüksek oranlarda nadir element olan samaryum vardı; bu da yüksek performanslı mıknatıs üretmek için anahtar elementti.

Malezya’ya giden Steiner yıllardan beri işletilen madenden çıkarılmış bu mineralin muazzam miktarlarda stok edildiğini gö-

rünce şaşkına dönmüştü. Yerel işçiler koyu kırmızı renginden dolayı buna Kızıl Ölüm adını vermişlerdi, ama bu mineralin az da olsa radyoaktif olduğunu anlayan Steiner'di; bazı maden işçileri zamanla hastalanıyorlardı.

Bulduğu şeyle sevinçten deliye dönen Steiner samarskitin Almanya'ya nakledilmesi için başvuruda bulundu. Bu görev *Tazzoli* adındaki bir İtalyan denizaltısına verildi, ama bu denizaltı yolculuğu sırasında batırıldı. *Barbarigo* kauçuk ve çinko almak üzere Singapur'a vardığında, Steiner bu emri değiştirdi ve denizaltıyı samarskitle doldurdu. Bu gemiyle birlikte ülkesine dönerken *Barbarigo* batırıldı, Steiner de İtalyan personelle birlikte hasarlı denizaltıyı terk ettikten sonra öldü.

Dirk kaptan köşkünden aşağıya inip çamur ve üstteki tepeden devrilen kayalarla dolu ön güvertede yürüdü. Summer da onun ardından pruvanın girintili bir kısmına geldi. Dirk burada birikmiş toprağı ayağıyla ittikten sonra ilmik biçiminde yatay bir çubuk gördüler. Bu ön ambar kaportasının tutacağıydı. Üstünde biriken toprağı birlikte kazıdıktan sonra kilit çarkı ortaya çıktı.

"Sence açılabilir mi?" diye sordu Summer.

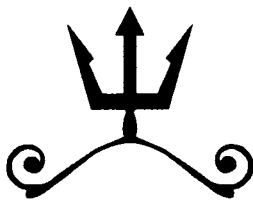
Dirk contayı kırmak için çarka birkaç tekme attı. "Bana yardım edersen şimdi anlarız."

İkisi birlikte çarkı kavrayıp, bastırdılar. Birkaç denemeden sonra kilit kırıldı ve çark açıldı. Dirk kardeşine bir göz kırptıktan sonra kaportayı açtı.

Açık delikten küf kokusu yükseldi. Ambarın içi karanlıktı ve neredeyse tavana kadar çökeltiyle dolmuştu. Kum, çamur veya mineral... ne olduğunu kestiremediler. Dirk içeriye uzanıp el yordamıyla arandı, bir süre sonra eline bir küme geldi. Summer'ın görmesi için havaya kaldırdı.

Bu bir kayaydı; kararmıştı, fakat parlak ve cilalıydı. Yağmurun grileştirdiği havada bile kızılımsı bir renk belli oluyordu. "Bu Kızıl Ölüm mü?"

Dirk kaya parçasına bakıp, gülümsedi. "Hayır. Bence buna Kırmızı Altın demeli."

85

SERİN VE BULUTLU BİR GÜNDÜ VE NEW LONDON DENİZ Kuvvetleri Üssü'nün kapılarından içeriye sayıları bini bulan emekli bahriyeliler ve üst düzey devlet görevlileri girmektedir. Konuklar iskelede art arda sıralanmış katlanan koltuklardan oluşan ve Connecticut'un Thames Nehri'ne bakan tribünlere yönlendirilmekteydiler.

Gözler önündeki şey Deniz Kuvvetleri'nin en son saldırı denizaltısı USS North Dakota'ydı. Seyir tecrübesi yapılmıştı ve ülke hizmeti için denizlere açılmadan önce resmi bir tören yapılıyordu.

Pitt ve Loren kalabalık arasından geçip, üniformalı oramirallerin arkasında, ikinci sıradaki koltuklarına oturdular. Onca amirali gören Pitt ön sırada oturmaları acaba onun *Sea Arrow*'u kurtarma çabasının ödülü mü, yoksa Loren'ın Capitol Hill'deki forsu mu, diye merak etti. Deniz Kuvvetleri Harekat Dairesi başkanı gelip de karısına yalalaklık edince, cevabı öğrenmiş oldu.

Az sonra bir grup Pentagon memurunun yönlendirdiği Başkan Yardımcısı Sandecker geldi. Dudakları arasında artık onunla özdeşleşmiş purosuyla platform yanındaki koltuğuna oturdu. Pitt ve Loren'ı görünce, yerinden kalkıp onların yanına geldi.

"Her zamanki gibi baş döndürücüsün Loren," dedi. "Koluna asılmış o kılıksız herife rağmen..."

Loren bir kahkaha attı. "Ama hâlâ düzenli yıkanıyor. Sizi tekrar görmek ne güzel, sayın başkan yardımcısı."

"Summer ve Dirk neredeler? Burada olacaklarını sanıyordum."

"İkisi de Roma'da," dedi Pitt. "İtalyan hükümeti *Barbarigo*'nun Madagaskar'da bulunan kayıp personeli için bir anma töreni yapıyor. Çocuklar da şeref misafiri olarak davet edildiler."

"Onlar olmasaydı biz de duman olacaktık," dedi Sandecker. "Ölü personeli bulmaları sayesinde İtalyanlar denizaltının taşıdığı nadir toprak elementlerini bize vermeye razı oldular. Böylece bugünkü tören sadece North Dakota için olmayacak." Pitt'e dönüp göz kırptı.

"Nadir toprak elementleri demişken," dedi Loren. "Kongre'de söylenenlere göre Çinliler ihracat yasağını kaldırıyorlarmış."

"Bize de bunu söylediler. Avustralyalılar devreye girip, Edward Bolcke'nin Mount Weld'deki madenine el koyduktan sonra Çinlilerin piyasada tekel kurma ümitleri kalmadı. Biz de Mountain Pass madenini öngörülen zamandan önce tekrar kurabileceğiz. Neyse ki, Bolcke'nin Panama ve Madagaskar'daki işletmelerinden kalanlar elimize geçince, faaliyetimizi kesmek zorunda kalmadık."

Bir yaver Sandecker'ın yanında bitti ve ona törenin başlayacağını bildirdi.

"Görev başına." Loren'ı başıyla selamlayıp, Pitt'in elini sıktı ve koltuğuna döndü.

Az sonra sıraların arasından geçen Ann Bennett geldi ve Loren'ın yanındaki boş koltuğa oturdu. "Az kalsın yetişemeyecektim."

"Şehre yeni mi geldin?" diye sordu Loren.

"Evet. Bu sabah Dan Fowler hakkında hüküm verildi. Bunu kaçırmak istemiyordum."

"İlginç zamanlama," dedi Pitt. "Ne ceza aldı?"

Ann sonuçtan memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Savcılarının da en başında umdukları gibi, otuz yıl yedi."

Bir amiral platforma çıkıp, başkan yardımcısını takdim etti. Sandecker denizleri her türlü düşmandan korumakla ilgili heyecanlı bir konuşma yaptı. Onu aynı çizgide konuşmalar yapan bir dizi oramiral izledi.

O arada Ann, Loren'in önünden Pitt'e uzanıp, kulağına, "Suya indirildi mi?" diye fısıldadı.

Pitt evet anlamında başını salladı. "İki gece önce, beklediğimiz sağanak yağmur sırasında."

"Seyir tecrübeleri için hazır mı?"

"Bana söylendiğine göre bütün sistemleri faal görünüyormuş."

"North Dakota'nın seyir tecrübeleri tamamlandı sanıyordum," dedi Loren.

"Evet, haklısın, hayatım," dedi Pitt gülmemek için dudaklarını büzerek.

Podyumda North Dakota için geleneksel denizcilik marşı söylendikten sonra mürettebat ve subayları alkışlar arasında denizaltıya bindiler. Pitt'in gözleri geminin arkasına, etrafı birçok kırmızı-beyaz uyarı şamandıralarıyla çevrili motorlu bir mavnaya çevrilmişti.

"Nerede?" diye sordu Ann fısıltıyla.

"Diğer tarafta, mavnanın yanında."

Loren bazı amirallerin de North Dakota'dan çok o mavnayla ilgilendiklerini fark etti.

"Milletin nesi var?" diye sordu. "Hepiniz sanki burada North Dakota'nın denize indirilmesinden daha önemli bir şey varmış gibi davranıyorsunuz. Hem neden herkes o şamandıralar arasındaki mavnaya bakıyor?"

Pitt karısına gülümseyip, elini sıktı.

"Deniz her zaman bazı sırlarını korur. Paslı bir tereyağı bıçağıyla tehdit etsen bile..."